

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

SONBAHAR

Buse Kudun

©psilon®

TEŞEKKÜR

Elinizde tuttuğunuz bu kitap pes etmemenin, tekrar tekrar denemenin bir sonucudur. Hayallerinize sahip çıktığınızda, amacınız doğrultusunda yorulmadan ilerlediğinizde geleceğiniz yerin temsilidir.

Elinizde tuttuğunuz bu kitap, birinin hayalidir. Denemekten asla bıkmamış, usanmamış birinin eseridir. Her zaman yanında olan okuyucularıyla buralara gelmiş bir gencin zihninin içidir.

Kimsenin tahmin edemeyeceği kadar bu kitapta emeği olduğu için İrem Keskin'e; kapak tasarımında harikalar yarattığı için Berna Özbek Keleş'e; kapağı mı hayallerimdeki gibi yaptığı için İlayda Türkmen'e; editörlüğümü yaptığı için Mert Doğruer'e; Bahar'ı en güzel şekilde resmettiği için Seçil San'a; sözleşmeyi imzaladığım ilk andan itibaren yanımda oldukları için çok sevgili Epsilon Yazarları grubuma; bana bu imkânı tanıyan Epsilon Yayınevi'ne çok teşekkür ediyorum.

Buraya sayfalarca yazabilirim mutluluğumu. Hatta o sayfaları da birbirine zimbalar, başka bir kitap yaparım. Süslü mü süslü bir kapakla sarar, en düzünden "KAHKAHA" koyarım adını. Tek baskı. Tek kitap. Sonunda da bir not:

Birilerine ithafen; yüzümün gülmesinin sebebi olduğunuz için teşekkürler!



Bu kitapta adı geçen kanserin türü, tedavi yöntemi ve belirtileri tamamen hayal ürünüdür.



1. BÖLÜM

Yatağında, yorganımın içinde, defalarca dönüp durduğum şu dakikalarda kendime yapacak daha güzel bir aktivite bulamıyordum. Bütün günümü ve son birkaç yılı aynı şekilde harcamıştım ama bu durum her geçen gün alışılmış olmayı bir kenara atıp, beni boğmaya başlamıştı.

Sıkıntıyla nefesimi dışarıya verdim ve kısa bir süre tavanı inceledim. Biraz oyalanmak adına yatağımın içindeki telefonumu aldım ve kilidini açtım. Her zaman olduğu gibi yine cevapsız çağrı veya mesaj yoktu. Alıştığım bir manzaraydı. O harika arkadaşlarım, o güzel gemilere binip gitmişlerdi (!).

Derin bir iç çekip tekrar ekranı kilitledim ve içinde kaybolduğum yorgana iyice sarıldım.

Birazdan balkona çıkıp, “İmdat! Sıkılıyorum!” diye bağıracaktım. Belki o zaman birileri yanıma gelir de iletişime geçebilirdim.

Ufak gece lambasının aydınlattığı odama göz attım. İçeriye gidip televizyon seyretmeyi aklımdan geçirdim ama

bundan hemen vazgeçtim. Televizyon izlemek pek bana göre değildi. Onun yerine yeni bir diziye başlayabilirdim ama izlediğim onca diziden sonra yeni bir tane bulmak zor olacaktı.

Bugün kaçınıcı kez olduğunu bilmeden bir kez daha iç çektim. O sırada aklıma gelen fikirle birlikte gözlerim irice açıldı. Hafifçe yutkunurken aklımdaki fikri bir düşündüm.

Tereddüt dolu bir hareketle elimdeki telefonun ekran kilidini açtım. Bir süre ekrana baktıktan sonra rehberime girdim. Yapmakta olduğum şeyde bir anlam arıyordum ama bulamıyordum. İçimden sadece denemek geçiyordu.

Yeni kişiye bastıktan sonra isim kısmına “Biri” yazdım. Numara kısmına gelince durdum. Belki de delirmeye başlamıştım. Gerçekten yalnızlık çektiğimin farkındaydım ama numara sallayıp mesaj atmak biraz fazla saçma değil miydi? Benim için bile fazla.

Fazla falan değil.

Numara olarak da uğurlu sayımdan, doğum tarihimden ve eski okul numaramdan oluşan bir saçmalığı yazarak kaydettim.

Normal mesaj atmak yerine uygulamadan yazmak istedim. Böylece atacağım numaranın bir sahibi olup olmadığını görebilirdim. Uygulamaya tıkladığımda attığım numaranın bir sahibi olması için yalvarıyordum. Basmadan önce gözlerimi istemsizce, sıkıca kapattım. Kirpiklerimi kırıştırarak hafifçe gözlerimi aralarken beklentiyle dolmuştum.

Gözlerim açılmış, iki kişilik “Kişiler” listem karşımdayken suratım donakalmıştı. Annem ve babam dışında uygulamada kimse gözükmiyordu. Kursağımda kalan hevesim,

yutkunmamla birlikte boğazımdan aşağıya, derinlere doğru süzüldü.

Telefonumu yorganın üzerine bıraktım ve yüzümü avuçlarımdan arasına aldım. “Sadece bir kez şansım yaver gitseydi ne olurdu sanki?”

Gözlerimi ovuşturup tekrardan telefonuma bakmaya başladım. Yine bu odada yalnız mı kalacaktım?

Cızırdayan ve bozulmaya yüz tutmuş olan gece lambama baktım. “Benim vefakâr gece lambam,” diye mırıldandım boş ve yarı karanlık odada. Gitgide Ahmet Haşim’e benzemeye başlamıştım.

Ahmet Haşim’den alakasız bir şekilde sevdiğim bir yazar olan Jacob Riss aklıma gelince o en sevdiğim sözünü anımsamadan edemedim: Bazı yenilgiler başarının taksididir.

Güzel söylemiş ama bu benim için geçerli mi ki?

İşte beni ilgilendiren kısmı burası oluyor sanırım. Sadece bir kez denemiştım oysa. Neden ikinci kez denemiyordum ki? Ne kaybedecektim sanki? Bir başka kursakta kalan heves? Tamam, belki ikinci bir darbeyle yatağıma gömülür, telefonumu da yarın sabaha kadar elime alamazdım ama içten içe birileriyle konuşmaya hasret kaldığımı farkındaydım. Bu yüzden de bir numara daha deneyecektim.

Rehber girdim ve sahipsiz “Biri” numarasına tıkladım. Numarayı değiştirmek için hareketlenirken içimde yeniden oluşan umut fişeklerini söndürmeye çalışıyordum.

Bahar, hemen umutlanma...

Sıra yeniden numarayı yazmaya geldiğinde, bu sefer seçimi parmaklarıma bıraktım. Onları serbest bırakarak

istedikleri tuşlara basmalarına izin verdim. Yazdığım numaraya baktım ve fısıldadım. “Lütfen... Lütfen bir sahibi olsun.”

Numarayı kaydettim ve tekrardan uygulamanın amblemiyle bakışmaya başladım. Hemen buna son vermeli ve bakmalıyım.

Derin bir nefesi ciğerlerime çektim ve tıkladım.

Rehberimde üçüncü bir kişiyi görmemle birlikte garip bir sevinç nidasıyla yatağında tepinmeye başladım.

“Başardım! Başardım! Tutturdum!”

Salonda oturmakta olan annemi hatırlayınca, garip sevincime son verdim. Sakinleşmek adına bir elimi kalbimin üzerine koydum ve gözlerimi kapattım.

Dudaklarım istemsizce yukarıya doğru kıvrıldı ve bir gülümseme yüzüme yayıldı. Hemen kendimi yeniden rahat oturma şeklime getirip dikkatimi uygulamaya verdim.

“Biri” karşımda duruyordu. Merakla adına tıkladım ve fotoğrafına bastım. Sarışın mı yoksa kumral mı tam olarak çözemediğim bir erkeğin fotoğrafı tam karşımda duruyordu. Renkli gözlüydü ve gerçekten hoş görünüyordu.

Az önceki sevincim ve yaşadığım heyecan yerini şüpheye bıraktı ve ona yazmak adına olan kararlılığım azaldı. Bu çocuğun bana cevap vereceğinden emin değildim. Beni umursamaması muhtemeldi.

Sadece tek bir şekilde ona yazabilirdim sanırım. Ve sadece tek bir şekilde dikkatini çekebilirdim.

Hızla profil fotoğrafıma girdim ve fotoğrafım yerine kurumuş sarı bir yaprağın fotoğrafını koydum, en sevdiğim mevsim sonbahardı ve beni görmesini istemiyordum. Ve bir de isim kısmından adımlı silip Yaprak yazdım. Ayrıca

belki bu onu meraklandırırdı ve benimle konuşmak isterdi. Emin değildim.

Derin bir nefes aldım ve parmaklarımı dokunmatik ekranda oynattım.

“Selam.”

Yazacak daha parlak bir şeyin aklıma gelmemesi benim suçum değildi. Uzun zamandır bu uygulamadan ailem dışında başka biriyle konuştuğumu hatırlamıyordum. Bir umut belki cevap verir diye düşünürken yazdığım şeye bakıp umudumu kaybettim. Kim adı Yaprak olan ve bir de fotoğrafında yaprak olan, özgünlükten yoksun, tanımadığı birine cevap verirdi ki?

Telefonum titreyince düşüncelerim yarıda kesildi ve kalbim bu beklenmedik şeyle hızla çarpmaya başladı.

Kararmış ekrana dokundum.

“Selam Yaprakçık.”

Attığı mesaja bir süre baktım. Yaprakçık? Ben kendime özgünlükten yoksun derken onun da benden bir farkı olmadığını gördüm. Pek yaratıcı biri değildi anlaşılan.

Yine de bana cevap vermesi yüzümde bir gülümsemenin oluşmasını sağlamıştı.

“Nasılsın?” diyerek ortamı ısıtmaya çalıştım. Bir yabancıyla neden konuşmaya çalıştığımı anlamıyordum. Sanırım normal şartlarda bir arkadaşımın olması imkânsız olduğu içindi.

“İyiyim. Sen nasılsın?”

Anında cevap verdiği için sevinmişim. Demek oluyordu ki şu anda sadece benimle konuşuyordu. O zaman onu bekletmemeliydim.

Hızla, “İyiyim.” yazdım.

Onun yazma sırası olduğuna emindim ama iki dakika geçmesine rağmen bir şey yazmamıştı. Üstelik uygulamaya girdiği son saat de gözükmeye başlamıştı.

“Ne yapıyorsun?” yazdım.

Lütfen cevap ver, lütfen cevap ver. Çok sıkılıyorum. Lütfen cevap ver. Lütfen benimle konuş. Lütfen...

“Halı sahaya gidiyorum. Sen?”

Cevabıyla birlikte yatakta kıpırdandım ve sırtımdaki yastığı düzelttim.

Demek oluyordu ki futbol oynamayı seviyordu. Son-
daki “Sen?”i nezaket olsun diye yazdığının farkındaydım. Onu sıkmıştım. Beni terslemesi an meselesiydi.

“Oturuyorum.” yazdım. Bu şekilde konuşmanın bit-
mesi muhtemeldi. Nasıl konuşmayı devam ettireceğimi bilmiyordum. Bir daha numara uydurup, tutturabileceği-
mi de sanmıyordum. Bir şeyler yazmak zorundaydım. Ko-
nuşma devam etmeliydi. Yoksa yine yorganıma gömülüp
uyuyacaktım. Ama ne yazabilirdim ki?

Düşüncelerim telefonun titremesiyle bölündü.

“Okuldaki kızlardan birisin, öyle değil mi?”

Gelen mesajla gözlerimi telefona diktim. Okuldaki kız-
lardan biri mi? Ben evde öğrenim görüyordum.

“Hayır, yanlış tahmin.” Ben mesajımı gönderdikten
birkaç saniye sonra yeni bir mesaj geldi.

“Yalan söylemeyi kes, Yaprakçık.”

Yakışıklı olabilirdi ama sinir bozucu olduğunu es geç-
memek gerekirdi. Ona okuldaki kızlardan olmadığını
söylemişim. Neden üsteliyordu?

Beni tanımadığı için ve kim olduğumu öğrenemeyece-
ği için, “Ben okula gitmiyorum.” yazdım.

Bu sefer attığı mesaj biraz daha uzun süre sonra geldi. “O zaman sen kimsin?”

Attığı mesaja gözlerimi devirerek cevap verdim. Beni görmediğini biliyordum ama attığım mesajı okuduktan sonra gözlerimi devirdiğimi tahmin edebilirdi.

“Eğer kim olduğumu bilmeni isteseydim fotoğrafıma bir yaprak koymazdım.”

Çok mu sert olmuştu? Onunla ben konuşmak istemiş-tim. Bu yazdığım şeyden sonra isterse bana cevap verme-yebilirdi. Büyük ihtimalle cevap vermeyecekti de. İşte batırmıştım her şeyi!

Telefonum titrediğinde nefesimi tutmuştum. Hızla ekrana baktığımda onun yazdığını gördüm.

“Kaba bir Yaprak’sın.”

Yazdığı şeyi gördükten sonra istemsizce gülümsedim.

Ben ekrana bakmaya dalmışken gelen mesajla birlikte kendime geldim.

“Bahse girerim kızsın. Yazdığım mesajın ekran görün-tüsünü falan mı alıyorsun?”

İlk tahmini doğruydu ama ikincisinde yanılıyordu. As-lında ekran fotoğrafını almak iyi olabilirdi. Bu çeşit konuş-ma fotoğraflarını çekmek şu sıralar popüler olmuştu.

Peki cinsiyetimi ona söylemeli miydim? Bir bilgiden bir şey olmaz, diye düşünerek yazdım.

“Ekran görüntüsü falan almıyorum. Sadece takma isim bulmakta ne kadar başarısızsın ona bakıyordum. Ve evet, kızım.”

Yazdığım mesajı yolladıktan sonra anında okuduğunu belli eden mavi tik olmuştu. Heyecanla yazmasını bek-lerken son zamanlarda kalbimin bu kadar hızlı atmadığı-

nı fark ettim. Sadece ameliyata girerken korkudan böyle olurdum ama bu heyecan mutlu bir heyecandı.

Telefon titrediğinde bakışlarımı ekrana çevirdim.

“Fotoğrafında yaprak olan ve adı Yaprak olan birine daha yaratıcı bir takma isim bulamadığım için özür dilerim. Benim hatam, Küçük Dişi Yaprak Hanım.”

Bu zamana kadar yazdığı en uzun mesajdı. Yazdığı şeyde yüksek dozda alay seziyordum. Sona yazdığı saçma takma isme baktığımda ise yeniden gülümsedim.

“Küçük Dişi Yaprak Hanım mı? Gittikçe batırıyorsun.”

Yazdığım şeye en azından gülümsediğine emindim. Yani umarım. Bu konuşmada aptalca gülen tek kişi ben olmak istemiyorum.

“Bana adını söyle. Ne bileyim, hakkında bir şeyler falan. O zaman yaratıcılığımı sorgularsın.”

Yazdığı mesaja uzun süre baktım. Şu filmlerde olduğu gibi hiç tanımadığı birine tüm hayat hikâyesini anlatan kişilerden olmak istiyor muydum? Belki. Ama bu bir film değildi. Belki de ona hastalığımı söyledikten sonra benimle konuşmayacaktı. Kim ölüme bu kadar yakın biriyle arkadaş olmak isterdi ki?

“Söyleyemem.” yazıp yolladım. Kısa süre sonra mesaj geldi.

“O zaman konuşma burada biter.”

Anında uygulamadan çıkmıştı! Hakkımda bir şeyler söylemedim diye bu kadar kolay bir şekilde benimle konuşmayı kesebilmesi akıl alır şey değildi! Kendimi onun yerine koyduğumda bir bakıma haklı olduğumu düşündüm. Sadece kendimle ilgili bir şeyler söylememi istiyordu aslında. Tutup da hayat hikâyemi anlatmak zorunda değildim. Basit bir şey de buna eş değerd.

“Adım Bahar. Nisan doğumluyum. Senin adın ne?”

Ona söyleyebileceğim şeyler sadece bunlardı. Daha fazla şey söylemek istemiyordum. Ayrıca eğer ben ona adım söyleyorsa, onun da bana adını söylemesi gerekiyordu.

Tekrardan çevrimiçi olduğunu görünce telefonuma sarıldım.

Yazıyor...

“Adını beğendim, İlkBahar. Benimki de Doğukan.”

Yüzümde kocaman bir gülümseme oluştuğunda yeni takma adıma ışıltılı gözlerle baktım.

Doğukan... Güzel bir ismi vardı.

“Ne tür müzikler dinlersin?” diye sordum merakla.

Anında cevap verdi. “Rock müzik dinlerim, sen?”

“Çoğunlukla Rock ama her tarzda müzik dinlerim.”

“Rock dinliyorsan seninle anlaşabilirim sanırım.”

Bu yazdığı şeyden daha sonra da konuşabileceğimiz fikrini çıkarabilir miydim? Öyle olmasını gerçekten çok istiyordum, çünkü gerçekten bu odada can sıkıntısından ölebilirdim!

“Ben de mi öyle düşünüyorum?” yazdım alayla. Umarım o da bu alayı anlamıştır.

“Bana ilk sen yazdın, Yaprakçık. Hâlâ numaramı nereden buldun bilmiyorum.”

Yaprakçık... Yine yüzümde bir gülümseme oluştu. Dü-rüst olmaya karar vererek, “Numarayı uydurdum. Tama-men şans eseri.” yazdım.

Yarım dakika sonra mesaj geldi. “Beni halı sahadan kurtardın.” yazdığını görünce ne demeye çalıştığını anlamamıştım.

“Neden?” yazıp yolladım.

“İneceğimi durağı geçmişim. Farkında değildim. Halı sahaya gitmemek için bahane arıyordum. Bir yedeğimi bulacaklardır.”

Benimle konuşmaya kendini o kadar kaptırmıştı ki durağı geçtiğini fark edememişti!

“Demek benimle konuşmaktan çevrenle ilgilenemiyorsun.” yazdım. Sanırım uzun zamandır bir erkekle bu kadar uzun süre konuşmamıştım ve kendimden beklemediğim bir şekilde işi iyi götürüyordum. Ya da bana öyle geliyor, bilmiyorum.

“Ya, ne demezsin.” yazdığını görünce başta gözünü devirdiğini kesinlikle buradan hissetmiştim.

“Kabul et, sana yazdığım için bana minnettarsın. Seni halı sahadan kurtardım.”

Bu mesajı attığıma pişman olmam sadece iki saniyemi almıştı. Ne kadar berbat bir mesajdı bu böyle!

Neyse ki hemen cevap verdi.

“Sadece zaman geçiriyorum. Tıpkı senin gibi...”

İkimizde aynı nedenden birbirimizle konuşuyorduk. “ZAMAN GEÇİRMEK.” Oysa onun fotoğrafına baktıysak, on sekiz yaşında ya da o civarlarda olmalıydı ve önünde uzun bir hayat vardı. Zaman geçirmesi için benim gibi bir dolu kız bulabilirdi. Benimse son bir kaç ayımdı...

“Nerede yaşıyorsun?” İstemsizce parmaklarım ona bu soruyu yöneltmişti. Nerede yaşadığını merak ediyordum. Belki de aynı şehirdeydik. Kim bilir?

“Bunu neden sana söyleyeyim?”

“Merak ediyorum?”

“Ben de senin nerede yaşadığını merak ediyorum.”

Dediği Şeyden, ‘Eğer sen bana nerede yaşadığını s y-
lersen ben de sana söylerim’ anlamını çıkarmıştım elbette.

“Umarım meraktan ölenlerden değilsindir.”

Anında yeni bir mesaj geldi. “Yani söylemeyeceksin?”

“Söylemeyeceğim.”

Ve yine yaptı. Aynı konuşma içerisinde ikinci kez resti
 ekti!

“O zaman konuşma burada biter.”



2. BÖLÜM

Ona yaşadığım yeri yazamazdım. Kendim hakkımda daha fazla bilgi vermek istemiyordum. Yazan kişinin ben olduğumun farkındaydım ama yine de ona güvenemezdim. Fazla mı korkaktım?

Ama ona ne zaman cevap vermesem benimle konuşmayacağını söylüyordu. Böylece sürekli onun dediğini yapmam gerekiyordu. Bu şekilde onunla konuşmaya devam edemezdim ama diğer yandan onunla konuşmak da istiyordum.

Annem ve babam üzerime çok düşüyorlardı. Dışarı çıkmama izin vermiyorlardı. Kendimi yormamam için ellerinden geleni yapıyorlardı. Belki de bu hastalıkla üç yıl yaşamamın nedeni bu kadar az hareket etmemdi ama yine de sosyal hayattan bu kadar uzak olmak çok kötüydü. Sırf bu yüzden arkadaşlarımla aram açılmıştı.

Canım arkadaşlarım(!) hastalığımı öğrendikten kısa süre sonra benimle konuşmaz hale gelmişlerdi. Demek ki onların arkadaşlığı da bu kadardı.

Doğukan ise uzun zamandır konuştuğum ilk yabancıy-

dı. Adına baktım. Hâlâ “Biri” diye kayıtlıydı. Değiştirmek istemedim.

Deli gibi yazmak istiyordum. Müzik zevklerimiz de birbirimizinkine benziyordu. İnternette bir kızla erkeğin arasındaki böyle benzerliklerin iyi olduğu yazıyordu. Aramızda bir şey olacağından değil, sadece ne bileyim işte... Bunlar bana fazla yabancı, fazla güzel geliyordu.

Kendimi tutamadım ve “Doğukan?” yazıp yolladım. Mesaj bu sefer on dakika geç gelmişti. Gelene kadar kendimi yemiştım zaten.

“?” Soru işareti mi? Gerçekten mi? Genelde böyle şeyleri kızlar yapmaz mıydı?

Defalarca kez yazıp sildikten sonra Doğukan’ın sinirleneceğini düşündüm.

Sonunda işin uzamasını istemedim. Benimle konuşmak istemiyorsa baştan söylemeliydi. En azından olur da ileride ona çok alışırsam daha kötü olmasın diye, “Benimle konuşmak istemiyor musun?” yazdım.

Çevrimiçi olduktan bir dakika sonra “Yazıyor...” yazısı çıktı.

“Nerede yaşıyorsun?” diye üsteledi. Bu soru gerçekten bu kadar önemli miydi? Keşke ona nerede yaşadığını sormasaydım!

“Neden bu kadar çok öğrenmek istiyorsun?”

Beni taklit ederek, “Merak ediyorum?” yazdı.

“Başka bir şey sor. Söz veriyorum cevap vereceğim.” yazdım. İçimde bir yerlerde onu kaybetmek istemediğimi hissediyordum.

“Kaç yaşındasın?”

Yaşımı söylemek büyük bir olay değildi sanırım. Üstelik onun yaşını da çok merak ediyordum.

“Sen de söyleyecek misin?”

“Sen söylersen söylerim.”

Yazdığı şeyden güç alarak, “On yedi.” yazdım. Bir kaç saniye sonra ondan mesaj gelmişti.

“On dokuz.”

Muhtemelen üniversite öğrencisiydi. Tabii sınıfta kalmadıysa... Ona hangi okula gittiğini sorabilirdim. Sonuç olarak ben okula gitmiyordum ve bana bu konuda soru soramazdı.

“Hangi okuldasın?”

“Neden ilk sen söylemiyorsun?”

Yazdığı mesaja boş bir ifadeyle baktım.

“Okula gitmiyorum dedim ya. Yalan söylemiyorum.”

Sekizinci sınıfta hastalığım nedeniyle okulu bırakmak zorunda kalmıştım. Hastalığım bir çeşit beyin tümörüydü ama iyi huyluydu. Daha sonra tedavi olmuşum ve geçti derken birkaç ay sonra bu sefer tümörüm kötüye dönüşmüştü. Ve tüm hayatım sona ermişti.

“Dış görünüş yüzünden?”

Çirkin olduğum için okula gitmediğimi mi düşünüyordu?

“Belki de o kadar güzelim ki senin gibi insanların nazarı dokunmasın diye kendimi saklıyorum.”

Anında yeni bir mesaj geldi.

“Beni gerçekten güldürdün, Yaprakçık.”

“Seni güldürmek için söylememiştim.” yazdım. Çok mu sinir bozucuydum? Ama onunla böyle uğraşmayı sevmiştim.

“Gitmem gerek. Bir işim var. Sonra görüşürüz, Küçük Yaprak.”

Ardından uygulamadan çıktı. Sonra görüşürüz? Bir daha konuşacak mıydık? Evet! Sonunda bir arkadaşım vardı. Yani arkadaşlık değil mi? Her neyse, bir tanıdık diyelim. Sonuç olarak konuşabileceğim *Biri vardı...*

Uzun süredir elimde olan telefonu cebime koydum ve yavaş adımlarla mutfığa ilerledim. Annemi yemek yaparken görünce gülümsedim. Aynı şekilde bana dönüp gülümsedikten sonra hızla başını çevirdi.

Annemin bana bakmayı sevdiği söylenemezdi. Hastalığım yüzünden geçen zaman beni öldürüyordu ve annem bunu izlememeyi tercih ediyordu. Kendini buna alıştırtıyor, diye düşünüyorum ben de. Yoksa bir anne kızını görmezden gelebilir mi?

Her zaman ki gibi sesimi çıkarmadım ve salondaki masaya ilerledim. Babam sofradaki yerini çoktan almıştı.

Bardağındaki suyu içtikten sonra, “Hoş geldin, kızım. Nasılsın?” diye sordu babam. Anneme oranla o bana daha yakın davranırdı. Benim için hiç pes etmiyordu. Annem gibi kaderimi kabullenip benden uzaklaşmıyordu.

“İyiyim,” dedim canlı bir sesle. Yeni arkadaşım sayesinde gayet iyiydim.

Ondan aldığım mavi gözlerini irice açtı. “Bunu görebiliyorum. Ne oldu anlat bakalım?” dedi ve gülümsedi.

Babama yeni tanıştığım yabancıyı anlatmayacaktım. Nasıl tepki vereceğini bilmiyordum.

“Bir şey olduğu yok. Aynı ben,” dedim gülümseyerek. Yalan olduğu bariz ortadaydı. Ben ve evde gülücüklerle dolaşmak...

Ardından annem salona geldi ve tabağımıza yemeklerimizi koydu. Büyük bir sessizlik eşliğinde yemeklerimizi

yedikten sonra sofradan kalktım ve salondaki koltuklardan birine oturdum. Bir yarışma programı başladığında ailecek onu izlemeye başladık. Bir süre televizyon izledikten sonra ilaçlarımı içip odama geçtim. Yatağıma yattığımda telefonumdan uygulamayı açtım ve Doğukan'a tıkladım. Uygulamaya girdiği son saat hâlâ aynıydı. İşi bitseydi bana yazardı diye düşündüm ve telefonumu komodine bıraktım.

Gözlerimi kapattığımda ise aklımda tek ve yeni arkadaşım Biri vardı.



Yatağımda garip esneme teknikleriyle gerindim ve birkaç dakika daha uzandım. Ardından telefonumu elime aldım. Normal zamanda böyle bir şey yapmazdım çünkü mesaj bekleyeceğim kimsem yoktu.

Telefonumu elime alıp ekran kilidini açtığımda gördüğüm şeyle birlikte hızla yatakta doğruldum.

“İyi geceler ya da günaydın. Her neyse. Uyanınca yazarsın, Yaprakçık.”

Saat 04:35'te yazmıştı. Heyecanla yazdıklarını yaklaşık yirmi kere okuduktan sonra mesaj yazmak aklıma geldi.

“Sana da günaydın. Nasılsın?”

Anında çevrimiçi oldu. “İyiyim. Sen?”

“Ben de iyiyim.”

Geçen sefer de böyle beklemiştim ve sonunda ben ne yapıyorsun diye sormuştum. Bu gelenek bozulmayacaktı sanırım.

Aniden karnıma bir ağrının girmesiyle hafifçe inledim. Kısa süre içinde geçtiğinde ise ne zaman tuttuğumu hatırlamadığım nefesimi huzurla dışarıya verdim. Buna alışmıştım artık.

Tam klavyeye basıyordum ki mesaj geldi.

“Ne yapıyorsun Yaprak?” Benden önce davrandı.

“Oturuyorum. Sen?” Karın ağrım biraz daha şiddetlendi.

Yazıyor...

“Dışarıdayım. Sana her ‘Ne yapıyorsun?’ diye sordüğümde ‘Oturuyorum.’ cevabını mı alacağım?”

Hastalığımı ve beni kısıtladığı şeyleri bilseydi böyle demeyeceğini biliyordum.

“Muhtemelen.”

Mesaj bu sefer biraz daha geç geldi. “Meşgul müsün?”

Yazdığı mesajı okudum. Neden böyle düşünüyordu?

“Hayır. Neden sordun?”

“Bilmem. Öylesin gibi geldi.”

Önceki konuşmalarımızı tekrardan okudum ve düne oranla daha soğuk davrandığımı fark ettim. Karın ağrım yüzünden odaklanamıyordum.

“Karnım ağrıyor. Kendimi iyi hissetmiyorum. O yüzden olabilir.” dedim dürüstçe.

“Geçmiş olsun, Yaprakçık.”

“Benim bir adım var...”

Ona bunu hatırlatmama rağmen bana Yaprakçık diyeceğine emindim.

“Neden? Bence Yaprakçık çok güzel bir takma isim.”

“Takma isimleri sevmiyorum.” yazdığım da yalan her yerimden fişkırıyordu.

“Ama sana her Yaprakçık dediğimde gülümsediğine eminim.”

Bu çocuğun kendinden bu kadar emin oluşu insanda hayranlık uyandırıyor. Ama yine de onunla uğraşmadan duramıyordum.

“Her şeyden bu kadar çok emin olma...”

“Bu çok iddialıydı. Biraz korkmuş olabilirim. Dizlerim mi titriyor ne?”

Yazdığı şeyle birlikte gülümsedim. Evet, yine gülümse-dim ve yine onun dediğine geldim!

“Bu daha başlangıç...” yazıp yolladım gülümserken. Bunu durduramıyordum. Ellerimle yanaklarımı sıkıp gü-lümsemeyi kesmeye çalıştım ama olmuyordu.

Gelen mesajla telefon titredi.

“Birazdan, ‘I want to play a game.’ diyeceksin diye kor-kuyorum Yaprakçık.”

Bu mesajı da yine gülümsememe neden olmuştu. Sanı-rım bir takma isim bulma sırası bendeydi. Onun hakkında hiçbir şey bilmezken nasıl isim takabilirdim ki?

“Tamam, ben de sana bir takma isim buldum, Dodo.”

“Sen ciddi misin? Dodo? Aman Allah’ım, bu yaratıcılık karşısında güçlü kalamıyorum...”

Sanırım pek mükemmel bir takma isim değildi.

Bana Yaprakçık demesini sevmiştim ama bunu ona iti-raf edebileceğimi sanmıyordum. En iyisi onu huysuzlan-dırmak ve bana Yaprakçık demesine izin vermektir.



3. BÖLÜM

Midemdeki ağrı başımla birleşti ve bende kusma isteği yarattı.

Odadan hızla koşarak banyoya ilerledim. Tuvalete doğru eğildim ve içimde artık ne varsa çıkardım. O sırada annem ve babam da yanıma gelmişlerdi. Biri saçımı tutmuş diğeri ise sırtımı sıvazlıyordu. Sonunda bittiğinde dişlerimi fırçaladım ve yüzümü iyice yıkadım. Annem ve babam sabahları kusmama alışmışlardı. Neredeyse her sabah böyle oluyordu.

Sonunda onları iyi olduğuma ikna ettikten sonra odama geçtim. Hemen yatağıma oturup telefonu elime aldım. Doğukan'dan mesaj geldiğini görünce yine karnımda hareketlenme başladı.

“Hayır, şimdi olmaz!” diye midemi azarladıktan sonra mesaja tıkladım. Ya da mesajlara demeliydim.

“Az önce hayatımda duyduğum en saçma takma isimle karşılaştım.”

“Sanırım birileri heyecanlandı?”

“Konuşmak istemiyorsan söyle, Yaprakçık.”

Evet heyecanlanmıştım. Hem de deli gibi heyecan-

lanmışım! Bunun sadece attığı mesajla bir alakası yoktu; onunla konuşmak başlı başına beni heyecanlandırıyordu ama bunu bilmesine gerek yoktu.

“Midem bulandı, özür dilerim, cevap veremedim.” diye cevapladım.

Ölüm gibi gelen iki dakikanın ardından telefonum titredi. “Geçmiş olsun. Seni bu kadar heyecanlandıracağımı bilmiyordum.”

Yazdığı mesaja kaşlarımı çatarak baktım. “Saçmalıyor-sun.”

“Elbette...”

Annemin içeriden, “Kahvaltıya gel Bahar!” diye bağırdığını duyduğumda yatağımdan kalktım ve içeriye gidip masaya oturdum. Klasik bir günaydınlaşmadan sonra telefonum elimde titreyince heyecanla kilidi açtım.

“Meşgul müsün?”

Ona iki dakikadan geç cevap verdiğim zaman hemen meşgul olduğumu düşünüyordu. Beni tanımadığı her halden belliydi. Şu hayatta benim kadar boş vakti olan başka biri yoktu.

“Kahvaltı yapacağım.”

“Kahvaltını yaptıktan sonra yaz, Yaprakçık.”

Yazdığı mesaja gülümserken annemin sesiyle başımı kaldırdım. “Bahar neye gülüyorsun?”

Ani bir şokla titredim. “Aa... Bir arkadaşım komik bir şey yazmış da...” diye geveledim. Annem tek kaşını kaldırdı. “Arkadaş?”

Benim bir arkadaşım yoktu ki!

“Arkadaş mı edindin Bahar?” dedi annem koyu renk saçlarını geriye atarken. Ses tonunda şaşkınlık vardı. Şaşırması normaldi ve benim kıvırmamın bir anlamı yoktu.

“Evet...”

“Nasıl tanıştınız? Adı ne?” diye sorularını yöneltti.

“Biz internetten tanıştık,” diye açıkladım. Kızacağımı düşünüyordum. Sonuçta aileler çocuklarının internetten tanıştığı kişilerle konuşmasını istemezdi.

Annem bunun yerine bana son zamanlarda davranmadığı kadar içten davranarak, “Adını söylemedin?” diye sordu koyu kahverengi gözlerini merakla üzerime dikmişken.

Annemin davranışına şaşırmıştım. “Adı Doğukan,” dedim.

Bu sefer şaşıрма sırası ondaydı. “Doğukan...” dedi gülümseyerek.

Utanmamı mı istiyordu?

Bakışlarımı kaçırdığımda üzerime gelmemesi gerektiğini anladı ve konuyu değiştirdi. “Hadi kahvaltını yap.”

Hemen dediğini yapıp elime çatalımı aldım. Kahvaltımı annemin bakışları altında büyük bir hızla yaptıktan sonra usulca oturduğum sandalyeden kalktım ve odama geçtim.

Telefonumu elime alıp ‘Biri’ye yazdım. “Enerji depolandı. Artık rahatça oturabilirim.”

Çok geçmeden telefon titredi. “Neden dışarı çıkmıyorsun?”

Hadi bakalım Bahar, buna da bir cevap bul.

“Dışarısı benim için pek eğlenceli değil.”

Yalan değildi. Çok sık karnım ve başım ağrıyordu. Çok çabuk yoruluyordum. Neredeyse günün her dakikası kendimi yorgun hissediyordum. Tek başıma dışarı çıkmak pek de eğlenceli gelmiyordu. O yüzden günlerim evde geçiyordu.

“Arkadaşın mı yok?”

Attığı mesajla bakışırken kalbim hızla atmaya başlamıştı. İlk konuşmamızın üzerinden daha iki gün geçmiş biri bunu nasıl bilebilirdi?

Hemen yalanladım. “Hayır, arkadaşlarım var ama dışarı çıkmayı sevmiyorum. Genellikle evde takılıyoruz.”

Kısa süre sonra mesaj geldi. “Tabii.”

Kaşlarımı çattım. “Yalan söylemiyorum!” Neden ünlem koyduğumu bilmiyordum.

“Sana yalan söylüyorsun demedim?”

“Bunu ima ettin.”

“Hayır, etmedim.”

“Her neyse. Ne yapıyorsun?” diye konuşmayı çevirdim.

“Senin aksine arkadaşlarımla dışarıda takılıyorum.” dediğinde suratımı buruşturdum. Konuyu kapatmamaya kararlıydı.

“Sohbet seni pek sarmadı sanırım.”

Yarım dakika sonra cevap geldi: “Hayır, sardı. Sadece hâlâ benden başka konuşacak arkadaşın olduğu konusunda şüphelerim var.”

Yazdığı mesajı okurken içindeki aşağılamayı fark etmiştim. Evet, arkadaşım yoktu. Tek konuştuğum Doğukan’dı ama...

Aması yoktu. Aşağılaması normaldi. Sırf hastayım diye kendimi eve kapatmışım. Aslında ailem kapatmıştı ama bir an olsun itiraz etmemiştim. Hayatımın böyle daha güvende olduğunu söylemişlerdi. Evet, bu kanserle üç buçuk yıl yaşamıştım ama aslında yaşamamıştım ki. Tüm gün ev-hastane arası dolanıyordum. Arada özel hocalar eve geliyordu ki son zamanlarda artık gelmemeye

başladı. Üniversite sınavına kadar yaşayacağımı düşünmüyorlardı.

Hayatımın sona ermesine bu kadar az kalmışken ben neden hâlâ bu odadaydım?

Yataktan kalktım ve boy aynamın önüne geçtim. Açık kahverengi saçlarım dağılmış ve birbirine girmişti. Kanser yüzünden kısacık kesilmişlerdi. Arkadan bakıldığında çelimsiz bir oğlan gibi durduğuma emindim. Küçükken aynaya baktığımda gördüğüm o parlak mavi gözler solmuştu. Yüzümde mutsuzluk bir yazı gibi okunuyordu. Bitkin görünüyordum. Yeni uyanmış ve kahvaltı yapmış olmama rağmen...

İç çamaşırı ve kıyafet aldıktan sonra banyoya girdim. Uzun bir duş aldıktan sonra çıktım. Üzerime bir kot pantolon ve mavi bir kazak geçirdikten sonra saçlarımı kuruttum. Odamdan çantamı aldıktan sonra evin kapısına yöneldim.

Annem şaşkınlıkla bana baktı. “Nereye gidiyorsun?”

“Biraz dolaşacağım,” dedim. Tam itiraz etmek için ağzını açacaktı ki sustu. “Kendini yorma,” dedi son zamanlarda karşılaştığım gülümsemesiyle. Ben de ona gülümsedim ve siyah botlarımı ayağıma geçirdim. Yeni banyo yaptığım ve aralık ayında olduğumuz için kafama siyah bir bere taktım. Üzerime montumu aldıktan sonra küçük çantamı koluma asıp apartmandan çıktım ve sokakta ilerlemeye başladım.

Bir planım yoktu. Sadece gezip hava almak istiyordum. Gezerken biraz da alışkanlığım olmayan bir şey yapıp kıyafet bakmaya karar verdim. Harçlıklarım zaten cüzdanımda birikmişti.

Merkeze doğru yürüdüm ve ilk mağazaya girdim.

Bir, iki derken merkezi bayağı dolanmıştım. Sonunda ise karnımda ve belimde feci bir ağrı oluştu. Bir kaldırıma oturdum. Poşetleri yanıma koyduktan sonra ellerimi karnıma bastırarak acısını gidermeye çalıştım. Olmuyordu. Acı daha da artarken ağzımdan bir inilti çıktı. Çantamı açtım ve telefonumu aramaya başladım.

Aptal ben! Ne diye Doğukan'ın beni yönlendirmesine izin verdim! Evde oturacaktım işte!

Telefonumu bulduktan sonra gelen mesajlara dikkat etmeden annemi aradım.

“Bahar? Sen iyi misin? Neredesin? Neden telefonunu açmıyorsun?” dedi endişeli ve sinirli bir sesle.

Telefonu kulağımdan çekip ekrana baktım. Telefonum sessizdeydi.

Tek bir sorusuna cevap verdim.

“İyi değilim.”



Annem arabayla beni almaya geldikten sonra hastaneye gitmiştik. Babamda bizi orada karşılamıştı. Üç buçuk yıldır usanmadan benimle ilgilenen doktor yine beni bekliyordu. Kontrollerim yapıldıktan sonra ilaçlarla kendime gelmiştim. Doktor tabii ki de bizi şaşırtmadı ve durumu aşırı yorgunluk olarak tanımladı. Bütün merkezi dolaşmaya kalkarsam başka bir şey olamazdı zaten.

Annem ve babamın nasihatleriyle eve gelmiştim. Her zamanki gibi kendimi odama kapatmış, üzerime rahat bir şeyler giydikten sonra kendimi yatağa atmıştım.

Telefonumu elime aldığımda mesajlarla karşılaştım. Doğukan'dan gelen mesajlarla...

“Hayır, sardı. Sadece hâlâ benden başka konuşacak arkadaşın olduğu konusunda şüphelerim var.” demişti en son.

Gelen mesajlara bastım.

“Bak öyle demek istemedim.”

“Hemen küstün mü, Yaprakçık?”

“Bir cevap ver artık.”

“Yaprakçık?”

Ne yazacağımı bilmiyordum. Doğruyu söylemeli miydim? Ama daha çok erkendi. Nasıl bir tepki vereceğini bilmiyordum. Muhtemelen bana acırdı. Kimsenin bana acımasını, üzülmesini istemiyordum.

“Haklıymışsın. Arkadaşlarımla dışarı çıkmak çok iyi bir fikirmiş.”

Hiç düşünmeden yolladım. Daha sonra pişman oldum. Yalan söylemek zorunda mıydım? Ben daha kendimle savaş vermeme kalmadan cevap gelmişti.

“Bana darıldığını düşünmüştüm. Her neyse. Oturmak dışında bir şeyler yapabilmene şaşırdım.”

Yazdığı uzun mesaja baktıktan sonra, “Ben on yedi yaşında bir genç kıyım.” yazdım. Dediğim doğruydu ama benim davranışlarım on yedi yaşındaki bir genç kıydan çok eve hapsolmuş on yedi yaşındaki bir genç mahkûmdu.

“On yedi yaşındaki genç kıyılar liseye gider.”

Ona okula gitmediğimi söylemiştim. Her dediğimi böyle aklında tutuyor muydu?

“Evde öğrenim görüyorum.”

Cevap hemen geldi. “Nedenini neden söylemiyorsun?”

Neden her şeyi bilmek istiyordu? “Neden bu kadar meraklısın?”

“Hakkında az şey bildiğim tek kişisin.”

Yazdığı mesajı defalarca kez okudum. Hakkında az şey bildiği tek kişiydim. Yani ona göre gizemli denebilirdim. Bunun bir ayrıcalığı olmalıydı.

“Yaprakçık heyecanlandı.”

Titreyen telefonumla kendime geldim. “Dodo’dan vazgeçtim. Sana Meraklı diyeceğim.”

“Meraklı, Dodo’dan daha basit. Bay Ego de tam olsun. Yaratıcılıkta sıfırsın, Yaprakçık.”

“Sana öyle bir takma ad bulacağım ki...”

“Komiksin.”

Beni aynı zamanda sinirlendirip aynı zamanda gülümsetmeyi başarabiliyordu.

“Senin eğlence kaynağın olmayacağım.” dedim suratımdaki muzip ifadeyle.

Saniyesine mesaj geldi. “Öylesin.”

“Beni kullandığını mı düşünmeliyim?”

“Nasıl istersen...”

Yine o aynı his! Bunu nasıl başarıyordu?

Esmediğimde uykumun geldiğini anlamıştım. Bugün zaten çok yorucu bir gün geçirmiştım. Saatlerce hastanede müşahede altında kalmıştım. En iyisi erkenden uyumak ve enerjimi toplamaktı.

Mesaja cevap vermek istiyordum ama alt ve üst kirpiklerim birbirlerine kavuşmak istiyordu. Ben de sevenleri ayırmak istemedim.

Yorganımı açtım ve içine girdim. Telefonu da her zaman olduğu gibi komodinin üzerine bıraktım. Yavaşça uykuya dalacağım sırada telefonun çıkardığı sesle kendime geldim. Belli belirsiz bir şeyler mırıldanarak komodine uzandım.

Telefonun ekran kilidini yarı uyanık şekilde açtım ve bildirimlere baktım. Bir mesaj geldiği gözüküyordu. Gözlerimi kısarak ekrana baktığımda mesajın sahibi “Biri”ydi. Basıp açtım. Ses kaydı atmıştı.

Ses kaydı mı atmıştı?

Kırpiklerimi ardı ardına kırıştırdıktan sonra sabırsız bir şekilde ses kaydını oynattım.

Hoş sesi kulaklarıma dolarken dediği şeyle birlikte yüzümde her zamanki gibi kocaman bir gülümseme oluştu.

“İyi geceler, Yaprakçık.”

Çevrimiçi değildi. Ses kaydını yollayıp uygulamadan çıkmıştı. Bense hiç bıkmadan defalarca aynı ses kaydını dinleyip durmuştum. Kim bilir bu gece bu ses kaydını daha kaç kez dinleyecektim.



4. BÖLÜM

Gözlerimi birkaç kez kırptım ve yüzüme vuran Güneş ışığıyla suratımı buruşturdum. Bedenimi ilk defa bu kadar enerjik hissediyordum. Ve bu enerjiye bir şey daha eşlik ediyordu: Mutluluk.

Benden beklenmeyen bir şey yapıp oyalanmadan yataktan kalktım. Aynanın karşısına geçtim ve dağınık kısa saçlarıma ellerimle şekil verdim. Banyoya gidip yüzümü yıkadım ve mutfağa geçtim. Annem her zamanki gibi kahvaltı hazırlıyordu.

“Salata yapayım mı?” diye sordum buzdolabına yaslanarak. Dikkatini tezgâhın üzerindeki salatalıklardan çekip bana baktı.

“Ben yaparım. Sen içeri geç,” dedi.

O başını çevirmeden, “Bugün çok iyiyim!” dedim ve içten bir gülümsemeyi yüzüme yerleştirdim. “Birlikte hazırlayabiliriz.”

Bir süre bakışları üzerimde gezindi. “Domatesi çıkar, diğer malzemeleri ben çıkardım,” dedi sonunda enerjimi fark ederek.

Dişlerimi gösteren bir gülümseme eşliğinde hemen

buzdolabını açtım ve birkaç domatesi çıkartıp annemin yanında yerimi aldım. Kısa sürede salatayı bir sanata dönüştürdüm ve masanın ortasına yerleştirdim. Ardından tabakları, bardakları ve çiçekli mendilleri de masaya koyarken kendimden geçmişim.

“Neler görüyorum ben böyle?”

Babamın sesiyle başımı mutfak kapısına çevirdim. Annemle birlikte yaptığımız kahvaltı sofrasına bakıyordu. Parmağıyla masayı işaret etti. “Her sabah bundan isterim, ona göre.”

Uzun zamandır sofrada keyifli bir şekilde sohbet ederek kahvaltı yapmamıştık. Bu yüzden böyle sofraya muhabbetlerine özlem duyuyordum.

Kahvaltımızı yaptıktan sonra anneme sofrayı toplaması için yardım da ettim. Yine başta reddetmişti ama ben ısrar edince kabul etmek zorunda kaldı.

Bunu yaparken beraber şarkılar da mırıldanmıştık ve ben hızımı alamayıp saçma bir şekilde dans etmişim. Bana bakıp gülmüştü. Yıllar öncesine dönmüş gibi hissettim.

Mutfaktan çıktığım anda aklıma telefonum geldi. Bugünkü neşemin kaynağı olan insanı unutmuştum. Hızlı adımlarla koridoru aşip odama girdim. Komodinin üzerinden telefonumu kapıp yatağa kuruldum. Ekran kilidini açtıktan sonra Doğukan’dan mesaj gelmediğini gördüm. Hüsrân!

Doğukan’ın zaten hiçbir mesajını silmediğim için konuşmaya tıkladım ve yazdım.

“Günaydın, Meraklı.”

Yaklaşık 5 dakika sonra mesaj geldi. “Doğukan şu an yok. Telefonu bende kalmış. Ben arkadaşayım.”

Mesajı okumamla birlikte bir ton soru beynimi kemir-

meşe başladı. Acaba neden telefonu arkadaşında kalmıştı? Arkadaşı kız mıydı yoksa erkek mi? D n ses kaydını atarken yanında arkadaş da var mıydı? Arkadaşlarına benim hakkımda bir şey söylemiş miydi?

“Pek  ... Doğukan telefonunu aldığında ona yazdığımı söyler misin?”

Yazıyor...

“Adını ne diye söyleyeyim? Seni Yaprakçık olarak kaydetmiş.”

Gelen mesaja uzun süre baktım. Özellikle Yaprakçık olan kısma. Beni Yaprakçık diye mi kaydetmişti? Gerçekten mi Doğukan? Sanki ben ne diye kaydetmiştim onu: Biri. Bu kesinlikle Yaprakçık’tan daha beterdı. Biri nedir!

Uzun süre cevap vermediğimi fark edince hızla yazacak bir şey bulmaya çalıştım.

“Adım Bahar ama sen ona beni kaydettiği isimle birlikte söylersen daha iyi olur.”

 oktan adımın Bahar olduğunu unuttuğuna bahse girebilirim. Adımı söylememeyi huy edindi kendisine çünkü.

“Söylerim, bu arada ben Doruk, Doğukan’ın en yakın arkadaşımı. Bahar adında bir arkadaş olduğunu bilmiyordum.”

Samimi birine benziyordu. Ya da değildi. Bilmiyorum. Hayatımda kaç kişiyle mesajlaştım sanki. Sanırım Doruk dördüncü sıradaydı. Annem, babam ve Doğukan’dan sonra... Çünkü ailem sekizinci sınıfın sonuna kadar derslerim için iyi olmadığını düşünerek telefon almamıştı. Hastalığım ortaya çıktıktan sonra da ameliyat öncesinde moral olsun diye hediye etmişlerdi. Ne işime yaradı sanki?

Dikkatimi mesaja verdiğimde Doruk’un yazdığı me-

sajdan benden arkadaşlarına bahsetmediği açıktı. Sonuçta Doğukan'la bugünü saymazsak iki gündür konuşuyorduk. O benim tek arkadaşım olabilirdi ama o beni sadece canı sıkılınca mesajlaştığı biri olarak görüyordu.

“Doğukan'la yeni tanıştık sana bahsetmemesi normal.” yazdım.

Yazıyor...

“Öyle mi? Nerede tanıştınız?”

Ben daha mesajı yeni okumuşken bir mesaj daha geldi. “Fazla soru sorup seni sıkıyorum değil mi?”

En az Doğukan kadar meraklıydı ama bu beni sıkıyordu. Çevremde birilerinin olduğunu bilmek beni mutlu ediyordu.

“Hayır, istediğin kadar soru sorabilirsin önemli değil. Biz buradan tanıştık.”

Buradan tanıştık cümlesi biraz garip olmuştu. Konuştuğumuz bu uygulama bir arkadaşlık sitesi değildi sonuçta. Numarasını bilmeyen istediği kişiyle konuşamazdı. Sıradaki sorusunu tahmin etmiştim.

“Buradan tanıştık derken?”

Beni şaşırtmamıştı.

“Biraz saçma bir olay. Kesinlikle tesadüf olarak bilmen yeterli.”

Yazıyor...

“Doğukan konuşmalarınızı silmemiş. Ben de öyle Yaprakçık yazdığını görünce merak edip birazını okudum. Seni sinirlendirmedim umarım.”

Ne yani konuşmalarımızı mı okumuştur? Okumuşsa neden nasıl tanıştığımızı bilmiyordu? Konuşmalarda Doğukan'a tesadüf olduğunu açıklamıştım.

“Biraz derken?”

“Yukarı doğru çıktım, konuşmalara baktım işte. Zaten sen mesaj attın, o sırada bakamadım. Hepsine. Kızmadın umarım?”

Demek bu yüzden bilmiyordu? O zaman okuduğu kısımlarda ne vardı? Doğukan’ın arkadaşım olmadığı konusunda söylediklerini mi görmüştü? Ama kesinlikle dün gece Doğukan’ın bana attığı ses kaydını dinlemişti.

“Hayır, kızmadım.” yazdım yalanla. Kızmıştım. Yani Doğukan, arkadaşlarımın beni bıraktığı günden itibaren edindiğim ilk arkadaştı. Konuşmalarımızı birinin okuması hoş değildi ama insanlarla tartışmayı sevmezdim.

“Güzel o zaman. Doğukan’ın arkadaşısıysan evindeki partiye seni de çağırmış olmalı. Geleceksin değil mi?”

Yazdığı mesajı okuduğumda aklımda binlerce fikir dolaşmaya başladı. Doğukan’a nerede yaşadığını sordüğümde bana söylememişti ama Doruk’tan bunu öğrenebilirdim. Bu biraz haince olacaktı ama merakıma yenik düşüyordum.

“Telefonda konuşurken adresi söyleyecekti ama söyleyemedi. Sen yazar mısın?” diye yazıp yolladım. Telefonda konuşurken dedim çünkü mesajlarda bu konu hakkında hiç konuşmadığımız ortadaydı.

Mesajı attıktan sonra saniyesine “Çevrimiçi” yazısı çıktı ama on dakika boyunca cevap gelmemişti. Sonunda “Yazıyor...” yazısını gördüğümde rahatlamıştım. Ta ki yazan mesajı görene kadar...

“Arkadaşımın ağzını aramak? İyi denemeydi, Yaprakçık. Ama başarısız bir son.”

Yazan mesaja ağzım bir karış açık şekilde bakarken ellerim titremeye başladı. Bu sabah hissettiğim o enerji ani-

den çekildi ve yerini karın ağrısına bıraktı. Yine telefonu bırakıp tuvalete koşmak zorunda kaldım. Kısa bir kusma seansından sonra bitkin halde odama döndüm. Telefonum yatağın üzerindeydi ve yeşil ışık yanıyordu.

Yeni mesaj...

Korkarak ekran kilidini açtım. Mesaj tabii ki de Doğukan'dandı.

“Bana bir daha yazmanı istemiyorum. Beni seni engellemek zorunda bırakma, Küçük Yaprakçık.”

Gelen mesaja gözlerim dolmuş bir şekilde bakıyordum. Tek arkadaşımı da kaybetmişim. Peki ne yüzünden? Aptal bir merak! Ne olurdu yaşadığı yeri öğrenmeseydim sanki? Çok mu önemli bir şeydi? Zaten hiçbir zaman yüz yüze görüşemeyecektik. Neydi bu benim inadım?

“Aptal!” diye kızdım kendime.

“Aptalsın!” diye tekrarlardım. Gözlerim dolmaya başlamıştı. Biraz üzüntüden, biraz da kendime olan sinirden.

“Ne diye oyun oynadın ki?” dedim güçsüz bir sesle.

İçimdeki pişmanlık gittikçe büyürken yatağıma yatmış, gözyaşlarımın dökülmesine izin veriyordum. Yani bir daha onunla konuşamayacak mıydım? Doğukan'ın öylece gitmesine izin veremezdim. Telefona bir başka *Biri* kaydetmek istemiyordum. Bir kez daha aynı şekilde rehberine birini kaydetsem bile Doğukan gibi birini bulacak kadar şanslı da değildim.

Belki onu dinlemeyip ona mesaj atmalıydım. Beni affedebilirdi. Beni engellemesinden korkmuyordum. Ona yazamayacaksam bunun ne önemi vardı?

“Doğukan ben çok özür dilerim. Sadece merak etmiştim. Gerçekten çok pişmanım.”

Mesajı yolladığım sırada birkaç damla yaş yanaklarımda asılı duruyordu. Heyecanla gelecek olan mesajı bekliyordum. Yani, umarım gelirdi.

Telefon titrediğinde aynı şekilde ben de heyecandan titredim.

“Özrünün benim için bir önemi yok. Bir daha yazarsan seni engelleyeceğimi söylemiştim. Yazmanı istemiyorum. Artık istesen de yazamayacaksın.”

Mesajı defalarca kez okurken gözlerim tekrardan dolmaya başladı. Tek arkadaşımı da kaybetmiştim. Yine tüm gün yatağında yatıp uyuyacaktım. Yine yalnız kalacaktım.

“Doğukan yanlış bir şey yaptım biliyorum. Bir daha böyle bir şey yapmayacağım.”

Mesaj gitmemişti ve profil fotoğrafı gözükmemeye başlamıştı.

İnatla tekrar denedim. “Doğukan?”

Yine gitmemişti.

Beni engellemiş miydi yani? Hemen mi yapmıştı bunu? En azından bir kere daha düşünüp affedecek kadar da mı önemsemiyordu beni?

İçimdeki öfke ve üzüntü katlanarak artarken boğazımın düğümlendiğini hissettim. Sadece üç gün konuşmuş olmamıza rağmen en azından onun da beni bir dost gibi görmesini ummuştum. Ortaokul arkadaşlarım gibi miydi herkes? En ufak bir şeyde herkes dostlarına sırtını mı dönüyordu yani?

Yaşlarım hızla akmaya başlarken pişmanlıkla ağlamaya başladım. Yalnızlığım, hastalığıma, hayatıma... En çok da Doğukan’a. Benimle tekrardan konuşmasını o kadar çok istiyordum ki...

Tam bir salağım.

Telefonumun titremesiyle bir anda duraksadım. Anında ağlamam son buldu. Heyecanla telefonun kilidini açarken bir elimle gözlerimdeki yaşları temizliyordum. Doğukan pişman olup bana geri mesaj mı atmıştı?

Gelen mesaj farklı bir numaradandı.

“Doğukan mesajını gördükten sonra biraz sinirlendi. Nedenini sordum ama söylemedi. Numaranı gizlice aldım. Aranızda bir şey mi oldu? -Doruk”

Doğukan ona açıklama yapmayınca o da meraklanmıştı. Daha önceden onun meraklı bir yapısı olduğunu anlamıştım zaten. Açıkçası ona yaptığım şeyi anlatmak istemiyordum. Onun da benim hakkımda kötü şeyler düşünmesini istemedim.

“Kavga ettik.” yazıp yolladım.

Kısa süre sonra cevap geldi. “Ne hakkında?”

“Özür dilerim. Bu sana söyleyebileceğim bir konu değil.”

Yazıyor...

“Her ne kadar Doğukan’la şimdi konuşmuyor olsanız da bir zamanlar onunla arkadaştın, öyle değil mi? Doğukan’ın arkadaşı benim de arkadaşımdır. Bir de... fotoğrafında neden bir yaprak resmi var?”

Bir arkadaş daha mı? Doğukan’ın huysuzlukları ve bana Yaprakçık demesini unutabilir miydim? Elbette hayır. Peki Doruk nasıl biriydi? Meraklı ve konuşkan? En azından Doruk’un, Doğukan’da olduğu gibi ona cevap vermediğim zaman “O zaman konuşma burada biter.” yazmayacağını düşünüyordum. Belki de Doruk bana Doğukan’la barışabilmemi sağlayabilirdi.



5. BÖLÜM

Tembel adımlarla salona girdiğimde annemin çam ağacını süslediğini gördüm. Yılbaşına iki gün kalmıştı ve tüm ailenin bizim evde toplanacağından haberim vardı.

Annem başını kaldırıp bana döndü. “Süsler az oldu değil mi?” dedi ağacı göstererek.

İki buçuk metrelik çam ağacına bir göz gezdirdim. Bir sürü renkli süsler takmıştı. Işıklandırmalar da yerini almıştı. Ağacın dallarından sarkan minik Noel Baba’lar da şirin gözüküyordu. “Bence yeterli.”

Bir kez daha ağaca döndü ve inceledi. “Artık yetmese bile yapabileceğim bir şey yok,” dedi ve yerdeki poşetleri toplamaya koyuldu.

İkili koltuğa kendimi bıraktım ve telefonumu cebimden çıkardım.

Doruk’tan bir mesaj gelmişti: “Küçücük bir işim var. Sana yazacağım!”

Doruk ve onun bitmek bilmeyen işleri... Onun kadar sosyal bir insanla daha önce tanışmamıştım. Her dakika farklı bir yerdeydi. Her yerden çeşit çeşit insan tanıyordu

ama her zaman en yakın dostu olarak Doğukan'dan başkasının ismini vermiyordu.

Doğukan'ın aklıma gelmesiyle yine düşüncelerin içine daldım. Doğukan'la konuşmayalı bugün tam bir hafta olmuştu. Her geçen gün onunla tekrar konuşmamızın hayal olacağı hissine kapılıyordum ve bu beni içten içe üzüyordu.

Doruk olmasaydı büyük ihtimalle derin bir depresyonun içerisine girecektim. Bir kez daha hayata küsüp yatağıma gömüleceğimi tahmin etmek zor değildi ama Doruk'un o sırada attığı mesajla içimdeki umutların ışıkları yanmıştı. O, Doğukan'la yeniden konuşabilmemin anahtarıydı. Ayrıca onunla sohbet etmek beni neşelendiriyordu. Çok daha samimiydi ve eminim ki o bana, benim ona güvendiğimden daha çok güveniyordu.

Doğukan'ın benimle konuşmayı kestiği bir hafta boyunca Doruk'la konuşmak biraz olsun aklımı dağıtmıştı. Onunla yakın arkadaş olmuştuk. Onun sıcak davranışlarını geri çevirmek mümkün değildi.

Aramızda arkadaşlık dışında bir şey yoktu. Olamazdı da zaten. Ben ki arkadaşlığın ne demek olduğunu bile unutmuştum bu üç buçuk yılda. Arkadaşım sandığım onca insan beni bırakmıştı. Tıpkı Doğukan'ın yaptığı gibi... Ama Doğukan'ı diğerlerinden ayıran bir yer vardı. Onunla konuşmamızın sonlanmasının nedeni bendim.

Doğukan'ın, Doruk'la arkadaş olduğumdan haberi vardı. Birkaç sefer Doruk, Doğukan'la beni affetmesi için konuşmuş olsa da Doğukan tam bir inatçıydı. Yine de pes etmeyecektim.

Doruk'a da hastalığım hakkında bir şey söylemedim,

söylemeyi de düşünmüyordum. Bilmelerine gerek olduğunu sanmıyordum çünkü bu benim bahsetmekten hoşlanmadığım bir konuydu. Öğrendiklerinde mutlu olacakları bir bilgi değildi bu sonuçta. Bilmeseler de olurdu.

Bir anda silkelenerek kendime geldim. Doğukan ne zaman aklıma gelse uzun süre düşüncelerden kopamıyordum.

Elimdeki telefona baktığımda Doruk'u hatırladım. Ekranı açtım ve "Tamam." diye bir mesaj yolladım.

"O unlu kurabiyelerden ister misin?"

Başımı çevirip anneme baktığımda elinde kahverengi deri kapaklı bir defter tutuyordu. Babaannemin yemek tariflerinin olduğu eski defterdi bu.

"Olur," dedim. O kurabiyeleri düşünmek bile canımın çekmesine neden olmuştu. "Ne zaman yapacaksın?"

"Yılbaşı için yapacağım. Bugün değil," deyip salondan çıktığında yıkılmışım. Resmen duygularımla oynamıştım!

Bir de yılbaşı vardı iki gün sonra. Benim için bu sadece ömrümün ne kadar az kaldığını hatırlamaktan başka bir şey değildi. Doktorun tahmini eğer doğruysa bu benim son yılbaşımdı. Bunu bilmek artık beni üzmüyordu. Uzun zamandır kendimi bu sona hazırlamıştım zaten. Üzüldüğüm tek bir şey vardı, o da ben gittikten sonra birilerinin arkamdan üzülecek olmasıydı. Ben, birileri benim için üzülsün istemiyordum.

Sessizce çekip gitmek istiyordum, kimsenin haberi olmadan. Ama bu mümkün değildi ve benim elimden gelebilecek tek şey daha fazla insanı hayatıma sokmayarak, üzülecek insan sayısını arttırmamaktı.

Son zamanlarda beni mutlu eden bir şey vardı ki bu, "son yılbaşı" mutsuzluğumu üzerimden alıyordu.

İki gün önce akşam yemeğinden sonra annemi ve babamı karşıma aldım ve onlarla liseye gitmek konusunda kesin bir dille konuştum. Belki de bu konuşmayı çok önce yapmalıydım. Kabul edeceklerinden bile emin değildim ama onlar beni şaşırtarak onayladılar. Belki de doktorun ön gördüğü tarihe adım adım yaklaştığımız için beni kırmak istememişlerdi.

Liseye başlayacağım gerçeği dışında benim için hiçbir şey önemli değildi. Okula göre on birinci sınıftım. Evime son zamanlarda özel öğretmenler gelmemeye başlamıştı ama zaten müfredatın önünde olduğumuzu söylüyorlardı. O yüzden dersler açısından bir sıkıntı yaşamayacağımı düşünüyordum. Peki sınıf arkadaşlarım?

Elbette lise, ortaokuldan daha zor olacaktı. Lise hakkında hiçbir şey bilmiyordum ki! Sadece kitaplar ve filmlerden oluşan bir izlenimim vardı. Tek istediğim bu kararım-
dan pişman olmamaktı.

Telefonumun titremesi, başka bir düşünce seansını böldü.

“Yılbaşını arkadaşlarımla bir kafede kutlayacağız. Minik bir parti olacak. Senin de gelmeni istiyorum. Lütfen oraya gel!”

Doruk’un mesajına bir süre baktım. Ben ve parti mi?

Daha önce hiç partiye gitmemiştim ama bu kafede parti işinin çok yüksek sesli müzik ve bol dans içeren, tahminen içkili bir etkinlik olacağını tahmin edebiliyordum. Hastalığım için içkinin ne tür bir etkisi olur bilemiyordum ama dans beni yoran şeylerin başında gelirdi. Ben ki daha yerinden kalkmaya üşenen biri bir partide herhalde yerlerde sürünürdüm.

Gitmeyi deli gibi istiyordum ama bu imkânsızdı. Üstelik yüzde yüz Doğukan da orada olacaktı. Daha barışmadan onunla yüz yüze gelirsek bu garip olurdu. Üstelik ben insanlarla yüz yüze nasıl konuşurum, bilmiyordum. Doruk’la telefonda çok iyi anlaşıyordum ama onunla bile karşı karşıya geldiğimde kekelemeye başlayacağımı düşünüyordum.

Yine de onu kırmak istemiyordum. “Yılbaşında ailem dışarı çıkmama izin vermeyebilir.” yazdım. Ben gitmek istesem bile ailemin izin vermeyeceği belliydi.

Anında mesaj geldi. “Akşam eve nasıl döneceğin için mi endişeleniyorsun? Ben seni evine bırakırım. Sadece izin al.”

Doruk İstanbul’da yaşadığını söylemişti. Bunu ilk öğrendiğimde içimde deli gibi bir heyecan oluştu, çünkü eğer Doruk İstanbul’da yaşıyorsa Doğukan da İstanbul’da yaşıyor olurdu. Ve ben de İstanbul’da yaşıyordum.

“Söz veremem.” yazdım.

Yazıyor...

“En azından ailene bir sor. Benim için.”

Doruk, “hayır” cevabını kabul etmeyen biriydi. Ben ne kadar bu işin olmayacağını anlatmaya çalışsam da o anlamayacaktı. “Tamam, soracağım.” dedim ben de.

Yazıyor...

“Harika bir parti olacak!”

“Bahar bu ağaç düz durmuyor sanki.”

Başımı telefonda kaldırıp salonun ortasında duran anneme baktım. Çam ağacına dönük düşüncelere dalmış gibiydi.

Ben de başımı çevirip koyu yeşil çam ağacını süzdüğümde hafif bir şekilde sola eğilmiş olduğunu fark ettim.

“Anne, ağaç düz duruyor. Niye takıldın bu kadar şu ağaca?”

Eğer eğilmiş deseydim beni de koltuğumdan kaldırıp, birlikte ağacı düzeltmemiz için beni zorlardı. Ufacık yalanlardan bir şey olmazdı.

Biraz daha ağacı inceledikten sonra omuzlarını silkti. “Yılbaşının sembolü bu ağaç, sembolü. Bir sürü kişi gelecek evimize, yamuk mu dursun ağacımız?”

Anneme bir, ‘Ne saçmalıyorsun?’ bakışı atacağım sırada kendimi durdurdum. Yılbaşı partisi için izin almam gereken iki insandan biriydi o.

Telefonumu bir kenara bıraktım ve koltukta kıpırdanıp dik oturdum. O sırada o da tekli koltuklardan birine oturmuştu, elindeki telefonundan sürekli oynadığı oyunu açmıştı.

Konuya girmek için içimdeki cesareti toparlamaya çalışıyordum. İzin verme ihtimalini yüzde şeklinde aklımdan hesaplamaya çalıştım. Bir rakamla karşılaştım. Evet, rakam. İhtimal o kadar düşüktü.

İhtimali arttırmak için biraz tatlı çocuk rolü yapabiliyordum; başka kartım yoktu.

“Anne,” dedim sesimi hafifçe incelterek.

Gözlerini telefonundan ayırmadan “Evet?” dedi.

Kurumuş dudaklarımı ıslattım. “Bir şey isteyebilir miyim?” dedim aynı ses tonuyla. Beklentiyle anneme bakarken telefonumun koltuğun üstünde titrediğini hissettim. Doruk mesaj atmış olmalıydı.

“Ne isteyeceksin?”

Mesajı boş verdim ve içimden kabul etmesini dileyerek birbiri ardına hızla konuştum. “Anne, bir arkadaşım beni yılbaşı partisine çağırıyor. Gidebilir miyim?”

Sorduğum soruyla annemin keskin bakışlarıyla bana dönmesi bir olmuştu. Telefonuna bakarken benimle konuşmasını tercih ederdim.

“Hangi arkadaşın? Ne partisi?”

Ses tonundan ve bakışlarından kabul etmeyeceğini tahmin edebiliyordum. Yine de en azından şansımı denemeliydim.

“Doruk diye bir arkadaşım. Yılbaşı partisi.”

Kaşlarını hafifçe yukarıya kaldırdı. Bu bakışı biliyordum.

“O çocuğun adı Doğukan değil miydi?”

Uzun zamandır arkadaşı olmayan kızının ağzından son iki hafta içinde iki erkek ismi çıkınca kadın doğal olarak şaşırılmıştı.

“O başka bir arkadaşım,” dedim kendimi Doğukan’ı düşünmekten alarak. Ardından konuşmayı asıl konuya getirdim. “Partiye gidebilir miyim peki?”

“Hayır dememe gerek var mı?”

Başımı geriye doğru attım ve inledim. “Anne...”

“Kapat konuyu, Bahar.”

Başımı indirdim ve ona masum bakışlarımı yolladım ama o oyununa geri dönmüştü. Hemen vazgeçmeyecektim.

“Uzun zaman sonra ilk defa arkadaş edinmeye başladım, lütfen gitmeme izin ver,” dedim ağlamaklı bir sesle. Bu işe yarar mıydı?

“Hayır, olmaz.” Hadi ama...

“Neden?”

Az önceki ses tonundan oldukça farklı bir şekilde, “Nedenini sen benden daha iyi biliyorsun. Nasıl olur da bana

bunu sorabilirsin?” dedi aniden. Verdiği sert tepki donakalmamı sağlamıştı. Ne demek istediğini çok net anlamıştım. Hastalığımı öne sürüyordu.

“Nedenini elbette biliyorum. Bu yüzden gitmek istiyorum ya zaten. Ben artık evde kalmak istemiyorum. Son zamanlarımı da böyle harcamak-”

“Bahar!” diye sözümü kesti annem.

Uzun zamandır söylemek istediğim şeyleri söylemenin zamanı belki de gelmişti. “Ne ‘Bahar’ anne? Yalan mı söylüyorum? Hepimiz bunun farkındayız. Ben artık yaşamak istiyorum. Normal bir genç gibi.”

“Seni okula göndereceğiz Bahar. Daha fazlasını yapamayız.”

“Beni okula göndermenizde bir şey yok ki. Bu zaten her gencin yaptığı bir şey. Asıl göndermemeniz anormaldi. Bu benim için bir hediye değil.”

“Bahar, şansını zorlama. O partiye gidemeyeceğini biliyorsun. Boşuna konuşmaya gerek yok.”

Son kez anneme baktım. Yüzünde sert bir ifade vardı. Kararını değiştiremeyecektim. Babama sorsam o da iyiliğim için olduğunu diyerek beni göndermezdi.

Kalktım, telefonumu aldım ve salondan çıktım. Koridoru hızla aşarak odama gidip yatağıma oturdum.

“Gelemiyorum. İzin alamadım. Özür dilerim.” yazdım Doruk’a. Tanıdık gözyaşları yine tribünlerdeki yerini almışlardı.

Çevrimiçi

Yazıyor...

“Geliyorsun!”

“Doruk gelemem. İzin vermediler. Benim ailem seninkiler ya da başka aileler gibi değil.”

Yazıyor...

“Seninle yüz yüze tanışmak istiyordum.”

“Biliyorum ama yapabileceğim bir şey yok.”

“Anladım. Her neyse, sorun değil.”

Üzüldüğünü, belki de ondan kilometrelerce ötede olmama rağmen hissedebiliyordum ama elimden bir şey gelmiyordu. Doğukan’la ve Doruk’la aynı mekânın içinde olmanın beni ne kadar gereceğini bilsem de, eğer izin alabilseydim oraya giderdim. Ama bazen bir şeyleri çok istemek yeterli olmuyor.

“Sana yazarım. Oradaymışım gibi hayal edersin?” yazıp yolladım.

“Tamam. Arkadaşlarımın yanına gidiyorum. Gelince yazarım.”

Bir süre daha benimle soğuk konuşacağı kesindi. Zamanla aramızın eskisi gibi olacağını umuyordum. Doğukan’dan sonra bir başka arkadaşımı, yine kendi yüzümden kaybetmek istemiyordum.

Attığı mesajı bir kez daha okuduğumda bir şey dikkatimi çekmişti. Arkadaşlarının yanına gideceğini yazmıştı. O arkadaşlarının arasında Doğukan’da var mıydı? Ve bir kez daha Doğukan düşüncelerimin arasında usulca gezindi.

O partiye gidebilseydim onu gerçekten görebilirdim. Onunla konuşabilir, aramızı düzeltebilirdim. Yüzüne karşı üzgün olduğumu söyleyebilir, tekrardan dost olmayı teklif edebilirdim. Ama o partiye gidemeyecektim.



6. BÖLÜM

Doruk, Doğukan ve arkadaşları kafede bir parti verecekken benim odamda yatıyor olmam biraz acı veriyordu. Hatta biraz değil bayağı bir acı veriyordu.

Önceleri çok umurumda olmasa da şimdi o partiye gitmeyip kaçırdıklarımı düşününce ister istemez gözlerim doluyordu. Oturup annemin karşısına, “Beni gönderin!” diye ağlamayı bile düşünmüştüm elbette ama kendimi daha da düşürmek istemedim.

Doruk bana karşı olan soğuk davranışlarına son verdi ve söz verdiği gibi arkadaşlarının yanından ayrıldığında mesaj attı. Defalarca kez partide olmamı çok istediğini söyledi ve sonunda gelemeyeceğimi kabullendi.

Sonuç olarak bu yılbaşı da bana çerez ve tombala ikilisi gözükmüştü. Tek dileğim bu yıl akrabaların, çocuklarının içeceklerine birkaç damla rakı katmama izin vermeleri idi. Böylece onları bir odaya kapatıp uyumalarına izin verebilirdik ve tabii ben de rahat ederdim.

Mesaj sesi odamda çınlarken bu ses tonunu değiştirmeyi kafamda not ettim. “Kafeyi görmem lazım. İnanılmaz güzel oldu. Dekorlar harika. Akşam her şey tamamlandı-

tan sonra sana fotoğraf atacağım. Gelmediğin için ağlayacaksın.”

Ağlamam için fotoğraf atmasına gerek yoktu. Şimdi bile ağlama potansiyelim vardı.

“Gelmediğim değil, gelemediğim için. Ben gelmek istemez miyim?”

Yazıyor...

“Ne bileyim. Fotoğrafında bir yaprak var. Adın Yaprak olarak gözüküyor. Hakkında bildiğim şeyler adının Bahar olduğu, on dokuz yaşında olduğun ve İstanbul’da yaşadığın. Belki de bizimle yüz yüze tanışmak istemiyorsundur.”

Ben boşuna fotoğrafımı ve adımlı değiştirmemiştim. Partiye gitmemle herkes kim olduğumu görecekti. Herkesten kastım tabii Doruk ve Doğukan’dı. Diğerlerinin açıkçası beni pek umursayacağını düşünmüyordum. Şimdi düşününce partiye gitmemem daha iyi gözüküyordu. Eğer ailem izin verseydi giderdim ama onlara orada olduğumu söylemezdim. Bu da fazla filminden kaçma bir sahne olurdu.

“Partiye gelme imkânım olsaydı gelirdim ama anlatamayacağım bazı konular var ve bunlar sizinle tanışmamı engelliyor.”

Bunu başka şekilde yazamadım. Bu cümleden hiçbir şey anlamadığına emindim.

“Kelime oyunlarını sevmediğimi biliyorsun.”

Elbette biliyorum Doruk... Bir haftada susmak bilmeyen çenesiyle bana tüm hayat hikâyesini anlatmıştı ve tüm kişiliğini önüme sermişti.

“Söylemeyeceğim şeyler var işte. Bu yüzden sizinle yüz yüze görüşmem.”

Anında mesaj geldi.

“Bize güvenmiyor musun?”

Ne?

“Nasıl yani? Elbette güveniyorum.”

“Tamam, internetten veya telefonda her tanıştığın insanla görüşmen pek iyi bir şey değil ama gerçekten ben ya da Doğukan sandığın gibi değiliz.”

Ne yani, onların sapık olduğunu düşündüğümü mü sanıyor?

“Sizin birer psikopat sapık olduğunuzu düşünmüyorum, Doruk. İkinize de güveniyorum. Bu güvenimin nedenini ben bile bilmiyorum ama gerçek bu.”

Eğer Doğukan bir sapık olsaydı beni engellemezdi, diye içimden geçirdim.

“Ben de nedenini bilmiyorum ama sana bir haftada çok alıştım. Doğukan neden seninle konuşmuyor anlamıyorum.”

Doğukan... Yine içimde huzursuzluk oluştu. Onunla konuşurken gülümsemeyi özlemiştim. Benimle dalga geçmesini, en çok da bana Yaprakçık demesini özlüyordum.

“Bu kadar büyük tepki vereceğini düşünmemiştim.”

Yazıyor...

“Doğukan böyledir. Bir kere silerse tam siler ama arada ikinci şans verdikleri de olur. Umarım sen o gruba girersin.”

İkinci şans verdikleri... O gruba dahil olabilir miydim?

“Umarım...”

Yazıyor...

“Halletmem gereken bir şeyler var. Sana yazarım.”

“Tamamdır. Seni bekliyorum.”



Doruk'tan mesaj yoktu. Bu zamana kadar ona hiç mesaj atmadım demeyeceğim çünkü attım. İçlerinden birinde Doğukan'la konuşması hakkında bir mesaj bile vardı. Açıkçası pek ümitli değildim ama yine de kendime engel olamadım.

Biriyle konuşmaya en çok ihtiyaç duyduğum andaydım. Evde tamı tamına yirmi üç kişi vardı ve herkes sohbet halindeydi. Her sene aileden birinin evinde toplanırdık ve bu sene sıra bize gelmişti. Ayıp olmasın diye salonda sıkışarak oturuyordum ama daha fazla dayanamayacaktım.

Saat on bir olduğunda tombala oynama zamanı gelmişti. Bir grup yemek masasının etrafında toplanırken, çoğu kişi salonun farklı köşelerinde kalmak zorunda kaldı.

Tombala oynamanın hoşuma gittiğini söyleyemezdim ama bu bizim ailenin ve çoğu Türk ailesinin bir geleneğiydi. Hoşuma gitmese bile yabani gibi gözükmemek adına oyuna katıldım.

Babam her sene olduğu gibi “Tombala!” diye bağırarak yarım saat içinde oyunu bitirdi. Her sene nasıl kazandığını çözemiyordum.

Birkaç kişi bir tur daha oynamayı teklif ettiği sırada onaylayan sesler salonda yükselmişti. Yavaşça oturduğum sandalyeden kalktım ve usulca salonu terk ettim. Bir kez daha buna katlanamazdım. En azından biraz kalabalıktan uzaklaşmak istiyordum.

Odama girdiğimde hemen telefonumun kilidini açtım. Doruk'un daha mesajlarımı görmemiş olduğunu görünce sinirle telefonun ekranını tekrar kilitledim.

“Mekânın fotoğrafını bile atacaktı güya,” diye söyledim boş odanın içinde. Etrafıma bakındım ve içeri gitmeyip oyalanabileceğim bir şey aradım.

Ve bulamadım. Bana yine salonun yolu gözükmüştü.

Odamdan çıkıp salona gittiğim sırada şu anda ikisinin bir partide oldukları düşüncesi zihnimde taklalar atarak dolaşıyordu. Salona girdiğimde bir grubun sohbet ettiğini ve diğer bir grubun inatla tombala oynamaya devam ettiğini gördüm. Ben bu ortamdayken onlar kim bilir nasıl eğleniyorlardı.

“Bahar!” diye bir ses duydum salonun içinde. Başımı çevirdiğimde hâlâm eliyle işaret ederek beni yanına çağırıyordu. Yerde boğuşan çocukları ayırmaya çalışan amcamın yanından zorla geçerek hâlâmın ve kuzenlerimin yanına ulaştım.

“Fotoğraf çekilelim, hadi,” deyip kolumdan tuttuğu gibi beni yanına çekti ve kolunu bana doladı. Kuzenlerim de yanımıza geldiğinde hepimiz yüzümüze kocaman gü-lücükler yerleştirdik ve bir özçekim yaptık.

“Ne güzel çıktık, kız!” dedi hâlâm hafifçe omzuma vurarak. Birlikte çekildiğimiz ilk fotoğraf buydu sanırım. Gülümsemekle yetindim.

“Bahar! Benimle de fotoğraf çekil!” Arkama döndüğümde bir başka akrabam elinde telefonuyla bana bakıyordu.

“Bahar, buraya gel!”, “Bahar kameraya bak!”, “Bahar bu fotoğraf değil video. Bir şeyler söyle!” ve dahası gece yarısı olana kadar devam etti. Hayatımda daha önce çekilmediğim kadar fotoğraf çekildim. Hepsinin nedenini biliyordum. Son yılbaşı zırvalığı... Benim olmadığı kadar onların da umurunda olmasa keşke, diye düşündüm.

Yeni yıla son bir dakika kalmıştı. Sohbet muhabbet, fotoğraf çekilelim derken zaman çabucak geçmişti. Kalabalıktan nefret edip somurtmak yerine ortama dahil olmayı tercih ederek son anda doğru bir karar vermiştim. Ailemle birlikte yılbaşını geçirmek o kadar da sıkıcı değildi aslında. O iğrenç dayı esprileri bile bir süreden sonra acı vermiyordu. Alışşıyordun.

Son yılbaşımıydı bu. Defalarca söylediğim gibi, üzül-müyordum. İçimde bir burukluk vardı sadece. Her türlü şeyin sonu insanın içinde bir burukluk oluşturmaz mı zaten? Yazın sonu, mükemmel bir kitabın sonu, güzel bir rüyanın sonu, çikolatalı sütün sonu...

Bunlar gibi bir şey işte.

Ne kadar kendimi aile sohbetlerinin içinde kaybetsem de bir yanımda Doruk'un yazmasını bekliyordu. Acaba Doğukan'la benim hakkımda konuşmuş muydu? Ona delice sormak istediğim şeyler vardı. Hepsi de Doğukan hakkındaydı.

Telefonumu elime aldım ve uygulamanın mesajlar kısmında beklemeye başladım. İstediğim şey küçücük bir mesajdı. Kısacık bir mesaj. Doğukan'dan bir haber almaya ihtiyacım vardı. Tüm gün bana yazmasını hayal etmişken Doruk'un bile yazmaması moralimi alt üst ederdi.

Bir daha Doğukan'la hiç konuşamamayı düşündüm. Numarasını telefonumdan sildiğimi hayal ettim. Başka biri daha bana Yaprakçık der miydi? Dese bile onun gibi olmazdı ki. Peki beni aynı anda hem sinirlendirip hem güldüren birini bulabilir miydim? Bunu başarabilen başka bir insan var mıydı bu dünyada? Peki ben bir başka Biri bulacak kadar şanslı mıyım? Bir başkasını istiyor muydum?

“On!”

Salondaki herkesin bağırmasıyla irkilip başımı telefon-
dan kaldırdım. Amcam koluma girip beni koltuktan kal-
dırdığında ikinci kez bağıldılar.

“Dokuz!”

Saymaya devam ettiler. “Sekiz!”

Yedi.

Altı.

Beş.

Dört.

Üç.

İki.

Bir.

Ve elimdeki telefon titredi.

Salondaki herkes bağırarak birbirine sarılıp Dünya’nın
bir tam tur atmasına sevinirken, ben onlardan ayrı şekilde
zıplayarak bağırdım. Benim sevincimin Dünya’yla bir ala-
kası yoktu.

“MESAAAJ!”

Garip bir şekilde birkaç kez daha olduğum yerde zıp-
ladıktan sonra bakışların bana döndüğünü fark etmemle
olduğum yerde kaldım. Yerde yuvarlanan üç küçük çocuk
bile bir an durup bana baktı. Salondaki derin sessizlik ve
meraklı bakışların altında, “Arkadaşım mutlu yıllar dilemiş
de...” diye geveledim. Mahcup bir gülümsemeyle onlara
bakarken içim içimi yiyordu.

O mesaj atmıştı.

Doğukan, mesaj atmıştı.

Kısa bir süre bana bakmaya devam ettikten sonra buna
son verip yeniden birbirlerine sarılmaya devam ettiler.

Bu sarılma merasimine beni de kattıklarında artık kime kaç kere sarıldığımı bilmiyordum. Her şey son bulduğunda neredeyse koşarak odama gittim ve kapıyı ardımdan kapatarak kendimi yatağa bıraktım.

“Mutlu yıllar, Yaprakçık.”

Gözlerim bana oyun oynuyor olabilir miydi? Serap mıydı bu? Mesaj serabı diye bir şey duymamıştım daha önce. Belki de milyonda bir yakalanan o hastalıklardan biriydi bu. Belki de ilk bende görülüyordu şu anda.

Mesajı defalarca kez okumama rağmen bıkmadan hâlâ okuyabilirdim. Çevrimdışı gözüküyordu. Cevap versem hemen okur muydu?

“Mutlu yıllar, İnatçı. Hâlâ bana küs müsün?” yazdım heyecanla.

Çevrimiçi

Kalbim hızla çarpmaya başlamışken, “Yazıyor” yazısı çıkmıştı. Ellerimin soğukluğu Antarktika’yla yarışabilecek düzeydeydi.

“On dokuz yaşındaki birine göre küs olmak fazla çocukça. Sadece insanların arkamdan iş çevirmesine tahammülüm yok, Yaprakçık.”

Arkamdan iş çevirmesine tahammülüm yok.

Yaptığım şeyin kötü olduğunu biliyordum ama bu kadar büyütülecek bir şey değildi bana kalırsa.

“Senden defalarca kez özür diledim. Beni hemen engelleyeceğini beklemiyordum.”

Yazıyor...

“Ben böyleyim.”

Yani bir daha konuşmayacak mıydık? O zaman neden engelimi kaldırıp bana mesaj atmıştı?

“Bir daha konuşmayacak mıyız? Doruk’un ağzını aramam seni bu kadar mı üzdü?”

Yazıyor...

Lütfen tekrardan konuşacağımızı söyle. Lütfen.

“Sadece mesajlaştığım bir kızsın. Daha yüzünü bile görmedim. Bu yüzden de arkamdan iş çevirmiş olan beni sinirlendirmekten öteye gitmedi. Beni üzmen için bana daha yakın olman gerekir.”

Bir daha konuşmayacağız, dese belki de daha az acıttırdı canımı. Dokuz gün boyunca onunla tekrardan konuşma çabalarımın sonu bu mesajı benim canımı acıtmıştı. Beni üzmüştü. Üzüldüğümü ona söylemem de bir şeyi değiştirmeyecek gibi duruyordu. Onun benden özür dileyeceğini sanmıyordum. Ayrıca onu üzecek kadar yakın olmadığım biri, beni üzdüğü için özür dilemezdi.

“Dış görünüş senin için bu kadar önemli mi?” yazıp yolladım.

Yazıyor...

“Evet. Herkes için önemlidir. Rehberine bir numara sallayıp kaydettikten sonra şu anki fotoğrafım yerine çirkin birinin resmi olsaydı bana mesaj atar mıydın?”

Onu ilk gördüğümde onu yakışıklı bulmuştum. Hâlâ da öyle buluyordum. Peki ona mesaj atmamın asıl nedeni bu muydu?

Hayır, değildi. Yalnızlıktı.

“Bir numara uydurup ona mesaj atmayı düşünürken senin olacağını bilmiyordum. Senin yerine bir başkasını da eklemiş olabilirdim. Bu sadece bir sayıyı farklı yazmamla değişebilirdi.”

Tamam, onun fotoğrafı da ona mesaj atmamda bir et-

ken olmuştu ama baş nedenim yalnızlıktı. Karşıma kim çıkarsa mesaj atmaya hazırdım.

“Bana kader deme sakın.”

Kader? Bizi bir araya getiren şey bu olabilir miydi? Hiç düşünmemiştim. Şans mı denmeliydi yoksa? Bu tartışılırdı.

“Demiyorum zaten. Sadece benim bir numara yazmam ve bu numaranın senin numaran olması garip. Ülkede onca yaşlı insan varken ben on dokuz yaşındaki bir erkeğin numarasını tutturdum. Gerçi ilk seferimde kimse denk gelmemişti.”

Yazıyor...

“Normal şartlarda bile benim numaramı almaya çalışan kızlar varken ne kadar şanslı olduğunu tahmin bile edemezsin.”

Doğukan hâlâ aynı Doğukan’dı.

“Numaranı almaya çalışan kızlar mı? Ben o işin tam tersi olduğunu sanıyordum.”

Yani bildiğim kadarıyla öyleydi. Hiçbir erkek benim numaramı almak istememişti.

“Bende böyle. Hiçbir kızın numarasını almama ihtiyacım yok. Bazıları numaramı bulup ‘Selam’ bile yazıyor.”

Son cümlesini okuduğumda gözlerimi kıstım. Yüzümde oluşan aptal gülümsemeyle onun bu alaylı halini bile özlediğimi fark ettim.

“Aa terbiyesizler. Kimmiş o kızlar?”

Biraz da onun oyununu oynayalım.

“Vallahi bir tane var, yapıştı bırakmıyor. Engelledim arkadaşımın peşine düştü bu sefer de.”

Yazdığı mesajı okuyunca kıkırdamama engel olamadım.

Tabii ki de buradaki kişi ben oluyordum. Normalde bu cümleyi okuyup alınabilecek bir sürü kız varken onun benimle öylesine dalga geçtiğini biliyordum.

“Bak sen şuna. Bir şey mi yaptın kıza? Neden arkadaşının peşine düştü?”

Yazıyor...

“Öğrenemeyeceğimi sandığı şeyler yapmaya çalıştı. Sonunda gününü gördü.”

Gördüm merak etme, diye düşündüm. Dokuz gün boyunca Doruk’a yazdım barıştır bizi diye.

“Barıştın mı bari kızla? Yazık. Bir hata yapmış belli. Üzme onu.”

Az önce resmen kendi kendimi savunmuştum. Uzun süre Çevrimiçi olarak bekledi. Başka biriyle mi konuşuyordu? Ya bana cevap vermeyi unutursa? Hadi be Doğukan!

Yazıyor...

Sakin, Bahar... Sakin...

“Onu bilemiyorum işte. Bir şans daha vermeli miyim ona?”

Bunu cidden bana mı soruyordu? Dokuz gündür deli gibi özür dileyen bana?

“Ona güveniyorsan bir şans hak ediyordur.”

Ortamını bulmuşken güven testini de araya sıkıştırmasam olmazdı. Bakalım o bana güveniyor mu?

Yazıyor...

“Bir başka saf Yaprakçık’ım olsaydı affetmezdim.”

Bu da ne demekti şimdi? Cümlesini birkaç kere daha okudum ama tam bir anlam çıkaramadım. Bu affettiği anlamına mı geliyordu? Sanırım öyleydi ama saf derken ne demek istiyordu?

“Anlamadım?”

“Bu yüzden ona bir şans veriyorum.”

Yazdığı mesajı okuduğumda gözlerim irileşti. Ardından bir mesaj daha geldi.

“Sana güveniyorum, Yaprakçık.”

Dişlerimi birbirine bastırdım ve sevinçle yumruğumu havaya savurdum.

Doğukan beni affetmişti! Yeni yılın ilk dakikalarında tekrardan konuşabileceğim bir arkadaşım vardı. Ah pardon, iki!

Çünkü bir de Doruk vardı. Ne yani, şimdi benim iki tane arkadaşım mı vardı? Popülerliğin zirvesini zorluyordum sanırım!

“Söz veriyorum senin cevap vermediğin bir şeyi kurcalamayacağım. Aslında buna tam olarak söz veremem ama...”

“İşte tam bir Yaprakçık klasığı...”

Yüzümde özlediğim aptal gülümsemelerden biri oluştu.

“O zaman soru sorabilir miyim?”

Yazıyor...

“Bu kadar erken başlayacağını tahmin etmemiştim.”

“Sadece nerede olduğunu merak ediyorum.” Doruk’un yanında mıydı acaba?

“Bir partide. Sen?”

Tahmin ettiğim gibi partideydi. Doruk’un yanındaydı. Beni mi sormuştu? Annemle tombala oynadık, şimdi Hadise konserini televizyondan izleyeceğiz mi diyecektim? Tamam, Doruk’tan utanmazdım ama bu Doğukan’dı.

“Arkadaşlarımla bir kafedeyiz,” yazdım. Yalancılık ru-

huma işlenmiş gibi gözüküyordu. Umarım Doruk ona evde oturduğum konusunda bir şey söylememiştir.

“Yeni yılın nasıl gidiyor bakalım?”

Seninle barıştım Doğukan, daha ötesi var mı?

“Harika. Daha iyi olamazdı. Senin?”

Uzun süre cevap gelmedi. Yaklaşık yedi dakika sonra bir görüntü atmıştı.

Doğukan fotoğraf atmıştı!

Hızla attığı fotoğrafa basıp yüklenmesini bekledim. Fotoğrafta kendi yoktu. Fotoğrafın yarısını kaplayacak şekilde yakınlıkta esmer bir kız gözüküyordu. Arka tarafta ise dans eden insanlar vardı.

“Kesinlikle çok eğleniyorsun?” diye bir soru yönelttim.

Yazıyor...

“Ve birazcık sarhoşum. Çok azıcık. Hatta değilim gibi. Biraz.”

“Eminim...”

Yazıyor...

“Alkol fazla kullanmam. Sarhoşluk aptallıktır.”

Onda takdir edilecek bir özellik bulmuştum. Alkol sevmeyen bir erkek... Vay canına!

“Doğukan’dan özlü sözler...”

İki dakika sonra mesaj geldi.

“Evdesin, değil mi?”

Ah, hadi ama! Bu çocuk neden sürekli yalan söylediğimi anlıyordu? Anlaması için hiçbir neden yokken hem de.

“Hayır. Neden böyle düşündün?” yazıp yolladım. Anında mesaj geldi.

“Bilmem. Geceleri fazla dışarı çıkan bir kıza benzemiyorsun. Yılbaşı gecesi kızlar için fazla tehlikeli.”

Örneğin fotoğrafta önde duran esmer kız. Ama o kız durumdan şikâyetçi gibi durmuyordu.

“Benzemiyorsun derken? Belki de kırmızı saçlı, piercingli, dövmele, satanist bir kıyım. Fotoğrafımdaki yaprağa bakıp nasıl görüldüğümü çözemezsin.”

Yazıyor...

“Ama seninle konuşup kim olduğunu çözebilirim. Ve seninle konuştuğum diğery diyalogları göz önüne alırsam, sıradan bir Türk kıyısın. Babasından para aldığı zaman kız arkadaşlarıyla birlikte kafeye, sinemaya, alışveriş merkezine ya da lunaparka giden türden.”

Sadece benimle konuşarak bunları mı çıkarmıştı? Belki bu hastalığım olmasaydı dediğı şeyler doğru olabilirdi ama beni tanıımıyordu.

“Tek bir şey tutturdu. Evet, ben bir Türk kıyıyım.”

Yazıyor...

“Bana alışverişe veya sinemaya gitmeyi sevmediğini söyleme.”

Sinemaya hayatımda hiç gitmemiştim. Gerçekten. Sadece filmlerde görmüştüm. Belki salonun önünden geçmişimdir ama hiçbir zaman o kapıların arkasına gerçekten geçmedim. Merak ettiğim ve ölmeden önce yapmak istediklerimden biriydi bu. Bu listeyi bir an önce yapmalıydım belki de.

“Sinemaya daha önce hiç gitmedim.” yazdım.

Hep yalan söylemek zorunda değildim. Vereceğı tepkiyi çok merak ediyordum. Belki de beni küçümseyecekti. Gitmemekle ne kadar aptallık ettiğimi söyleyecekti. Çok dalga geçer miydi?

Yazıyor...

“Ciddi misin, yoksa kafa mı buluyorsun?”

Doğruları söyle Bahar! “Ciddiyim.”

Kısa süre sonra cevap geldi.

“Neden?”

Nedeni sinemaya birlikte gidecek arkadaşımın olmaması. Ailemle birlikte gitmememin sebebi ise birkaç ay öncesine kadar derin bir depresyonun içerisinde boğuluyor olmamdı. Daha sonra ne kadar hastalığıma ve hayatıma küsem de bir şeyin değişmeyeceğini kabul ettim.

Bu kadar doğruluk yeter. “Karanlıktan korkuyorum.”

Karanlıktan korkmuyordum. Zifiri karanlık bir yerde tek başıma kalsam korkardım bekli ama öyle büyük bir fobim yoktu. Herkes gibiydim işte. Ama sinemaya neden gitmediğimi ancak böyle açıklayabilirdim.

“Korkak bir Yaprakçık.”

Gözlerimi devirim.

“Kesinlikle sarhoş değilsin.”

“Demiştım.”



7. BÖLÜM

Gözlerimi yeni güne açtığımda aklıma gelen ilk şey Doğukan'la barışmam olmuştu. Buna inanmak güçtü. Bir an hiç konuşamayacakmışız gibi hissetmiştim. Dün gece bana yazması bir yılbaşı mucizesiydi. Bunun için tekrar tekrar şükredebilirdim.

Uyandıktan sonra ona mesaj attığımda kısa sürede cevap vermişti. Üstelik aramız çok iyiydi. Eskisinden bile daha iyi denebilirdi. Karşımdaki yine aynı Doğukan'dı. Huysuz ve sürekli benimle uğraşan... Ama onu özlemiştim. Ciddiyim. Doruk da ara sıra benimle uğraşıyordu ve aklımı dağıtıyordu ama Doğukan farklıydı. Bunu onunla konuştukça anlıyordum.

Doruk ise dün akşam söz verdiği gibi işini bitirip bana yazmadığı için sabah mesaj atarak benden özür dilemişti.

“Yemin ederim sabah uyandığımdayanımdaya telefonum bile yoktu. Tanımadığım bir adam bir arkadaşşıma ulaşşıp telefonumun onda olduğunu söylemiş. Yeni aldım telefonu. Manyak bir geceydi. Özür dilerim.”

“Sorun değil. Tahmin edebiliyorum zaten.” yazdım. “Ayrıca teşekkür ederim. Sayende Doğukan bana yazdı!” diye ekledim.

Çok geçmeden cevap verdi. “Doğukan yazdı mı? Ben ona bir şey dememiştim ki.”

Dudaklarım hafifçe aralanırken şaşkın bakışlarımla telefona bakıyordum. Yani Doğukan kendi isteğiyle mi bana yazmıştı? Ama onca gün zaten Doruk, Doğukan’ın başının etini yemişti.

“Yine de onca zaman barışmamız için çabaladın. Teşekkür ederim, Doruk.”

Yazıyor...

“Şimdi ve sonsuza kadar, her türlü ihtiyacınızda buradayım!”

Kahvaltı masasından kalkıp bir şarkı mırıldanarak odama gittim. Her zamanki gibi yatağıma yattım ve gelen mesaja baktım.

“Biri okulu yok etmeli. Gerçekten.”

Bu mesaj Doğukan’dan başkasına ait değildi. Attığı mesajla birlikte kıkırdadım. “Seni ezik.”

Yazıyor...

“Sen okula gitmiyordun değil mi? Ben de gitmek istemiyorum ya. İnan bana üniversite bile çekilmiyor.”

“Üniversitede derslere girmek zorunda değilsin diye biliyorum. Yani istersen giriyorsun, istemezsen girmiyorsun.”

“Şehir efsanesi! Düpedüz yalan! Derslerine girmediğimizde bizi bırakmakla tehdit eden insanlarla uğraşıyorum burada.”

Film ve dizi dünyasından bir yalan daha.

Okul konusu açıldığına göre ona bu haberi vermeliyim sanırım. “Yakında okula başlıyorum.”

Yakında. Hatta bir hafta sonra. O hafta annemle birlikte

okul alışverişi yapacaktık ve tam bir hafta sonra okula gidecektim. Heyecanlı mıydım? Kesinlikle!

“Delirdin mi sen?”

Yazdığı mesajı okuduğumda aklım karıştı. Okula gitmem delilik miydi? İnternette, filmlerde ve kitaplarda gençler okula gitmekten, özellikle liseden hoşlanmıyordu. Okuldan, derslerden, ödevlerden ve sınavlardan bıkmışlardı. Aslında sekizinci sınıfa kadar olan öğrenim hayatımda bende bıkmıştım ama insan kaybettikten sonra bunların değerini anlıyordu.

“Neden ki?”

Yazıyor...

“Ailen bunca yıl açıktan okumana izin verdi ve şimdi okula mı başlayacaksın?”

“Evet? Yani lise en fazla ne kadar kötü olabilir ki?”

Yazıyor...

“Kaç yaşında evde öğretime başladın? Anaokulu mu?”

“Sekizinci sınıf.”

Kısa süre sonra mesaj geldi. “Ne yani, sekizinci sınıfa kadar mı okula gittin? Hiç bir lisenin içine girdin mi? Sınıflara falan?”

Daha önce sadece önünden geçmişimdir belki de. Bahçesine bile girmemiştım hiçbir lisenin.

“Hayır.”

“Sen bittin.”

Bu iki kelimesi benim için yeterince açık olmuştu.

“Ne demek istiyorsun?”

Lise düşündüğümünden daha mı kötüydü yani?

“Bittin diyorum. Öldün. Çuvalladın. Hayatının hatasını yapıyorsun.”

“O kadar abartılacak kadar kötü olacağını düşünmüyorum.” yazıp yolladım.

Yazıyor...

“Kurtar beni yazacağını şimdiden hayal edebiliyorum.”

Söylediği şeyler hevesimi kursağımda bırakmaktan başka bir şey yapmıyordu.

“Haklısın, internet paketi yapmalıyım. Böylece yeni arkadaşlarımla fotoğraf çekilip sana fotoğraf atabilirim.”

Arkadaşlarım...

Lisenin Doğukan’ın söylediği kadar berbat bir yer olmasını umuyordum. Doğukan’la bu konuyu konuşmadan önce aklımdaki lise profili bambaşkaydı. Orası bir gencin sosyalleşebileceği en güzel yerdı. Bir sınıfım olacaktı. Sınıf arkadaşlarım. Arkadaşlarım. Düşüncesi bile çılgıncaydı!

“Göreceğiz.”



Annemle birlikte çok nadir dışarı çıktığım zamanlardan birindeydim. Okul alışverişinde!

Üç gün sonra okula başlayacağım için üniforma, okul çantası, defter almak için bir alışveriş merkezine geldik. Okul üniformasını en son merkezdeki bir mağazadan alacaktık.

Uzun zaman sonra okul alışverişi yapmak o kadar güzel gelmişti ki bana, çok büyük miktarda para harcamıştık. Gereksiz bir sürü kırtasiye eşyası aldırılmışım. Sonunda alışveriş merkezinde işimiz bittiğinde merkeze geldik ve okul üniformamın satıldığı dükkâna girdik.

Yeniden okul üniformam olacaktı!

Kadın bedenime uygun üniformayı çıkartıp bana verdi ve beni kabine yolladı. Siyah bir pantolonun üzerine beyaz yakaları siyah olan bir lakost vermişti. Üzerime giyindiğimde kendimi rahat hissetmiştim. Kabinden çıktığımda annem ve çalışan kadın üzerime tam olduğunu söyledi. Annemin gözündeki mutluluğu görebiliyordum.

Üzerimdekileri çıkartıp aldıktan sonra bir başka mağazaya girip siyah bol bir kazak aldık. Okulun kazağını fazla beğenmemiştim. Ayakkabımı zaten alışveriş merkezinden aldığımız için eve gelmiştik. Artık her şeyim tamamdı. Pazartesi için hazırdım.

Yatağıma yattım ve telefonumu elime aldım.

“Okul eşyaları tamam! Okul için hazırım :D”

Hemen çevrimiçi oldu.

Yazıyor...

“Sen az önce ‘Okul’ ve ‘gülücük’ işaretini aynı cümle içinde mi kullandın?”

“Doğukan, saçmalıyorsun artık.”

“Ciddiyim. Okul ve gülücüğü sadece ‘Okul yandı.’ yazıp sonuna bir gülücük ekleyerek ya da ona benzer cümlelerde kullanabilirim.”

Attığı mesaja gözlerimi devirerek cevap verdim.

“Ne o? Yoksa sen dışlanıyor musun?”

Doğukan gibi birinin dışlanması olur iş değildi.

“Tabii ki de hayır. Ben? Dışlanmak? Beni güldürüyorsunuz Yaprakçık.”

Bir çocuk bu kadar burnu havada gezemezdi. Yani insanın egosu da bir yere kadardır. Nasıl kendine bu kadar çok güvenebiliyordu?

“Her zaman.”

“Teşekkürler”

“Rica ederim.”



Annemin beni dürtmesiyle homurtular çıkarmaya başlamıştım.

“Bahar kalk artık.”

“...”

“Bahar...”

“...”

“Bahar, okula geç kalacaksın!”

Bu cümle...

İnanmıyordum!

Okula geç kalacaktım!

Üç buçuk yıldır hayalini kurduğum o cümleyi sonunda annemin sesiyle duymuştum. Hayal değildi. Annem bana okula geç kalacaksın demişti. Okuluma geç kalacaktım. Bir okulum vardı ve ben eğer şimdi kalkmazsam geç kalacaktım!

Hemen yataktan fırladım ve banyoya koştum. Yüzümü yıkayıp odama geri döndüm ve üniformamı üzerime geçirdim. Saçlarımı taradım ve siyah bir saç bandını üstten fiyonk yaparak taktım. Şimdi fark ediyorum da saçlarım o kadar da erkek modeli gibi durmuyordu artık. Hafiften kahküllerim bile vardı.

Hayatımda hiç makyaj yapmadığım için hiç o işe girmeden mutfağa geçtim. Annem ekmek arası bir şeyler hazırlamıştı. Hızla onu yedikten sonra kapının önüne çıktım. Servisle gidip gelecektim. Annem de heyecanlı bir şekilde cama çıkmış bana bakıyordu. Kapıdan çıkarken peşimden defalarca kez dikkatli olmamla ilgili şeyler söylemişti. Bu

sabah kendimi iyi hissediyordum. İçimde güzel bir his vardı. Her Şey güzel olacaktı.

Servis kapımın önünde durduğunda heyecandan nefesimi tutmuŐtım. Servisin kapısı açıldığında bindim ve servise göz geçirdim. Ortalardaki ikili koltuklardan birine oturdum ve cam kenarına geçtim. Yanım boştu.

Kulaklık falan almamıŐtım ama almadığıma pişman olmuŐtım. Yol çok uzun değildi ama yine de aklımda bir sürü düşünce vardı ve heyecandan ölecek durumdaydım. İyi Şeyler hayal ettim. Güzel arkadaşlar edinecektim. Sosyal hayatım olacaktı. Okul ıkıŐı hamburger yemeğe gidecektik. Belki birlikte bowling bile oynardık. Daha samimi arkadaşlar edindiğimde belki ailem onların evinde yatıya kalmama izin verirdi. Belki de arkadaşlarım benim evimde kalmaya gelirdi. Pijamalarımızı giyip birbirimize makyaj yapardık. Eğer bizim evde olacaksak annemden makyaj malzemelerini kullanmak için izin istemeliydim çünkü benim hiç makyaj malzemem yoktu.

Ailem küçükken fazla çelimsiz olduğum için ilkokula bir yıl geç yazdırmıŐtı. Böylece Şimdi eski okulumda olduğu gibi kendimden bir yaş küçüklerle birlikte aynı sınıfta olacaktım. Annem okula kayıt yaptırdığı sırada, benim olduğum sınıfta benim gibi geç yazdırılmıŐ ya da sınıf tekrarı yapıyor olan kişilerin olduğunu ve sorun olmayacağını söylemişti. Zaten hiçbir zaman büyük gösteren biri olmamıştım. Zaten fazla olgun biri de değildim. Yaşımı kimseye söylemesem bile kimse bir Şey anlamazdı.

Servise benden sonra dört kişi daha bindikten sonra okula gelmiştik. Servisten indiğim anda kalbim bacağımda, kolumda, boynumda, sırtımda, belimde, kısacası her ye-

rimde atmaya başladı. Okulun bahçesindeydik. Her yerde öğrenci vardı, çok kalabalıktı. Yeni öğrenciyim diye alttaki havali müzik eşliğinde herkes ağır çekimde bana bakmamıştı. Yeni öğrenci olduğumdan haberleri bile yoktu.

Olduğum yerde durmak istemedim ve yavaş adımlarla bahçede ilerlemeye başladım. Bir öğretmen bulmak umuyla bahçeyi taradım. Biraz ileride nöbetçi öğretmen kimliğiyle duran bir bayan gördüğümde ona doğru ilerledim.

“Merhaba, ben yeni öğrenciyim. Sınıfımı bulmama yardım edebilir misiniz?” diye nazikçe sordum.

Bana içten bir şekilde gülümsedi. “Okulumuza hoş geldin canım. Sınıfın neydi?”

“11-D,” diye yanıtladım.

Ardından bir elini omzuma koydu. Diğer elinin işaret parmağıyla da kalabalıktan bir sırayı gösterdi.

“Şuradaki kırmızı hırkalı kızın arkasına geç. Sınıfının sırası orası,” dedi tekrar gülümseyerek.

“Teşekkür ederim,” dedim ve gösterdiği kızın olduğu sıraya girdim. Hâlâ heyecandan ölüyordum. Kız arkasını döndü ve bana baktı. Yanında iki kız daha vardı.

“Selam,” dedi kırmızı hırkalı kız. “Yeni öğrenci misin?”

Gülümseyerek, “Evet,” dedim. Arkadaş mı ediniyordum yoksa?

O da gülümseyerek, “Benim adım Gamze. Bunlar da, Özlem ve Sevim.”

Diğer ikisi de yüzünü bana çevirdi. Gülümsedikten sonra, “Tanıştığımıza memnun oldum,” dedim.

Onlar da aynı şekilde karşılık verdiğinde müdürün sesini duyduk. Gamze kolumdan nazikçe tutarak beni öne çekti.

“Arkada durma, gel yanımıza,” dedi gülümseyerek. Tanıştığım bu üç kız hakkında ilk izlenimlerim onların çok sıcakkanlı olmalarıydı. Sınıfın geri kalanı da eğer böyleyse Doğukan çok yanılıyordu.

Burayı neden sevmeyecektim ki?

Müdürün yaptığı kısa konuşmadan sonra sınıflar sırayla okuldan içeri girmeye başladı. Sıra bize geldiğinde Gamze’yi takip ettim. Okulun içine girdiğinde ellerim titriyordu neredeyse. Okula girmiştım! Okuluma! En son sekizinci sınıfta bir okulun içine girmiştım.

11-D yazan sınıfa girdiğimizde heyecanım daha da artmıştı. Tanıştığım üç kızın dışında başka gözlerde merakla beni süzmeye başlamıştı. Ayakta dikildiğimi görünce Özlem yanıma geldi, “Gamze’yle Sevim beraber oturacakmış, sen benimle otur istersen,” dedi gülümseyerek. Hemen kabul ettim. “Olur.”

Cam kenarı ikinci sıraya biz, üçüncü sıraya da Gamze ve Sevim oturmuştu. Birkaç kişi masamın önüne gelmişti.

“Yeni mi geldin?” diye sordu bir erkek.

“Evet.”

“Hangi okuldan?”

Bakalım nasıl bir tepki vereceklerdi.

“Ben evde öğrenim görüyordum,” dedim.

Şaşırmış bir şekilde baktı. “İlk defa mı okula geliyor-sun?”

“Sadece sekizinci sınıfa kadar okulda okudum.”

Masamın etrafında beş kişi vardı. Ayrıca Özlem, Sevim ve Gamze de yanımdaydı. Hepsinin yüzünde hafif bir şaşkınlık ifadesi oluştu. Evde öğrenim görmem neden bu kadar garipseniyordu?

“Neden liseye gitmedin?” diye sordu bir kız.

Hadi bakalım Bahar. Başla kızım.

“Ailem evde öğrenim görmemin daha iyi olduğunu düşündü. Okul ortamında fazla bir şey öğrenildiğini düşünmüyor. Özellikle lise,” dedim nazikçe.

“Ne fikrini değiştirdi?” diye sordu bir başkası. Bunlar neden beni sorguya çekiyordu?

“Okuldaki ortamı istedim.”

Sıra arkadaşım Özlem sıkıldığını anlamış olacak ki, “Kızı sorguya çekmeniz bittiyse bir çekilinde nefes alsın yeter,” dedi şakayla.

Herkes gülerек tanışıklarına memnun olduklarını söyleyip yanımdan ayrıldı. Gitmeden önce isimlerini de söylemişlerdi ama aklımda kalmamıştı.

Kısa süre sonra öğretmen sınıftan içeri girmişti. Sınıfla birlikte ayağa kalktım. Öğretmenin gözleri sınıfı süzdükten sonra beni bulmuştu. Adamın yüzünde güzel bir gülümseme oluştu.

“Yeni öğrencimiz mi var?” diye sordu tatlı bir şekilde. Kırk yaşında olmalıydı. Siyah saçlarında ara ara beyaz teller bulunuyordu.

Gülümseyerek baktım.

Herkes “Evet,” “Adı Bahar, hocam,” gibi şeyler söylerken gerilmiştim. Neredeyse sınıftaki herkesin gözü üstümdeydi.

Öğretmen, “Bize kendini tam olarak tanıtır mısınız?” diyerek korktuğum gibi ilgiyi tam anlamıyla bende topladı.

Kalbim hızla atmaya başlarken yavaşça ayağa kalktım ve yutkundum. Sınıftakilerin gözleri bana dönmüş ne diyeceğimi bekliyorlardı. Adımı söyleyerek başlamamın doğru

olacağına karar vermiştim. Ağzımı açtığım sırada biri kapıya vurdu.

Öğretmen, “Gel,” Dedi. Bir kız kapıyı açtı. Koyu renk saçlarının arasında ara ara sarılar vardı. Gözlerine otoyol şeritleri kadar kalın eyeliner çekmişti. Benimle yarışacak kadar zayıftı ama benden biraz daha uzundu.

“Özür dilerim hocam. Uyanamadım,” diye açıklama yaptı. Masanın üzerine geç kâğıdını koyduktan sonra sırasına geçti.

“Bir daha olmasın Duru,” diyerek uyardı öğretmen onu.

Öğretmen ve tüm sınıfın bakışları tekrar bana toplandığında konuşmam gerektiğini anladım.

“Adım Bahar Karancı,” dedim ve sustum. Sınıftaki herkes devamını beklercesine bakarken ne demem gerektiğini bilmiyordum.

“Hangi okuldan geldin Bahar?” diye sordu hoca tatlı bir şekilde.

Şu sorudan nefret etmemin bir sakıncası var mıydı?

“Ben sekizinci sınıftan itibaren evde öğrenim görüyordum,” diye yanıtladım. Sınıfta homurdanmalar oluştu.

“Neden?” diye sordu hoca en az sınıf kadar meraklı bir şekilde.

“Ailem okulda verilen eğitimi yeterli bulmuyordu ama ben üsteleyince okula tekrar başlamama izin verdiler.”

Duvar kenarından bir kızın sesi yükseldi. “İki sene üsteledin galiba. Anca gelebilmişsin,” dedi alayla. Bu sınıfa geç gelen kızdı.

Başımı ona çevirdiğimde sırasına yayılmış bir halde bana bakıyordu. “Hayır. Okula gelmeye bir hafta önce ka-

rar verdim ve şimdi buradayım. İki sene önce gelmek isteydim o zaman gelirdim,” dedim soğukkanlı bir şekilde. Böyle bir cevabı vereceğimi tahmin etmezdim.

Kızın yüzündeki alaylı ifade gitmemiştir. “Ne o? Lise fobin falan mı var? Söyle ya dalga geçmeyiz. Ailen korkunun üzerine gitmen için mi yolladı seni buraya?” diyerek karşılık verdi. Konuyu bilerek uzatmaya çalışıyordu.

Hoca sesini yükselterek, “Duru!” dedi.

“Ne var? Sadece onu tanımaya çalışıyorum,” dedi Duru normal bir sesle ve yüzündeki sinir bozucu gülümsemeyele. Doğukan’ın ne demeye çalıştığını sanırım yavaş yavaş anlamaya başlamıştım.

Duru tekrar bana döndü. “Yoksa okulda dışlanıyor muydun?”

Sinirden gözlerim dolmaya başlamıştı.

Sesimi biraz yükselttim ve “Sana ailemin, evde öğretimin daha iyi olduğunu düşündüğünü söyledim. Bu cümleden ne anlıyorsun sen?” dedim gözlerimi onunkilere dikerek.

“Yalan söylediğini.”

“Yalan söylemiyorum!”

“Kabul et, dışlanmışsın belli ki. Ailende sana acıyıp seni okula göndermemiş.”

“Duru, yeter!” Hocamız tekrar bağırmıştı.

“Sadece doğruları söylemesini sağlıyorum. Söyle hadi Bahar. Arkadaşın yok değil mi? Ailen sosyalleşmen için seni okula yolladı.”

Bu sefer gözlerim sinirden değil üzüntüden dolmaya başlamıştı.

“Benim arkadaşım var!” diye bağırdım.

“Hani nerede?” diyerek bakışlarıyla sınıfı süzdü. “Kim arkadaşlarıyla aynı okula yazılmak varken başka bir okula yazılır ki? Neden onların okuluna gitmedin?”

Hayır, Bahar, pes etme! Kitapları düşün, filmleri düşün. Her okulda böyle bir kız olmak zorunda. Ona kendini ezdirme.

“Duru çık dışarı!” diye bağırdı hoca sonunda. Gözlerinde sinir vardı.

Duru yavaş adımlarla kalktı ve gözlerini bana dikerek sınıftan çıktı.

Hoca bana döndü, “Bahar, Duru’yu görmezden gel. O her zaman böyle şımarık bir kız,” dedi.

Benim daha bir şey dememe kalmadan, Duru’nun oturduğu taraftan bir erkek sesi geldi. “Duru sadece yalancılardan mumunu söndürüyordu. Görmezden gelinmesi gereken Bahar.”

Dediği şeyle birlikte öylece kalakalmıştım. Herkes kıkırdamaya başlamıştı. Bunu diyen çocuk sırasına oturmuş, parmaklarının ucundaki kalemmini çeviriyordu.

“Yalan söylemiyorum,” dedim. Sesim artık eskisi kadar güçlü çıkmıyordu. Burayı bir an önce terk etmek istiyordum. Yok olmak istiyordum.

“Ne o? Ağlayacak mısın? Belki de doğru söylüyorsundur. Ama sana bir sır vereyim mi? Burası ortaokul değil.”

Dediği şeyle birlikte sınıftaki kıkırtıların bazıları küçük kahkahâlara dönüşmüştü. Gözlerimden damlaların akması için gözlerimi kırpmıyordum. Boğazımda bir düğüm oluşmuştu sanki.

“Arda seni de mi sınıftan atmam gerekiyor?” dedi sert bir sesle öğretmen.

Arda ise aynı rahatlıkla, “Bu yeni gelenin Duru’yu sınıftan attıracak kadar değerli olduğunu sanmıyorum hocam,” diye yanıtladı.

Bir anda dayanamadım ve, “Ben size ne yaptım ki?” diye haykırdım. “Neden bana düşmanınızmışım gibi davranıyorsunuz?”

Alayla güldü. “Yalancıları sevmeyiz. Özellikle de olmadığı biri gibi davrananları. Sen bir deliğin içinde yıllarca saklanmış olan küçük bir faresin. Şimdi ise dışarı çıkmaya karar vermişsin. Burada olmadığın biri gibi davranamazsın.”

Delğin içinde yıllarca saklanmış fare.

Şimdi dışarıya çıkmaya karar veren küçük fare.

Olmadığı biri gibi davranan.

Bu muydum ben?

Hoca bu sefer gür bir sesle bağırdı. “Arda sınıftan çık!”

Arda onu dinlemedi. “Okula yeni gelen popüler kız mı olacağını sanıyordun?”

“Hayır!” diye bağırdım. Yanağımdan çeneme doğru süzülen gözyaşından hızla kurtuldum.

“Ezik.”

Duyduğum şeyle birlikte daha fazla dayanamadım. Koşarak kendimi sınıftan dışarı attım. Hızlı adımlarla koridorda ilerledim ve merdivenlerden aşağıya koştum. Bahçe bomboştı.

Arka bahçesi falan yok muydu buranın?

Okulun etrafını dolandım ve arka bahçeyi buldum. Büyük bir hevesle, okul için aldığım ayakkabılarım asfalt zemindeki kurumuş yaprakları birer birer ezerken çıkan seslere hıçkırıklarım eşlik ediyordu. Arka bahçede bulu-

nan tahta banklardan bana en yakın olana ilerledim. Üzerine oturup dizlerimi kendime çektim. Başımı iki dizime yasladım ve on dakika boyunca hüngür hüngür ağladım.

Biriyle konuşmam gerekiyordu. Biri'yle.

Telefonumun kilidini açıp uygulamaya girdim. Doğukan'ın en son otuz dakika önce uygulamada olduğu gözüküyordu. "Doğukan?" yazıp yolladım.

Her zamanki gibi hemen çevrimiçi oldu.

"Efendim Yaprakçık."

Hiç düşünmeden yazdım. "Ben çok kötüyüm."

Yazıyor...

"Ne oldu?"

"Okulun arka bahçesindeyim. Dersten çıktım. Sınıfta iki kişiyle kavga ettim."

"Konu neydi?"

Konu ne kadar ezik olduğumu benimle daha önce hiç konuşmamış insanların bile anlaması.

"Evde öğrenim görmem."

Yazıyor...

"Bunda ne var?"

"Okul fobisi olan ve okulda dışlandığı için okula gitmeyip evde öğrenim gören bir kız olduğumu düşünüyorlar."

Hemen cevap geldi. "Ve sen de onların bu söylediklerini dinledin mi?"

Ne demek istiyordu?

"Herkesin içinde, sınıfın ortasında ve hocanın karşısında rezil oldum. Hoca onu sınıftan attı," yazdım.

Yazıyor...

"Onu aynen onaylayıp tam bir ezik olduğunu söyleyecektin. Onu geçiştirecektin, Yaprakçık. Her lisede böyle ahmaklar var. Bir kız mıydı?"

Onun dediğini söyleseydim daha da batmaz mıydım? Yoksa onu geçiştirmek daha mı iyi olurdu? Bilmiyordum ki!

“Evet, kızdı,” yazdım.

“Seni kıskandı.”

Yazdığı mesaja uzun süre baktım.

“Saçmalama. Her okulda olan o kızlardan işte. Tüm okul muhtemelen onu tanıyordur. Beni neden kıskansın?”

“Bana güven. Seni kıskanıyor. Etrafında seninle tanışmak isteyen birilerini gördüyse sana karşı olan ilgiden dolayı kıskanmıştır.”

“Derse geç girdi.”

“Yine de çevresinden öğrenebilir.”

Dediği şeyi düşündüm. O kız beni kıskanmış olabilir miydi? Peki ya Arda? Onun bir kızı kıskanması saçma olurdu.

“Kavga ettiğim diğer kişi erkekti.”

Yazıyor...

“Onun sevgilisidir ya da yakın arkadaşı.”

Söylediği şeyler mantıklı gelmeye başlamıştı. Duru sınıfa geç geldi ve Arda ona benden bahsetti. İlginin üzerimde toplandığını fark edince de benimle uğraşmaya karar verdi. Hoca Duru’yu sınıftan attıktan sonra da Arda arkadaşını ya da sevgilisini korumak için benimle tartıştı.

Bu olabilirdi. Ama hiçbir şeyi değiştirmiyordu.

“Rezil oldum, Doğukan. O sınıfa bir daha giremem.”

Hızla mesaj geldi. “Saçmalama! O sınıfa gireceksin. Madem liseye gitmeye karar verdin, bu kararının arkasında duracaksın.”

“Doğukan anlamıyorsun. Sınıftakilerin bakışlarını görmeliydin. Hepsi bana güldü.”

Yazıyor...

“Korkak mısın sen?”

“Ne?”

“Basit bir soru Yaprakçık. Korkak mısın yoksa değil misin?”

Korkak mıydım? Üç buçuk yıl boyunca okula gelmeyip bir anda okula başlamak istemiştim. Buna cesaret etmiştim. Hastalığımı hiçe saymışım. Sıfırdan başlamak adına harekete geçmişim. Son zamanlarımı odamda, Arda’nın dediği şekilde demek gerekirse deliğimde saklanarak geçirmeyeceğime karar vermişim. Korkak falan değildim.

“Değilim,” yazdım kendimden emin bir şekilde.

Doğukan o sırada uygulamadan çıktığında şaşırmışım. Yaklaşık iki dakika boyunca onu bekledikten sonra telefonum titredi. Biri arıyordu.

Biri arıyordu.

Doğukan arıyordu.

Şoktan sıyrılıp derin bir nefes aldım. Ellerim titrerken telefonu açtım.

Usulca telefonu kulağıma götürdüm.

“Alo?” dedim çatallanmış sesimle.

Daha sonra o muhteşem sesi kulaklarıma doldu.

“Beni dinle Yaprakçık. Sınıfa girmeyi boş ver. Önce o kızı bul, tamam mı? Sen cesur bir kızsın. O kızı söylediklerine pişman et. Yeni kızın ona bela olacağını söyle.”



8. BÖLÜM

Doğukan'ın dediği şeylerden sonra telefonda bir sessizlik oluştu. Telefonu kapatmamıştı. Ben ise onun söylediklerinde ve ses tonunda takılı kalmıştım. Sessizlik birkaç saniye daha sürdükten sonra hiçbir şey demeden telefonu kapattım. Doğukan'ın ilk defa beni aradığı düşüncesiyle vücudum titrerken bunu düşünmemeye çalıştım. Büyük bir karar vermem gerekiyordu.

Şimdi ne yapmalıydım? Doğukan'ın dediğini yapacak mıydım? O kıza kafa tutabilecek miydim? Ben bu kadar güçlü bile değildim ki. Ama kendimi ezdirmemem gerekiyordu. En azından okuduğum kitaplarda ve izlediğim filmlerde durum böyleydi. Öyleyse risk alacak mıydım?

Ben korkak değildim. Bunu unutmamalıydım.

Oturduğum banktan kalktım ve telefonumu cebime koyduktan sonra hızlı adımlarla ön bahçeye ilerledim. Az önce boş olarak gördüğüm bahçenin bir ucundaki banklarda oturan Duru ve arkadaşlarını seçebiliyordum. Arda aralarında değildi.

Her an vazgeçebilecek düzeyde olduğum için fikrimi değiştirmemek adına adımlarımı seri tutuyordum. Asla

yavaşlamamalıydım. Oturdıkları bankla aramda iki metre kadar kalınca durdum. Bütün grubun bakışları bendeydi ve ben de çok berbat bir karar verdiğimin şimdi farkındaydım.

“Ne oldu? Sınıfta seni rezil ettiğim yetmedi mi?”

Duru’nun sözüyle arkadaşları kahkaha attı.

Hayır, Bahar. Ağlama. Doğukan’ı düşün. *Sen cesur bir kızsın.* Buraya sen laf yemek için gelmedin. Bunun üstesinden gelebilirsin.

Dişlerimi sıktım. Suratıma sert bir ifade taktım. “Rezil etmek mi? Sadece saçmaladın.”

Yüzünde alay dolu bir gülümseme oluştu. “O yüzden mi ağlayarak sınıfı terk ettin,” dedi.

Suratıma taktığım maskem yamuldu.

Elindeki telefonu kaldırıp salladı. “Kuşlar cıvıldıyor.”

Ağladığımdan haberi varken onun karşısında ne kadar güçlü durabilirdim? O kuşları ona cıvıdamamış olsa bile gözlerimin kızardığına emindim. Yaşlardan kurtulmak buna çözüm değildi.

Bugün benim en mutlu günlerimden biriydi. Ben bugün yeni bir başlangıç için açmıştım gözlerimi. Yeni arkadaşlar ve mutlu anılarla eve dönmek için kalkmıştım yatağımdan. Ve o kız, karşımdaki bu ahmak, her şeyi mahvetmişti.

İçimdeki öfke damla damla birikerek bir dalga yarattı. “Bir daha benimle uğraşırsan akıttığın gözyaşlarımın içinde seni boğarım,” diye bir cümle çıktı dişlerimin arasından nefretle.

Söylediğim cümle ondan çok beni titretti. Kendi kişiliğimin bambaşka bir yönünü görüyordum. Titreyen ellerimi arkamda birleştirerek onları sakladım.

Oturduğu banktan yavaşça kalktı ve ağır adımlarla üzerine yürümeye başladı.

“Beni boğacaksın, öyle mi?” dedi kelimelere bastırarak.

O yanıma varmadan ben de aynı şekilde üzerine yürümeye başladım.

“Aynen öyle,” dedim gözlerimi gözlerine dikerek.

Ortada buluştuğumuzda artık aramızda yarım metreden az bir mesafe vardı.

“Dikkat et de girdaba kapılma,” dedi dişlerinin arasından konuşarak. “Söylesene bir sen bana, kimsin sen?” Bağdırmamak için kendini sıkıyor gibiydi.

Ölmek istediğim anlardan birindeydim. Ne kadar dik dursam da aslında tek istediğim koşarak eve gitmek ve biricik güvenli yatağımın içinde saklanmaktı. Ama bu kadar ileri gitmişken artık kaçamazdım.

Doğukan’ın dediklerini hatırla, dedi içimden bir ses. *Yeni kızın ona bela olacağını söyle.*

Birkaç saniye daha gözlerinin içine baktım. Koyu kahverengi gözleri, şu anda zihnin içinde binlerce cinayet çeşidini üzerimde deniyor gibi bakıyordu.

Kurumuş dudaklarımı yavaşça ıslattım ve ciğerlerime çektiğim nefesle gücümü toparlayıp söyledim.

“Başına bela olacak olan yeni kız.”

Duru’nun birbirine mühürlenmiş dudakları yavaşça aralandı ve bakışları ciddiyetimi sorgularcasına üzerimde gezindi.

Bir adım geriledim ve onun bir şey demesini beklemeden arkamı dönerek okula doğru yürümeye başladım.

Az önce yaşadığım konuşma, aklımın içinde dönüp dururken söylediğim şeye inanamıyordum. Doğukan’ın söylememi istediği şeyi söyleyebilmişim. Korkak olmadığımı

hem Duru'ya hem Doğukan'a hem de kendime kanıtlamıştım.

Doğukan'a olanları anlattığımda kim bilir nasıl şaşıracaktı. Her şeyden önce okul konusunda haklı olduğunu binlerce kez yüzüme vuracağına emindim. Okulun berbat bir yer olduğunu defalarca bana söylemiş, beni uyarmıştı ama ben hayallerime inanmıştım. Duru'dan sonra artık ben de Doğukan'a hak veriyordum.

Bugün yaşananlar benim okula devam etmeme engel olmamalıydı. Her şeye rağmen okula gelmeye devam etmeliydim. Her gün böyle geçecek değildi. Ayrıca Duru ya da onun gibi insanların benim tercihlerimi değiştirmelerine izin vermemeliydim. Bunca zaman zaten ailemi dinleyerek evime kapanmıştım; şimdi bir başkasını dinleyerek, kendimi yeniden eve kapatamazdım.

Okul binasından içeri girdikten sonra merdivenlerden iki kat yukarı çıktım. Sınıf kapımın önüne geldiğimde elimi kapıya vurmak için kaldırdım. Ama vuramadım. Tekrardan insanların gözlerini bana dikmesini ve benim hakkımda fısır fısır konuşmalarını duymak istemiyordum. Zil çaldığında sınıfa girmem daha mantıklıydı.

Elimi indirmeden önce etrafıma bakındım. Nöbetçi öğrenci biraz ileride, koridordaki yerinde oturmuş kitabını okuyordu.

Sınıf kapısının sağına geçtim, beyaz renkli okul duvarına yaslandım ve kollarımı önümde bağladım. Karşımdaki duvarla tavanın kesişme noktasına bakarken duyduğum tek şey nefesimin sesiydi. Alışmış olduğum sakin ortamı tekrardan bulmuş olmanın verdiği mutlulukla gözlerimi kapattım. Zil çalana kadar aynı şekilde durdum ve kendi-

mi rahatlatmak için zihnimden kendime telkinler verdim. Duru'yla ya da bir başkasıyla sorun yaşamayacağıma kendimi inandırdım.

Zilin sesi koridorda yankılandığı anda gözlerimi açtım. Sınıf kapıları teker teker açılırken alışkın olduğum sessizlik yok olmuştu. Yanımdaki kapı açıldığında başımı hızla sola çevirdim. Kapıyı açan kız bir saniye duraksayıp bana baktıktan sonra ilerleyip uzaklaşmıştı. Ardından birkaç kişi daha sınıftan çıktıktan sonra bu sefer ben içeriye girdim.

Özlem, Sevim ve Gamze beni gördükleri anda elleriyle gelmemi işaret ettiler. Özlem'in yanındaki sandalyeye oturduğumda Gamze hemen konuşmaya başladı.

“Her zamanki Duru saçmalıkları. Lütfen kafana takma. Bu sınıfta hatta bu okulda bulaşmadığı kimse yoktur. Öyle sınıftan çıkıp gittiğini görünce çok endişelendik. Arkandan gelmek için hocadan izin istedik ama izin vermedi. İyi misin?”

Peşi sıra kurduğu cümlelerden ve yüzünden benim için gerçekten meraklandığı belliydi. Onun samimiyetine karşılık vermek isterdim ama bunun yerine her zamanki yalanımı söyledim. “İyiyim. Sadece bir anda üzerime gelince gözlerimin dolmasına engel olamadım.”

Her şeyin yolunda olduğunu hissettiren bir gülümsemeyle hepsine baktım. Özlem'in bir şey diyeceği sırada, “Bir de...” diyerek ona engel oldum. Az önce olanları da anlatmalıydım. “Bahçede onu görünce yanına gittim,” dedim bir çırpıda.

Hepsinin gözleri yavaşça büyürken Gamze, “Yanına gidip konuştun mu? Ne söyledin?” diye sordu merakla. Diğer ikisinin aklındaki sorulara tercüman olmuştu.

“Onun başına bela olacağımı söyledim,” dediğimde suratlarındaki şaşkın ifade iyice büyümüştü.

Gamze, “Bunu gerçekten yapabileceksen bu herkes için iyi olur. Birinin Duru’yu durdurması gerek ama laf olsun diye söylediyse işin biraz zor,” dediğinde bu sefer şaşırma sırası bendeydi.

“En fazla ne kadar kötü olabilir?” dedim saklamaya çalıştığım endişemle.

“Çok kötü.”



Eve girdiğimde annem bir ton soruyla etrafımda dönüyordu. Sabah evden çıkarkenki mutlu ve heyecanlı halimden sonra şimdiki halim onu memnun etmiyordu.

Günün sonunda okul hakkında hatırlayabileceğim tek iyi şeyi söyledim. “Üç arkadaş edindim.”

Ama bu söylediğim onun için yeterli değildi. Biraz daha anlatmam için beni zorlasa da sonunda yalnız kalmak istediğimi anladı ve odama gitmeme izin verdi.

Odama girdim ve hayalini kurduğum yatağıma kendimi bıraktım. Sırt üstü yatarken tavanımı inceliyor, günün değerlendirmesini yapıyordum.

Doğukan olmasaydı tüm gün o bankta oturup ağlayabilirdim. Gerçi Duru’ya baş kaldırdıktan sonra işlerinin yolunda gittiği de söylenemezdi ama yine de onun karşısına geçip kendimi savunabilmişim.

Bahçedeki konuşmamızdan sonra bir daha onunla muhatap olmayı düşünmüyor olsam da o, peşimi bırakmayacak gibi gözüküyordu. Bunun en büyük belirtisi sınıf içinde sürekli bana gönderme yaparak söylediği şeylerdi. Kötü bakışları da cabasıydı. Kızlar artık Duru’dan rahatsız olduğumu hissettiklerinde beni ondan uzaklaştırmak için

kantine indirmişlerdi. Tabii sınıfa geri döndüğümde kötü bakışlar beni bekliyordu.

Yine de bahçedeki konuşmamızdan sonra karşılıklı bir tartışmamız olmamıştı. Bu tutunabileceğim tek daldı.

Aramızdaki gerginliği tüm sınıf hissedebiliyordu ama kimse ağzını açmıyordu. Bu gerginlik devam ederse sonunda birimiz patlayabilirdi. Bu birinin ben olmadığım kesindi çünkü bir sonraki kavgamızın sadece sözle kalmayacağı ortadaydı. Ben de kavgaya edebilecek bir kız değildim. Hastalığım yüzünden bedenim her zaman yorgun ve zayıftı.

İlk derste yaşadığım gerginlik bütün sahip olduğum enerjimi emmişti. Öğle teneffüsünde kantine inmek dışında sıramdan kalkamamıştım bile. Her gün okulda böyle gerginlikler yaşamayı bedenim kaldırabilir miydi, bilmiyordum.

Derin bir nefesi içime çektikten sonra sıkıntıyla üfle-dim. Düşünmek sadece beni korkutmaya yarıyordu.

Yatağımdan doğruldum ve çantama uzanıp içinden telefonumu çıkardım. En son Doğukan'ın beni aradığını hatırlayınca dudaklarım yukarıya doğru kıvrıldı.

Uygulamaya girdim ve Biri'ye yazdım.

“Dediğin şeyi yaptım.”

Yine hemen çevrimiçi oldu. “Ne oldu? Bana kızı dövdüğünü söyle. Lütfen. Birkaç tokada bile razıyım.”

Attığı mesajı okuduğumda hafifçe güldüm. “Kavgaya falan etmedik. Ona başına bela olacağımı söyledim. Pek ikna olmuşa benzemiyor. Tüm gün kötü kötü baktı ve bolca laf soktu.”

Yazıyor...

“Ne yani kavga olmadı mı?”

“Ben kavga edemem, Doğukan.”

Çünkü edersem sadece on saniye ayakta kalmayı başa-
rabilirdim.

“Senden yumruk ya da uçan tekme falan atmanı istemi-
yorum ki. Saç çekmeyi de mi bilmiyorsun?”

Beni Hulk falan mı sanıyordu? Tamam, saç çekmek pek
Hulk’lık iş değildi ama benim için zordu.

“O kadar güçlü bir kız değilim.”

Yazıyor...

“Bana fotoğrafını atmazsan senin kısa boylu cılız bir kız
olduğunu düşüneceğim.”

Kısa boylu değildim ama kilom sınırdaydı. Çoğu insana
göre zayıf olabilirdim. Ona bunları söylemeli miydim?

“Ortalama boylardayım. Zayıf sayılabilirim,” yazıp yol-
ladım.

“Saç ve göz rengini de söylersen susarım.”

Attığı mesaja bakıp gözlerimi devirdim. “Oldu olacak
ayrıntılarıyla anlatayım da robot resmimi çiz.”

Yazıyor...

“Vallahi Yaprakçık en son ona gidecek bu yol.”

Ona fotoğraf atmamama zamanla kırılacaktı, buna
emindim. Büyük ihtimalle ona güvenmiyor olduğumu
düşünecekti. Ama sebebi ona güvenmiyor olmam değil-
di. Konu sadece ona fotoğraf atmak da değildi. Beni gör-
mesinden utanmıyordum. Saçlarım hakkında yapacağı
yorumlardan da çekinmiyordum. Neden kısa olduklarını
soracaktı elbet, ben de bir yalan uydurabilirdim tabii ama
konu bu değildi. Ona fotoğraf atmak demek, bir şeyler
paylaşmak demektir. Bir şeyler paylaşmak ise insanları bir-

birlerine yakınlaştıran en büyük etkendi ve ben ne kadar onunla yakın olmak istesem de aramıza bir çizgi çekmek zorundaydım. Çünkü bana ne kadar yakın olursa bir gün o kadar çok üzüldü.

“Fotoğrafımı görsen ne olur görmesen ne olur sanki?” yazıp yolladım.

“Sen benimkini görüyorsun. Ortada büyük bir haksızlık var.”

“Ne yapayım? İlk sen yazsaydın bana da görseydin fotoğrafımı.”

“Bak sen... Çıkardın pençelerini anında.”

Gülerken bacaklarımı bağdaş yaptım. Parmaklarım ekranda gezindi. “Beni sen bu hale getiriyorsun.”

“İyi işte! Bana benziyorsun.”

Okulda sifıra inen moralim Doğukan sayesinde yine normale, hatta normalden daha iyiye dönmüştü. Eğer o olmasaydı ne okula başlayabilirdim ne de okulda yaşadığım şeylerden sonra oraya geri gidebilirdim. Hayatıma bir şekilde yön verdiğini hissediyordum ve bu hoşuma gidiyordu. Belki de ona mesaj atmak, hayatımda aldığım en doğru karardı.



9. BÖLÜM

Son dersin bitmesini haber veren zil çaldığında aklıma dördüncü dersteki okuma saati için kütüphaneden ödünç aldığım kitap geldi. Hocaya onu bugün teslim edeceğime dair söz vermiştim. Kızlarla vedalaştıktan sonra bir kat yukarıdaki kütüphaneye çıkmak için merdivenlerdeki kalabalığın içine kendimi attım. Birkaç kez ezilme tehlikesi yaşasam da bir üst kata çıkmayı başarmıştım. Bu kadar kalabalık benim için çok fazlaydı.

Kütüphane kapısına geldiğimde yavaşça kapıyı açtım. İçeride kitapları düzenleyen hocayı gördüğümde, “Merhaba,” dedim. “Ben kitabı getirmiştim.”

Orta yaşlı, sarışın kadın bana doğru döndü ve gülümse-di. “Merhaba, kızım. Masanın üzerine bırakabilirsin.”

Dediğini yapıp masanın üzerine bıraktıktan sonra, “Kolay gelsin,” deyip kütüphaneden çıktım. Koridorlarda tek tük öğrenci kalmıştı.

Merdivenlere doğru yönelirken susadığımı fark ettim. Adımlarımı hızlandırarak kantin kapanmadan yetişmeye çalıştım. Bodrum katına indiğimde kantin kapalıydı.

“Daha harika bir gün olabilir miydi?” dedim kendi kendime.

Gün boyunca Duru’nun keskin bakışları altında yerime mühürlenmişim. Yemek yerken, bahçede dolanırken, koridorda yürürken, her yerde onu bana bakarken yakalıyordum. Beni korkutmaya çalışıyorsa eğer, bunu gerçekten iyi başarıyordu. Yine de bunun sadece bakışlarla kalması beni mutlu ediyordu. Belki de bir süre sonra yavaşlar, aramızda geçen konuşmayı unuturdu.

Merdivenlerden tekrardan yukarı çıkarken bacaklarımın ağrıdığını hissetmişim. Giriş katında bir sınıf ve hemen yanında bir kantin olan okul var mıydı acaba? Eğer varsa hemen şimdi kaydımı oraya aldırabilirdim.

Bahçeye çıktığımda servislerin dün olduğu gibi yana sıralandığını gördüm ama bu gün sayıları az gözüküyordu. Oyalandığım için servisim hareket etmiş olabilir miydi? Bahçede olan servislere baktım.

Benim servisim gitmişti!

Telaşla servislere doğru koştum ve şoförlerden birinin yanına gittim.

“Yirmi üç numaralı servis gitti mi?”

“Az önce gitti.”

Aynı telaşlı halimle etrafıma bakınırken ne yapacağımı düşünüyordum.

“Ah be kızım, biraz acele etseydin keşke. Eve dönebilecek misin? Velini ara bekle okulun bahçesinde,” dedi adam halimi görünce.

Başımı salladım. “Teşekkür ederim,” dedim ve ağır adımlarla bahçedeki banklardan birine oturdum.

Cebimden çıkardığım telefonumla annemi aradım. Servisi kaçırdığım için kızabilirdi.

“Efendim?” Annemin sesini duyunca bankta doğruldum.

Çekingen bir ses tonuyla, “Anne ben servisi kaçırdım, gelip beni alabilir misin?” dedim.

Dediğim gibi, “Aklın neredeydi de servisi kaçırdın Bahar?” demesi bir oldu.

“Kütüphaneye kitabı bırakıyordum servis hemen gitmiş,” diye açıkladım.

“Seni almadan nasıl gider?” diye sordu hayretle ve sinirle. Ardından, “Tamam sen bir yere ayrılma, ben geliyorum,” deyip benim bir şey dememe kalmadan telefonu kapattı.

Annemi beklerken yapabileceğim en iyi şey Doğukan’la konuşmaktı.

Uygulamaya girdiğimde ondan gelen mesajı gördüm.

“Okul nasıl gidiyor? Bir problem var mı?”

Duru’dan bahsediyordu. Beni merak etmiş olduğunu görmek kendimi iyi hissettirmişti.

“Okul bitti. Klasik kötü bakışlar...” yazıp yolladım.

Çevrimiçi

Yazıyor...

“Nerdesin? Evde mi yoksa serviste mi?”

“Okulun bahçesinde bankta tek başıma oturuyorum. Servisi kaçırdım.”

“Bir Yaprakçık klasığı daha.”

Yaprakçık, Yaprakçık, Yaprakçık...

“Bahar!”

Adımı duymamla birlikte başımı telefonumdan kaldırdım.

Birkaç metre ötemde Duru ve arkadaşları duruyordu. Yavaşça yutkundum.

“Ne bekliyorsun burada?” diye sordu Duru.

Servisi kaçırdım, annemi bekliyorum, diyemedim. Okul ana caddeden çok uzaktı ve yakınlarda durak nerede var bilmiyordum. Eve tek başıma gidemezdim. Onlara bunu söyleyeceğimi de sanmıyordum.

“Sizi ilgilendirmez,” diyerek onları tersledim.

Duru alayla kaşlarını kaldırdı. “Demek öyle.”

“Öyle,” dedim kesin bir sesle.

Arkasını dönüp gitmesi için içimden dualar ederken, hayattaki şans kotamı Doğukan’ın numarasını denk getirerek harcadığımı şu cümleyle anladım: “Gelsene sen bir dışarı benimle.”

Nefesimi istemsizce tuttum. Önce Duru’ya sonra yanındaki arkadaşlarına baktım. Bir bataklığın içine düşmüşüm de çırpınıyormuşum gibi hissediyordum.

Şimdi yerimden kalkmazsam korkak olduğumu düşüneceklerini ve daha çok üzerime geleceklerimi tahmin edebiliyordum. Oysa daha dün onun başına bela olacağımı söylemiştim. Söylediğim şeyin arkasında durduğumu kanıtlamak istiyorsam onunla birlikte okuldan çıkmalıydım. Bu da kaçınılmaz kavga demekti.

Kısa bir süre Duru’yu inceledim. Zayıf ve tahminen benim boylarımda bir kızdı. Normal şartlarda bir şansım vardı ama hastalığının getirdiği yorgunluk bunu engelliyordu.

Şimdi ayağa kalkıp okuldan çıkmasam da bu kavga elbet bir gün olacaktı. Kaçarak bir yere varamayacaktım. Duru da zamanla peşimi bırakacak gibi gözüküyordu.

İnceldiği yerden kopsun, diye düşünüp banktan kalkacakken duraksadım. Elimdeki telefona bir süre baktıktan sonra ekran kilidini açtım ve Doğukan’a yazdım.

“On beş dakika içinde sana yazmazsam benim için endişelen, olur mu?”

Attığım mesajdan sonra oturduğum banktan kalktım ve telefonumu ceketimin cebine koydum. Yapabileceğim tek şey annemin bir an önce gelmesi için dua etmekti.

Duru ve yanındaki iki kız okulun çıkışına doğru yönelirken arkalarından onları takip ettim. Bir an okulun içine kaçıp saklanmayı bile düşünmüştüm.

Okulun kapısından çıkıp yan sokağa girdiğimizde etrafı inceliyordum. Çok ıssız bir sokak değildi. Sokaktan geçen insanlar ve açık dükkânlar bulunuyordu. Olası bir kavgada birileri müdahale edebilirdi. Bu benim için iyiydi çünkü birazdan yardıma ihtiyacım olabilirdi.

Duru ve arkadaşları aniden durup yüzlerini bana döndüklerinde montumun cebindeki ellerim buz kesmişti. Geniş kaldırımda gözlerimdeki korkuyu görmemelerini umarak onlara bakıyordum.

“Dün yeni geldiğin için ve hakkımda bir şey bilmediğin için seni önemsemedim ama anlaşılan o ki arkadaşların seni uyarmamış,” dedi net bir ses tonuyla. Nasıl bu kadar sert olabildiğini sorguladım. İnsanı yaşadıkları şeyler biçimlendirir, derlerdi. Duru ne yaşamıştı da böyle olmuştu?

Duru’nun kişiliğini bir kenara bırakıp söylediği şeye yoğunlaştım. Bir cevap vermem için gözlerime bakıyorlardı. Özür dileyip ezik bir kız olarak sokaktan ayrılmak belki de yararına olurdu.

Sen cesur bir kızsın.

Bu söz aklımdan çıkmıyordu!

Derin bir nefes aldım. “Ben de dün seni uyardığımı sa-

nıyordum. Hatırlatmam mı gerekiyor?” dedim aynı onun gibi. Bunu başardığımda Duru hakkında bir başka soru zihnimde dolandı.

Yoksa o da mı rol yapıyordu?

Duru’nun suratında sinirli bir ifade oluşurken söylediğim şeye pişman olmuştum. Belki de o okuldan hiç çıkmamalıydım.

Bir süre gözleriyle beni süzdükten sonra suratında beni korkutan bir gülümseme oluştu. Ardından her şey başlamadan önce şu sözleri söyledi: “Seni bu dediğine pişman edeceğim.”

Ve sonra Duru saçımı eline dolayıp hızla aşağıya doğru çekti. Ben daha ne olduğunu anlamadan diğer iki kızdan biri saçımı çekiyor, diğeri ise bacaklarıma tekme atıyordu.

Daha fazla dayanamadım ve dizlerimin üstüne düştüm. Karşı koymaya çalışıyordum ama olmuyordu. Şimdiden yorulmuştum ve bedenim acıyla can çekişiyordu. Bayılmamak zorundaydım.

Yere düştüğümü gören Duru saçımı çekmek dışında sertçe kafama vuruyordu. Az önce bacaklarıma atılan tekmeleler şimdi karnıma geliyordu. Acı bütün bedenimdeydi. Hayatımda ilk kez şiddet görüyordum ve her yerimin moraracağına emindim.

Daha fazla dayanamadım ve ağlamaya başladım. Ağlamam onları daha da keyiflendirmişti.

“Bela olacaksın ha? Al sana bela!” deyip karnıma bir tekme attı Duru. Acıyla bağırdım.

“Hadi kalksana! Vursana bana!” Bir tekme daha... Diğer iki kız vurmayı kesmiş, yüzlerinde sinir bozucu bir gülümsemeyle yerde yatan bana bakıyordu.

O sırada Duru tekrardan saçlarımı eline dolayıp başımı kaldırdı. Gözlerini gözlerime diktiğinde yaşlı gözlerle ona bakıyordum.

“Bir sadiste bulaştın kızım,” dedi ve sertçe kafamı zemine vurdu. Tekrar acıyla bağırdım. Hıçkırarak ağlıyordum. Bu durumda başka ne yapabilirdim?

“Yeter! Kes şunu!” diye bağırdım ağlarken. O ise kafamı tekrardan yere vurmak için kaldırmıştı.

O sırada biri Duru’yu üzerimden çekti.

“Ne yapıyorsunuz kıza? Eşkıya mısınız siz? Defolun gidin çabuk!” diye bağırdı kırklı yaşlarındaki adam. Duru’yu itekleyerek uzaklaştırdı.

Duru son kez bana baktıktan sonra yanındaki kızlarla birlikte sokağı terk etti.

Adam kolumdan nazikçe tuttu ve beni ayağa kaldırdı. Ayakta duracak gücümün olmadığını görünce kolumdan daha sıkı tuttu. Beni kucağına alacağını anladığım anda annemin sesini duydum. Ardından kapanan bir araba kapısı.

“Bahar!” Annemin endişeli sesiyle ona doğru döndüm. Dışarıdan ne kadar kötü göründüğümü bilmiyordum ama tam anlamıyla dağılmış olduğuma emindim.

Annem sıkıca bana sarıldıktan sonra bana yardım eden adam açıklama yapma ihtiyacında bulunmuştu.

“Üç tane kız, kızınızı sıkıştırmış vuruyordu. Zor kurtardım vallahi,” dediğinde annem benden ayrılıp yüzüme baktı. Ardından eliyle kolumu tuttu kaldırdı. Kısaca bir hasar taraması yaptı.

“İyi misin sen? Kimdi o kızlar? Daha okulun ikinci gününden bu ne böyle?” diye sordu endişeyle.

Cevap veremedim. Verecek halim de yoktu. Annem de

bunu anlamış olacak ki adama teşekkür ettikten sonra beni arabaya bindirdi. Yol boyunca söylendi. O kızların kim olduğunu sordu. Sınıftan olduklarını söyledim. Neden benimle kavga ettiklerini sordu. Bu sefer cevap vermedim.

Eve gelip yatağıma yatmadan önce annem ağrı kesici içirmişti. Vücudumun her yeri ağrıyordu. Yarın okula gidebileceğimden emin değildim. Sanırım anneme okulu tekrardan bırakmak isteyeceğimi söyleyecektim. Doğukan'ı dinlemiştim ve başıma bu gelmişti.

Doğukan.

On beş dakika içinde ona yazmazsam benim için endişelenmesini söylemiştim. Neredeyse ona yazmayalı bir saat oluyordu.

Elimi cebime attığımda telefonumun tekmelerden hasar almadığını gördüm. Ekran kilidini açtığımda şok oldum.

12 yeni mesaj.

Hızla uygulamaya girdim. Gelen mesajların hepsi Doğukan'dandı.

“Neler oluyor?”

“Hey? Öldün mü?”

“Matematik testi falan mı çözmeye çalışıyorsun?”

“On beş dakika geçti. Endişelenmeye başlayayım mı?”

“Tamam. Endişelendim. Oldu mu?”

“Yaprakçık?”

Ve dahası.

Cevap verdim: “Üç kızdan dayak yedim. Hiç bir yerimi hissetmiyorum. Kırık kemiğim olmadığı için şanslıyım.”

Çevrimiçi

“Ahahahahaha ciddi misin? Lütfen birinin video çektiğini söyle.”

Attığı mesajla bakışmaya başladım. Bunu yazan gerçek o muydu? Böyle bir şeyi nasıl yazabilirdi! Bu onun için komik bir şey miydi yani?

“Bunda gülünecek bir şey göremiyorum.”

Yazıyor...

“Sadece takılıyorum, hemen ciddileşme. Abartmıyorsun, öyle değil mi?”

“Abartmak mı? Karnıma defalarca kez tekme yedim! Tabii beni önce yere devirmelerinden sonra.”

Yazıyor...

“Özür dilerim. Yani, klasik saç çekme ve birkaç tokat olan kavgalardan sandım. Hasar ne kadar büyük?”

“Karnımın üzeri mor.”

Gerçekten öyleydi.

“Yapabileceğim herhangi bir şey?”

“Beni bir daha gaza getirme yeter.”

Bunu ona söylemek zorundaydım. Hatta onu birazdan suçlamaya başlayacaktım. Beni bu hale getiren Doğukan sayılırdı.

“Ne alaka?”

Ne alaka mı?

“Senin yüzünden o kıza kafa tuttum ve şimdi bu haldeyim!”

Yazıyor...

“Neden sorumluluk almıyorsun da suçu başkalarına atıyorsun? Sen on yedi yaşında bir genç kızsın. Her dediğimi yapmak zorunda değilsin.”

Sinirle tırnaklarımı avucumun içine bastırdım ve dişlerimi birbirine geçirdim. Şu anda yanımda olsaydı suratının ortasına tekme yedi. Acıdan ölüyor olsam da o tekme atardım.

Resmen beni suçluyordu! Bana bir seçenek sunmamıştı ki. Emir vermişti. O kızın yanına git demişti. Gerçi bunu yapıp yapmamak bana kalmıştı ama...

Of!

“Yani tüm suç benim?” yazıp yolladım.

Yazıyor...

“Evet.”

Harika!

Sinirle ekranı kilitledim ve telefonu yatağın bir ucuna attım.

Bütün vücudum ağrıyordu ve tüm suç bendeydi! Onun yüzünden ilk gün sadist bir kızla sözlü kavga etmiş, ikinci gün de o kızdan dayak yemiştım ama hatalı olan bendim.

Karar vermiştim ve okulu bırakacaktım. Hem de bir daha başlamamak üzere. Zaten yaşayacak son birkaç ayım kalmıştı. Bunu da kırık kemiklerle geçirmek istemiyordum.

Bunu Doğukan’a yazmalı mıydım? Bilmesine gerek yoktu ama içimde bir yerlerde bunu ona yazıp onun söylediklerine pişman olmasını istiyordum. Ne kadar da pislikçe!

Dayanamadım. “Okulu bırakıyorum.”

Zaten çevrimiçiydi. Bir süre sonra mesaj geldi.

“Kavga yüzünden mi?”

Zekâ fişkırıyor!

“Başka ne yüzünden olabilir ki? Senin yüzünden okulun ilk günü bir sadiste kafa tuttum.”

“Kavga ettiğin kız sadist mi?”

“Evet.”

Yazıyor...

“Bence de okulu bırakmalısın.”

Verdiği muhteşem tavsiye ve moral için Doğukan’a şükranlarımı sunma isteği içimde kabarırken, aynı zaman da bir ajan tutup Doğukan’ın adresini bulduktan sonra onu dövdürmek ne kadara patlar düşünüyordum.

“Harika tavsiyen için teşekkürler.”

Yazıyor...

“Şaka bir yana, ben okulu bırakmazdım.”

Attığı mesaja baktım. Bu çocuk delirmiş miydi?

“Ne o? Yoksa sen de bir mazoşist misin?”

“Hayır. Ben cesurum. Senin de böyle olduğunu düşünüyordum ama sen daha ilk kavgada beyaz bayrağı salladın.”

Tamam, o bir deliydi. Bir sadiste kafa tutabilecek bir deli.

“Ne yapmamı bekliyorsun? Kız kafamı tutup kaldırırma vurdu. Hem de defalarca!”

Yazıyor...

“Hiç okuldan arkadaş edinebildin mi?”

“Evet. Üç tane kız.”

“Erkek arkadaş bulman lazım. Hatta arkadaştan öte sana bir şeyler hisseden biri. Seni koruyacak biri.”

Sen rehberimde Biri diye kayıtlısın Doğukan, diye iç sesim konuştuğunda onu duymazdan geldim.

“Yapabileceğimi sanmıyorum.”

Yazıyor...

“Çirkin olmadığını söylemiştin.”

“Değilim. Ama bu işlerden pek anlamıyorum.”

Çirkin değilim sadece dağılmış bir tipim var o kadar.

“Bu işler?” Ne demek istediğimi gayet iyi anlamıştı.

“Sevgili konuları işte. Anladın, ne uzatıyorsun?”

“Hiç sevgilin olmadı, değil mi?”

Yazdığı mesaja gözlerimi kocaman açarak baktım.

“Hayır oldu. Nereden çıkardın bunu?”

Yazıyor...

“Boş ver. Ben hâlâ senin çirkin bir kız olduğun konusunda ısrarcıyım.”

Bu çocuk beni deli etmek için doğmuş olabilirdi.

“Sana değilim diyorum, neden anlamıyorsun?”

“Kanıtla.”

“Fotoğraf atmayacağım.”

“Fotoğraflarda insanlar olduğundan farklı çıkar. Görüntülü konuşalım.”

Ve kendi kendime kafamı kaldırım taşına vurma isteği beni çepeçevre sardı.

Doğukan’ı kameradan canlı görme düşüncesi heyecanlanmama yol açarken bir de beni canlı görme düşüncesi nabzımı hızlandırmıştı.

Beni görmemesi gerekiyordu. Ben Yaprakçık’tım ve bir Yaprak olarak kalmalıyım.

“Olmaz.”

“Çirkin Yaprak.”

“Kes şunu!”

“Benimle görüntülü konuş.”

“Hayır.”

“Yoksa seni engellerim.”

Bunu yapmasından nefret ediyordum. Doruk’la ara sıra konuşuyorduk ama yine onu Doğukan’la barışmak için kullanamazdım.

“Sürekli şunu yapmaktan vazgeç!”

“Benimle görüntülü konuşacak mısın?”

Ne yapacaktım şimdi?

Görüntülü kesinlikle olmazdı. Başka bir şey teklif etmek zorundaydım.

Düşün, Bahar. Düşün.

Gözlerim odanın içerisinde dolanırken aklıma gelen fikirle görüntülü konuşmaktan kurtulduğumu anlamıştım.

O bana ses kaydı atmıştı, ayrıca bir kere de aramıştı ve ben onun sesini duymuştum ama o benimkini daha önce saçma bir “Alo?”dan başka duymamıştı. Bunu kullanabilirdim.

“Sesli konuşabiliriz. Görüntülü konuşmayı unut.”



10. BÖLÜM

Doğukan'a telefonda konuşmayı mı teklif etmiştim? Bunu ciddi yapmış mıydım ben? Görüntülü konuşmaktan iyiydi ama ya konuştuktan sonra işler kötüye giderse? Ya hiç konuşacak konu bulamazsak ne olacaktı? Birbirlerinin nefeslerini dinleyen sapıklardan olmak istemiyordum. Bu utanç verici olurdu.

Sürekli sorular sorup kendi kendimi mahvetmeye son vermem gerekiyordu ama buna engel olamıyordum.

Attığım mesajı gördüğünü temsil eden iki mavi tik orada bana göz kırpmıyordu fakat cevap vermiyordu. Yoksa onunla görüntülü konuşmuyorum diye beni engelleyecek miydi?

Olumsuz düşünceyi zihnimden tutup fırlattım. Öyle bir şey olmayacaktı.

Korkarak engellemiş mi diye bir denedim. "Doğukan?"

Yazdığım mesajın yollandığını görünce rahatladım. Bir de üstüne okuduğunu görünce iyice rahatladım ama yazmamasına anlam veremiyordum.

Ekrandaki uygulamanın penceresi kaybolduğunda nefesim kesilmişti.

“*Biri arıyor*” yazısı karşımda parlarken kaskatı kesildim.

İlk şoku üstümden attıktan sonra heyecanla, sanki elimdeki bir bombaymış gibi telefonu yatağın üstüne attım. Ardından panikle yataktan kalktım. Telefonda bir metre uzaklaştıktan sonra odada sağa sola doğru yürümeye başladım. Ellerim heyecandan yine buz tutmuştu. Kalbim saniyede binlerce kez atıyormuş gibi hissettiriyordu.

Telefonun zil sesi odamın içinde çınliyordu. Birazdan annem odaya girip telefona neden bakmadığımı soracaktı. Neden açmadığımı ben de bilmiyordum.

Telefon son çırpınışlarını verirken bir anda gelen cesaretle yatağın üzerindeki telefona atıldım. Telefonu elime alıp açtıktan sonra kulağıma koydum. Karşı taraftaki nefes alış veriş seslerini duyunca yerimde durmam mümkün değildi. Odanın içinde gezinirken aynı zamanda tek bir düşünce zihnimde parlak ışıklarla yanıyordu.

. O oradaydı. *Biri* oradaydı.

İlk ben mi konuşmalıyım? Ne diyecektim? Mesajlaşırken bazen çok samimi olabiliyorduk peki telefonda da öyle mi davranmalıyım? Bir erkekle böyle konuşmak benim için çok fazlaydı. Bu kişi Doğukan ise okula gitmekten bile betardi.

Onun da benim nefes alış veriş seslerimi duyduğunu biliyordum. Heyecandan tüm düzenim bozulmuştu. Kalp atışlarımı bile duyduğunu düşünebilirdim. Birkaç saniye öylece kaldıktan sonra hafifçe öksürerek boğazını temizlediğini duydum. Ve ardından sesini...

“Biraz daha böyle nefes alırsan doğurduğunu düşüneceğim.” Ardından onun güldüğünü duyduğumda odanın içinde dolanmayı kesip öylece kaldım.

Oradaydı! Benimle konuştu! Güldü!

Bazen ona söylediğim şeylerden sonra gülümsediğini ya da güldüğünü tahmin edebiliyordum ama şimdi canlı canlı duymuştum. Bu çok garip hissettirmişti. Klasik bir şekilde selam vereceğini düşünmüştüm ama o her zaman ki gibi Doğukan'lığını konuşturmuştu.

Bir şey demen gerekiyor Bahar, diye hatırlattı iç sesim.

“Heyecanlı değilim.” Mükemmel bir cevap.

Gülümsediğini belli eden bir nefes sesi duydum. “Emi-nim, Yaprakçık.”

Yaprakçık...

Onun sesini telefondan bile olsa canlı duymak beni heyecandan titretebiliyordu. Bunu sesiyle bana yapabilen birini karşımda görsem kim bilir ne hale gelirdim.

“İnanıp inanmaman sana kalmış.” Dedim kıkırdamama engel olamadan.

Anından bir sessizlik... Acaba o da ne diyeceğim diye düşünüyor muydu? Onunda kalbi benim gibi hızlı atıyor muydu? Konuşma biçimi rahattı ve kendini kasmıyordu ama belki de heyecanlandığını çok iyi saklıyordu.

Bir süre daha aynı şekilde sessizlik aramızda dolanırken konuştu. “Tamam, baştan alıyorum. Ne yapıyorsun bakalım Yaprakçık?”

“Oturuyorum,” dedim bir anda. Söylediğim şeyden sonra alnıma bir şaplak attım. Doğukan ne zaman bana ne yaptığımı sorsa ona oturuyorum diyordum.

Hafifçe güldü, “Senden başka bir şey beklemezdim.”

Ben de gülünce bu sefer, “Her söylediğimiz şeyden sonra güleceğiz sanırım,” dedi eğlendiğini belli eden bir ses tonuyla.

“Yanaklarım ağrımaya başladı,” dedim kıkırdarken.

“Doğukan’ın yan etkileri.”

Biri’nin yan etkileri, diye içimden geçirdim.

“Birinin yan etkileri mi?”

Sesli mi düşünmüştüm? Hadi bakalım çık işin içinden Bahar Hanım!

Bir saniye, o bana Yaprakçık diyebiliyorsa ben de ona taktığım *Biri* ismini söyleyebilirdim.

“Senin numaranı telefona kaydederken kim olduğunu bilmediğim için seni *Biri* diye kaydetmiştim,” dediğimde gerçek bir kahkaha kulaklarımı doldurdu.

Bu konuşmadan da anlaşıldığı gibi *gülmek bulaşıcıydı*.

“Yaratıcılığına bir kez daha hayran kaldım,” dedi hâlâ gülerken.

“Bence gayet mantıklıydı,” dedim düşüncemi savunarak.

“Bana sakın hâlâ *Biri* diye kayıtlı olduğumu söyleme.”

Gevelemeye başladığımda, “*Biri* diye mi kayıtlıyım?” diye bağırdı şaşkın bir şekilde. Hafifçe güldü. “Hem de *Biri*. Başka bir şey bulamadın mı?”

Burun kıvrarak “İnsanlara takma isim takmayı sevmiyorum,” dedim.

“İsim takmayı beceremiyorum desene” dedi alayla.

Yatağımın üzerine oturdum. “İstersem bulabilirim,” derken odamın içini incelemeye başladım.

“En son denediğinde bana Dodo demiştin.”

“O sadece bir denemeydi!”

“Elbette, Yaprakçık.”

Bana böyle hitap etmesine bir gün alışacağımı ve normal geleceğini hayal edemiyordum. Sanki bana her Yaprakçık

deyişinde kanatlanıp uçacakmışım gibi hissediyordum. Bir yaprak fotoğrafına bakıldıktan sonra konulan basit bir takma isimdi belki de bu ama beni mutlu edebiliyordu.

Yine ikimizde söyleyecek bir şey bulamadığımız da içimde kalan ve merak ettiğim soruyu sormaya karar verdim.

“Seninle telefonda konuştuğumuza göre artık görüntülü konuşmamıza gerek yok değil mi?”

Cümlemi bitirdiğim anda yanıtladı. “Var.”

Gözlerimi kapattım ve bir elimle yüzümü ovuştur-
dum. “Nasıl var? Telefonda konuşuyoruz işte.” dedim kıvranarak.

Derin bir nefes aldı. “Sen benim görüntümü biliyor-
sun. Bu haksızlık.”

“Bu senin sorunun.”

“Seninle görüntülü konuşmak istediğimi söylediğimde
bir daha hayır dersen, seni gerçekten engellerim. Bu sefer
bunu yapmamın nedeni, bana güvenmediğini düşünmem
olacak.”

“Bu güvenle alakalı değil,” dedim hemen.

“Ben ciddiylim.”

Kulağımdaki telefonun diğer ucundaki Biri, benden
net bir cevap bekliyordu. Hayatımdaki en kararsız oldu-
ğum anlardan birindeydim. Sadece o beni merak etmi-
yordu, ben de onu merak ediyordum. Dediği gibi insanlar
fotoğraflarda olduğundan farklı çıkabilirdi ve ben gerçek
Doğukan’ı görmek istiyordum.

Ama yine de kabul edemezdim. “Görüntülü konuş-
mayız, Doğukan,” dedim. Üçüncü günümüzde beni en-
gellemiş olabilirdi ama şu an, o zaman olduğumuzdan

daha samimiydik. Söylediği gibi kolayca benimle konuşmayı kesemezdi. En azından öyle umuyordum.

Birkaç saniye boyunca sessiz kaldı. Hiçbir şey demeyecek miydi? Ağzımı açıp onu yoklayacakken, “Huysuz Yaprakçık,” dedi aniden.

Önce duraksamama sonra da hafifçe kıkırdamama neden oldu.

“Sana böyle dememi sevdiğini biliyordum!” diye mutlulukla bağırdı bir anda.

“Hayır ya, hayır!” diye itiraz ederken buldum kendimi. “Sus. Konuşma. Yakalandın. Eller yukarıya Yaprakçık!” diye beni geçiştirmeye başladığında artık kahkaha atıyordum.

Aynı zamanda, “Hayır diyorum sana!” diyerek amaçsızca onun sesini bastırmaya çalışsam da nafileydi.

Bir süre daha bu devam ettikten sonra, “Yine de görüntülü konuşacağız haberin olsun,” dedi.

“Unut bunu,” dedim son heceyi uzatarak.

“Ben söyleyeceğimi söyledim.”

“Rüyanda...”

“Hatta sana görüntülü konuşma randevusu veriyorum. Yarın bana Skype adını yaz ve gece 12’de açık ol.”

“Ne? Hayır. Dur.”

Telefonu çoktan kapatmıştı.



11. BÖLÜM

Yüzüme kapanan telefon ile birlikte ufak bir şok geçirdim. İşin garip yanı, bir şekilde bu bizim ilk randevumuzdu. Çakma randevu. Diğer bir yanı ise bu randevunun asla gerçekleşmeyecek olmasıydı. Doğukan'ı şunun şurasında kaç gündür tanıyordum? On beş mi? On altı mı? Kesinlikle daha fazlası değildi.

Onun bir sapık ya da ona benzer bir şey olmadığını biliyordum ama zaten onunla telefonda konuşmuştum. Bu bile benim için çok fazlaydı. Bunun dışında benim fotoğrafta kurumuş bir yaprak vardı. Bunu en başından beri karşıdaki kişi kim olduğumu anlamasın diye koymuştum. Doğukan'la iyi anlaşmam ve ona güvenmiş olmam kim olduğumu ona göstermeme değer miydi?

Bunu bilmiyordum. Elbette onunla görüntülü konuşmanın ne kadar heyecanlı ve harika olacağını tahmin edebiliyordum ama bir düşünce beni sürekli engelliyordu.

Ben kanser hastası ve ömrünün son aylarını yaşayan bir kızdım. Belki de Doğukan'la görüntülü konuştuktan sonra daha yakın olacaktık ve aramız daha iyi olacaktı. Peki ya sonra? Aylar sonra? Bir gün onun aramalarına ve mesaj-

larına cevap vermediğim zaman ne yapacaktı? O zamana kadar yerimi ona söylemiş olduğumu var sayarsak evime gelip beni sorduğunda ailem ona ne diyecekti? Üzülme-yecek miydi?

Ben kimseyi üzmemek istemiyordum. İstesem aileme daha önce karşı gelip okula da giderdim, arkadaş da edinirdim ama hep karşıma bu gerçek çıkıyordu.

Bu dünyadan gittiğimde arkamda yaşlı gözler bırakmak istemiyordum. Belki de bu yüzden kendimi insanlardan bu kadar soyutlamıştım. Kimsenin benim için ağlamasını istemiyordum. Doğukan'ın da ağlamasını istemiyordum. Son zamanlarda başıma gelen bütün belaların sebebi o olsa da bir şekilde bana zorluklara karşı ayakta durmayı öğretiyordu. Zor yoldan olsa da...

En başta, bana yeniden güvenmeyi öğretmişti. Görmediğin ya da kilometrelerce uzakta olan birini nasıl sanki yanındaymışçasına hissetmeyi...

Onu seviyordum. Bunun arkadaşlık anlamında olduğunu düşünüyordum. Başka türlü bir şey olması mümkün değildi çünkü ben arkadaşlık dışında bir şey bilmiyordum.

Kitap ve filmlerden gidecek olursak, karakterler aşkın ne demek olduğunu, âşık olduğunda anlıyordu. Bunu anlayacak kadar uzun yaşamak tek nedenim olabilirdi.

Düşüncelerden biraz olsun kurtulmak için diz üstü bilgisayarımı elime aldım ve çalışma masamın üstüne koydum. Yatağıma yatıp uzandığımda elime telefonumu aldım. Tam ekran kilidini açacakken durdum. Sürekli ertelediğim “Ölmeden Önce Yapılacaklar” listemi yapabiliyordum.

Kalktım ve dolaptan bir beyaz kâğıt çıkardım. Kendimi on madde ile sınırladım. Çalışma masama kuruldum.

Beyaz kâğıdın üstüne başlığımı attıktan sonra birinci maddeyi koydum.

Kalemi masaya ritmik bir şekilde vururken yapılacakları sırayla mı yapsam yoksa atlayarak karışık mı gitsem diye düşündüm. Karışık gitmekte karar kıldım.

Bir günde aklıma kırk tane yapılacak şey gelmişken şimdi bir şey bulamamak beni deli etmişti.

Sonunda aklıma bir şey geldiğinde hızla yazdım.

1) Bisiklet sürmeyi öğrenmek.

Bisiklet sürmeyi bir türlü öğrenememiştim. Bu gerçekten çocukluğumun kara lekesi gibi bir şeydi. Er ya da geç öğreneceğim diye inat etmiştim ama olmamıştı ama bu sefer yapacaktım!

2) Dans etmek.

Yine hastalığım nedeniyle beni çok yoracağı için dans etmem yasaklanmıştı. Yavaş ya da hızlı. Her türlü dansı yapmam yasaktı. Belki robot dans?

3) Sahilde plastik mermiyle balon patlatmak.

Bunu bu zamana kadar neden yapmadığımı bilmiyordum. Arada sırada sahile dolaşmaya gittiğimde balonları patlattıklarını görüyordum ama gidip beş atış yapmak istediğimi söylemek henüz nasip olmamıştı.

4) Kamp yapmak.

Okuduğum kitaplarda ve izlediğim filmlerde özendiğim şeylerden biri de buydu. Sanırım hiç arkadaşım olmadığı için bir kampa gidememiştim. Tabii bir de hastalığım için ailemden birinin yakınlarımda olması gerekiyordu ve kampa annem ya da babamla gitmek pek eğlenceli olmazdı.

5) Bir partiye gitmek.

Bunda Doruk ve Doğukan'ın büyük etkisi vardı. Gide-

meyeceğimi bilsem de o yılbaşı partisine gitmek için çok heveslenmişim ve hevesim kursağımda kalmıştı.

6) Futbol maçına gitmek.

Her zaman tuttuğum takımın sloganını diğer binlerce taraftarla birlikte boğazın yırtılana kadar bağırmayı istemişimdir. Tabii ben ve yine benim hastalığım dolayısıyla çabuk yorulduğum için orada bayılıp kalırım diye korkuyorlar ama umurumda değil. O maça gideceğim!

7) Lunaparka gitmek.

Biraz fazla çocukça ve klişe ama bunu yapmak istiyordum. Tamam o çılgın şeylere binemezdim ama en azından onları yakından görmeyi ve şu atış yapıp kazanılan ayıcıklardan istiyordum. Ya da ne bileyim en azından bir çarpışan arabalara binsem fena olmazdı. Ailem kesinlikle lunaparkları tehlikeli buluyordu ve hiçbir zaman oraya gitmeme izin vermemişlerdi. Keşke teşhis konulmadan önce kaçıp, bir lunaparka gitseymişim.

8) Bir tuvale resim yapmak.

Her zaman elimin resme yatkınlığı vardı ama bunu sadece öyle beyaz kâğıtlara bir şeyler karalamakla harcıyordum. İnternette çok sayıda resimle ilgili video izlemiştim ve harika şeyler çıkarmak için yeterli şey biliyordum. Tek ihtiyacım olan bir tuval, birkaç boya ve azıcık ilham.

9) Âşık olmak.

Belki de en merak ettiğim şeydi bu hayatta. Âşık olmak. Çoğu kitapta aşkın dünyadaki en güzel hisleri yarattığını söylerlerdi ya da başlı başına en güzel histi. Getirdiği mutluluk ve neşenin dışında peşinde stres ve üzüntüyü de sürüklerdi. Bildiğimden değil, kitaplardan diyorum ya. Ama çoğunlukla karnında hissettiğin kelebeklerle tanımlanırdı

bu. Oysa ben o kelebekleri kusmadan birkaç saniye önce hissedebiliyordum. Aşkın bununla alakası olmadığını biliyordum ve bunu öğrenmeden ölmek istemiyordum.

Peki ya onuncu madde? Neyi ölmeden önce yapmak istiyordum?

Gözlerimi kapattım ve düşündüm. Neyi merak ediyordum ya da denemek istiyordum? Ya da bilmek...

Aklıma onun uygulamada kullandığı fotoğrafı geldi.

Belinden yukarısının gözüktüğü, tek eliyle tuttuğu kamerayla çektiği özçekimde cam kenarında olduğundan saçlarına gelen güneş ışıkları onu kumral gibi gösteriyordu. Gözlerinin ışıktan parladığını ve çoğunlukla mavi diyebileceğim bir tonda durduğunu hatırladım. Otuz iki diş sırtıttığı için mükemmellik seviyesinde, dümdüz dişleri göz önündeydi. Siyah çerçeveli bir gözlük takıyordu. Bu onu çalışkan bir öğrenciden çok tatlı biri olarak gösteriyordu. Onu anlatan ve betimleyen binlerce cümle kurabiliyordum. O mükemmeldi. Hayatının da mükemmel olduğuna emindim.

Peki gözlerimi kapattığımda onu görmem ne demektir?

Onuncu maddem o olabilir miydi?

Evet, onu merak ediyordum. Gerçekte nasıl göründüğünü, telefonda değil de gerçek hayattaki ses tonunu. Fotoğrafta ki değil de gerçek gülüşünü. Ses kaydında değil de gerçek hayattaki sesini...

Kesinlikle 10. madde ona değerd.

10) *Biri*'yle tanış.

Listem bittiğinde onu ikiye katladım ve içinde benim için önemli olan şeyleri sakladığım kutumun içine koyup kutuyu dolabımın üstüne kaldırdım. Sinemaya gitmeyi

listeme ekleyememiştim belki ama kesinlikle aklımın bir köşesindeydi.

Saate baktığımda çok geç olmadığını gördüm ama şimdi sadece uyumak istiyordum. Sabah kalktığımda Doğukan'la görüntülü konuşmakla ilgili kararımı vermeyi umuyordum. Daha beter bir gerçek de yarın okul olduğu ve annemin okulu basacak olmasıydı.



Kahvaltıdan sonra telefonumu elime aldım. Doğukan'ın en son yarım saat önce uygulamada olduğu gözüküyordu. Bana yazmamıştı. Teknik olarak ben de ona yazmamıştım ve belki de o da benden mesaj bekliyordu. Ama o Doğukan'dı. İstese yazardı.

Annem hazır olduğunda üzerine montunu giyip evden çıktı. Babam işini bırakıp gelemeyeceği için annemin okula gitmesini ve benimle kavgaya eden kızlara (ya da beni döven mi demeliyim) günlerini göstermesini istedi. Ben ise her tarafım mosmor olduğu için okula gitmek yerine evde iyileşmeyi bekliyordum.

Annem önemli bir şey olduğunda beni arayacağına söz vermişti. Okulda neler olacağını deli gibi merak ediyordum.

Telefonum titrediğinde heyecanla ekran kilidini açtım. Doğukan yazmıştı!

“Ne yapıyorsun, Yaprakçık?”

“Oturuyorum. Sen?”

Ve yine bir Yaprakçık klasığı! Oturuyorum...

“Oturmaya devam et. Vallahi böyle oturmaya devam edersen senin kilo alır başını gider. Okuldayım ben.”

Yazdığı mesajı okuduğumda gözlerimi kocaman açtım. Kilo alır başını gider?

“Merak etme sen beni. Yeterli kilodayım ben.”

Annem sağ olsun ot mot, ne varsa yediriyordu. İneğe bağladım, yakında süt vereceğim, diye yazmayı düşündüm ama sonra bu fikrin üstünü karaladım.

Yazıyor...

“Öyle olup olmadığını bu akşam göreceğiz zaten.”

Endişeyle titredim.

“Tabii tabii.”

Ne yapacağımı ve bu işten nasıl sıyrılacağımı bilmiyordum. Daha dün sesli konuşmuşken bugün görüntülü konuşmak istemiyordum.

“Gece o kamerayı açmazsan yemin ederim ki seninle bir daha konuşmam.”

Ama o bütün kozlarını bunun için kullanmaya hazırdı.



Annem eve geldiğinde heyecanla peşinde dolanıyordum. Üzerindeki montu çıkarıp salondaki koltuğun üzerine bırakırken o çoktan anlatmaya başlamıştı.

“O kızların üçünü de disipline verdirdim. Hepsini atıracam okuldan. Zaten çok kez uyarı almışlar, bu sefer gidecekler. Müdürleri de atmak için bahane arıyormuş.”

Annemin dediği şeyle yüzümde kocaman bir gülümseme oluştu. “Yani gidiyorlar, öyle mi?”

“Şimdilik kesin değil ama büyük ihtimalle gidiyorlar. Aileleri geldi bugün okula benden sonra. Ortalık karıştı. Ailelerinden belli çocuklarının böyle olmaları...”

Kızların aileleri falan umurumda değildi. Okuldan gi-

diyorlardı! Artık bana bulaşamayacaklardı. Onlardan başka okulda bela var mı bilmiyordum ama en azından onlar gitmişti.

Annem koltuğa oturmuşken hâlâ kızların ailelerini eleştiriyordu.

“Görmem lazım Bahar... Böyle terbiyesiz aileler olamaz. Adam üzerime üzerime yürüdü. Müdür zor tuttu. Utanmasa küfür edecek. Nasıl saygısızlar nasıl anlatamam. O çocuklar nasıl olsun başka? Yine iyi dayanmışlar bakma sen bana. Sen o ailelerin elinde olsan doğmadan anne kar-nında boynuna kordonu bağlayıp intihar ederdin...” ve çok daha fazlası.

Ben ise hâlâ kızların okuldan gittiği haberindeydim. Okuldan gidiyorlardı! Bir daha yüzlerini görmeyecektim. Onların okuldan atıldığı haberini alana kadar okula gitmeyi düşünmüyordum. Sanırım her şey yoluna giriyordu.



12. BÖLÜM

Saat on ikiye yaklaşırken kararımın değişmemesi için hızla diz üstü bilgisayarımı açtım. Skype zaten yüklüydü ama hesap açmamıştım. Yeni bir hesap oluşturduktan sonra adımı Doğukan'a yazdım.

“Skype hesabım: Yaprakçık.”

Heyecandan ölecek durumdaydım. Hatta doğruları söylemek gerekirse ellerim bile titriyordu. Kalbimden bahsetmiyordum bile. Birazdan Doğukan'ı görecektim. Onunla yüz yüze konuşacaktık. Daha da önemlisi o da beni görecekti. Ne tepki verecekti ve ne konuşacaktık bilmiyordum. Telefon konusunda da çok endişelenmişim ama düşündüğüm kadar kötü geçmemişti. Belki biraz saçmaydı ama iyiydi işte. Görüntülüde de öyle olacak mıydı? Doğukan'ı kahkaha atarken görmek... En çok bunu merak ediyordum.

Bir gün bu merakım başıma bir iş açacaktı. Şu durumda olmam da tamamen merakım yüzündendi. İstedğim tek şey sorunsuz bir görüntülü konuşma yapmak ve bunun sonucunda her şeyin güzel gitmesiydi. Umarım konuş-

mayı mahvetmezdim ve Doğukan benim bir aptal olduğumu düşünmezdi.

On beş günde beni tanımıştır artık, diye düşündüm. Kendimi kasmam gerekmiyordu.

Skype hesabımın fotoğrafına da bir yaprak resmi koyduğumda hazırdım. Yelkovan adım adım on ikiye ilerliyordu.

Aklıma bir an da annem ve babam geldi. Görüntülü konuşurken bir anda odama girip beni rezil etmelerini istemiyordum. Oturduğum yataktan kalkıp kapımı kilitledikten sonra dolabımın üstündeki boy aynasının karşısına geçtim. Saçlarımı taradım ve beyaz bir saç bandı taktım. Üzerimde beyaz, üstünde kırmızı yazılar bulunan bir kapüşonlu ve onun da altında siyah bir eşofman altı bulunuyordu. Klasik ev halimdi. Ekstra bir şeyler yapmam gerekirmiydi?

Ne yani, evde pantolonla kazakla dolaşamazdım. Rahat edemezdim bile öyle. En iyisi doğal olmaktı. Elimde olan tek şey de buydu zaten.

İlk günler onunla mesajlaşıırken bile heyecandan öldüğümü hatırlıyordum. Gerçi hâlâ onun 'Yazıyor...' işaretini görünce kalbim sıkışıyor ama bu durumun hiçbir zaman değişmeyeceğinden emindim.

Şimdi onunla görüntülü konuşacaktım. Beş dakika sonra onun yüzünü görecektim. Acaba o ne giyecekti? Eğer Doğukan'ı bu kısa sürede tanımışsam mutlaka benim gibi spor giyinecekti ve benim aksim olarak rahat davranacaktı.

Benim de onun gibi olmam gerekiyordu. Her şeyi baltırmamam gerekiyordu. Bunu başarabileceğimi düşünüyordum. Son zamanlarda çok şey başarmıştım. Okulun

belalı kız grubunu okuldan bile attırmışken bir görüntülü konuşmadan kaçamazdım.

Peki artık onun Yaprakçık'ı olmayacak mıydım? Yüzümü görmüş olacaktı. Bütün gizem bozulacaktı.

On ikiye bir kala Skype'tan bir istek geldi.

“Biri”

İsteği yollayan kişinin adına baktığımda gülümsedim. Doğukan benimle konuşmak için ayrı bir Skype adresi açmış gibi görünüyordu.

İsteğini kabul ettiğimde soldan adının üstüne tıkladım. Evet, burada da Yaprakçık-Biri uyumunu sağlamıştık.

Gece yarısına saniyeler kalmıştı. Karnıma giren bin bir türlü ağrılar ve buz gibi olan ellerim işimi daha da zorlaştırıyordu. Muhtemelen onu gördüğümde nefesimi tutacaktım ve aptal gibi görünecektim.

Gözlerimi kapattım. Derin bir nefesi yavaşça içime çektim.

Sakin ol Bahar...

Bilgisayardan gelen arama sesini duyduğumda hızla gözlerimi açtım. Beni arıyordu.

Zihnime hücum eden milyon tane telaş dolu düşünceyle ve milyar tane korku dolu endişeyle ekrana bakıyordum.

Kabul etsene! dedi içimden bir ses. *Bas şu tuşa!*

Bilgisayarın üstündeki kameranın yanından mavi bir ışık çıktı. Ardından ekranın tamamında kendi görüntümü gördüm. Sonra görüntüm sağ alttaki kutucuğun içine gitti ve ekranın geri kalanı siyah oldu. Birkaç saniye sonra ekranımın tamamını onun görüntüsü kapladı. *Biri'nin.*

İstemsizce nefesim kesildi. Bunu ciğerlerim nefessiz

kalana kadar anlamadım bile. Dudaklarım hafifçe aralandı. Ellerimin sıcaklığı eksilere indi. Gözlerimi kırpmayı bile unuttum. Aynı şekilde o da bana bakıyordu.

Onu kumral sanıyordum ama sanırım fotoğrafın filtresi ve gelen ışık yüzünden öyle gözükmüştü çünkü o an, kahverengi saçlı mavi gözlü siyah gözlüklü bir çocuk aynı benim ona baktığım gibi şaşkın bir şekilde bana bakıyordu.

Ne diyeceğimi ya da ne yapacağımı bilmiyordum. Üstünde siyah bir kapüşonlu vardı. Onun da yatakta oturduğu belliydi ama bilgisayarı dizlerinin üstüne koymuştu.

O çok yakışıklıydı. Benim gibi hiç sosyal çevresi olmayan bir kızın bir anda böyle bir arkadaşına sahip olması mucize bir şeydi. Yüzündeki şaşkın ifade ve gözlerinin hareketlerinden onun da beni incelediğini biliyordum. Acaba benim hakkımda ne düşünüyordu? Sağ alttaki küçük karecikteki görüntüme baktığımda kumral-kahverengi saçlarım ve mavi gözlerimle güzel gözüküyordum. Saçlarımın kısa oluşu neyse ki bende kötü durmuyordu. Yüzümde bir solgunluk vardı. Bu hastalığın getirdiği yorgunluğun belirtisiydi. O küçük kamera benim yorgunluğumu ona hissettirebilir miydi?

Uzun süre konuşmadan birbirimizi incelemiştik. Kalbimin ritmi bir an olsun yavaşlamamıştı. Hâlâ çılgınca atıyordu ve bunu durduracak bir yol bilmiyordum.

Bu birbirimizi süzme işi o kadar uzun sürmüştü ki dayanamayıp güldüm. Bunu yaptığım için pişman olacağım sırada Doğukan da gülünce rahatladım. Ardından beraber kahkahalarımızı serbest bıraktık.

Kahkaha atarken tüm dişlerini gösterenlerdendi. Neyse ki dişleri en az uygulamadaki fotoğrafında görüldüğü

kadar inci gibiydi. Yine de şimdi onu böyle canlı görürken gülüşünü görmek ayrı bir şeydi. Ve kahkahasının sesi çok güzeldi. Neden her şeyi mükemmeldi?

Gülmeyi kestiğimizde yine sessizlik oluşmuştu ama ikimizin de suratındaki tebessüm silinmemişti.

“Ve Yaprakçık ifşa oldu,” dedi gülümseyerek.

O gülümserken gülümsememek imkânsızdı. “*Biri*”leri çok ısrar etti.”

Bu sefer kıkırdama sırası ondaydı. “Ah o *Biri*”leri yok mu?”

Karşılıklı gülüşmeden sonra yeniden sustuk. Hâlâ yüzümüzdeki tebessüm duruyordu. Bunu nasıl başardığını bilmiyordum, onunla sadece mesajlaşırken bile sürekli gülümsüyordum.

Aklımda dönüp dolaşan o soruyu sordum. “Yaprakçık çirkin miymiş?” Tek kaşımı kaldırdığımda bunu başardığım için kendimi tebrik ettim.

Yüzündeki gülümsemeye, “Saçların yüzüne oranla fazla asi,” dedi.

Bir anda kendimi, “Kötü mü?” derken buldum.

Hafifçe gülümsedi ve başını olumsuz anlamda salladı. “Hayır, bu güzel bir zıtlık.”

Ettiği iltifatla birlikte gözlerim kocaman açılmıştı ama hemen kendimi toparlayabildim.

Yapmacık bir edayla, “Ah, sen bana güzel mi dedin? Duyamadım. Bir daha söyle?” deyip kulağımı ekrana yaklaştırdım.

Gülerken, “Yalan söyledim, tam bir Çirkin Yaprak’sın,” dedi. Ardından elleriyle mavi gözlerini kapattı. “Sanırım kör oldum.”

Kaşlarımı çattım. Yüzümdeki ifade sinirli değildi. Kaşlarımı çattığım halde gülümsememe engel olamıyordum, “Güzelliğimden gözlerin kamaşıyor, sen karıştırdın onu bence.”

Güzel kahkahalarından birini attı. “Sen benimle konuşa konuşa bana benzemeye başladın Yaprakçık. Ego tavan yapmış bakıyorum.”

Önceden ses kaydında ya da telefonda konuşurken bana Yaprakçık demişti ama bu sefer Yaprakçık deyişini, onun dudaklarından çıkışını görmek çok farklıydı. Şu an her şey çok farklıydı.

Bir yandan onunla konuştuğum için çok mutluydum ve hiç kapatmak istemiyordum. Diğer yandan o kadar heyecanlı ve stresliydim ki her an bilgisayarımın bataryasını sökebilirdim.

“*Biri*”leri beni gaza getirip sadistlere kafa tutturuyor. Hep onun yüzünden.”

Yüz ifadesi eğlendiğini belli eden bir gülümsemeyle dolunca, “Ben sana bir şeyi yap diyorsam bu sana kalmış bir şey. İster buna ego de, ister çokbilmişlik ama sana yap dediğim şeyleri yaparsan mutlaka sonunda amacına ulaşır-sın,” dedi.

Yaptığı uzun konuşmayı dikkatle dinlerken mümkün olduğunca az dudaklarına bakmaya çalışıyordum. Neden-se biriyle konuşurken dudaklarına baktığımda kendimi sapık gibi hissediyordum. Oysa bu çok normal bir şeydi ama bende olan bir takıntıydı işte.

Gözlerine bakmak da bir şey değiştirmiyordu. Siyah çerçeveli gözlüklerinin arkasındaki mavi gözleri dudaklarına bakmaktan bile beterdi. Bu duygular, şu anda içinde

bulunduğum durum bana çok garip geliyordu. Uzun zaman sonra ilk defa ailem dışında biriyle konuşuyordum. Bu kişinin öylesine mesaj attığım *biri* olduğu gerçeği ise bu anın ilginçliğini ikiye katlıyordu.

Yaptığı uzun konuşmaya geri dönersek dediği olmuştu. Evet, o kızlardan dayak yemiştım. Kafamı kaldırım taşına bile vurmuşlardı ama sonuç olarak okuldan atılıyorlardı.

Keyifli bir sırtışla ona baktım, “ O kızlar okuldan atılıyor,” dediğimde gülümsememe o da karşılık verdi.

“Demıştım,” dedi artist bir gülümsemeyle. Hızla o yüzünden gülümsemeyi silmeden bilgisayarın ekran fotoğrafını aldım. Bu gülüşü saklamak istiyordum.

“Yeni tavsiyelerini alalım bakalım? Okulda yeni öğreniyim. İlk günden belalı bir kıza kafa tuttum. İkinci gün ondan dayak yedim. Üçüncü gün onları okuldan attırdım. Şimdi ne yapmalıyım?”

Bir tavsiyeye ihtiyacım vardı. Okulda yeni kız olmak kitaplarda ve filmlerde popüler olma adımı gibi bir şeydi ama nedense kitaplardaki ya da filmlerdeki gibi ben okulun bahçesine girdiğimde kimse dönüp bakmamıştı.

“Öncelikle dikkatli olmalısın. Kızlar senden intikam almak isteyecektir. Bakkala bile tek gitme,” dedi ve güldü. Benimle dalga geçiyordu.

“Çok komik,” dedim alayla. Ardından dayanamadım ve ben de güldüm.

Gülüşmemiz bittiğinde yine sessizlik oluşmuştu. Birbirimizin suratına öylece bakarken bir kez daha onun mükemmel olduğunu anladım. Çok iyi görünüyordu. Çok komikti. Muhtemelen okulun popülerlerinden biriydi. Konuşabileceği bir dolu insan olmalıydı ama o şu anda benimle konuşuyordu.

Ardından ekranın sağ alt köşesindeki kendime baktım. Kısa saçlarım. Onunkine kıyasla soluk mavi gözlerim. Gülmediğı zamanlar ruhsuz duran bir surat. Evet, güzel bir kızdım. Ama kendime baksaydım... Diğer kızlar gibi makyaj yapsaydım... Güzel giyinseydim... Dış görünüşüme önem verseydim... Saçlarım biraz daha uzun olsaydı, belki biraz daha kilolu olsaydım...

Kendimi içten içe ezerken moralimi nasıl kendi kendime düşürdüğüme baktım. Tebessüm suratımdan silinmişti.

“Ne oldu?”

Sesini duymamla birlikte ona odaklandım. Gözlerimi birkaç kez üst üste kırptıktan sonra kendime geldim.

“Hiçbir şey.”

“Yalan söyleme.”

Gözlerimi kaçırdım ve odama boş bir şekilde göz attım.

Tekrar o konuştu, “Neden bir anda somurtmaya başladın, söylesene?”

Ekрана döndüğümde, onun endişeli gözleriyle karşılaştım. Aslında endişeden çok merak vardı. Sanırım onun dediğı bir şey yüzünden somurttuğumu düşünüyordu.

Daha sonra onu daha dikkatli inceledim. Bunu hep söylememe rağmen tekrar söylüyorum. Çok yakışıklıydı. Dersleri nasıl bilmiyordum ama en kötü manken falan olup hayatını kurtarırdı. Muhtemelen yirmi beş-otuz yaşları arasında evlenecekti. Evleneceğı kızı da bu artistlikleri ve esprileriyle tavlacaktı. Komik bir baba olacağı kesindi. Kesinlikle mükemmel bir hayatı olacaktı.

Sonra kendimi düşündüm. Son birkaç ayım vardı. Bu dönemi bitirdikten sonra bir daha okul yüzü göremeye-

cektim. Annem ve babam dışında akrabalarım la fazla görüşmezdim. Hatta hiç görüşmezdim. Öldüğüm zaman arkamdan çok ağlayacaklarını düşünmüyordum.

Edward Cullen'ın Yeni Ay'da dediği gibi, "sanki hiç var olmamış gibi" olacaktım.

Ve şimdi ben Doğukan'ın hayatına girmiştim. Birkaç ay sonra hastalığım daha da kötüleştiğinde ve yataktan kalkacak halim kalmadığında, ona, "Sanki hiç var olmamışım gibi davran," diyebilecek miydim?

Düşüncelerimi onun sesi böldü: "Sana diyorum? Neler oluyor?"

"Bu dünyaya neden geliyoruz?" diye bir soru çıktı ağızımdan. Ne dediğimi bile bilmiyordum.

Sorduğum soruyu bir süre düşündü. Böyle bir soru beklemiyordu.

"Herkes bu dünyaya belirli bir amaç için gönderildi. Kimse boş yere burada değil. Eğer hâlâ buraya gelme amacını bilmiyorsan henüz o amacı gerçekleştirmemişsindir."

Sonra duraksadı. "Cidden şimdi bunu mu düşünüyorsunuz?"

Hafifçe güldüm.

Böyle ukala birinin arada sırada böyle mantıklı konuşmasına şaşıırıyordum. Söylediği şey çok güzeldi. Bu dünyaya herkes bir amaç doğrultusunda gelmişti. Peki, benim amacım neydi? Kimseye ne yararım ne de zararım vardı. Sadece yaşıyordum. Hepsi buydu. Neden geldiğimi bilmiyordum, öyleyse amacımı daha gerçekleştirmemiş miydim?

"Ben sanırım amacımı hiçbir zaman bulamayacağım," dedim mutsuzluk dolu bir sesle.

Çünkü ölüyorum.

“Elbette bulacaksın. Herkes bulur.”

“Sen buldun mu peki?”

“Henüz değil ama bulacağıma eminim.”

Keşke ben de onun kadar emin olabilseydim.

Uzun süre yine sessiz kalmıştık. Konuşma başındaki kahkahalarımız bir anda son bulmuştu. Bunu yapanın ben olmam ayrı bir konuydu.

Sessizlik sonunda yine o konuştu: “Kendini değersiz biri gibi hissetme. En kötü anında bile bu dünyaya birilerinin hayatlarını değiştirmek için geldiğini hatırla.”

Bu sözü hiç unutmayacağıma içimden yemin ettim.

Yok yere burada değildim. Bu dünyaya birilerinin hayatını değiştirmek için gelmişim; o birileri de benim hayatımı değiştirmek için bu dünyaya gelmişti.



13. BÖLÜM

Uyanmamı söyleyen bir ses beynime işlerken yüzümü buruşturarak gözlerimi açtım. Annem yan odadan seslenerek kalkmam için çabalıyordu.

Dün okula gitmediğim için bugün de gitmek istemiyordum; bir bakıma okuldan kaçıyordum. Okula gittiğimde neler olacağını bilemediğim için tedirgindim. Duru eğer okulda olursa belki de daha kötü şeyler yaşayabilirdim.

Evet, başarmışlardı. Beni korkutmuşlardı. Korkmamam imkânsızdı ama okula gitmeliydim. Korkmuş olabiliydim belki ama yeniden güvenimi yerine getirmeliydim. Yeniden dik durabilmeliydim. Yoksa onların söylediği gibi bir ezikten farkım kalmazdı.

Okula gidecektim. Hâlâ okuldan atılmamışlardı ama yarın kurul toplandığında kesin olarak atılacaklardı. Annem dün okula gitmemem konusunda çok ısrar etmişti. O kızların bana tekrar bir şey yapacağından korkuyordu ama ben Doğukan'ı dinleyecektim. Güçlü ve cesur olmak zorundaydım. Dediği gibi, onun söylediği şeyleri yaptığımda başıma bela açıyordum ama sonunda istediğime kavuşuyordum. Şimdiki hedefim ise ezilen bir kız gibi görünmek ve sıradan bir öğrenci olmaktı.

Yatağımdan kalktım ve yüzümü yıkadıktan sonra üzerimi giyindim. Aynanın karşısına geçip saçlarıma ellerimle şekil vermeye başladım. Kâküllerim, düşündüğümünden daha güzel duruyordu. Saçlarım biraz seyrek olabilirdi ama neyse ki hafif dalgalıydı ve bu daha gür durmasını sağlıyordu.

Karnıma bir anda giren ağrıyla birlikte midemin bulanıldığını hissettim. İki büklüm bir şekilde koşarak tuvalete gittim ve klozete doğru eğildim. Son zamanlarda yaşadıklarım yüzünden hastalığımın belirtilerini göz ardı ediyordum ama kendini hatırlatmaktan geri kalmıyorlardı.

Bu sabah kusmaları arada bir duruyordu ve tekrar başlıyordu. Vücut ağrım ve yorgunluk hissim ise hep yerindeydi. Arada bir başım dönse de bunu fazla önemsemiyordum. Yıllardır olan ve alıştığım şeylerdi.

Kusma sesimi duyan annem koşarak yanıma gelmişti ama o gelene kadar zaten işim bitmişti. Yüzümü tekrardan yıkayıp dişlerimi fırçaladım. Mutfığa annemle birlikte gittiğimde aç karnına içilen hapımı içtim ve ardından kahvaltıma başladım.

Kahvaltım bittiğinde çantamı alıp kapının önüne çıktım. Çok geçmeden gelen servisine bindiğimde kafamı cama yasladım. Çünkü düşünecek çok şeyim vardı. Başta Doğukan olmak üzere...

Dün kalbim hayatımda daha önce atmadığı kadar hızlı atmıştı. Onu gördüğümde mutluluğu, korkuyu, endişeyi, heyecanı, şaşkınlığı, hepsini aynı anda hissetmiştim. Onu görmek, gözlerinin gözlerime kilitlendiğini fark etmek beni beynimden vurulmuşa çevirmişti.

O ilk defa kalbimi saniyelik bile olsa durdurup ardın-

dan deli gibi atmasına sebep olmuştu. Güldüğünde hiç bir anını kaçırmamak için gözlerimi ekrandan ayırmıyordum. Bana kötü bir şey söyleyip utanmama neden olacak diye çok korkmuştum. Çünkü çok fazla olmasa da kızarıyordum. Bunu kameradan fark edemezdi ama utandığımda elimi nereye koyacağımı bile şaşıırıyordum ve aptalca davranıyordum.

Ve bana söylediği o cümle ömrüm boyunca aklımdan çıkmayacaktı. Zaten şunun şurasında ne kadar ömrüm kalmıştı? Ocak ayındaydık. Son dokuz ya da on ayım vardı. Yani ben öyle planlıyordum. Hastalığının klasik belirtileri baş dönmesi, mide bulantısı, karın ve baş ağrısı artık daha çok etki ediyordu. Bu da bir işaretti.

Servisin okul bahçesine girmesiyle montumu giydim. Servisten indiğimde yağmur yağdığını fark ettim. Montumun şapkasını kafama taktım ve hızlı adımlarla okul binasının içine girdim. Şapkamı kafamdan çıkarırken merdivenlerden çıkıyordum. Sınıfımın önüne geldiğimde derin bir nefes aldım.

Özlem, Sevim ve Gamze bana yardımcı olabilirdi. Doğukan ne demişti? Bir erkeğe ihtiyacım vardı. Beni koruyacak birine. Bütün sınıf sanki benimle arkadaş olmamaya yemin etmiş gibiydi. Bu şekilde nasıl arkadaş edinecektim?

Sınıf kapısını açıp içeriye girdiğimde herkes başını çevirmişti. Şöyle bir göz geçirdikten sonra Özlem, Gamze ve Sevim'in yanına ilerledim. Bu sefer Sevim'in yanı boştu.

Sınıftakilerin bakışları altında kızların yanına gittim. Sevim hemen yanına koyduğu çantasını çekti ve gülümsedi.

“Hoş geldin.”

Hepsine, “Hoş bulduk,” dedikten sonra Sevim’in yanına oturdum.

Sınıftaki bakışların çoğu üzerimden kalkmıştı.

Gamze, “Olanları duyduk,” dediğinde Sevim ve Özlem de başlarını sallayarak onayladılar.

Gamze devam etti: “Seni Duru hakkında uyarmayı denedik ama-”

“Önemli değil,” diye sözünü kestim. “Gerçekten. Umurumda değil. Zaten üçü de okuldan atılıyorlar.”

Sevim, “Biliyoruz. Annen dün okula geldiğinde o üçünün nasıl korktuğunu görmeliydin. Ortalık fena karıştı. Duru bugün okula gelecek mi bilmiyoruz,” dediğinde gülmüsedim. Gelmemesini umuyordum.

“Gelse bile bir şey yapabileceğini sanmıyorum. Dün çok korktuğunu söylediniz.”

“Bahar, Duru zaten okuldan atılıyor. Şu an endişe edecek hiçbir şeyi yok. Asıl şimdi ondan korkman lazım.”

Özlem’in söylediklerinden sonra tedirgin olmamak elde değildi. Sınıfa göz gezdirdiğimde üçü de yoktu. Ders zili çalmıştı ve birazdan hoca sınıfa girecekti. Tek istediğim gelmemeleriydi.



İlk dersin bitmesine saniyeler kala gözlerim tahtanın üzerindeki saatteydi. Hadi çal artık. Çal.

Zilin sesiyle tuttuğum nefesi verdim. “Sonunda,” dedim büyük bir rahatlamayla.

Özlem tuvalete gitmek için sınıftan çıkarken aklıma saçımın darmadağınık olduğu geldi ve kızlardan tuvaletin yerini öğrenip Özlem’i yakalamak umuduyla sınıftan çıktım. Tuvaletleri bulduğumda içeriye girdim. İçerisi hem

çok kalabalık hem de duman altıydı. Liselerin tuvaletlerinin böyle olduğunu duymuştum ama bu kadar beter olacağını düşünmemiştim. Buraya öğretmen falan girmiyor muydu?

Acaba Özlem hangi tuvaletteydi? Kalabalığın içinde Özlem diye bağırarak saçma olabilirdi, o yüzden aynanın karşısına kalabalığı yarararak geçtim ve dağınık saçlarımı ellerimle düzelttim. Bu süre içerisinde Özlem hâlâ çıkmamıştı. Tuvaletteki kişi sayısı azalmışken Özlem'e seslendim.

“Özlem, neredesin?” Ses gelmemişti. O sırada zil çaldı. Tuvalettekiler çıkarken kapıları teker teker itip açmaya başladım. Dördüncüyü açtığımda onun da boş olduğunu gördüm. Korku filmlerinden fırlama bir sahnedeymişim gibi, arkamı döndüğümde Duru'yla karşılaştım.

“Seni görmek ne güzel,” dedi suratındaki gülümsemeyle.

Bir anda onu görmemle kalbim tekledi. Ciğerlerimi derin bir güven nefesiyle doldurdum. Bu, onun bu okulda olduğu son haftasıydı. Hatta son iki günü.

“Seni de öyle,” diyerek onu yanıtladım.

Kaşlarını alayla kaldırdıktan sonra, “Demek okula gelecek kadar cesaretlisin?” dedi.

Doğukan olmasa bu okulun elli metre yakınına bile yaklaşamazdım.

“Neden olmayayım? Kimden korkacakmışım?”

Doğukan, bunlar hep senin söylediklerin yüzünden! Umarım dediğin şeyler bir kez daha işe yarar.

Yüzündeki alay, yerini sinire bırakmıştı. Kaşlarını çatmış, nefretle bana bakıyordu.

“Senin kafanı kaldırıma çok sert çarptım ben herhalde. Hâlâ dilin pabuç kadar.”

Söylediği her cümleyle beni aşağılıyordu. Amacım bu okulda ezilen biri olmamaktı ama Duru okulda olduğu sürece bu mümkün değildi.

“Okuldan atılacak birine göre fazla havalı konuşuyorsun.”

Elimdeki tek kozu kullanmak zorundaydım.

“Okuldan atılacak olmam seni rahatlatmasın. Bu burada kalmayacak.”

Söyledikleri titrememe neden olurken altta kalmamak için bir şeyler söyleyecektim. O sırada açılan tuvalet kapısıyla bakışlar o tarafa doğru yöneldi.

Tuvaletin kapısında Gamze görüldü.

“Bahar hoca sana bakmam için gönderdi,” dedi. Ardından tiksindirici gibi bakan bakışlarını Duru’ya çevirdi. “Sizi de rehberlik çağırıyor.”

Duru’yu beklemeden tuvalet kapısına yöneldim ve Gamze’yle birlikte oradan çıktım.

Tuvaletten biraz uzaklaştıktan sonra Gamze kolumu tutup durdurdu.

“Bir şey oldu mu? Ne dedi?” diye merakla sordu.

“Tehdit etti,” diyerek onu yanıtladım. “Okuldan atıldıktan sonra da peşime düşecek galiba,” dedim endişeyle.

“Düşünme sen şimdi bunları. Önce okuldan atılması lazım. Okulda olması senin için daha kötü. Dışarı için bir şey buluruz,” dedi.

Onu onayladıktan sonra sınıf kapısını çalmadan içeriye girdik. Sınıfta hoca yoktu. Kızların yanına giderken Gamze’ye bakıyordum. Sıramıza oturduğumuzda, “Bakma

banaya yle. Yalan söyledim hoca çağırıyor seni diye. Rehberlik falan da onları çağırmıyor,” dediğinde gözlerimi kocaman açtım.

“ğrendiğinde ne olacak?”

“Rehberliğe gitmezler onlar.”

En azından bugünlük paayı kurtarmıştım.



Eve gelip, yatağıma yatıp, Doğukan’a olanları anlattıktan sonra vereceği cevabı bekliyordum.

“İşte benim kızım! Aynen böyle devam et. Sakın boyun eğme.”

“Neredeyse heyecandan ölüyordum.” Bunu itiraf etmem gerekiyordu. Orada samalamadan konuşmam bir mucizeydi. Duru, bugün bir daha karşıma çıkmamıştı. Bir tartışmayı daha kaldıracak halim de yoktu zaten.

“Kabul et, benimle görüntülü konuşurken daha çok heyecanlandın.”

Mesajı okumamla gülümsememe engel olamadım. Elbette haklıydı ama bunu itiraf etmeyecektim.

“Seninle konuşurken heyecanlanmak mı? Komik olma. Neden yle bir şey olsun?”

Görüntülü konuşurken heyecanlandığım her halimden belliydi.

Yazıyor...

“Tabii tabii...”

“Heyecanlı değildim!” Biraz inatçı mı olmuştu?

“Biliyorum, biliyorum. Ben de yle. Tabii ki...”

“Ama kesinlikle sen heyecanlandın.”

Doğukan’ı tanırıysam şakaya vuracaktı.

“Evet, evet. O kadar heyecanlandım ki anlatamam. Kameranın karşısına pijamalarıyla oturmuş, on yedi yaşındaki küçük bir kızla konuşurken az kalsın ölüyordum.”

Bu cümlesinin dalga geçme amaçlı olduğunu umdum. Gerçekten beni on yedi yaşında, pijamalarıyla evde oturan küçük bir kız gibi görüyorsa bu beni üzerdi.

“Alt tarafı iki yaş büyüksün, ne konuşuyorsun? Anladık, on dokuz yaşındasın, tamam.”

Yazıyor...

“Küçük şirin bir Yaprakçık konuştu sanki.”

Dudaklarım usulca yukarıya doğru kıvrıldı.

Şimdi fark ediyordum da ben onun hakkında hiçbir şey bilmiyordum. Bu hikâyede gizemli tarafın ben olmam gerekiyordu ama o benim hakkımda daha çok şey biliyordu. Onun hakkında bildiğim tek şey adı, soyadı, yaşı ve İstanbul’da yaşadığıydı.

Son bilgiyi alırken dokuz gün boyunca küs kalmıştık ve hâlâ İstanbul’da yaşadığını bildiğimi bilmiyordu.

Acaba üniversiteye gidiyor muydu? Hangi bölümü okuyordu? Bunların cevabını almam gerekiyordu. Bu Meraklı Bahar bunları öğrenmeden duramazdı!

“Senin hakkında hiçbir şey bilmiyorum,” yazdım, konuya bir anda atlayarak.

“Ne öğrenmek istiyorsan bana sor. Arkadaşıma değil.” Mutlaka bir yerden iğneleyecekti. İçinde kalırdı yoksa!

“Sorduğumda cevap ver sen de o zaman.”

Yazıyor...

“İstedğini sorabilirsin.”

Uzun zamandır beklediğim mesaj karşımdaydı. En merak ettiğim şeyleri sırayla sormaya başladım.

“Üniversiteye gidiyor musun? Gidiyorsan hangi bölüm?” Toplu bir paket halinde sormak daha mantıklı gelmişti.

Yazıyor...

“Gazetecilik bölümü okuyorum. İlk senemdeyim.”

Gazetecilik. Güzel bir meslekti. Eğer ömrüm yetecek olsaydı düşünebileceğim bir şeydi.

“Ailenle birlikte mi yaşıyorsun ve nerelisin?” Ailesiyle birlikte yaşadığını sanmıyordum. Ya yurttta ya da arkadaşlarıyla tuttuğu bir evde kalıyor olmalıydı.

Yazıyor...

“Aile ile birlikte yaşamak mı? Üniversitede mi? Komiksin. Üç erkek arkadaşım ile kirada kalıyorum. Annem Edirneli. Babam Selanik göçmeni.”

“Hiç kardeşin var mı?”

“On yaşında bir erkek kardeşim var. Peki, senin sana benzeyen inatçı bir kardeşin var mı? Umarım yoktur. Bu dünya senden bir tane daha kaldıramaz.”

Belki de o yüzden beni birkaç aya yolluyordur.

“Bir kardeşim yok. Umarım kardeşin senin gibi uyuz ve ukala biri değildir. Onu kendine benzetme, olur mu?”

On yaşında, Doğukan’a benzeyen bir çocuk. Bu, komik olabilirdi.

“Çok geç. O, on yaşında bir Doğukanist. Tamamen beni örnek alıyor.”

“Doğukanist mi? Cidden mi?”

“Hayranlarımın kendilerine taktıkları bir isim işte.”

“Daha fazlası da var yani?”

“Ne sandın?”

Şu öz güveni yok muydu!

Başka ne sormalıydım? Bir günde aklıma o kadar çok soru gelirken şimdi hiçbir şey bulamamak canımı sıkıyordu. Ben bir soru bulana kadar, o yeniden mesaj attı.

“Bir soru da ben sorayım. Yaprakçık’ın hobileri neler?”

Benim hobilerim mi? Benim hobilerim var mıydı? Düşündüm...

“Sessiz bir odada kitap okumak. Tüm gün film izlemek, gece uyumadan önce kulaklık takıp müzik dinlemek.”

Yazıyor...

“Ne kadar da beni şaşırtan bir cevap!”

Benden ne tür şeyler söylememi bekliyordu bu?

“Ne oldu, Biri? Beğenemedin mi?”

Mesajı yolladıktan sonra bir pişmanlık dalgası suratıma çarptı. Ona “Biri” diyerek hata mı etmişim?

“Evet, Yaprakçık. Hobilerin konusunda daha orijinal olabileceğini düşünmüştüm.”

Mesajı okuduğumda suratımda sinsi bir gülümseme oluştu. Elime güzel bir fırsat geçirmiştim. Arkasında onun hakkında bir şeyler daha öğrenebileceğim kapıyı aralık bırakmıştı.

“Öyleyse sen kendi hobilerini söyle de bakalım sen yeterince orijinal misin?”

Ben ekrana beklentiyle bakarken, o çok geçmeden yazmaya başladı.

“Kayak yapmak, fotoğraf çekmek, yapboz yapmak ve bir de halı saha maçları.”

Ve hemen bir mesaj daha ekledi. “Film izlemek ve müzik dinlemek de var ama hâlâ hobilerim orijinal.”

Kabul etmeliydim ki güzel hobilere sahipti. Kayak yapmak? Hiç denememiştim. Fotoğraf çekmek? Profesyonel anlamda hiçbir alakam yoktu. Yapboz? İşte bu vardı!

“Ne tür filmlerden ve kitaplardan hoşlanıyorsun?”

Yazıyor...

“Fantastik, bilimkurgu elbette. Polisiyeyi de eklemesem olmaz.”

Mesajı okumamla birlikte gözlerim büyümüştü. “Ben de polisiye seviyorum,” yazdım heyecanla.

“Müzik zevkimiz dışında bir şeylerimiz daha ortak çıktı desene.”

Onunla ortak yönlerim olması beni o kadar mutlu etmişti ki! Birbirimizle uğraşarak ve şakalaşarak yeterince eğlenebiliyorken, şimdi bir de konuşabilecek başka konularımız vardı. Yani bu demek oluyordu ki dostluğumuz uzun sürebilirdi.

Ardından telefonum titrediğinde yeniden dikkatimi konuşmaya verdim. “Birbirimizden çok farklı olduğumuzu düşünüyordum ama seninle konuştukça bu düşüncem değişiyor.”

Dudaklarım hafifçe kıvrılarak yüzümde sıcak bir tebessüm oluşturdu. Elimdeki telefona değerli bir mücevhermiş gibi tutundum. Beni kendine benzetmeye başladığını söylemişti adeta. O ki benim gözümde mükemmel biriydi. Kusursuzdu her açıdan. Belki ona tüm hayatımı anlattıysam bu kadar da emin olmazdı söylediklerinden.

Onunla görüntülü konuşmadan önce endişe etmemin sebebi Doğukan’ın hayatına girmem ve onun için değerli biri olduktan sonra hayatından bir anda çekip gidecek olmamdı. Şimdi nedense başka bir şey için endişelenmeye başlamıştım içten içe.

Ya o benim içim değerli biri olursa ve bu dünyadan gitmek istemezsem ne olacaktı?



14. BÖLÜM

Önceleri pazartesi den nefret etmek ya da cuma gününü aşkla beklemek gibi bir ihtiyacım yoktu çünkü okula gitmiyordum ve bu daha benim ilk haftamdı.

İlk günden üç kızla kavga etmiş, bir sonraki gün dayak yemiştım, ondan sonraki gün ise annem okulu basmıştı ve son olarak bir diğer gün beni döven o sadist kız tarafından tuvalette tehdit edilmişim. Gayet eğlenceli bir haftaydı.

Servisten inip adımımı bahçeye attığımda bugünün büyük gün olacağını düşünüyordum çünkü bugün okul çıkışında kurul toplanacaktı ve annem de çıkışta bana destek olmak için gelecekti. Tek istediğim o kızlarla aramda bir kavga daha olmamasıydı çünkü bu sefer bunu kaldıramazdım. Beni sıkıştırıp dövdükleri o gün bayılmamak için sınırlarımı zorlamıştım ama hastalığım fark edilir şekilde ilerliyordu ve bu sefer ayakta kalabileceğimi sanmıyordum. Son zamanlarda, görmekte de zorlanmaya başlamıştım. Önceden hafif bir bulanıklık vardı ama şimdi belli oluyordu ki bu artmıştı.

Sınıfa girdiğimde montumu çıkarıp astıktan sonra Se-

vim, Özlem ve Gamze'nin yanına geçtim. Okul çıkışında kurulun topladığını biliyorlardı. Beni destekleyen şeyler söyledikleri sırada edebiyat hocamız sınıftan içeri girdi. Yoklama alma zamanı gelene kadar Duru ve arkadaşlarının sınıfta olup olmadığına dikkat etmemiştim.

Hocamız, "Duru?" diye seslendiğinde arkalardan, "Burada!" diye bir ses yükseldi. Bunu duymamla birlikte kafamı arkama çevirdim. Orta en arka sırada, yanındaki kızla birlikte bana bakıyordu. Hızla başımı önüme çevirdim. Çıkışa kadar dayanmalıydım.



Öğle teneffüsüne kadar kızlarla sınıfta oturduk ve sohbet ettik. Arkadaş edindiğime inanmakta güçlük çekiyordum. Doğukan benim ilk arkadaşımdı ama onunla şu ana kadar sadece görüntülü konuşmuştuk; gerçekte hiç buluşmamıştık. Şimdi gerçekten yanımda olan arkadaşlara sahip olduğum için kendimi daha farklı hissediyordum. Bu beni mutlu ediyordu.

Kızlar sohbet ederken cebimden telefonumu çıkarıp ekran kilidini açtım.

Doğukan dün akşam, "Eğer o kızlar yarın okula gelirse bana haber ver, merak ediyorum neler olacak," demişti. Bu konu onun için eğlenceli olabilirdi ama ben her dakika stres içindeydim. Neyse ki Duru ve arkadaşları her teneffüste sınıftan çıkarak ve hiç bana bulaşmayarak bu zamana kadar beni rahat bırakmıştı.

Uygulamayı açtım ve *Biri*'ye yazdım.

"Duru ve pislikler çetesi okulda ama hiç bulaşmadılar."

Birkaç dakika sonra Çevrimiçi oldu.

Yazıyor...

“Yalnız kalmamaya çalış. Yanında sürekli birilerini tut. Kurul toplanana kadar mutlaka bir hamle yapacaklardır.”

Bu kadar çok şey bilmesine ve dediklerinin doğru çıkmasına çok imreniyordum. Evet, o on dokuz yaşında bir üniversite öğrencisiydi ama yine de ben fazla geriden geliyordum.

“Erkek bir arkadaşın falan yok mu senin? Yakınlarında öyle biri olmalı. Bir kavga çıkarsa seni çekip çıkartacak birine ihtiyacın olacak.”

Kim olabilirdi ki? Aslında Gamze, Özlem ve Sevim’in sınıftan ve başka sınıflardan birkaç erkek arkadaşı vardı. Teneffüste yanımıza geldiklerinde sohbet ediyorduk. Beni onlarla tanıştırmışlardı. Birkaç kez hep beraber bahçeye çıkalım, gezelim gibi teklifleri olmuştu ama çekingen ben, tabii ki de reddetmiştim. Şimdi ise onlara ihtiyacım vardı.

Fazla uzatmadan kızlara Doğukan’ın attığı son mesajları gösterdim. Mantıklı olduğunu söylediler ve Gamze okuldan birkaç erkek arkadaşına kantine gidip oturmayı teklif etti.

Doğukan’la nasıl tanıştığımı bilmiyorlardı. Oturduğum mahalleden bir tanıdık olduğunu söylemiştim. Gerçeği anlatsaydım neden mesaj attığımı sorarlardı. Daha sonradan konu bir şekilde hastalığıma gelebilirdi. Onlara hastalığımı söylemek istemiyorum ve bu yüzden yalan söylemek zorundaydım.

Birkaç dakika sonra üç erkek Gamze’yle birlikte sınıfa girip yanımıza geldiğinde şaşırmıştım. Gamze’nin bu kadar kolay birilerini getireceğini düşünmemiştim.

Üçü de kendini tanıttıklarında adlarının Can, Furkan ve

Sinan olduğunu öğrendim. Kendi adımı söylerken sesim çekingenliğimle birlikte biraz kısık çıkmış olabilirdi ama gülümsemeyi eksik etmemiştim. Doğukan'ın tavsiyesiyle yine binmişim bir alamete, gidiyordum kıyamete. Umu-yordum ki verdiği bu tavsiye de kötü bir yola çıkmazdı.

Hep birlikte paralarımızı yanımıza alıp kantine indik. Kendime bir çikolatalı kek aldıktan sonra herkesin otur-duğu masaya bir sandalye çektim. Aslında ortamdaki soh-bet güzeldi. Eğlenceli insanlardı. Çok fazla konuşmamış-tım belki ama yine de yapılan esprilere gülmüş, az da olsa sohbet etmişim. Önemli olan kendimi rezil etmeden bir öğle teneffüsünü geçirmiş olmamdı. Üçü de iyi insanlardı ama beni koruyacaklarından emin değildim. Bir insanı bir başkasından koruman için o insanın senin için çok önemli olması gerekmez miydi? Bu üç erkekle kısa süre içinde, bu çekingenliğimle arkadaş olamazdım. Kısa sürede içinde beni koruyacak birini bulmam imkânsızdı.



Beden dersi için üzerimi değiştirmek üzere sırt çantamı alıp sınıftaki diğer kızlarla birlikte soyunma odasına git-tim. Üzerimizi değiştirip eşofmanlarımızı giydikten sonra spor salonuna doğru yürümeye başladık.

Fazla lüks bir spor salonumuz yoktu. Sağda solda çok az sandalye vardı ve yarısı kırık döküktü. Salonun bir ucun-da küçük bir sahne vardı. Burası ayrıca konferans salonu olarak da kullanılıyordu. Ayrıca içerisi oldukça soğuktu. Bunu beden hocalarının, oturup hareketsiz kalmamamız için bilerek yaptırdığından şüpheleniyordum.

Spor salonuna girdiğimde adımlarımı sandalyelere

doğru yönelttim. Zaten derse girmek zorunda değildim. Annem kayıt sırasında hastaneden aldığı raporu göstererek beden eğitimi dersinde boş boş takılmam için izin almıştı. Yani oraya oturup iki ders boyunca yerimden kalkmamayı planlıyordum.

“Bahar!” arkamdan birinin seslendiğini duyunca başımı çevirdim. Döndüğümde sınıfımdan bir kız olduğunu gördüm. “Hadi gel, voleybol oynayacağız,” dedi kız gülümseyerek.

Kısa bir süre baktıktan sonra başımı olumsuz anlamda sallayarak teklifi reddedeceğim sırada Sevim, “Evet, hadi gel. Ne yapacaksın orada tek başına?” dedi.

Onlara bir süre daha, “Çağırmayın beni,” der gibi baktıktan sonra suratımdaki o acı dolu ifadeden kurtuldum. “Çok kötü oynarım, pişman olursunuz,” dedim gülerek. Raporlu olmamın, istediğimde voleybol oynamama da engel olmayacağını düşünüyordum.

Sevim, “Sen daha Nur’un nasıl oynadığını görmedin,” deyip kahkaha attığında benden kötü olabilir mi, diye düşündüm.

Sevim kolumdan tutarak beni voleybol sahasına götürdü. Gamze de bizim takımımızdaydı ama Özlem takımların eşit olması için karşı takıma geçmişti.

Kesinlikle voleybol oynayamıyordum; sadece pas atabiliyordum, o kadar. Zaten sahanın sağ arka tarafında, köşede duruyordum. Uzun süre bana top gelmeyince bu sıralar çok yaşadığım dikkat dağınıklığım yüzünden gözüm daldı. Ne kadar olduğunu bilmediğim bir süre boyunca sahanın öbür ucundaki tanımadığım bir erkeğe baktığımın farkında değilken, gözümün daldığını kafama isabet eden sert topa anladım.

Dengemi kaybedip yere düştüğümde çevremde başta Özlem, Gamze ve Sevim olmak üzere başka kızlardan oluşan bir grup meraklı bakışlarla bana bakıyordu. Sevim onları geri ittirip beni yerden kaldırdı. Hâlâ kafam yerinde değildi ve başım dönüyordu. O topu kimin attığına bakmak için etrafıma bakındığımda hoş olmayan bir gülümsemeyle bana bakan Duru'yu görmüştüm. Kesinlikle kafama topu atan oydu.

İçimdeki hırsla birlikte, “Bilerek yaptın değil mi?” dedim yüksek sesle.

Özlem kolumdan tutup beni geri çekti. “Bahar, boş ver hadi gidelim.”

Gamze ise Özlem'in sakinliğine sahip değildi. Arkamdan Duru'ya bağırdı: “Bu son saatlerin Duru! Bir daha senin o yüzünü göremeyeceğiz!”

Gamze'yle ettiğimiz sohbetlerden Duru'dan nefret ettiğini biliyordum. Ben okula kayıt olmadan önce onların arasında da çok sayıda sözlü kavga olmuş.

Duru bağırarak, “Okuldan gidebilirim ama bu, intikam almayacağım anlamına gelmiyor! Beni okuldan attırdığına pişman edeceğim seni Bahar!” diyerek bir kez daha tehditlerini savurdu.

Duru'yu da sınıftaki kızlar uzaklaştırırken erkekler de yanımıza gelmişti. Birçok aptal, kavga olmasını istiyor gibi gözükiyordu. Amaçları iyi bir gösteri izlemektir.

Duru'yu kızlar sürüklerken, “Hiçbir şey yapamazsın bana!” diye bağırdım. Bunu söylerken kendimi inandırmaya çalışıyordum.

Duru, onları sürükleyenlerden saniyelik kurtulup arkasını döndü. “Göreceksin!” diye bağırdığında beni tutan

ellerden kurtulup Duru'ya ilerlemeye çalıştım ama beni yeniden yakaladılar. İçimde büyük bir öfke vardı ama bir kavga çıkarıp bu sefer de ben okuldan atılmak istemiyordum. Bunu bilen Özlem omuzlarımdan tutup beni sarstı.

“Bana bak Bahar!” diye bağırdığında bakışlarımı sürüklenen Duru'dan çevirip ona döndüm. “Kavga yok, anladın mı? O aptal okuldan atılana kadar kavga yok. Atıldıktan sonra istediğini yapabilirsin. Hatta yardım bile ederim,” dediğinde sınırdan hızlı hızlı aldığım nefesimi düzene sokmaya başladım.

Güven verici bir sesle, “Oyuna gelme Bahar,” dedi fısıldayarak. “Onun istediği zaten senin kavga çıkarman.”

Bunu biliyordum ama o sırada öfkeden bunu görememiştim. “Biliyorum,” dedim nefes nefeseyken.

“Hadi sınıfa çıkalım istersen,” dedi Sevim omzumu sıvazlayarak.

Başımı olumsuz anlamda salladım. “Hayır, sadece oturmaya ihtiyacım var,” dedim. “Biraz yalnız kalmak istiyorum.”

Kalabalıktan ayrılmak adına birkaç geri adım attım. “Emin misin?” diye sordu Gamze gözlerimin içine bakarak. Arkamı dönüp spor salonunun bir köşesine ilerlemenden önce, “Evet,” dedim.

Az önce yaşadığım andan sonra bacaklarımın titrediğini yürürken fark ediyordum. Duru'nun tehditlerine karşı ne kadar dik durmaya çalışsam da kız beni korkutmayı başarıyordu. Yine de onun bunu görmemesi gerekiyordu.

Kenardaki sandalyelere doğru gitmek yerine salonun duvarlarından birinin dibine çöktüm ve sırtımı duvara yasladım. Oturduğum zeminde dizlerimi kendime çektim

ve kafamı da dizlerimin arasına gömdüm. Nefesim hâlâ düzensizdi. Üstelik başım dönmeye başlamıştı. Bunda kafama gelen topun mutlaka bir etkisi vardı ama başka bir şeylerin de ters gittiğinin farkındaydım.

Nefeslerim düzene girerken kendimi sakinleştirmeye çalıştım. Bayılmak gibi bir aptallık yapamazdım. Kendimi toplamalıydım.

Hâlâ başım dizlerimin arasındayken biri omzuma nazikçe dokundu. Kafamı kaldırdığımda elinde tespih olan bir erkek karşımda dikiliyordu. Elindeki tespihe bir süre baktıktan sonra başımı kaldırıp suratına baktım.

Elindeki suyu uzattı. “Al, iç.”

Söylediği şey bir emir gibi gelse de dediğini yapıp elindeki suyu aldım. Buna ihtiyacım vardı. “Teşekkür ederim.”

“Önemli değil.”

Şişenin kapağını açıp sudan birkaç yudum aldım. O sırada o da karşıma oturmuştu. Suyu içip şişenin kapağını kapattıktan sonra kenara koydum.

Dağınık kahverengi saçları ve saçlarıyla bir uyum içinde olan kocaman bal rengi gözleriyle bana bakan bu tespihli çocuk eliyle pantolonu yukarı çekti ve ardından karşıma oturdu.

“Duru’yla aranda ne var? Ne bu birbirinizle olan derdiniz?” diye bir anda konuştuğunda sorguya çekiliyor gibi hissettim.

Bu çocuğu daha önce sınıfta görmemiştim. Zaten üzerinde eşofman takımını da yoktu. Kimdi bu?

“Ben bu hafta yeni geldim. Geldiğim ilk günden beri aramız bozuk. İlk ders aramızda Gereksiz bir şekilde sözlü kavga oldu ve bu uzadı,” diye yanıtladım. “Duru okuldan atılmayı hak etti.”

“Duru’yu okuldan attıracak kadar ne sözlü kavgasına girdiniz?” Gamze, Sevim ve Özlem kavgadan sonra sınıfa geldiğimde olanları bildiklerini söylemişlerdi. Demek ki sadece sınıftakiler biliyordu.

“İki kızla birlikte okul çıkışı bir sokakta beni sıkıştırdılar ve...” Devamını anladığını belirterek başını salladı.

“Duru böyle bir kızdır işte. Onunla neden sevgili oldum, bilmiyorum bile. Neyse, okuldan ayrılıyor, bu da bana ayrılma bahanesi oldu,” dedi ve ardından eminim ona sorsam hafif diyecek bir sertlikte omzuma vurdu. Bu daha çok arkadaşça bir dokunuştur ama resmen sarsılmıştım.

Belli etmedim ve gülümsedim.

“Bu arada ben Yağız.” Uzattığı elini tutup sıktım. “Bahar. Memnun oldum,” dedim hafifçe gülümserken.

“Ben de.”

Ardından ayağa kalktı ve pantolonunu elleriyle silkeledi. Sonra yanımda duran pet şişeyi aldı. Kapağını açtığı sırada, “İçebilir miyim?” diye sordu. Ben, “Evet,” derken o çoktan yudumlamaya başlamıştı. Şişedeki suyu neredeyse bitirdikten sonra kapağını kapatıp eğilerek yanıma bıraktı.

“Hadi sana geçmiş olsun. Duru’yu yollarsın sen bu okuldan. Güveniyorum ben sana. Tanık falan lazım olursa ben her türlü gelirim,” dedi ve benim cevap vermemi beklemeden göz kırptıktan sonra arkasını dönüp spor salonunun kapısına ilerledi.

Spor salonundan çıkana kadar içerideki herkesle uğraştı.

Üç kişinin kafasına tespihiyle vurdu, beş kişinin ensesine tokat attı, bir kişiyi de ensesinden yakalayıp başını yere eğdi, sonra kenara fırlatıp salondan çıktı.

Bu Yağız ne tür bir manyaktı?

Duru'nun sevgilisinin normal olmasını beklemezdim zaten. Bu durumda Arda'nın Duru'nun sevgilisi olma te-
orisi yanlış çıkmıştı.

Telefonumu cebimden çıkardığımda Doğukan'ın attığı
mesajı gördüm.

“Bir cevap verir insan.”

En son erkek arkadaş edinmem için tavsiye vermişti ve
ben cevap vermeyi unutmuştum.

“Özür dilerim. Yazamadım. Dedğin şeyi yaptım. Üç
tane erkekle tanıştım.” yazıp yolladım.

Birkaç saniye sonra Çevrimiçi oldu.

Yazıyor...

“Güzel. Kavga falan çıktı mı?”

“Çıkacak gibi oldu ama ayırdılar.”

“Sakin kavga etme. Dayan biraz, atılacaklar zaten.”

“Biliyorum...”

Bir süre mesaj atmasını bekledim ama o, uygulamadan
çıktı. Mesaj gelmeyince telefonun ekran kilidini kapadım
ve spor salonuna göz gezdirmeye başladım. Bir dakika
sonra telefonum titreyince ekranına baktığımda *Biri Arı-
yor...* yazısını gördüm.

Kalbim aniden hızla atarken derin bir nefes aldım ve
telefonu açtım.

“Alo?” Sesim kısık çıkmıştı. Hafifçe öksürdüm.

“Yazmaya üşendim,” dedi. Sesi neşeli gelmiyordu.

“Bu akşam görüntülü konuşabilir miyiz?” dediğinde
bir şeylerin ters gittiğini anladım. Sesi hiç olmadığı kadar
kötüydü. Benim yaptığım bir şey yüzünden olması im-
kânsızdı çünkü ortada bir neden yoktu. Canını başka bir
şey sıkmış olmalıydı.

“Bir sorun mu var?” diye sordum.

Derin bir nefes aldı. “Var... Birkaç tane.”

Daha önce hiç böyle konuşmamıştı. Yani demek istediğim, gülmeden, espri yapmadan ya da dalga geçmeden, böyle donuk ve mutsuz...

“İstersen şimdi de konuşabiliriz,” dedim.

“Hayır, görüntülü konuşalım,” diye diretti. “Seni görmek istiyorum.”

Söylediği şey ne kadar beni mutlu etse de, ses tonundan bu görüşmenin iyi geçmeyeceğini anlayabiliyordum.

“Peki o zaman,” dedim usulca.

“Sana mesaj atarım. Şimdi kapatmam gerek.”

“Tamam, görüşürüz.”

“Görüşürüz.”

Telefonu kulağımdan yavaşça çektim. Elimdeki telefona bakarken tüm bedenim endişe bulutlarıyla kaplanmıştı ve çıkış yolunu göremiyordum.

“Bahar!”

Başımı telefondan kaldırdığımda bana doğru koşarak gelen Sevim’i gördüm. “Kurul erken toplanacakmış. Gel benimle,” dedi yanıma vardığında.

İçimde küçük bir panik yaşanırken bunu gizlemeye çalıştım. “Tamam,” dedim düşünceli bir şekilde. Oturduğum yerden yavaşça kalkarken uzattığı elini tuttum.

“Toplantı odasındalar,” diye beni bilgilendirdi son olarak spor salonundan çıkarken. Böyle bir oda olduğunu bile bilmiyordum. Peki orada ne olacaktı? Her şeyi baştan anlattıracaklar mıydı? Bu beni daha da küçük düşürmekten öteye gidemezdi.

Annem de gelmek istiyordu kurul toplantısına. Ona

haber vermişler miydi? Öyle olmasını diledim. Orada onun olması bana güç verirdi.

Koridora çıktığımızda çok geçmeden arkamızdan Gamze ve Özlem'in sesleri duyuldu.

“Bizi de bekleyin!”

Sevim'le arkamızı döndüğümüzde gülümsedim. “Çok fazla kişi sorun olmaz mı?” diye sordu üçüne de bakarak.

Gamze, içtenlikle yanağımı sıktı. “Kapıdan kovsalar bacadan gireriz biz. Seni yalnız mı bırakacağız o cadıyla?”

Güldüm. “O zaman bekletmeyelim.”

Üçünün de yanımda olması az önceki paniğimin bir kısmını yok etmişti. Biraz daha rahat hissediyordum. Arkadaşlarımın yanımda olması bana güç vermişti. Sevim'in bahsettiği toplantı odasının önüne geldiğimizde hafifçe yutkundum.

Özlem, sırtımı sıvazladı. “Bir şey olmayacak,” dedi sakinçe.

“Olmayacak,” diye fısıldadım belli belirsiz ve kapının kolunu yavaşça aşağıya indirdim.

Hafifçe gıcırdadı kapı önce, ardından aralanınca içeridekiler görüldü sırayla.

Müdür ve birkaç öğretmen, uzun masada dizili oturuyorlardı. Karşılarında Duru, arkadaşları ve Arda vardı.

“Gel içeri, Bahar,” dedi müdürümüz. İçeriye doğru bir adım attığımda peşimden kızlar da içeri girdi.

“Sizler?” dedi bir öğretmen arkama bakarak. Ben de döndüğümde Gamze, “Duru'nun yanında Arda da geldiğine göre biz de Bahar'ın yanında olmak istiyoruz,” dedi.

Müdür ikna olmuşa benzemiyordu.

“Arda'nın da zaten burada olmasını istemiyordum. Siz

üçünüzü buraya alamayacağıma göre Arda da çıkabilir,” diyerek kapıyı işaret etti. Arda aniden sinirli bakışlarını kızlara çevirdi. Kısa süre sonra, Arda dudağının kenarını ısırırken oturduğu sandalyeden yavaşça kalktı.

Gamze itiraza başlamıştı bile. “Biz gelmeseydik buraya, Arda, Duru’nun yanında olabilecekti. Sadece üç kişi olduğumuz için mi bizi atıyorsunuz? Birimiz dursa bari Bahar’ın yanında? Ben durabilirim mesela.”

Sevim, Gamze’nin koluna dirseğiyle vurdu. “Ben de durabilirim.”

Gamze, “O kadar savundum. Biri duracaksa ben dururum,” diye yanıtladı hızla.

“Ben de pekâlâ itiraz edebilirdim.”

“Önemli olan birinin burada olması.”

Özlem sinirle, “Kesin şunu,” diyerek konuşmayı sonlandırdı.

Arda hiçbir şey demeden yanımızdan geçip odadan çıkarken kızlar birbirlerine bakıyordu.

“Artık dışarı çıkın,” dedi müdür sabırsız bir sesle. Şansımızı daha fazla zorlamamalıydık.

“Kızlar, siz çıkın,” dedim onlara dönerek. “Ben hallederim. Sorun yok.”

Üçü de suratındaki üzgün ifadeyle odadan çıktığında artık tek başımdaydım.

“Gel otur, Bahar,” dedi müdür. Tek bir adım atmıştım ki kapı tekrardan açıldı.

Arkamı döndüğümde gelen kişi annemdi.

“Merhaba. Biraz geç kaldım, özür dilerim,” dedi annem hızla. Ardından bana döndü. “Sen git, kızım.”

Buradan kurtulabileceğimi düşünürken, “Bahar da burada kalmalı,” dedi müdür anneme.

Annem içeriye girdi ve önüme geçti. “Sizinle telefondan bu konuyu konuşmuştuk. Kızımın bu insanlarla karşı karşıya gelmesini istemiyorum,” dedi.

“Sizi anlıyorum ama okul dışında yaşanan bu olayı araştırmamız gerekiyor. Size inanıyor olsak bile bu öğrencilerin cezalandırılması için elimizde bir kanıt olması gerekiyor.”

Annem hafifçe güldü. Onu tanıyan biri bu gülüşte saklanan gerginliği bulabilirdi. Yavaşça kolumu tuttu ve kaldırdı. Ardından üzerimdeki kazağın kolunu hızla sıyrarak kolumdaki morlukları gözler önüne serdi.

Ardından oldukça soğuk bir sesle sordu. “Bu yeterli mi?”



15. BÖLÜM

Eve geldiğimde hızla formamı çıkarıp kirli sepetine attım. Üzerime rahat bir şeyler giydikten sonra bilgisayarımı alıp yatağımın üzerine kurulacağım sırada midemin bulanmasıyla koşarak tuvalete gittim. Kendini hatırlatmaktan eksik kalmayan hastalığımı selamladıktan sonra odama geri döndüm ve yatağıma oturdum.

Duru'nun okuldan atılması ve oradaki gerginlik bile bana Doğukan'la yapacağımız görüntülü konuşmayı unutturmamıştı. Onunla yaptığımız telefon görüşmesinden beri onun için endişeleniyordum ve merak her saniye aklımı kemiriyordu. Benimle konuşması gereken ya da beni görmesi gerektiğini ona söyleten şeyin ne olduğunu öğrenmek istiyordum.

Skype'a girmeden önce aynanın karşısına geçtim ve bu sefer saçımın kenarına fiyonk bir toka takarak ellerimle düzelttim. Kötü görünmediğimi düşünerek yatağımın üstüne yeniden kuruldum.

Bu onunla ikinci görüntülü konuşmamız olacaktı. Geçen sefer heyecanlı görüldüğümü söylemişti. Bu sefer daha rahat olmalıydım. Tıpkı onun gibi. Bir de şimdi

onun benimle konuşmak istediği bir konu vardı. Bu beni daha da geriyordu. Ya konu arkadaşlığımız hakkındaysa? Ya artık benimle arkadaş olmak istemiyorsa? Bunun için benimle görüntülü konuşmak istemezdi değil mi? O zaman ne söyleyecekti?

Skype'ı hızla açtığımda onun Çevrimiçi olduğunu gördüm. *Rahatla, Bahar.*

Tam ben ona "Selam." yazacakken "*Biri sizi görüntülü arıyor.*" yazısı aniden ekranda belirdi.

Bu his hiç geçmeyecek miydi?

Yine kalbim hızla atarken derin bir nefes aldım. Kurumuş dudaklarımı dilimle ıslattıktan sonra "*Kabul et*" yazısına tıkladım.

Yine önce karardı ve sonra onun görüntüsü ekranda belirdi.

Bir önceki görüntülü konuşmamıza nazaran kötü gözüküyordu. Yüzünde en ufak bir tebessüm bile yoktu. Dümdüz bir şekilde ekrana bakıyordu. Üzerinde siyah V yaka baskısız bir tişört ve onun da üstüne koyu gri bir hırka vardı. Yine diz üstü bilgisayarını dizlerinin üzerine koymuş halde, yatağında oturuyordu.

Saçları dağınıktı. Önceki konuşmamızda daha düzgün duruyordu. Siyah çerçeveli gözlükleri yine gözünde idi ama gözleri geçen seferki gibi parlamıyordu.

Doğukan'a ne olmuştu?

Endişeli bir sesle, "Doğukan?" dedim. Sesimin nasıl çıktığı önemli değildi. Doğukan her ne söylemek istiyorsa, o şey onu çok etkilemişti.

Bakışlarını ekrandan çevirdi ve başını aşağıya eğdi. Bunu yaparken derin bir nefes almıştı. Elleriyle yüzünü ovuşturduktan sonra yüzünü kaldırdı.

“Neden böyle oluyor?” dedi acı bir sesle.

Ses tonu canımı acıttı. Ne demeye çalıştığını anlamıyordum ama onun bu hale gelmesini sağlayan şeyin önemli bir şey olduğu kesindi.

Bir şey söyleyip sözünü kesmek istemedim. O ise tekrar başını aşağıya doğru eğip saçını karıştırdıktan sonra ekrana bakmadan konuşmaya devam etti.

“Ben güçlü biri değilim.”

Söylediği cümle beynimde deprem etkisi yaratırken dudaklarım aralandı. Doğukan güçlü olmadığını mı söylemişti? Bana sürekli cesur olduğunu söyleyen ve benim de öyle olmam için çabalayan kişi böyle demiş olamazdı.

Başı hâlâ aşağıya doğru eğikken, “Güçlü biri değilim çünkü ben sürekli devriliyorum anlıyor musun?” cümlesini tamamladığında tekrar bana döndü. Gözlerinde saf acı vardı. Bu gözlerimin dolmasını sağlamıştı. Dediği şeyler çok eksikti. Söylemek istediği şeyler vardı ama nasıl söyleyeceğini bilmiyor gibiydi.

Konuşmaya devam etti: “Tam kalkacağım diyorum ve bir darbe daha alıyorum.” Başını tekrar eğmişti. “Böyle olsun istemiyorum. Artık birilerinin hayatımdan öylece çekip gitmesine izin vermek istemiyorum.”

“Doğukan,” dedim fısıldayarak. Bakışlarını bana çevirdi.

“Bana her şeyi anlatabilirsin. Sana yardım edebilirim.”

“Yardım istemiyorum,” dedi başını sağa sola sallayarak. “Sadece beni dinlemen istiyorum.”

Benim bir şey dememe kalmadan o konuşmaya başladı: “Babam ben yedi yaşındayken bir gün eşyalarını toplayıp” -derin bir nefes aldı- “evden gitti.”

Söylediği şeyle birlikte surat ifademin değişmesine engel olamadım.

“Sakın bana acıma,” dedi bakışları bende sabitken. “Acı-mıyorum,” dedim ama sesim öyle söylemiyordu.

“Annem çok dağılmıştı,” diye devam etti. “Gerçekten çok dağılmıştı. Akrabalarımız ona destek çıktı ama annem babamın onu terk etmesiyle kendini içkiye vermişti. Her gece sarhoş olup evi birbirine katıyordu.” Saçlarını karış-tırıp odasına bir göz attı. “Bir gün halam geldi ve beni o evden alıp kendi evine götürdü.

“Yaklaşık üç yıl hâlâmla birlikte kaldım. Annem bu sırada alkol bağımlısı olmuştu ve tedavi görüyordu. Üç yılın sonunda tedavisi bitince eve geri dönme kararı aldım. Annemle birlikte İstanbul’dan taşınıp Edirne’ye yerleştik. O şehirden uzaklaşıp akrabalarımızın yanına dönmek istedik. Annem toparlanmış gözüküyordu. Babamı unutmuş gibiydi. Onun adını ağzına bile almıyordu hatta. Ben de artık babamın yokluğuna alışmış gibiydim.”

Duyabileceğim şekilde iç çekti. Başını arkasındaki duvara yasladı ve tavana bakarak konuşmaya başladı: “On beş yaşıma kadar sorun yoktu. Annemle birlikte Edirne’de normal bir hayat yaşıyorduk. Sonra bir gün eve sarhoş bir şekilde geldi.”

Anlattıkları şeyler bende şok etkisi yaratırken bu anlat-tıklarının bir devamının olmaması için dua ediyordum.

“Bu tekrarlandı. Bir sonraki gece ve sonraki gece. Ve ardından her gece eve sarhoş gelmeye başladı. Annemi eve kilitleyip akşam dışarı çıkma cezası koyacak halim de yoktu. Dayıma söyledim durumu. Aile içinde kavga çıktı.”

Bakışları odada geziniyordu ve sanki bana bakmaktan çekiniyordu.

“Çok karıştı ortalık. Bir gece onda, bir gece bunda kaldım. Akrabalarım annemle bağlantımı kopardı. Görüş-türmediler beni onunla. Önce babam, sonra annem çıktı hayatımdan.”

Konuşurken kelimeler ağzından zorla çıkıyordu. Onu böyle görmeyi hiç düşünmemiştim.

“Geçen sene babam aradı.”

Bunu söylediğinde gözlerimi kocaman açmıştım. Ağ-zımdan çıkan, “Ne?” kelimesine engel olamamıştım.

“On yıl sonra bir çocuğu olduğunu hatırlamış.” Acı bir şekilde gülümsedi. “Hâlâ annemle evli olduğu halde başka bir kadından çocuğu olduğunu söyledi. Sana bahsettiğim Doğukanist oydu.”

Bakışları bilgisayar ekranı haricinde her yere giderken tekrar konuşmaya başladı: “Annemden gizli babamla buluştum. Bu, hayatımda yaptığım en kötü şeydi. Bizi terk eden adamın dediğini yaptım ve onunla bir kafede buluştum. Üvey kardeşim Arda’yı da getirmişti. O kısımlar biraz karışık ama bilmen gerek tek şey Arda’yı bu aile kavgaları konusundan uzak tuttuğumuz. O beni ağabeyi olarak görüyor, ben ise onu kardeşim gibi. Sırf Arda’nın annesinden nefret ettiğim için on yaşındaki bir çocuktan da nefret edemezdim.”

Ekrana baktığında gözlerinden duyguları anlaşılıyordu. Çok mutsuzdu. Hem de çok. Onda hiç görmeyi bekleme-yeceğim duyguları görüyordum gözlerinde. Umutsuzdu. Güçsüzdü. Yıkılmıştı.

Bana bakarak konuşmaya devam etti: “İstanbul’daki bir üniversiteyi kazanınca Edirne’den ayrılıp tekrar buraya geldim, her şeyin başladığı bu şehre. Üniversiteden edin-

diğim arkadaşlarımla bir ev kiraladık. Babamla da Edirne'den ayrıldıktan sonra hiç görüşmedik. Arda'yı da ona aldığım telefondan arayıp öyle ulaşıyordum.”

Bir anda derin derin iç çekip elleriyle yüzünü ovuşturduğunda asıl olayın daha gelmediğini anlamıştım. Yeni bir şey olmuştu. Bu olanlardan daha kötü bir şey...

Ellerini yüzünden çektiğinde gözlerinin dolu olduğunu gördüm. Yine de ağlamamak için kendini sıkıyordu. Çok güçsüz çıkan bir sesle, “Bu sabah babam aradı,” dedi. Nefesimi tutmuşken ne söyleyeceğini merakla bekliyordum. “Annem, benim babamla görüştüğümü öğrenmiş.”

Ardından bakışlarını yere doğru çevirdi. “Babamın bir çocuğu olduğunu da öğrenmiş.” Kelimeleri tane tane söylüyordu.

“Annem...”

Neredeyse ben ondan önce ağlamaya başlayacaktım. Annesine ne olmuştu?

“Annem bu sabah evinde ölü bulunmuş.”

Ağzım bir karış açık bir şekilde kalmışken ne diyeceğimi, ne tepki vereceğimi bilemiyordum. Ben onun anlattığı şeylerin ağırlığı altında ezilmişken, onun bunları yaşarken hissettiği acıyı tahmin edemiyordum. Her zaman onun mükemmel olduğunu düşünmüştüm. Şimdi ise görüyordum ki onun hayatı belki de benimkinden bile kötüydü. Hiç kimse görüldüğü gibi değildi ve Doğukan mutlu rolünü profesyonelce oynamıştı. Şimdi ise gösteri bitmiş, seyirciler salonu terk etmişti. Doğukan sahnenin ortasında, tepesindeki spot ışığının altında bana bakıyordu.

“Bir kutu hapi alkol alarak içmiş,” dediğinde gözümün önünde canlanan tabloyla titredim.

“Doğukan...” diye ben tam söze girecekken, “Yarın cenazesi var,” dedi hızla. “Edirne’de.”

Acı dolu gözleriyle baktı. “Gitmek istemiyorum.”

Bir anda, “Annenin cenazesi bu Doğukan,” dedim. “Ne olursa olsun, ne yaşanmışsa yaşansın onun cenazesine gitmen senin, onun için yerine getireceğin son görevin.”

“Konu yaşanan olaylar değil. Onu suçlamıyorum,” dedi zorlukla. “O haklı. Yerinde olsam ben de intihar ederdim. Belki benim de çoktan intihar etmem gerekirdi.”

Hafifçe öksürdü ve boğazını temizledi. “Ben korkak değilim. Belki güçsüzüm ama cesurum. Daha on dokuz yaşındayım ve bu kadar şey yaşadım. Daha kötü ne olabilir ki?”

“Sen hayatımda gördüğüm en güçlü kişisin,” dediğim de mavi gözlerinde bir parıltı oluştu. “Yaşaman gereken uzun bir hayatın var. Yaşadığın şeylerin hiçbirini hak etmiyorsun ama ne olursa olsun o cenazeye gitmelisin.”

“Annemin cenazesine gitmek istememem ona sitem ettiğimden değil. Ben sadece veda etmeyi sevmem. Annemin öldüğünü bile kabullenemiyorum.” Yüzünü ovaladı. “Hâlâ numarası rehberimde kayıtlı.”

Konuşmaya devam etti. “Ben sekiz yaşıma kadar babamı örnek alıyordum. Tek idolüm babamdı. O gittiğinde o kadar kötü olmuştum ki... Ama sonra annemi gördüm. Onun ne kadar kötü halde olduğunu fark ettim. Bu sefer anneme bağlandım. Babam gitti, o gitmesin istedim...”

İç çekti. “Ben kime değer versem kaybediyorum.”

Bakışları ciddileşirken, “O ölmemiş gibi davranacağım,” dedi. “Annem hayatta ve biz sadece onunla konuşmuyoruz. Babam beni aramadı ve ben de o haberi almadım,” dedi.

Buna nasıl kendini inandırabilirdi? Ne kadar süre buna dayanabilirdi?

“Böyle düşünmeliyim, yoksa bir gün delireceğim. Bu yaşananlar... Gerçekten benim için çok fazla. Sonumun anneminki gibi olmasını istemiyorum,” dedi acı bir sesle. “İntihar eden bir korkak olmak istemiyorum.”

“Ben senin yanıdayım,” diye bir şey çıktı ağzımdan birden. “Seni her zaman dinlerim. Yardım istediğinde elimden geldiğince yardım ederim.”

Bu uzun konuşma içinde ilk defa gülümsedi. Belki bu dişlerini göstererek güldüğü gülümsemelerinden değildi ama güven vericiydi. “Biliyorum,” dedi. “Bunları ilk sana anlatıyorum. Şu tanımadığı insanlara hayat hikâyelerini anlatanlara uyuz olurdum ama şimdi sanırım ben de onlardan biri oldum,” dedi. Ardından, “Seni tanıyorum elbette,” diye düzeltti. “Sadece hiç gerçek şekilde görüşmedik ve... Anladın sen işte,” diyerek sustu. Bu halde bile beni kıracak bir şey söylemekten çekiniyordu.

Şimdi onun yanında olup ona sınıksı sarılmak istiyordum. Buradan onu teselli etmem imkânsızdı. O, tamamen kafasının içinde uydurduğu bir yalana inanmak istiyordu. Annesinin yaşadığına inanmak istiyordu. Bunun için o cenazeye bile gitmeyecekti. Ne diyebilirdim ki ona?

Hepsi geçecek?

Böyle yalan şeylerle onu kandırmak istemiyordum. Geçmeyecekti. Acısı belki azalacaktı ama geçmeyecekti. O da bunu biliyordu. Benden onu teselli etmemi ya da yorum yapmamı istemiyordu. Demişti zaten. Sadece onu dinlememi istemişti. Kafasının içindekileri birilerine anlatıp rahatlama isteği duymuştu. Belki de benim de ihtiya-

cım olan buydu. Peki ama ben onun kadar cesaretli miydim?

“Bahar.”

Adımı söylediğinde elektrik çarpmışçasına titredim. “Efendim?” dedim titrek bir sesle.

“Ben artık birilerinin hayatımdan gidişini izlemek istemiyorum. Sen de gitme, olur mu?”



16. BÖLÜM

Benim gitmemi istemiyordu. Onunla kalmamı istiyordu. O, bana artık tüm hayatını anlatmış, tüm gerçeklerini sunmuştu. Ben ise ondan kendi gerçeklerimi saklıyordum. Benimle ilgili en önemli konudan habersizdi ve bu bana kendimi suçlu hissettiriyordu. O, bana güvenmişti. Benim de yapmam gereken ona hastalığımı açıklamaktı. Ama bu benim için çok zordu. Özellikle de söylediği son cümleden sonra.

O cümleden sonra nasıl ona kanser olduğumu söyleyebilirdim? Ne kadar üzülebileceğini hayal etmek bile canımı acıtiyordu.

En başından beri bundan korkuyordum, bir gün Doğukan'ın bana alışacağından ve onun hayatında yer edindikten sonra bir anda yok olmaktan.

Korktuğum başıma gelmişti. Doğukan, tüm hayatını bana anlatacak kadar güvenmişti. Bir gün onun mesajlarına veya aramalarına cevap veremediğim zaman ne olacaktı? Bana ulaşamayınca ne düşünecekti?

Muhtemelen ondan sıkıldığımı ve bu yüzden ona cevap vermediğimi sanacaktı. Bu tamamen yanlıştı! Böyle

düşünmesini istemiyordum ama gerçeği söylediğimde arkamdan üzülmelerini de istemiyordum. Yoksa benim de mi cenazeme gelmezdi? Ne olursa olsun gelmesini isterdim. Zaten en fazla on kişi gelecekti.

Odanın kapısını annemin bir anda açmasıyla kendime geldim. Üstelik çok uzun zamandır da Doğukan’la sessiz kalmıştık ve sanırım boş bir şekilde ekrana bakıyordum.

Annemin odaya girmesiyle Skype’tan hızlı bir şekilde mikrofonumu kapattım, ona ses gitmesini istemedim. Zaten diz üstü bilgisayarın kamerası kapıya dönük değildi. Ekranı da hafif aşağıya indirerek Doğukan’a *odada biri var* sinyalini verdim.

“Ne yapıyorsun?” dedi annem kapının yanından.

“Film seyrediyorum.”

Bir süre beni inceledi. Ardından yavaşça içeri girdi ve kapıyı kapattı. Yavaş adımlarla geldi ve yatağın ucuna oturdu.

“Bahar, son zamanlarda seninle hiç anne-kız yakınlığında ilgilenemiyorum ama-”

Aniden sözünü kestim. “Evet, bana hasta bakıcı gibi davranıyorsun,” dedim sert bir sesle. Yıllardır bunu söylemek istiyordum belki de.

“Baban da ben de hatalıyız ve bunu düzeltmeyi istiyoruz,” dediğinde alayla güldüm. “Ölmeme aylar kala mı? Vicdanınızı mı rahatlatmak istiyorsunuz?”

“Bahar şöyle demeyi kes artık.”

“Yalan mı anne? Ben alıştım artık bu gerçeğe. Neden bu kadar zorluyorsunuz? Gerçek önünüzde duruyor, siz neden görmezden geliyorsunuz? Gerçi sen gerçeği değil beni görmezden geliyorsun.”

“Bahar, özür dilerim,” dedi annem gözlerimin içine bakarak. “Sende olmayabilir ama bizim içimizde hâlâ bir umut var. Sen ne kadar öyle olmadığını düşünsen de.”

“Yıllar oldu anne,” dedim. “Uzun süredir ben bu hastalığı çekiyorum. Durumum gittikçe kötüleşiyor. Artık bittiğini hissediyorum. Bir şeylerin yaklaştığını hissediyorum.”

Annemin gözlerinin kızardığını gördüm. “Özür dilerim,” dedim sessiz bir şekilde. “Normal bir çocuğunuz olsaydı böyle şeylerle uğraşmazdınız.”

“Ne saçmalıyorsun sen Bahar?” dedi annem bu sefer sinirle. “Sen bizim kızımızsın. Ne olursa olsun biz senin yanındayız.”

“Peki neden onca zaman boyunca yanımda değildin? O zaman neden yüzüme bakamıyordun?”

Annem başını çevirdi. “Bak gördün mü? Cevap veremiyorsun. Sen de bu gerçeğin farkındasın. Kendini alıştırmaya çalışıyorsun. Ölümüne alışmaya çalışıyorsun. Devam et. Görmezden gel beni. Yokmuşum gibi davran.”

Tekrar yüzüme baktı. “Öyle her şey kolay olmuyor. Sen benim ilk çocuğumsun, tek kızımsın Bahar. Nasıl sen yokmuşsun gibi davranabilirim?” dedi. Gözleri gerçekten ağlayacakmış gibi duruyordu. “Kolay mı sanıyorsun seni böyle görmek? Ben de istemez miydim sağlıklı olmanı? Her geçen gün hastalık belirtilerinin arttığını fark etmiyor muyum sanıyorsun? Ben senin annenim. Görüyorum, sana ne olduğunu, ne olacağını. Görmezden gelmeye çalışıyorum, olmuyor. Sen kafanda kurmuşsun ölümünü ama ben yapamam.”

Sustuğunda gözlerinden birkaç damla yaş aktı. Hızla

onlardan kurtuldu. Dayanamadım ve diz üstü bilgisayarın ekranını indirdim. Oturduğum yerden kalkıp anneme sarıldım. Ağladım. Ağladık. O gün gözyaşlarıyla birlikte bir gerçeği daha anladım.

Arkamdan üzüleceğini düşüneceğim gereksiz insanlara gerek yoktu. Birkaç tane değerli insan beni unutmasa yeterdi.



Sabah erken kalkıp ailecek kahvaltı yapmamızdan sonra, babam yüzündeki mutlu ifadeyle anneme ve bana sarılıp işine gitti. En çok sevdiği şeylerden birinin ailecek kahvaltı yapmak olduğunu bildiğim için belki de daha sık erken kalkmalıydım.

Kahvaltı sofrasını topladıktan sonra annemle birlikte salona geçtik ve bugünü bir filmle değerlendirmeye karar verdik. Çok sık yaptığımız bir şey değildi ve bu fikir annemden çıktığında oldukça şaşırdım.

İkili koltuğa kendimi bıraktım ve annemin elindeki içi patlamış mısır dolu iki büyük kâseyle gelişini izledim.

“Al bakalım,” dedi ve sol elindeki kâseyi uzattı. “Sağ ol,” deyip kâseye uzanırken annemin bu davranışlarının ne zaman normal geleceğini merak ediyordum. Bir hafta önce odama gelip benden özür diledikten sonra her şey düzelmişti. Hastalığımдан önceki halimize geri dönmüştük. Annem, benim unuttuğum, o içten kadına dönüşmüştü birdenbire ve ben hayretler içerisinde, onun bana bakarken gülen gözlerini inceliyordum.

Filmin yarısına geldiğimizde, Doğukan da bizimle birlikte aynı anda aynı filmi izliyordu. En son attığı mesaja cevap vermeyi unuttuğumu hatırlayınca koltuk yastığının altına kaçmış telefonumu çekip çıkardım.

Doğukan'la bir hafta önce yaptığımız görüşmeli konuşmadan sonra onun istediği gibi mümkün olduğunca normal davranıyordum. Saniyelik bile olsa unutmamasını istiyordum o acı gerçeği.

“Bu kadına acıyorum,” yazdım filmde bahsederek. Çünkü bu sahnede, kadın dayanamayıp kendini asmaya karar veriyordu. Sandalyeyi ipin altına yerleştirdiğinde hazzırdı. Filmde böyle bir sahne olduğunu bilseydim kesinlikle Doğukan'ın izlemesine izin vermezdim.

Yazıyor...

“Kadın korkağın teki.”

“İntihar etmek de cesaret ister,” diye kadını savundum.

“Hayır, yaşamak intihar etmekten daha cesaretli bir iş tir. Korkak olanlar hayatta kalamazlar.”

Benim cevap vermeme fırsat kalmadan, kadın taburenin üstüne çıkmıştı. Başından ipini geçirdiğinde gözyaşları akmaya başlamıştı. Sonunda ayağıyla tabureyi devirip tavandan sallanmaya başladığı anda film bitmişti. Berbat bir sondu.

“Berbattı,” yazdım ve yolladım. Bu tür filmleri sevmezdim.

“Kadın onca kişiye zorluklara karşı dayanacağına söz vermişti. Filmin başından beri yalancı olduğu ortadaydı. Ona yakışan bir son.”

Nasıl böyle diyebiliyordu? Rosalie, yaşadığı şeylere bakılırsa çok bile dayanmıştı. Verdiği sözler elbette önemliydi ama söz verdiği hiç kimsenin Rosalie'nin iç dünyasından haberi yoktu.

“Filmin sonu berbat olabilir ama Rosalie'nin yerine kendini koy.”

“Koydum. Hâlâ korkak.”

Huysuzluğu üstündeydi. Verdiği cevabı görünce, kendi kendime göz devirdim. Ne cevap vereceğimi bilmediğim için telefonun ekranı çoktan kendi kendine kilitlenmişti. Telefon titrediğinde hızla kilidi açtım.

Doğukan yazmıştı.

“Sana ben korkak değilim demiştim ya.”

Yazıyor... yazısı yukarıda çıkmıştı. Heyecanla ne yazacağını bekliyordum.

“Aslında bir şeyden korkuyorum. Ama aramızda kalacak.”

Hızla, “Aramızda kalacak.” diye onu onayladım.

“Yalnız kalmaktan korkuyorum.”

Yazdığı şeyi okuduğumda şaşırmıştım. Bu korku benim içimde hep vardı. Hayatımın çoğunu yalnız geçirmiş olsam da bu korku hep peşimdeydi ama Doğukan gibi birinin nasıl olur da böyle bir korkusu olabilirdi? Ben onu hep okulun popülerleri ve kızların hayalindeki erkek olarak düşünürdüm. Böyle olduğuna da emindim. O zaman bu korkusunun nedeni neydi?

“Senin gibi birinin nasıl böyle bir korkusu olabilir?” yazıp yolladım.

Yazıyor...

“Sahte insanlardan oluşan kalabalıkların benim gözümde bir değeri yok. Gözümde değerli olan insanların da bir kalabalık oluşturacak kadar sayısı yok.”

Söylediği şey ne kadar mantıklıydı. Bu bir bakıma benim bir hafta önce kurduğum cümleyle benzerdi. Doğukan’la düşüncelerimizin aynı olması beni gülümsetmişti.

Merak ettiğim bir soruyu sordum. “Bu gözünde değerli olan kişilerin arasında ben var mıyım?”

Bu soruyu sormaya cesaret ettiğime inanamıyordum ama parmaklarıma hâkim olamadan onlar çoktan yazıp yollamıştı bu mesajı.

Yazıyor...

“Sana anlattığım onca şeyden sonra bir de soruyor musun Yaprakçık?”

Yazdığı cümleyi okuduğumda içim içime sığmıyordu. Onun gözünde değerli olan insanlardan biriydim. Ailem dışında biri için değerliydim.

Ben!

Daha bir ay öncesine kadar her gününü odasında uyuyarak geçiren ben. Şimdi biri için değerliydim.

Ve Yaprakçık... Son zamanlarda bunu bana az söylüyordu. Tekrar yazdığını görmek, bu kötü şeyleri atlatıp eski halimize döneceğimizi haber veriyor olabilir miydi?

Telefonum tekrar titremişti. Ekran yeniden otomatik kilitlendiği için kilidi açtım ve gelen mesajı okudum.

“Keşke seninle daha önce tanışsaydım.”

Yazdığı mesajı okuduğumda sıcak bir gülümseme usulca suratıma yerleşti.

“Keşke...”

Kısa süre sonra cevap geldi. “Ama bunun bir önemi yok. Hiç olmamasından iyidir.”

Bir kez daha kendimi gülümserken buldum.

Ya Doğukan’a şans eseri mesaj atmamış olsaydım, o zaman ne olacaktı? Monotonlukta son moda olan hayatıma devam ederdim.

“Kesinlikle fazla şanslıyız. Sana değil de başka birine yazmış olsaydım ne olurdu acaba?”

Yazıyor...

“Tabii ki de benim gibi mükemmel bir insanı bulamadığın için oturup ağlardın.”

O görmediği halde gözlerimi devirdim. ”Egoist, egoist, egoist...”

“Gerçekler, gerçekler, gerçekler...”

Ben mesaja gülümseyerek bakarken, cevap vermeme fırsat kalmadan bir mesaj daha attı.

“Senden tek bir şey istiyorum. Babama ya da anneme özenme tamam mı? Ya da Rosalie’ye ve diğer bütün korkaklara. Gitme. Söz ver.”

Doğukan’ın bir anda attığı bu mesajla kalbim deli gibi çarparken cümleyi tekrar tekrar okuyordum.

Annesi onu geride bırakarak intihar etmişti; Rosalie yaşadığı olaylara dayanamayıp aynı şeyi yapmıştı ve diğer bütün korkaklar kaçmıştı.

Söz vermek mi? Tutamayacağım sözler vermek istemiyordum. Rosalie gibi onun gözünde yalancı bir korkak olmak istemiyordum. Ama her şeye rağmen ona hastalığımı söylemediğim sürece yalan söylemeye devam etmek zorundaydım.

“Söz veriyorum.” dedim tüm gerçeklere karşı.

Doğukan bana bağlandıktan sonra onun hayatından gitmekten korkuyordum. Ve şimdi de ondan daha çok korktuğum şey başıma gelmişti.

Bundan haftalar önce, “Ya ben Doğukan’a bağlanırsam ve bu sefer de ben gitmek istemezsem?” diye düşünmüştüm. Ne kadar bu düşüncüyü aklımdan atmak istemesem de bu sona daha da yaklaştığımı fark ediyorum. Ben korkuyordum. Bu gerçekten korkuyordum.

Tam bir Rosalie olmuşum. Korkak ve yalancı.



17. BÖLÜM

“Gitme,” demişti bana o gün. Söz vermemi istemişti. “Söz veriyorum,” demiştim ben de tüm gerçeklere inat. Bir yalan daha söylemiştim sanki daha önce hiç söylememişim gibi. Yanlış yapıyordum ve bunun farkındaydım. Gerçekleri söylemek zorken yalanların arkasına saklanmak daha kolaydı çünkü. Bu yüzden ben de bu yolu seçiyordum.

Ona, önceden söylemiş olduğum yalanlardan daha kara, daha beter olan o sözü üç ay önce vermiştim. Üç aydır da içimdeki huzursuzlukla yaşıyordum çünkü her geçen gün kendimde bir şeylerin değiştiğini görüyordum ve sözümü tutamayacağımın farkındaydım.

Seyrek saçlarım biraz daha dökülmüştü. Kestirmemeye ant içmiştim sanki. Kaşlarım da saçlarım gibi dökülmüştü biraz. Bir kaş farıyla halledebiliyordum neyse ki. Biraz kilo vermiştim bu üç ayda. Okulda giydiğim dar pantolonu atıp onun yerine bol bir pantolon aldım. Bacaklarımın incecik durması hoşuma gitmiyordu. Kilo verdiğimi saklamaya çalışsam da içeri çöken yanaklarım her şeyi ele veriyordu. Okuldakilerin sorularından kaçabiliyordum elbette ama

Doğukan'la bir görüntülü konuşma daha yapabileceğimden emin değildim. O, bendeki farklılığı anlayabilirdi.

Üç ay önce ona hastalığımı söylemediğim gibi, yine söyleyemiyordum. Bu durum onunla her ne zaman konuşsam beni rahatsız ediyordu. Her geçen gün Doğukan'ın hayatımın içine doğru ilerlediğini ve orada kendine yer edindiğini hissediyordum. Başlarda en çok korktuğum şey bu olmasına rağmen şimdi ona hayatımın kapılarını adeta ben açıyordum. Yine de kapıyı açarken tuttuğum kulpun üzerinde elim titriyor, aklımdaki bin bir soruyla onu içeri davet ediyordum.

Her şey bu kadar güzelken ona hastalığımı nasıl anlattırdım?

Bir numaralı soru da buydu. Ve ben bu soru ne zaman aklıma üşüşse onu kovup, karanlığa zincirleyip, üstüne kilitler vuruyordum ama o yine de o zincirleri kırıp, kilitleri aşip, çıkıyordu önüme.

Ona gerçekleri anlatmamışken geceleri onunla buluştuğumu hayal ederek uyumak vicdanımı sızlatıyordu. Üç aydır benimle buluşmak için en ufak bir şey söylememesi beni üzmüş olsa da bunun için minnet doluydum. Çünkü biliyordum ki Doğukan benimle buluşmak istediğini söylediğinde ben hayır dersem eğer, ciddi bir kavga edeceğimiz aşikârdı. Hastalığımı ona söylemiş olsaydım onunla buluşmayı kabul edebilirdim belki de. Ya da edemezdim. Ona ne kadar çok güvensen de buna cesaret edemeyebilirdim. Onu herhangi bir yerde, kanlı canlı görme düşüncesi bile beni heyecanlandırmaya yetiyordu. Kalbim bu kadarını kaldırabilir miydi bilmiyordum.

Beden dersine rapor alıp girmedğim için kantinde

oturmuş karışık tostumu yiyordum ki Yağz'ın elindeki tespihi sallayarak kapıdan girdiğini görünce gülümsemeden edemedim.

Duru'yla spor salonunda ettiğimiz kavgadan sonra yanıma gelip benimle tanıştığı günden beri yanımdaydı Yağz. Her anlamda bana yardımcı olup arkamı kollamak konusunda kendi kendini görevlendirmişti. Başlarda küfürlü konuşmasından ve alışık olmadığım davranışlarından dolayı ondan uzak kalmaya karar vermiştim ama daha sonra onun iyi biri olduğunu anladım. Üstelik yanımda argo konuşmaması konusunda bir kez uyardım ve beni ikiletmedi bile. Ama en önemli özelliği Duru'yu benden uzak tutma işinde bir numara olmasıydı!

Duru beni birkaç kez arayıp tehdit ederek ondan bekleneni yaptı. Neyse ki yine arayıp tehdit ettiği bir gün Yağz da yanımdaydı. Yağz'la yeni arkadaş olmamıza rağmen telefonu elimden alıp Duru'yu bir daha beni rahatsız etmemesi konusunda sertçe uyararak onu engelledi. Bir daha Duru beni arayamadı.

Yağz, "Oo Maviş de buradaymış," derken tespihli eliyle yanağımdan bir makas alıp diğer eliyle de tostumun yarısını koparmıştı. Karşıma bir sandalye çekip oturdu.

Bir yandan benden aldığı tostı yerken, "Fıstık gibi dersten rapor alıyorsun. Beden yerine gidip matematikten falan alsana raporu, beynimi çürütüyor diye," dediğinde beni güldürmeyi başarmıştı.

"Keşke..." dedim gülerken.

Bakışları boş kantinde dolaşp tekrar bana döndüğüne, "Sıkılmıyor musun kız sen burada tek başına? Senin tikiler nerede?" diye sordu.

Sevim, Gamze ve Özlem. Nam-ı diğer “Tikiler”

Yağız onlarla tanıştığından beri onlara Tikiler diyor. Nedeni ise üçü bir yere ayrı gidemiyordu. Kantine, öğretmenler odasına, spor salonuna hatta tuvalete bile! Hal böyle olunca Yağız’ın ağzına düşmek kolay oluyordu.

“Voleybol oynuyorlar. Not alacaklar bugün,” dedim tostumdan bir ısırık alıp.

“Az ye az. Şişko patates olacaksın,” derken oturduğu sandalyeden kalkmıştı. Bunu söylerkenki sesinin tonundan kinaye belli oluyordu. Tam arkasını dönüp iki adım atmıştı ki bana geri döndü.

“Ne oturuyorsun?” dedi.

“Ne?” dedim anlamayarak.

“Ne yapacaksın burada? Kalk kız, benimle gel. Bizim sınıfın dersi boş,” deyip güldü.

İçeride öğretmen varken bile cehennem gibi olan 12-E’nin boş hali nasıl olurdu?

“Yok ya ben gelmeyeyim,” dedim. O sınıf hakkında efsaneler bile vardı. İçeriye giren erkekler saçlarının yanlarını kazıtıp çıkıyor, kızlar ise saçlarını okuldan çıktıktan sonra platin sarısına boyatıyormuş!

Tabii efsane bunlar ama yine de insan korkmuyor değil.

“Ya saçmalama kalk hadi kalk, kalk, kalk!” derken ellerini çırpmaya başladı.

Tostumun son lokmasını da ağzıma atıp kantinden Yağız’la birlikte çıktım. Merdivenlerden yukarıya doğru çıkarken adımlarım geriye gitmek için bana yalvarıyorlardı.

Ama çok geçti. 12-E karşımdaydı. İçeriden gelen boğuşma sesleriyle işte oradaydı.

Yağız, “Korkma lan, yemezler,” dedikten sonra kapı

kulpuna uzandığı sırada kapı aniden diğer taraftan açıldı ve biri ölümüne koşarcasına koridorda uzaklaşırken bir başkası onu kovalıyordu. Ettikleri küfürler koridorda yankılanırken suratımı buruşturdum.

Yağız, “Belki de yerler,” deyip dalga geçtikten sonra önden sınıfa girdi. Hemen şimdi kaçabileceğimi biliyordum. Arkama bile bakmadan o iki çocuk gibi topuklayabilirdim. Mezun olana kadar da bu sınıfın önünden geçmezdim. Güzel bir fikirdi ama Yağız’ın diline düşmeyi hesaba katınca pek de gözüme güzel gözükmedi.

Derin bir nefes alıp sınıfa girdiğimde içerideki ses hâlâ yüksekken birkaç göz bana döndü.

Sınıf tahtasının önünde durmuş birkaç kişiyle sohbet eden Yağız, kapıdan girmemle birlikte kolumdan tuttu ve tahtanın ortasına çekti.

“Kesin lan sesinizi!” diye bağırdığında sınıftaki ses azalmıştı ama hâlâ konuşanlar vardı. “Kime diyorum oğlum!” diye bir kez daha bağırdığında sınıftaki tüm ses kesilmişti.

Tespîh olmayan eliyle sol omzumu tuttu. Tespîh olan eliyle önce beni gösterdi. “Bu Bahar. Benim maviş olur kendisi. Yanlışınızı görmeyeyim.” dedikten sonra bana döndü. Tespîhli eliyle sınıfı gösterdi. “Aha bunlar da geri zekâlı. Çok fazla bilgiye gerek yok, ne olduklarını belli ediyorlar zaten.”

Küçük bir kahkaha attım ama daha sonra hemen ağzımı kapatarak kendimi durdurdum.

Yağız, “Ne haliniz varsa görün şimdi,” dedikten sonra sınıf eski haline geri dönmüştü. Eski hali derken, sıraların üzerinde koşturan dört tane erkek, en arka cam kenarında makyaj yapan üç kız, on ikinci sınıf olmalarına rağmen

hâlâ uzuneşek oynayacak kadar çocuk ruhlu on erkek ve çok dahası...

Bir anda Yağız, “Gel bakalım seni Yiğido’yla tanıştırayım,” dedikten sonra omzumdan beni ittirerek en arka duvar kenarına doğru sürüklemeye başladı. Yaklaşık altı erkekten oluşan grup kahkahalarla gülerken Yağız ortamı yararak beni ve kendini gruba soktu.

Yağız, “Selam gençler,” dediğinde diğerleri hep bir ağızdan, “Selam,” dedi.

Yağız bir erkeğe dönüp, “Yiğido, bu maviş,” dedi ve bana döndü: “Maviş, bu da Yiğido. Kendisi benim kan kardeşim, can kardeşim olur.” Ben de “Yiğido”ya dönüp, “Merhaba,” dedim. O da gülümseyip, “Merhaba,” dedikten sonra ortamda benim Duru’yu okuldan attırdığım konusu konuşulmaya başlandı. Tabii olayı onlara anlattığımda onlar olayı büyüttüler ve normalde dayak yiyen ben olduğum halde bana Mavi Hulk demeye başladılar.

Belki de Doğukan’a artı bana Mavi Hulk demesini söylemeliydim. Onca “sen cesursun” konuşmasından sonra böyle dememesi için bir neden yoktu bence.



Derste telefonuma gelen mesajla birlikte telefonum cebimde olduğu için bacağımda titredi. Gelen mesajın Doğukan’a ait olduğunu görünce hızla bastım.

“Bu kadın biraz daha konuşursa kendimi camdan aşağı atacağım.” Attığı fotoğrafa tıkladığımda, geçen gün bahsettiği konuşurken detone olan hocasının, ders anlatırken çekilmiş fotoğrafını gördüm. Güldükten sonra ben de bizim sınıfın fotoğrafını çekip Doğukan’a attım.

En arka dörtlü el ele tutuşmuş, bir tanesi elinde beyaz peçeteyi sallayarak birlikte halay çekiyor, bir başka grup ise bahis kuponu dolduruyordu. Bir köşe başını masaya göm-mş uyuyor, başka bir tarafta kızlar birbirlerine yaklaşmış fısır fısır konuşuyordu. Dedikodu yaptıklarına şüphe yoktu.

“İşte aradığım ortam.” yazdığını görünce, “Bir hafta bu okulda olsan delirirdin. Sıkıntıdan gebereceğim.” yazdım.

“Aptal mısın? Derste halay çeken bir grup varken nasıl orada sıkılabiliyorsun? Liseyi, niversiteye yeğlerim.”

Yazıyor...

“Tabii okul kavramı tamamen tercihlerim dışında ama lise belki birazcık nde olabilir. Birazcık.”

Doğukan niversiteye bu sene geçtiği için liseyi özlemesi normaldi. Ama sınıfa şöyle bir göz attığımda ben de gülmeden edemedim, “Tamam, o kadar sıkıcı sayılmaz.” yazıp yolladım kabul ederek.

Yazıyor...

“Bugün biriyle kavgam var.”

“Aferin sana. Nereden çıktı bu kavga?”

Yolladıktan sonra birkaç saniye attığım mesajı inceledim. Doğukan’a hesap mı sormuştum? Yrek falan da yememiştim oysa kahvaltıda.

“Aslında kavga arkadaşımın ama arkadaşımdan çok benim oldu.”

Ters bir cevap vermediğini görünce rahatladım. Üstelik açıklama bile yapmıştı ama yazdığı şeyi yine de tam olarak anlayamamıştım.

Uzun süre cevap vermeyince bir şey daha yazdı. “Doruk var ya, arkadaşım, biliyorsun. İşte onun kavgası. Ben onu koruyayım derken kavga üzerime kaldı.”

Bu kadar meraklı olmak istemiyordum ama dayanamadım. “Kavga neden çıktı diye sorsam çok mu meraklı olurum?”

Yazıyor...

“Kesinlikle.”

Yazıyor...

“Ama öğrenene kadar susmayacağın için söyleyeceğim. Kız meselesi.”

Kız meselesi. Doğukan’ın böyle şeylere bulaşacağı aklıma gelmezdi.

“Kız meselesi?” yazdım.

Anında yazdı. “Ha diyorsun ki gel dedikodu yapalım, Yaprakçık.”

Yazdığı mesaja güldüğüm sırada Gamze’nin kolumu dürtmesiyle kendime geldim.

“Şu şarkıya bir baksana. Geçen gün sana bahsettiğim şarkı buydu,” dedi kulaklığı uzatırken aynı zamanda.

Uzattığı kulaklığı taktıktan sonra çok geçmeden şarkının nakaratı geldiğinde bakışlarım Gamze’ye döndü. “Biliyorum ben bu şarkıyı!” dedim heyecanla. “Adını arıyordum kaç gündür. Bana mesaj atsana, unuturum şimdi ben.”

“Sana, mutlaka biliyorsundur, demiştim,” dedi gülerken. “Atarım şimdi, tamam.”

“Şimdi bana şarkıyı aynen mırıldandım, diyemezsin,” dedim kaşlarımı kaldırarak. “Alakası yoktu bununla.”

Gülerken omzuma vurdu. “Çok da güzel söylemişim bir kere.”

“Tabii canım,” deyip gülerken kulaklığı kulağımdan çıkarmıştım.

Tekrar telefonuma döndüğümde Doğukan'dan gelen iki mesaj vardı.

“Cevap vermiyorsun ha? Yazdım bunu bir kenara...”

“Ölüyorum, geberiyorum diyorum sana burada sen yazmıyorsun! Kulaklarım gitti bu kadın hâlâ susmuyor!”

Yine beni güldürmeyi başarmıştı. Tam o sırada zil çaldığında sınıf biraz olsun boşalmıştı. Azalan sesle birlikte rahatladığımı hissettim. Sadece gürültü bile beni yorabiliyordu.

“Sakin ol ve derin bir nefes al. Her şey geçecek Doğukan. Dayanabilirsin...”

Çevrimiçi

“Beni bırakıp onlarla halay çekiyorsun sandım. Ama sonra ne kadar mükemmel biri olduğum aklıma geldi ve beni bırakamayacağını anladım.”

Attığı mesaja sesli bir şekilde güldükten sonra yanımda oturan Gamze'nin meraklı bakışlarının esiri olmuştum. Hiç bozuntuya vermeden tekrardan dikkatimi telefona verdim.

Her şey bir yana Doğukan'ın bu davranışlarını seviyordum. Aslına bakarsam onun her davranışını seviyordum. Onunla konuşurken sıkılmıyordum, hatta bana bulaşmasını bile seviyordum. Garip bir şeydi bu. Birinin her davranışını sevmek, her yaptığını güzel görmek. Sanırım bu sadece Doğukan'a özeldi.

“Kesinlikle seni bırakamam. Sen olmazsan ben ne yaparım?” yazdım alayla. Doğukan olmasaydı şu anda evimde yatağında yatıyor ve o karanlık günü bekliyor olurdum sanırım.

Şu son birkaç aydır, Doğukan'la tanıştığım günden

beri, yaşadığımı hissediyordum. Aldığım nefes bile ayrı bir güzel geliyordu bana. Mutlu olabilmeyi, aynı zamanda bir başkası için endişelenmeyi öğrenmiştim. Dört yıla yakın zaman boyunca yüz kaslarım gülmemekten körelmişken, tek bir cümleyle kahkaha atabilmek nedir, öğrenmiştim ben Doğukan sayesinde. Derslerden bile şikâyet etmeye başlamıştım. Tam bir liseli genç olmuştum. Arkadaşlar edinmiştim. Yepyeni anılarla hayatımı süslemiş, farklı bir pencereden izlemeye başlamıştım hayatı.

Şimdi her şey yerine bu kadar oturmuşken buradan gitmek kötü olacaktı. Ben yaşamaya geç başlamıştım ve her şey çok erken son bulacaktı.



18. BÖLÜM

Evin önüne geldiğimde çantamı sırtıma takıp servisten indim. Apartmana girdim ve asansöre binip altıncı kata çıktım. Çantamın ön gözünden anahtarımı çıkarıp kapıyı açtıktan sonra eve girdim.

Annem bugün akşama kadar yoktu. En azından yemem için bir şeyler hazırlamış olmasını diledim. Bacaklarım hatta tüm bedenim yorgunluktan ağrıyordu. Belki de bahçede birkaç tur atmak benim için fazlaydı.

Çantamı odama bırakıp üzerimi değiştirdikten sonra mutfığa gittim. Annemin benim için bıraktığı yemekleri görünce gözlerim parladı. Salona kurulup yemeğimi yiyeceğim sırada kapının çalmasıyla duraksadım.

Annem birinin geleceğini söylememiştii. Otomatiğe basıp, “Kim o?” dediğimde bu sefer biri kapıyı hafifçe tıklattı.

“Postacı!” diye bir ses geldi kapının ardından.

Kapının deliğinden baktığımda postacıyı görüp kilitlediğim kapıyı açıp araladım.

“Bahar Karancı?” dediğinde, “Buyurun benim?” dedim.

“Size bir paket var. Kimliğinizi görebilir miyim?”

Paket mi?

“Tamam, bir saniye,” deyip kapıyı kapattım. Hızla odama gidip cüzdanımdan kimliğimi çıkartıp geri kapıya döndüm. Tekrardan kapıyı araladıktan sonra postacıya kimliğimi uzattım. Kısa bir süre göz attıktan sonra bir kâğıdı uzatarak, “Burayı imzalayın, lütfen,” dedi. Aynı zamanda uzattığı kalemle birlikte kâğıdı imzaladıktan sonra içine bir basketbol topunun sığacağı büyüklükte olan, kare kutuyu teslim aldım. Kutu tozpembe bir hediye paketiyle kaplanmıştı. İçerisindeki şey hafif de değildi.

Kutuyu salondaki yemek masasının üzerine koyduğumda üzerindeki zarfı fark ettim. Hiç beklemeden uzanıp zarfı üzerinden kopardım.

Yazılanları okumadan önce bir sandalye çekerek oturdum. Merak içimi kemirirken ben de zarfın içini açıp okumaya başladım. Gözlerim, siyah renkli, pilot kalemle yazılmış sözlerle karşılaştı.

“Beni gülümsettiğin için, beni mutlu ettiğin için, her zaman yanımda olduğunu bildiğim için, bana güvendiğin için, kilometrelerce uzakta olmana rağmen, en kötü anımda yanımda olduğunu hissettirdiğin için, var olduğun için sana teşekkür ediyorum. İyi ki doğdun, iyi ki varsın. Birlikte nice mutlu senelere Yaprakçık...-Biri”

Karşımdaki notu tekrar tekrar okurken kalbim çılginca çarpmaya başladı. Gözlerim ellerimdeki notta yazılmış olan her bir kelimeyi, her bir harfi incelerken bunu yazanın Biri, olduğunu bilmek bedenimdeki her bir hücreyi sarsıyordu.

Oturduğum sandalyede bir balmumu heykel gibi donakalmıştım. Dudaklarım çoktan şaşkınlıkla açılmıştı. El-

lerim buz kesmişti ve gözlerim benden habersiz yaşlarla dolmuştu.

Doğum günümdü bugün benim. Bunca karışıklığın içinde bunu unutmuştum ama o unutmamıştı. Üstelik ben ondan gelen bir mesaja bile razıyken o bana hediye yollamıştı.

Yazdığı notu dikkatle incelerken kendi elleriyle yazdığını hatırlayıp parmaklarımı notun üzerinde gezdirdim. Bu klişe sahneyi yaşarken kendi kendime güldüm.

Yaptığım şeyde bir yanlış olmadığına kendimi inandırmaya çalıştım. Bu not, onun eline değmiş olan, benim sahip olduğum tek şeydi.

Notu kokladım belki şu filmlerdeki gibi parfümünü sıkmıştır diye, koku falan yoktu. Doğukan'dan bunu beklemek biraz saçmaydı zaten.

Uzun süre notu okudum. Üşenmeden tekrar tekrar. *"Beni gülümsettiğin için, beni mutlu ettiğin için..."* Bu şeyleri ben gerçekten yapabiliyor muydum? Onun bende hissettirdiği şeyleri ben de ona hissettirebiliyor muydum? Mesela o da benimle konuşurken kalbi deli gibi atıyor muydu? İlk sesimi duyduğunda nefesi kesilmiş miydi? Ya da ilk görüntülü konuştuğumuzda beni gördüğünde heyecandan ne diyeceğini şaşırmış mıydı?

Düşüncelerimden sıyrılıp notun altındaki hediye kutusuna çevirdim bakışlarımı.

Hediye!

Notu okumaktan hediyeye bakamamıştım bile. Hediye paketini incelediğimde tozpembe renk gözüme çarptı. Ona en sevdiğim rengin tozpembe olduğunu söylemiştim yine aylar önce. Bunu da unutmamıştı.

Paketi özenle açtığımda kare bir kutuyla karşılaştım. Kutu beyaz renkte ve desensizdi. Kutunun üzerine bir post-it vardı. Üstünde, “Gece ışıkları kapat ve aç,” yazıyordu. İçinde ne vardı ki?

Doğukan’ın göndereceği hediyeinin ne olacağı konusunda aklımda fikirler oluşurken acaba bir şaka kutusu mu, diye düşünmedim değil. Kutuyu açtığımda bir yumruk suratıma vurmazdı umarım. Ama yazdığı o nottan sonra öyle bir şey yerine kutuya daha anlamlı bir hediye koymuş olmalıydı.

İçimdeki merakı yenik düşüp kutuyu şimdi açmamak için hemen kutuyu alıp odama götürdüm ve dolabımın içine koydum. Odamın kapısını da kilitledikten sonra salona geçtim ve koltuklara oturdum.

Cebimden telefonumu çıkarıp uygulamaya girdim. Hızla, *Biri*’ye tıkladım.

Ee? Şimdi ne yazacaktım?

“Sen de iyi ki hayatımdasın. Düşündüğün için teşekkür ederim.” Saçma.

“Hediyeyi daha açmadım, umarım içinde kötü bir şey yoktur. Unutmadığın için sağ ol.” Daha da saçma.

Hadi Bahar! O düşünmüş ve sana böyle bir sürpriz yapmış. Doğum gününü öğrenmiş hatta evinin adresini bile bulmuş! Ve o mükemmel notu yazmış. Sen bir teşekkür mesajı atamıyor musun?

Bir saniye.

Koskocaman bir soru taklalar atarak etrafımda dolanırken bakışlarımı kutuya çevirdim. Doğukan’ın ev adresini nereden bulduğunu gerçekten çok merak ediyordum. Bunu yeri geldiğinde ona soracaktım ama şimdi sırada ona teşekkür etmek vardı.

Benim için yaptığı bu şeyden sonra ona kuru bir mesajla teşekkür edemezdim.

Hemen uygulamadan çıkıp rehberine girdim. *Biri*'yi bulduktan sonra üstüne tıkladım.

Sakin ol...

Arama tuşuna bastığımda telefonu kulağıma götürdüm. Kalbim deli gibi çarparken içimden kendi kendimi sakinleştirmeye çalışıyordum.

Birkaç kez çaldıktan sonra telefonu açtı.

O daha bir şey demesine kalmadan hızla, "Selam," dedim.

"Doğum günü kızı?" dedi o güzel sesiyle.

Sesini duymamla beraber kalbimin bir anda sıkıştığını hissettim. Anlık bir şeydi ama bütün bedenim titredi. Tuttuğum nefesimi verip yavaşça başka bir nefes çektim içime. Ardından ciğerlerim acıyla inledi. Çektiğim nefes başımı döndürürken gözlerimi kapattım. Başımı döndüren şeyin nefes olmadığını, duyduğum bu garip his olduğunu biliyordum. Ve bu his daha önce hissettiğim hiçbir şeye benzemiyordu.

"Benim," dedim titrek bir sesle.

"Açmadın değil mi hediye?" diye sordu.

Oturduğum sandalyeye yaslandım ve rahatlamaya çalıştım. "Hayır. İçinde ne olduğunu merak ediyorum. Küçük bir ipucu verebilir misin?" dedim.

"Gece sana mesaj attığımda kutuyu aç tamam mı?"

"Neden gece?"

"Dediğimi yap bir kere de sorgulama Yaprakçık."

Boş salona gözlerimi devirerek baktım. "Peki o zaman ama mesajı çok geç atma. Dayanamayıp açarsam sorum-

lusu sen olursun,” dedim eğlendiğimi belli eden bir ses tonuyla.

“Yarın okul falan yok, bugün cuma. Geç yat bir kere de,” dedi huysuz bir sesle. “Uykunun senin için ne kadar kıymetli olduğunu biliyorum.”

Onunla gece konuşurken kaç kez uyuya kalmamdan bunu anlamış olması normaldi. Kısa bir süre bekledikten sonra, “Sadece bu gecelik geç yatabilirim,” dedim.

“O zaman ben sana diyene kadar hediyene el sürmek yok.”

Ağzımı açıp bir şey diyeceğim sırada Doğukan hafifçe öksürdüğünde duraksadım. “Hasta mı oldun?” diye sordum.

“Hafif bir soğuk algınlığı. Bir şey yok.”

Son zamanlarda Doruk’la çok sık dışarı çıkıyordu. İlk-bahar’da olmamız hasta olmaya engel değildi.

“Sana o kadar ince giyinme, demiştim,” dedim bilmiş bir tavırla.

Hafifçe güldü. “Bir şeyim yok diyorum, Yaprakçık. Şimdi doktorun yanına gireceğim. İlaç yazacak, geçecek.”

Ardından hafifçe öksürdükten sonra konuştu. “Hatta şimdi içeri giriyorum. Gelince sana mesaj atacağım, tamam mı?”

“Tamam,” dedim son heceyi uzatarak. “Görüşürüz,” diye mırıldandım. Ve telefonu kapattı.

Soğumuş yemeğimi alıp tekrar ısıtmak için mutfığa girdiğimde bir kez daha zil çaldı. Yine kim olduğu konusunda hiçbir fikrim yoktu.

Ben kapıya bakmak için mutfaktan çıktığımda kapının arkasından tıklatıldığını duydum.

“Bahar, benim.”

Annemin sesini daha kapının deliğinden bakmadan duyunca direkt kapıyı açtım.

“Akşam gelmeyecek miydin?” diye sordum o ayakkabılarını çıkartırken. Bir arkadaşı yeni bir eve taşınıyordu ve ona yardım etmeye gitmişti.

“Koluma bir ağırı girdi. Ağır bir şeyler kaldırdım, ondan oldu herhalde. Zaten çok kişi yardıma gelmişti, ben de eve döneyim dedim.” Montunu çıkarıp askılığa asarken bana döndü. “Yemek koymuştum sana. Yedin mi?” diye sordu.

Mikrodalgadan yemeğin ısındığını belli eden ses çıktığında kaşlarımı kaldırdım. “Şimdi yiyecektim.”

Arkamı dönüp mutfığa girdim ve yemeğimi çıkartıp yeniden tepsiye koyarak bu sefer odama götürdüm. Annemin doğum günümü hatırlayıp hatırlamadığını merak ettim. Sabah belki kutlamayı unutmuş olabilirdi ama en azından şimdi bir, “İyi ki doğdun,” diyebilirdi.

Moralimin düşmesine izin vermedim ve Doğukan’ın hediyesini hatırlayarak yeniden suratıma bir gülümseme yerleştirdim.

Diz üstü bilgisayarımı açtıktan sonra bir dizi açıp izlerken aynı anda yemeğimi yemeye başladım. Annemin doğum günümü kutlamayı unutmasını dert etmek gereksizdi. Önemli bir şey değildi. Annem ya da babam kutlamayacak olsa bile bir kişi kutlamıştı. Biri kutlamıştı. Bu bana yeterdi.

Telefonumu titreşime alıp cebime koydum. Doğukan’dan cevap gelene kadar dizi izleyerek oyalanacağım gibi gözüktüyordu.

Saatler ilerlerken Doğukan hâlâ mesaj atmamıştı. Uygulamada olduğu son an, saatler öncesiydi.

“Doğukan?” yazıp yolladım. Acaba bir şey mi olmuştu?

Evin kapısının çalmasıyla birlikte annemin terliğinin sesi koridorda duyuldu. Bu saatte gelebilecek tek kişi babamdı. Kısa süre sonra kapı açıldığında tahminim tutmuştu.

Babam eve girdiği sırada yatakta doğruldum ve içeriden gelen sesleri dinlemeye başladım. İçten içe yanıma gelip doğum günümü kutlamasını bekliyordum ama bunu kendime itiraf edemiyordum.

Bir dakika boyunca babam ve annemin sıradan sohbetini dinledikten sonra sinirle başımı iki yana salladım ve dikkatimi onlardan başka yöne çektim. Tıpkı annem gibi babam da doğum günümü unutmuş olmalıydı. Zaten ben bile kendi doğum günümü unutmuşken onların hatırlamasını bekleyemezdim.

Doğukan hatırlamış olabilirdi ama...

“Kes şunu,” dedim sesli bir şekilde kendime. Doğukan’la ailemi kıyaslamayı kesmeliydim. Ne olursa olsun onlar benim ailemdi. Doğum günü denilen şey çok da önemli bir şey değildi.

Telefonumu yatağın içinde, fırlattığım yerden alıp ekranı açtım. Bir mesaj geldiğini ifade eden sembol telefonun üst kısmında duruyordu. Hızla ekranın kilidini açıp mesaja baktığımda yazan Doğukan değildi, Doruk’tu. Bir miktar üzüldüğümü hissetsem de uzun zamandır Doruk’la konuşmadığımı hatırlayınca kendime kızdım. Ona yazmayı her seferinde erteliyordum.

“Bahar hanım orada mı acaba? Matmazel çok meşgul sanırım. Yazmıyor hiç...”

Mesajı okuduktan sonra gülümsemeden edemedim.

“Bu bir otomatik mesajdır. Bahar Karancı şu an meşgul. Müsait olduğu zaman size geri dönüş yapacaktır. Bu mesajı ikinci kez görüyorsanız eğer arayıp randevu almayı deneyin.”

Mesajı gönder tuşuna bastıktan sonra bir an önce görmesi için dua ediyordum. Ama mesajın ona ulaşmadığını belli eden tek tik mesajımın yanında çıktığında suratım düştü. Bir de bana meşgul diyordu beyefendi!

Tekrardan telefonumun ekranını kilitleyip cebime koydum. Doğukan mutlaka bu gece mesaj atacaktı. Sonuçta hediyemi açmamamı ve onu beklememi söylemişti. Bir süre daha beklersem bir şey olmazdı. Gerçekten önemli bir işi olmalıydı.

“Bahar! Gelir misin kızım buraya!”

Babamın sesini duyduğumda başımı otomatik olarak odamın kapısına çevirdim. “Tamam!” diye seslendim içimdeki ıslıl ıslıl parlayan umut ışığıyla. Acaba, diye düşündüm. Acaba doğum günümü mü kutlayacaklardı?

Yatağımdan bir çırpıda kalktım ve salona doğru koşar adım gittim. Salonun içini gördüğümde, annem sırtı dönük bir şekilde, tekli koltuğun yanında ayakta duruyordu. Salona adımımı attığım anda ışıkların kapanması ve annemin elindeki pastayla birlikte yüzünü bana çevirmesi bir oldu.

Babam bir anda sağ taraftan yanıma gelip sarıldığında yüzümde daha önce hiç olmadığı kadar büyük bir gülümseme oluştu.

Bir melodi eşliğinde ardı ardına söylenen, “İyi ki doğdun Bahar!” cümlesiyle birlikte kahkahalar atmaya başladım. Babam sağ yanağıma bir öpücük bırakırken annem

üzerindeki mumların ışığı yüzüne vuran pastayı ellerinde tutuyordu.

“Gel, üfle hadi,” dedi aynı şekilde gülerken.

Babam bedenime sardığı kollarını geri çektiğinde an-nemin yanına gittim. Üzerinde bir ve sekiz olan iki mum, yeni yaşımı temsil edecek şekilde yan yana duruyordu.

Artık on sekiz olmuştum. Gençlik yıllarının en güzel, en özgür yaşı deniyordu bu yaşa. Bu yaştan tek özelliği bu değildi benim için. Bu belki de benim son kez kutladığım doğum günümdü. Geride bıraktığım yıllar boyunca ölene kadar odamın içinde kalacağımı zannediyordum. Bir şekilde zincirlerimi kırmayı başarmıştım. Henüz tam anlamıyla özgür değildim ama ilk adımımı okula giderek atmıştım.

Artık tam anlamıyla özgür olmak için, içinde bulunduğum kafesten çıkıp kanatlarımı çırpamam gerekiyordu. Uçmayı öğrenmem gerekiyordu.

Bu saatten sonra kaybettiğim zamanımı kazanamayacağımın farkındaydım. Artık geçmiş için üzülmeyi bir kenara bırakıp mutsuzluğu üzerimden atmalıydım. Bundan sonra yaşayacağım her günün hakkını vermeliydim. Gerekirse o içinde bulunduğum kafesin kapısını kırarak, kanatlarımı çırpacaktım. Uçmayı öğrenecektim.

“Bir dilek tut,” dedi babam yanıma doğru gelirken. Telefonuyla sol tarafıma geçtiğinde mumları söndürmemi bekliyordu. Fotoğraf çekmek gibi bir alışkanlıkları aslında yoktu. Bugünün son kez yaşanıyor olması, o fotoğrafı çek-tiriyordu.

Mumları üflerken dilek tutmayı çok önce bırakmıştım. Belki de bu sefer son doğum günü şerefine dilek tutabilir-

dim. Yeni yaşımdan dilemek için bir sürü şey bulabilirdim. Hatta saymaya başlarsam eğer mumlar çoktan erir, biterdi. O yüzden olabilecek en kısa şekilde içimden şu sözleri geçirdim.

Hayatımdaki tüm olumsuzlukları, bu mumları söndürdüğüm gibi yok edebileyim.

Eğildim ve içime çektiğim nefesle, yüzümde sıcaklığını hissettiğim mumları tek seferde söndürdüm. Sönmüş mumların üzerinden hafif bir duman yayılıp havaya karışırken, onu izledim.

Annem pastayı masanın üzerine bıraktıktan sonra uzun, büyük bir bıçağı bana doğru uzattı. “Kesmeyecek misin?” diye sordu.

Hafifçe güldüm. “Sanki düğün pastası kesiyorum. Bu ne?” dedim yanına doğru giderken.

Babam bu sefer bir başka fotoğraf çekmek için başka tarafa geçti ve tam pastayı keseceğim sırada, “Buraya bak!” dedi.

“Baba, ciddi misin?” diye sordum gülerken. Flaş yüzümde patladı.

“Hazırlıksız yakalandım ama!” dedim itiraz ederek.

“O zaman düzgün poz ver. Bak çekiyorum.”

“Üçe kadar say.”

“Bir... İki... Üç.”

Pastaya elimi daldırıp bir avuç dolusunu ağzıma tıktığım sırada flaş gözlerimi kamaştırdı. İşte şimdi olmuştu.

“Bahar!” dedi annem gülerken.

Babam çektiği fotoğrafa bakarken suratında kocaman bir gülümseme vardı. “Çok fotojenik bir kızımız var, Meltem,” dedi anneme dönerek.

Annem ise pastaya doğru atıldı. “Fotojenik bir eşinin olduğunu unuttun.”

Ardından pastayı avuçlayıp kocaman bir parçayı ağzına attığında ağızındaki pastaya rağmen boğuk bir kahkaha attım. Birkaç parçasını yere dökmeden edememiştim.

Babam da, “Ben eksik kalmayayım,” deyip pastadan bir avuç dolusu alıp yediğinde artık ağızımı ellerimle kapatarak gülüyordum. O da yanımıza gelip ön kamerayı açtıktan sonra üçümüz bu gülünç halimizle özçekim yaptığımızda, on sekizinci doğum günümü en harika doğum günüm ilan ettim.

Bu günün kutlanması benim için önemli değildi. Önemli olan tek şey sevdiklerimle birkaç mutlu anı biriktirebilmektir. Ve ailemle birlikte ağızımıza birer avuç pasta tıkmak yeterince mutlu bir anıydı.



Akrep ve yelkovanın gece yarısını göstermesine dakikalar kala gözlerim televizyonda, aklım telefondaydı. Neredeyse günün yarısını ondan mesaj bekleyerek geçirmiştim. Bu kadar uzun süre cevap vermediği için iyi bir açıklama yapması gerekiyordu.

Bir kez daha mesaj atmak için elimi cebimdeki telefona atmıştım ki telefonum titredi. Hızla telefonu elime alıp ekran kilidini açtım. Düşlediğim gibi Doğukan mesaj atmıştı.

“Ben geldim!”

Hesap sorma zamanı gelmişti. “Neden bu kadar geç yazdın?”

Yazıyor...

“Arda’yla birlikteydim. Hastaneden çıktıktan sonra babam arabayla Arda’yı bana bıraktı.”

Yazdığı mesajı okuduğumda rahatlamıştım. Daha önce hiç bu kadar uzun süre ondan mesaj beklediğimi hatırlamıyordum. Unutmuş da olabilirdim. Şu sıralar hafızam beni zorluyordu.

“Önemli değil. Bir sorun yok değil mi?” yazıp yolladım.

Yazıyor...

“Hayır. Sadece özlemiş.”

Onun bu davranışı herkesin yapabileceği bir şey değildi. Doğukan daha çok küçükken babasının onu Arda doğduğu için terk ettiğini bildiği halde Arda’yı sevebiliyordu. Arda’yı suçlamıyordu, ondan nefret etmiyordu. Onu gerçek kardeşi gibi seviyordu. Doğukan’ın bu davranışı herkese örnek olacak bir davranıştı.

“Peki, doktorda ne oldu?” yazdım. Doruk’a bir daha Doğukan’ı akşam dışarıya çıkarmamasını söyleyecektim ama onu da unutmuştum.

“Muayene edip birkaç ilaç yazdı. İki güne toparlarım, Yaprakçık. Bugün sen neler yaptın? Doğum günü kızının ayrıcalıklarını yaşadın mı?”

Doğum günü kızının ayrıcalıklarını yaşadım mı bilmiyordum ama güzel bir gün geçirmiştım.

“O ayrıcalıkların ne olduğunu öğrenebilir miyim?”

Hemen cevap verdi. “Tabii ki de pasta ve hediyeler!”

Hafifçe gülümserken dokunmatik ekrana tıkladım ve bir fotoğraf göndermek için galerime girdim. Babamın telefonundan çektiği o efsanevi fotoğrafı ona atacaktım.

Benden tiksинmemesini umuyordum.

En üstte duran fotoğrafa tıkladım ve Doğukan'a yolladım. Acaba fotoğrafı gördüğünde önce beni engelleyip kendini de camdan atar mıydı?

Yazıyor...

“Bu zamana kadar gördüğüm en mükemmel aile fotoğrafı!”

Tuttuğumdan bile haberimin olmadığı nefesimi rahatlayarak dışarıya verdim. Artık ondan çekinmem ve hakkımda ne düşüneceğini umursamam gerekmiyordu. Bu gerçeği ne kadar bilsem de onunla konuşurken her zaman ilk günkü kadar heyecanlanıyordum.

“Çünkü biz Karancı'yız... Anlatabiliyor muyum?” yazdım alayla. Keşke bir de yılbaşında geri sayım bittiğindeki o aile coşkusunu görebilseydi.

“Kaya ailesinde maalesef bu gibi sahneler bulunmuyor.”

Boğazımdaki düğüm, mesajı her okuduğumda genişlerken o fotoğrafı atarak çok yanlış sulara açıldığımı anlamıştım. Daha yeni Arda'yla buluştuğunu söylemişti. Ailesini nasıl unutabilmişim!

Özür dilemek sadece konuyu uzatırdı. Konuşmayı başka yere çekmeliydim. “Bugün kavgan yok muydu senin? O ne oldu?”

Eğer Doğukan'ı tanıyorsam, mutlaka yapmaya çalıştığım şeyi anlamıştı. Bu durumda yapabilecek başka bir şeyim yoktu. Aile konularını onunla konuşmamalıydım. Ne olursa olsun köşesinden bile dönmemeliydim çünkü o ne kadar saklamaya çalışsa da içinde bir yerlerin kanadığını biliyordum.

“Tabii ki de bizim taraf dövdü. Ben varken aksi mümkün mü, Yaprakçık?”

Attığı mesajdaki özgüven dalgası beni sarsarken gülüm-
sedim. Neyse ki yaptığım şeye ortak olmuş, konuyu kapat-
mıştı.

Biraz uğraşmak için, “Emin misin?” yazdım. Birkaç sa-
niye sonra yeni bir mesaj yolladı.

“Tamam yani ben de birkaç yumruk yemiş olabilirim
ama sonuç olarak onlar bizden daha çok dayak yedi.”

Yaptığı küçük itiraf yüzümde gülümsemenin oluşma-
sını sağladı.

“Asla kendinden taviz vermeyeceksin değil mi?”

“Taviz verecek bir yanımda yok ki...”

Gözlerimi devirerek ekrana baktım. Asla taviz verme-
yecekti.

Ben cevap veremedim bir mesaj daha attı. “Sence ben
birinden dayak yiyebilir miyim?”

Bir kez daha onunla uğraşmak için yazdım. “Evet.”

Yazıyor...

“Kavga ederken beni görmediğin için böyle konuşı-
yorsun.”

O özgüvenin sınırlarını zorlarken saat gözüme ilişti.

“Artık hediyemi açmak istiyorum.”

Saatlerdir odamın içinde duran o hediyeye elimi sür-
memiş olmam bir mucizeydi. Annemin ve babamın aldığı
hediyelerin paketlerini bir canavar edasıyla yırtıp açtığım
için bu şaşırılacak bir durumdu.

“Zamanı geldi sanırım. O zaman her neredeyse odana
geç. Kutuyu açma ve sana mesaj atmamı bekle.”

Sonunda beklediğim mesajı gördüğümde oturduğum
koltuktan fırladım ve odama koştum. Annemin ve baba-
mın şaşkın bakışlarının sırtıma çarptığını hissetmişim.

Odama girdiğim anda ardımdan kapımı kapattım ve hediye paketini alıp yatağımın üstüne koydum. Karşısına geçip bağdaş kurduğumda Doğukan'dan gelecek olan mesajı bekliyordum. Yine uygulamadan çıkıp saatler sonra gelmeyi planlıyorsa işler kızışırdı.

Telefonum titrediğimde oturduğum yerde kıpırdandım ve telefonun kilidini açtım. Tabii ki de mesaj Biri'dendi.

“Hediyeni aç ve odanın ortasına koy. Fişe taktıktan sonra ışıkları kapat ve yatağına uzan. Tuşa basmadan önce bekle.”

Yazdığı mesajı okuduğumda verdiği talimatları yerine getirmek için hızla kutuyu açtım. İçindeki şeye bakarken suratımda anlamsız bir ifadenin oluştuğuna emindim.

Ne olduğu belirsiz şeyi kutudan çıkardıktan sonra kutuyu odanın bir köşesine attım. Elimdeki şeyi incelemeye başladım.

Kare şeklindeydi. Odanın bir köşesine koyulacak türden bir süs eşyası değildi. Teknolojik bir aletti. Üst kısmı camdı ve iki yanında tuşlar vardı. Sağ tarafından uzanan kablosunu görünce başımı çevirip prize baktım. Göz ucuyla yetişeceğini tahmin ettim. Sol tarafından ise bir başka kablo uzanıyordu ama prize takılmak için olduğunu sanmıyordum. Kablonun ucunda lamba anahtarına benzeyen bir tuş bulunuyordu.

Bu şeyin ne olduğuna dair en ufak bir fikrim yoktu.

Fazla kurcalamadan Doğukan'ın dediğini yapıp odamın ortasına, yere, hediyemi koyduktan sonra kablosunu fişe taktım. Tuşa bas dediği şeyin, hediyein kenarından çıkan bu kablo olduğunu düşünerek onu yatağımın yanına çektim. Ardından kapıyı kapattım ve sonra da lambamı söndürdüm. Odam tam anlamıyla karanlık olduğunda biraz

tedirgin olmuştum ama dediğini yapıp yatağıma yattım. Zaten saat geç olduğu için yorganımın içine girdim ve kafamı yastığa rahatça yerleştirip bakışlarımı karanlık odamda gezdirdim.

Bir anda telefonumun çalmasıyla yerimden sıçradım. Oda çok sessiz olduğu için korkmuştum. Telefonumu elimden aldım.

Biri arıyor...

Ekranda yazanı görünce yine kalbim hızla atmaya başladı. Bu sefer onu bekletmeden, her zamanki gibi derin bir nefes aldım ve telefonu açtım.

Açar açmaz, “Dediklerimi yaptın mı?” diye sorunca duraksadım.

“Evet,” dedim neredeyse fısıldayarak.

“Tamam, yatağına yat. Hediyeinin yanından bir kablo çıkacak, ucunda bir tuş var. Onu eline alman gerekiyor. Yatağına kadar yetiştiriyor mu?”

“Evet,” dedim yeniden.

Tuşu avucumun içinde çevirmeye başladım gergin bir şekilde.

Sadece bir tişört alsaydı da bana yeterdi. Böyle bir şeye ne gerek vardı?

Karanlıkta zaten bir şey göremediğim için gözlerimi kapattım. “O zaman doğum günün geçmeden hediyeini görme vakti,” dedi Doğukan tatlı bir sesle.

“Bence de artık vakti geldi,” dedim sabırsız olduğumu belli edercesine.

“Tuşa bas.”

Avucumun içindeki tuşu çevirmeyi bırakıp, bastım.

Kulaklarıma dolan melodiyle birlikte hiç beklemeden gözlerim açıldı.

Az önceki karanlık odam ışıl ışıldı. Tavanımda yüzlerce yıldızı parlarken gördüğümde titredim. Aynı anda telefonun bir diğeri ucunda Doğukan'ın da telefonunda aynı melodiyi duyuyordum.

Yattığım yerden göz ucuyla odamın ortasına koyduğum hediyeme baktığımda, bir projeksiyon makinesi gibi ışık çıkartarak yıldızları tavana yansıttığını gördüm. Aynı zamanda o güzel, sakin melodileri çalıyordu.

Hiçbir şey söyleyemiyordum. Tek yaptığım şey bir karış açık ağzımla tavanda parlayan yıldızlara bakmaktı.

Ben bir tişörte bile razıyken o benim odama gökyüzünü getirmişti.

Mutluluktan ağlamak diye bir şey duymuştum. Çok da merak etmiştim nasıl bir şey diye. Hayatımda hiç başıma gelmemişti öyle bir olay çünkü. Ta ki bu geceye kadar...

Gözlerimden akan yaşlar yanaklarımdan kayıp giderek yastığıma düşüyordu. Hissettiğim mutluluk zirvedeydi. Ailem dışında biri doğum günümü hatırlamıştı. *Biri doğum günümü kutlamıştı.* Hatta kutlamakla kalmamış, bana bu güzel hediye vermişti. Açık ara, aldığım bu hediye hayatımda aldığım en güzel hediye idi ve hep öyle kalacaktı.

Gözlerimden sessizce akan yaşlarla birlikte, Doğukan melodiyi mırıldanırken parıldayan yıldızlara bakıyordum. O kadar güzel gözüküyordu ki. Tavanım bir galaksi dolusu yıldızla doluydu. Telefonun diğeri ucundan onun odasında da aynı melodinin çaldığını duyabiliyordum. Şu an Doğukan'ın tavanındaki yıldızlara baktığını hayal edebiliyordum.

Bu o kadar güzel bir şeydi ki. İkimizin de şu an aynı şeylere bakıp aynı melodiyi mırıldanması...



19. BÖLÜM

Gözlerimi açtığımda odam aydınlıktı. Güneş gözlerimi rahatsız ederken onları göz kapağımla korudum. Ellerimle suratımı ovuştururken yastığımın yanında duran telefonumu elimle yoklayarak buldum. Doğukan benim uyuyakaldığımı anlayınca telefonu kapatmış olmalıydı. Hediye-me baktığımda onunda bir süreden sonra kendi kendine kapandığını anladım.

Gözlerimle bu sefer beyaz olan tavanıma baktığımda dün geceyi düşündüm. Yaptığı sürprizi, o güzel müziği, onun sesini... Bunun bir rüya olmasından öyle korkuyordum ki! Sanki şimdi uyanacakmışım ve Doğukan'ı telefonuma *Biri* diye kaydetmeden önceki zamana dönecekmişim gibi.

Şu son beş ayda yaşadıklarım tüm hayatıma bedeldi. Zamanı düşününce ne kadar uzun süredir onu tanıdığımı hatırladım tekrardan. Bir numara uydurup mesaj atmamın üzerinden tam beş ay geçmişti.

On yedinci günümüzde görüntülü konuştuğumuzu hatırlıyorum daha dün gibi. Tabii tarihleri karıştırmıyorsam. İlk telefonla konuşmamız mıydı yoksa?

Unutkanlık yine kendini belli etmişti.

“Bahar’ın son Sonbahar’ı,” diye bir ses çınladı zihnimde. Aylar önce kurduğum cümle yankılandı beynimde. Doğum günüm de geçip gitmişti. Nisan ayının son haftasına doğru süzülüyorduk. Doktorun tahmini doğruysa eğer bu Sonbahar sondu. O kadar alışmışım ki bu gerçeğe, bir Ölmeden Önce Yapılacaklar listesi bile hazırlamıştım kendime.

Son maddesi hakkında içimde şüphelerim vardı. Evet, deli gibi Doğukan’la tanışmak istiyordum. Onu gerçekten görmek belki de hayatımda en çok istediğim şeydi ama endişelerimin beni engellemesine mani olamıyordum. Eğer onunla yüz yüze görüşürsem, mutlaka bedenimdeki değişikliklerin farkına varırdı. Bir sürü soru sorardı ve yalan söylediğimi anlardı. Onunla karşı karşıya gelirsem mutlaka hasta olduğumu öğrenirdi.

Belki de ona söylemenin zamanı geldi, diye düşünüyordum bazen. O bana güvenmiş, bütün hayatını anlatmıştı. Acılarını, korkularını en içten şekilde söylemişti. Hastalığımı ondan saklamam çok yanlıştı. Bunun farkındaydım ama yine de ona her şeyi anlatmak için hazır olduğumu hissetmem gerekiyordu. Bunu yapmanın kolay olmayacağı belliydi.

Doğukan’dan sakladığım şeyleri düşünmek beni huzursuzluk denizinde boğuyordu. Ona gerçekleri anlattığımı hayal etmek ise ölmekten beterdi.

Kanser olduğumu ona söylediğimde ortaya çıkacak olan bir sürü yalanım vardı. Hepsini açıklayacak kadar güçlü müydüm? Bilmiyordum. İşte bu yüzden beklemediydim. Beklemeliydim ve cesaretimi topladığım anda her şeyi açıklamalıydim.

O zaman gelene kadar belki de Ölmeden Önce Yapılacaklar listesinden birkaç madde silebilirdim.

Yattığım yataktan kalktım ve dolabımın yanına gittim. İkinci çekmeceyi açtığımda defterlerin altına sıkıştırdığım listemi çekip çıkarttım. Kâğıdın buruşan sağ köşesini elimle düzeltmeye çalışırken, çekmeceyi kalçamla iterek kapattım.

Yatağıma oturup, listeme baktığımda evde yapabileceğim şeyleri süzdüm.

Dans etmek. Tek başıma evde dans etmek pek iç açıcı gözükmemişti. Belki “Bir partiye gitmek” maddemle bunu birlikte kullanabilirdim.

Bunu es geçtikten sonra “tuvale resim çizmek” maddesi gözüme çarptı. Bunu yapabilirdim. Hatta yaklaşık bir ay önce bu listeyi çıkarıp yapmaya başlamaya karar vermiştim. Hatta ve hatta anneme orta boy bir tuval bile aldirmıştım. Ne var ki çizecek hiçbir şey bulamamıştım. Tuvalle yapacağım ilk eserin güzel olmasını istiyordum.

Odamdan çıktım ve mutfığa gittim. Bir şeyler çizmeden önce karnımı doyurmalıyım. Ufacık kalmış midemi doldurmak zaten uzun sürmüyordu. Mutfak kapısından içeri girdiğimde annemin hazırlamış olduğu kahvaltı sofrasını görünce sevinmişim.

“Hiç demiyorsun, gel kahvaltı hazır, diye,” dedim yalandan burun kıvrarak.

Annem bana dönüp gülümsedi. “Öyle bir uyuyordun ki, dürtsem de uyanmayacakmışsın gibiydi,” dedi masaya bir tabak daha koyarken.

“Şu an abarttın,” dedim gülerken. Aynı zamanda bir sandalye çekip oturdum.

Annem çayı bardağıma doldururken yüzünde kalmış olan gülümsemeyi inceledim. Doğukan'la tanıştıktan sonra iyiye giden tek şey sosyal hayatım değildi. Aile hayatım da o özlediğim eski zamanlara dönüşmüştü. Bunda Doğukan'ın etkisi var mıydı? Belki doğrudan değil ama dolaylı olarak mutlaka bir etkisi vardı.

Son beş aydır hayatımın her bir köşesinde Doğukan'ın izi vardı.

Kahvaltımızı yaptıktan sonra annem dışarıda bir işi olduğunu söyleyip çıkmıştı. Doğukan'a mesaj atmayı düşündüm ama bugün normalden daha erken uyanmıştım. Doğukan'ın uyuyor olması muhtemeldi.

Odama geçtiğimde anneme aldırduğım tuvali, şövaleyi ve boyalarımı çıkardım.

Her şey hazırды. Ama ne çizecektim?

İlk uyandığım zaman etrafımda dolanan ilham perilerim de sanırım kahvaltı yapmaya gitmişlerdi.

Odamdaki tekli yumuşak koltuğa oturdum ve gözlerimi kapattım. İlham perilerimin bir an önce kahvaltılarını yapıp gelmesini diledim.

Ne çizeceğimi düşündüğüm sırada İlkbahar'ı ve Sonbahar'ı temsil eden bir şeyler çizmek istedim. Daha önceden resim kâğıdına ufak şeyler karalardım ama tuvale resim yapmak hep hayalimdi.

Oturduğum koltuktan kalktım ve kullanacağım boyaları paletime sıktım. Tuvalin karşısına geçtiğimde fırçamı beyaz zeminde oynatmaya başladım. Birkaç kurumuş ağaç ve etrafta uçuşan sarı yapraklar; uzaklarda akan bir şelale ve yanındaki küçük kulübe. Ve tam ortada kurumuş otların arasında Sonbahar'a inat dimdik duran bir çiçek.

Resmim bittiğinde tuvale gururla baktım. Belki mükemmel bir resim olmamıştı ama ben de zaten ressam değildim.

Listemdeki şeylerden bir tanesini yapmıştım. Yüzümdeki gülümsemeyle birlikte tuvalimi kuruması için çalışma masamın üstüne bıraktım. Boyaları ve diğer eşyaları toplayıp yerlerine koyduktan sonra resmimin çoğu kurumuştur. Biraz daha kurumasını bekledikten sonra tuvalimi sakladım. Aileme göstermek için daha iyisini yapmayı deneyecektim.

Diğer maddelerime baktığımda bugün hiçbirini yapamayacağımı anladım çünkü diğerleri mutlaka yanımda biri varken yapılması gereken şeylerdi. Yani ancak öyle eğlenceli olurdu.

Gamze, Sevim ve Özlem’le birlikte geçen üç ay içerisinde çok yakın arkadaş olmuştuk ama bu hafta sonu hepsi meşguldü ve birlikte bunları yapamazdık.

Bugünlük bu kadar yeter, diyerek yatağıma yattım ve telefonumu elime aldım. Doğukan’a yazma zamanı gelmişti.

Uygulamayı açtım ve Biri’ye tıkladım.

“Hayatımda aldığım en güzel hediye için teşekkür ederim. Beni nasıl mutlu ettiğini hayal bile edemezsin,” yazıp yolladım. Gerçekler bunlardı ve saklamama gerek yoktu.

Çevrimiçi

Yazıyor...

Demek ki çoktan uyanmıştı.

“Beğenmene sevindim, Yaprakçık.” Yüzümdeki gülümsemeyle ekrana bakarken bir mesaj daha yolladı. “Ayrıca hep aynı melodiler yok içerisinde. Özel olarak seçtiğim şarkılar da var.”

Yazdığı mesajı okuduğumda son cümlede içimde garip bir his oluştu. “Özel olarak seçtiğim şarkılar da var.”

Benim için. Özel.

Bu iki şeyin beş ay önce bana yan yana geleceğini söyleseydiniz size bir küfür savurabilirdim. Ben ki ağzından tek bir argo kelime çıkmayan Bahar Karancı, bunu gerçekten yapabilirdim. Bunları bir kenara atıp bir de bunu bana söyleyenin Doğukan oluşunu söyleseydiniz vereceğim tepkiyi buraya yazmak bile istemiyordum.

“Başka hangi şarkıları yükledin ki?” diye sordum merakla.

“Uyumasydın.”

Yazdığı mesajı görünce yüzümü buruşturdum. Emin ol uyumak isteyeceğim en son an, o andı, diye geçirdim içimden. O kadar güzel bir zamanda uyuyakalmak berbat bir şeydi.

“Sen de o kadar geç saati beklemeseydin o zaman. Hava yedi buçukta kararıyor.” yazıp yolladım.

Yazıyor... “Umurumda değil.”

Benimle uğraşmaktan başka işi yoktu! Ama şimdi sıra merak ettiğim soruyu sormaya gelmişti.

“Sen benim evimin adresini nereden öğrendin?”

Birkaç saniye içinde cevap verdi. “Güçlü istihbaratlar...”

Attığı mesaj güldürmüştü. “Ajanın kim söyle hadi.”

“Onun ve benim aramda küçücük bir sır.” Tekrar yazdığını görünce dikkatimi telefona verdim. “Sen onu boş ver. Bugün de evde misin, Yaprakçık?”

Konuyu değiştirmek için ortaya attığı sorusuna birkaç saniye baktıktan sonra adresimi nereden öğrendiğini

es geçmeyi seçtim. Doğukan'dı bu sonuçta. Doğum günü hediyesi yollamayı kafasına koymuş, ardından bir şekilde öğrenip yollamıştı.

Sorduğu soruya odaklandığımda, beş aydır her ne yapıyorsun diye sorduğunda “Oturuyorum,” dediğim için sürekli benimle bu konuda dalga geçmesi normaldi. Arada sırada kızlarla gezebiliyordum. Ama çok çabuk yoruluyordum ve dikkatsizlik paçalarımın akıyordu. Bir süre önce kendi ayağıma takılıp sokağın ortasında yere düşmeyi bile başarmıştım. Reflekslerimin yavaşladığını hissedebiliyordum.

“Dışarı çıkmayı sevmiyorum diyorum sana.” dedim huysuz bir şekilde.

“Asosyal mi olacaksın sen benim başıma ha?” yazdığını görünce gülümsedim.

“Sanırım oldum bile.” yazıp yolladım.

Yazıyor...

“Ne yapacağım ben seninle?”

Bir süre daha Doğukan'ın bana dışarı çıkmamla ilgili nasihatlerini dinledikten sonra halı saha maçı olduğunu söyleyip uygulamadan çıktı. Ben de o her uygulamadan çıktığında olduğu gibi yatağıma gömüldüm.

Telefonumun son derece rahatsız zil sesi çalmaya başladığında uyumaktan son anda kurtuldum. Annem arıyordu.

“Efendim anne?”

“Ne yapıyorsun, baban geldi mi?”

“Oturuyorum öyle. Babam akşam gelmeyecek miydi?”

“Bugün erken çıkacağım demişti. Neyse, ben alış veriş merkezinin önündeyim, mevsimlik montlardan istiyordun, gel, bakalım beraber.”

Evde tüm gün oturmak pek iç açıcı bir fikir olmadığı için bunu kabul ettim.

“Tamam, hemen hazırlanıp geliyorum.”

“İyi o zaman, ben seni mağazanın içinde bekliyorum. Çabuk gel.”

“Tamam. Görüşürüz.”

Telefonu kapattıktan sonra açık renk dar paça kotumu giydim, üstüme desensiz bir tişört geçirip onun üzerine de kot ceketimi aldıktan sonra evin kapısını kilitleyip evden çıktım. Kısa bir süre sonra alışveriş merkezinin önündeydim.

“Ben geldim,” dedim yanına vardığımda. Annem çoktan istediğim montlardan bulmuş, seçmeye başlamıştı.

“Bak seçtim ben birkaç tane. Nasıl bunlar?” diye sorduğunda seçtiği ince montları inceledim. Modelleri aşağı yukarı birbirine benziyordu ama renkleri konusunda arada kalmıştım.

“Şu koyu yeşil olan güzelmiş,” dedim elimle göstererek. Annem seçtiğim montu eline aldı ve inceledi. “Fena değilmiş. Çıkar ceketini, bir dene.”

Montu denediğimde üzerimde düşündüğümünden daha güzel durmuştu. Aynadan kendime bakarken annemle göz göze geldik.

“Bence güzel oldu,” dedi annem. Onaylarcasına başımı salladım. “Bence de.”

“Çıkar o zaman alalım bunu.”

Mağazadan çıktıktan sonra annem acıktığını söylediği için bir köfteciye girdik. Sipariş vereceğimiz sırada aç olmadığımı söylemem annemi bir miktar çıldırtmış olduğu için bir porsiyon köfte de ben sipariş etmiştim. Son za-

manlarda yemek yemem için çok baskı yapıyordu ama benim iştahım yoktu.

Garson yanımızdan gittikten sonra cebimden telefonumu çıkartıp gelen mesaj var mı diye kontrol ettim. Henüz bir mesaj yoktu.

“Bugün senin odanda yerde bir şey vardı. Nereden çıktı o?”

Annemin sorusuyla başımı telefondan kaldırdım.

“Arkadaşımın bana aldığı doğum günü hediyesi,” diye açıkladım hızla.

“Senin okuldaki kızlardan biri mi?”

“Yok, başka.”

Annem Doğukan’ı zaten biliyordu. Onunla tanıştığım ilk zamanlar anneme ben söylemiştim. Hatta internetten tanıştığım birine güvenmemem konusunda beni azarlamasını beklemiştim ama o bunun yerine arkadaş edindiğim için mutlu olmuştu. Uzun bir zamandan sonra ilk arkadaşımdı Doğukan sonuçta. Annemin mutlu olması normaldi.

“Başka kim?” dedi meraklı bakışlarıyla.

Önemsiz bir şey gibi göstermek için omuzlarımı silk-tim. “Doğukan.” Bir süre bakışları dondu. “Söylemiştim ya sana.”

Annem biraz düşündükten sonra, “Hatırladım şimdi,” dedi ve hafifçe bana doğru eğildi. “Sen hâlâ onunla konuşuyor musun?” diye sordu.

“Evet,” dedim. “Uzun zamandır konuşuyoruz.”

“Kaç yaşında o? Nerede yaşıyor?”

Ve işte annelik içgüdüsüyle sorularını yöneltmeye başlamıştı. Yaşını söylersen ne tepki verecekti acaba?

“İstanbul’da yaşıyor o da.” Duraksadıktan sonra ekledim: “On dokuz yaşında.”

Annem gözlerini irice açarak “On dokuz?” dedi anlamamış bir şekilde. “Üniversiteye gidiyor mu?”

“İstanbul Üniversitesi’ne gidiyor. Gazetecilik bölümü.”

Annem memnun bir şekilde başını salladı. “Kızmadın mı?” dedim çekingen bir şekilde.

“Ne güzel aklı başında, üniversite öğrencisi kişilerle arkadaş olmuşsun. Elin serserisiyle arkadaş olmandan iyidir. Siz hiç görüştünüz mü onunla sen onu söyle.”

“Hayır sadece iki kere görüntülü konuştuk.”

Ağzını açıp bir şey söyleyecek gibi oldu ama sonra vazgeçti. Daha çok soru sorup beni sıkmak istemiyor gibi gözüküyordu.

“Onunla yüz yüze görüşmemen gerektiğini söyleme gerek yok sanırım.”

Söylediği şeyle birlikte duraksadım. “Neden?”

“Çünkü ne olursa olsun ona güvenemezsin.”

Ona Doğukan’dan ilk bahsettiğimde aramızdaki arkadaşlığın birkaç gün içinde biteceğini düşündüğü için bu cümleyi söylememiş olmalıydı. Şimdi beş aydır onunla konuştuğumu öğrendiği için bunu söylemesi normaldi.

“Tamam,” dedim sessizce. Listemdeki son maddemin Biri’yle buluşmak, olduğundan haberi yoktu.

Garson köftelerimizi getirdiğinden annemi bir krize daha sokmadan tabağımdakileri bitirdim. Beni yemek yemeye zorlaması benim için kötü bir şey değildi. Birilerinin bunu yapması lazımdı yoksa kaybolacaktım.

Hesabı ödedikten sonra masadan kalktığımızda yediğim yemekle birlikte enerjimin yerine geldiğini hissetmiş-

tim. Hava tam bir ilkbahar havasıydı. Hafifçe esen rüzgâr, kısa saçlarımı birbirine karıştırırsa da böyle olmasını seviyordum.

“Biraz sahilde yürüyelim mi?” diye sordum dönüp aneme.

Bunu beklemediği suratından belliydi. “Tamam,” diyerek geri çevirmedi beni.

Aklımda listemdeki, “Plastik mermiyle sahilde balon patlatmak” maddesi vardı. Belki annem de bana eşlik ediydi. On beş dakika yürüdükten sonra sahile gelebilmiştik sonunda. Bacaklarımın ağrıdığını hissedebiliyordum ama bunu görmezlikten geldim.

Denizin kokusu ciğerlerime dolarken dalgaların kayalara çarparken çıkardığı o rahatlatıcı sesle rahatladığımı hissetmiştim. Filmlerde ve kitaplarda başkarakterlerin rahatlamak için neden sahil kenarına geldiğini anlamak güç değildi. Belki de ben de buraya daha sık gelmeliydim.

İleride bir adamın, kayaların üzerindeki balonların başında durduğunu görünce listem aklımda canlandı.

Annemin koluna dokunup ilerideki balonları işaret ettim. “Var mısın benimle balon patlatmaya?” dedim gülümseyerek.

Yürüdüğü sırada gözlerini bir an çevirip ciddi olup olmadığını baktı. Ardından başını önüne çevirip balonlara baktıktan sonra yüzünden bir gülümseme oluştu. “Varım.”

Balonların yanına geldiğimizde annem önce adama parayı ödedi. Adam içinde beşer mermi bulunan iki tüfeği bize uzattı.

Annem ilk önce benim vurmamı isteyerek geri çekildi. Adam, tüfeğin nasıl tutulacağını gösterdikten sonra tek

gözümü kapatarak nişan aldım. Beş atıştan ikisinde vura-bilmiştım. Sürekli ellerimin titremesiyle ve görüşümün bulanıklaşmasıyla en fazla bu kadar başarabilmiştım. Annem ise beşte üç atarak beni geçmişti. Suratındaki gurur dolu ifadeyle bana baktığında bir şey demesine kalmadan gözlerimi kaçırmıştım.

Adama teşekkür ettikten sonra annemle bol kahkahalı bir sohbet ederek eve geldik. Annemle en çok eğlendiğim günlerden bir tanesi olmuştu bugün. Anne-kız ilişkisini bir kenara bırakıp arkadaş olmayı deneyebilirdik belki de. Biraz geç kalmış olabilirdik ama bunun bir önemi yoktu.

Eve geldiğimizde hava kararmaya yüz tutmuştu. Annem işlerini hallettiği sırada ben de diz üstü bilgisayarımı açmış, takip ettiğim birkaç bloga bakıyordum. Son zamanlarda çok konuşulan bir blog vardı. Bir yıl boyunca her gün sevdiği kız hakkında bir gönderi paylaşacağını söylemişti blogun sahibi. Sıkı bir takipçisiydim ve bugün ne yazdığını merak ediyordum.

O sırada telefonuma uzun süre bakmadığım aklıma gelince önceliğimi değiştirdim ve hemen telefonumu elime alıp kilidini açtım. Sırtıma bir yastık koyduktan sonra arkama yaslandım ve üzerime pikeyi çektim.

Doğukan'dan, Özlem'den ve Yağız'dan gelen mesajlar görünce yüzümde kocaman bir gülümseme oluştu. Daha birkaç ay öncesine kadar rehberimde sadece üç kişi vardı.

Annem, babam ve Doğukan.

Hatta Doğukan bile sonradan girmişti rehberime. Şimdi ise üç farklı kişiden mesaj alabiliyordum. İnanılır şey değildi!

Doğukan'la uzun konuşacağımızı bildiğim için onun mesajına en son bakmaya karar verdim.

Özlem'e tıkladığımda eski sevgilisinin onunla tekrar barışmak istemesiyle ilgili şeyler yazıp benden tavsiye istediğini gördüğümde içimden, "Tam da adamına sordun," diye geçirdim.

Ona bu konular için doğru kişinin Gamze olduğunu yazan bir mesaj yazıp yolladım. Gamze ona en iyi tavsiyeyi verecekti.

Sırada Yağız'ın attığı mesaj vardı.

"Bizimkilerle ortalığı ateşe vereceğiz. Sen de gelsene." Mesajı görünce gülümsedim. Yağız'ın, "Çok eğleneceğiz," deme şekli böyle oluyordu. Daha önce hiç onunla dışarı çıkmamıştım ama eğlenceli olabileceğini tahmin etmek güç değildi.

"Nereyi ateşe vereceksiniz?" yazıp yolladım. Bakalım bu sefer hangi semti birbirine katacaklardı.

Son olarak Doğukan'ın mesajına tıkladım. Bir fotoğraf atmıştı. Üzerinde Beşiktaş formasıyla halı sahada çekilmiş fotoğrafta yine otuz iki diş sırtıyordu. Fotoğraftan sonra, "Maçın yıldızına selam ver," yazmıştı. Mesajı atalı iki dakika geçmişti.

"Merhaba maçın yıldızı! Selamlar, selamlar..."

Anında *Çevrimiçi* oldu.

Yazıyor...

"Sana da selamlar beni takmayan Yaprakçık."

"Çok meşgul biriyim kusura bakmayın."

"Oturmakla meşgulsün, biliyorum..."

Cevap vereceğim sırada yeni bir mesaj attı. "Ama şimdi benim maça geri dönmem gerek. Bensiz takım bir felaket. Anlarsın ya."

Anlamaz olur muyum!

“O zaman elveda, mağın yıldızı...”

Yazıyor...

“Elveda, Yaprakçık...”

Son mesajını attıktan sonra uygulamadan çıktı. Özlem ve Yağız'da henüz cevap vermemişlerdi. Telefonumun ekranını kilitleyip komodinin üzerine bıraktım. Diz üstü bilgisiyarı dizlerimin üzerine aldım ve karşımda açık duran blogda dolanmaya başladım. Yaklaşık bir saat boyunca Doğukan'ı beklerken Yağız ve Özlem mesajlarım cevap verdiğinde onlarla konuştum. İkisi de yarın dışarı çıkmak için beni çağırdığında kendimi daha önce hiç bu kadar popüler hissetmediğimi fark ettim ama yine de ikisini de reddetmek zorunda kaldım. Bugün alışveriş yapmak ve sahilde yürümek beni çok yormuştu. Yarın evde kalıp dinlenmeliydim yoksa pazartesi günü okula gidebileceğimi sanmıyordum.

İkisini de yoğun ısrarlarına rağmen geri çevirmek benim için çok zordu ama sonunda vazgeçtiler. Başka bir gün onlara dışarı çıkmayı teklif ederek gönüllelerini alabilirdim.

Telefonumu komodinin üzerine bıraktım ve tekrardan bloglara bakmaya başladım. Daha birkaç dakika önce komodine bıraktığım telefonum titrediği sırada ekrana denk gelen fotoğraftaki yazı manidardı.

“Yıtip giden zamanlar geri gelir mi bir gün? Bir gün yıtip gittiğinde hatırlar mı seni zaman? Peki zaman bu kadar vefasızsa, neden ona muhtaç insan?”

Gözlerim blogda yazan yazının üzerinde bir sağa bir sola doğru giderken kaç dakika boyunca ekrana kilitlendiğimi bilmiyordum.

Kanser olduğumdan beri kaybettiğim zamana üzü-

mem bir hataydı. Kendimi yıpratmam anlamsızdı. Geçen zamanı kazanmamın bir yolu yoktu. Bir gün öldüğümde zamanla unutulacağımın da farkındaydım. Zaman beni unutacaktı. Dünya beni unutacaktı. Ama her şeye rağmen ben yine de zamana muhtaçtım. Özellikle Doğukan'la tanıştığımndan günden beri.

Gözüm odanın bir köşesine sakladığım tuvalimin görünen sol köşesine takıldı. Dolabın kenarından bana bakıyordu usulca. Çizdiğim Sonbahar yaprakları gözümün önüne geldi. Sonbahar bana sadece tek bir şeyi hatırlatıyordu. O da sonumu.

Doğukan'a bu gece söylemeli miydim her şeyi? Beş aydır sakladıklarımı ona söylediğimde ne tepki verecekti peki? Benim onun zor zamanlarında yanında olduğum gibi o da benim yanımda olur muydu?

Doğukan'ın bu konuda desteğini almak benim için yüksek derecede moral kaynağı olurdu. İnternetteki birçok yazıda hastaların morallerinin yüksek olmasıyla zor kanserlerin yenilebileceği yazılıyordu. Benim gibi kanserim ilerlemiş olan biri için bu ne kadar işe yarardı bilmiyordum ama bu gibi şeylerde mucizeler olması beklenmez miydi?

Doğukan'a hastalığımı söyleme zamanı gelmişti.



20. BÖLÜM

Kaybolmuş ruhumu arıyorum zihnimin içinde; bulmak zorlaşıyor, bulunduğumuz ortam sıklaşıyor, azap veriyor, mahvediyor. Anlamak kolaylaşmaktan uzaklaşıyor; biz yeniliyoruz, toprağa gömülüyoruz her gün yavaş yavaş.

Çırpınıp kurtulmaya çalışırken bataklıkta olduğumuzu göremiyoruz bazen. Ya da kendimizi güvenli bir mağarada sanıyorken çoktan kapana kısılmışız.

Tüm bu karmaşanın ortasında önemli olan bataklıktayken tutunmamız için uzatılan dalı görebilmek; karanlık bir mağaradayken uzaklarda görünen o ufacık ışığın yarattığı özgürlük duygusuyla ayağa kalkabilmek. Önemli olan her türlü anlamsızlığın, her türlü hiçliğin içinde yalnız olmadığınızı hissetmek.

Şimdi ben bu koskoca karanlık hiçliğin ortasında bir yıldız arıyordum kendime. O yıldızın beni aydınlatmasını umuyordum. Korkularıma, acılarıma çare olmasını umut ediyordum.

Doğukan'ın gerçekleri bilmeye hakkı vardı. Tıpkı benim onun yanında olduğum gibi o da benim yanımda olacaktı. Bana destek olacaktı.

Doğukan'ın attığı mesajı görmezden gelerek heyecandan titreyen ellerimle, "Doğukan, sana önemli bir şey söylemem gerekiyor." yazdım.

Vazgeçme Bahar. diye geçirdim içimden. *Cesaretini topla.*

Yazıyor...

Kalbim hızla atarken ona bunu mesaj olarak anlatmaya karar verdim. Onun yaptığı gibi görüntülü konuşmayı düşündüm ama o kadar cesaretli olmadığım gerçeği etrafımda dönüp dolaştı.

"Aramamı ister misin?"

Yazdığı mesajı gördüğümde, belki de bu kadar zaman boşuna ondan sakladım, diye düşündüm.

"Evet." yazıp yolladım.

Kalbimin yerinden çıkacakmış gibi çarpması dışında gayet iyiydim.

Derin bir nefesi içime çektim ama hiçbir işe yaramadı. Beş aydır ona söylemediğim, sadece ona değil, ailem dışında kimseye söylemediğim hastalığımı ilk defa ona anlatacaktım. Nasıl sakin olabilirdim? Hastalığımı söylerken ona söylediğim birçok yalan da ortaya çıkacaktı zaten. Arkadaşlarımın olmaması gibi mesela. Tanıştığımız ilk zamandan beri bunu tahmin ediyordu ama sürekli yalanlıyordum. Şimdi düşününce hastalığımı söylerken bir de ona bu yalanlarımı açıklamak çok zor olacaktı.

Her an vazgeçecek gibi hissediyordum. Söylememeli miydim yoksa? Söylersem gözünde bir yalancıdan farkım kalmazdı ki? Ya bir yalancı olduğumu düşünüp benimle bağlantısını koparırsa? Ya hep en korktuğum başıma gelirse ve ölüme bu kadar yakın biriyle arkadaş olmak istemezse?

Telefonumun elimde titremesiyle eş zamanlı olarak ben de titredim. Hızla sırtımı yatağın başlığına verdim ve diz üstü bilgisayarımı bir kenara bırakıp dizlerimi kendime doğru çektim. Telefonumun ekranında “*Biri arıyor*” yazarken bir kez daha derin bir nefes aldım.

Başarabilirsin Bahar.

Telefonu açıp kulağıma götürmemle onun sesini duymam bir oldu. “Bir sorun mu var?”

Sesini duymamla birlikte zaten deli gibi atan kalbim bin kat daha hızlı atmaya başladı. İçimdeki sakin olmaya çalışan yanımla iyice derinlere gömüldü.

“Var,” dedim çekingen bir sesle. Bir süre konuşmamı bekledikten sonra, “Bahar meraklandırma da söyle. Ne oldu?” dedi sabırsızca.

Adımı her söylediğinde beni ne hale getirdiğini bilse bir daha bunu yapmazdı. Böyle yaparak ona anlatmamı daha da zorlaştırıyordu.

“Sadece dinle tamam mı?” dedim sakince. “Pekâlâ,” dedi aynı şekilde.

Derin bir nefes çektim içime. Bunu belki de aylar önce yapsaydım böyle olmayacaktı. Doğukan’a bu kadar alışmadan önce ona söyleseydim bunları, benimle arkadaşlığını koparsa bile üzülmecektim. Birkaç gün gözyaşı döker, yine alışırdım yalnızlığıma. Şimdi ise onunla konuşmadan geçen bir günümü düşünemiyordum bile. Beş aydan bahsediyoruz burada. Ortalama yüz elli günden. Yüz elli gün boyunca aralıksız konuşmuştuk biz. Her günüm onunla konuşarak geçiyordu.

Şimdi bir anda onun hayatımdan gitmiş olduğu düşüncesi bile korkunç geliyordu bana. O olmadan okula git-

meye devam eder miyim bunu bile bilmiyordum. Bana güç veren, güçlü olduğumu ve cesur olmam gerektiğini söyleyen sadece Doğukan'dı. Başka türlü dayanamazdım bile bu kadar.

Telefonun diğer ucunda sabırla beni bekleyen Doğukan'ı hatırladım. Bir şeyler söylememi bekliyordu. Ciddi konuşmamdan ve ses tonumdan anlamıştı bir şeylerin ters gittiğini.

Son bir kez daha derin bir nefes çektim ciğerlerime. Nasıl anlatacağımı, nereden başlayacağımı bile bilmiyordum. Tekrardan düşüncelere dalmadan, içimden nasıl gelirse anlatmaya başladım.

“Özür dilerim,” dedim ilk olarak. “Böyle olacağını bilmiyordum. Bu kadar uzayacağını bilmiyordum.” *Sana bu kadar bağlanacağımı bilmiyordum.* “Benim hakkımda bundan sonra nasıl düşüneceksin onu da bilmiyorum. Ya da belki konuşmayacaksın, bilmiyorum işte, hiçbir şeyi bilmiyorum. Bildiğim tek şey artık senden bunu saklamak istemediğim. Sen de lütfen, sadece bir kez bile olsa, kendini benim yerime koy, tamam mı?”

Cümlemleri bitirdiğimde derin nefes alma sırası ondaydı. “Neden seninle konuşmayacağım? Ne sakladın benden?”

Tam ağzımı açıp cevap verecekken sustum. *Söyle Bahar...*

“Sadece normal bir hayatım olsun istemiştım ben. Öyle lükse, aşırıya ihtiyacım yoktu benim. Okuluma gideyim, birkaç yakın arkadaşım olsun, her genç gibi ben de gezeyim, eğleneyim, sıradan bir genç olayım istemiştım.” Birkaç saniye sustum. “Her şey istenildiği gibi olmuyormuş ama.”

Doğukan, sessizce beni dinliyordu. Onun nefesinin sesini duymak beni daha da heyecanlandırıyordu. O, oradaydı. Biri oradaydı. Ağzımdan çıkacak gerçekleri duymayı bekliyordu.

Bir türlü söyleyemiyordum. Tam ağzımı açıyordum ama yine bir şey susturuyordu beni. Nasıl söyleyeceğimi bilemiyordum. Ya da nereden başlayacağımı. Eksik kalıyordu her şey. Anlatamıyordum şu an zihnimin içini. O kadar karışıktı ki düşüncelerim. Her şey birbirine girmişti. Ona söylediğim yalanları şimdi hatırlıyordum. Gerçekleri söylememle birlikte onlarda ortaya çıkacaktı teker teker. İğrenecekti belki de benden. Aramızdaki şey onun gözünde bir yalan üzerine kurulu olacaktı. Benimle konuşmayacaktı işte. Arkadaşlığımızı bitirecekti. Biz diye bir şey kalmayacaktı ortada. Yaprakçık ve Biri bitecekti.

“Bahar, ne söylemek istiyorsan bana söyleyebilirsin,” dedi güven verici bir sesle. Ellerim buz gibi olmuşken onun sesini duymamla vücudumda bir sıcaklık hissettim bu sefer. Güven hissi doldu içime. Az önceki belirsizlikler uçtu gitti bir anda. Belki de çok karamsar davranıyordum. Belki de haklı bulacaktı beni. Kızacaktı, bağıracaktı ama yine de affedecekti. Böyle olmaz mıydı? Eğer gerçekten bir şeyler ifade ediyorsam onun hayatında, yapardı. Affederdi beni. Destek olurdu bana.

Gözlerim çoktan dolmuştu bile. Daha mutluluktan ağlamanın ne demek olduğunu yeni öğrenmişken şimdi korkudan ağlıyordum. *Biri*’ni kaybetmekten korkuyordum. Gözlerimi kapatıp derin bir iç çektiğim sırada birkaç damla yaş gözlerimden aktı.

Söyleyip kurtulmam gerekiyordu. İşi dolandırırsam bi-

liyordum ki söyleyemeyecektim. Tek bir cümleyle konuya girmem gerekiyordu. Gerekli şeyleri sonradan söyledim nasıl olsa.

Bir kez daha içimden kendime cesaret verdim.

Söyle gitsin. Daha ne kadar saklayacaksın? Ölüm haberini aldığımda mı öğrenmesini istiyorsun? Hadi! Söyle! Onun sana güvendiği gibi sen de ona güven!

Zihnimin içinde dönen düşüncelerden kurtuldum ve bir çırpıda söyledim.

“Doğukan ben çok hastayım.”

Dudaklarımın arasından çıkan bu cümleyle birlikte gözlerimden yaşlar birer birer akmaya başladı. Dudaklarımı birbirine bastırdım ve hıçkırıklarımı içimde tuttum. Derin bir nefes çektim içime. Duyduğuna emindim.

“Galiba ölüyorum. Yani, ölüyorum. Galibası kalmadı artık.”

Bunu söyledikten sonra telefonumu kulağımdan çektim. Gözlerimi sımsıkı kapattım ve ağzımı boş olan elimle kapattım. Gözyaşlarımı döktüm ve sessizce hıçkırıklarımı serbest bıraktım.

Biraz sakinleştiğimi düşündüğümde telefonumu kulağıma götürüp, “Özür dilerim,” dedim titreyen sesimle. “Daha önce söylemeliydim ama yapamadım.”

Doğukan’ın bağırان sesini duyduğumda ağlamam durmuştu. “Ne saçmalıyorsun şimdi sen! Ne hastalığı, ne ölmesi? Doğru düzgün anlatsana!”

Durmuş olan ağlamam gözyaşlarımın yeniden akmasıyla tekrar başlamıştı. Hatta bu sefer dayanamayıp hıçkırarak ağlamaya başlamıştım. Doğukan’ın sesi daha da telaşlı gelmeye başlamıştı, “Ne oluyor, Bahar? Doğru düzgün anlat her şeyi! Ağlama, anlat!”

Deli gibi ağlıyordum. Durduramıyordum kendimi. O telefonun diğer ucunda bana sorularını yöneltirken ona cevap verecek gücü kendimde bulamıyordum. Sorularına nasıl cevap vereceğimi bilemiyordum. Tek yapabildiğim ağlamaktı. Bu şekilde bir sonuca varamayacağımızı biliyordum. Anlatacaklarım uzundu ve hıçkırıklar arasında anlatabileceğim şeyler değildi. Sakinleşmem gerekiyordu.

Elimin tersiyle gözyaşlarımı sildim. Hıçkırıklarım yavaş yavaş azalırken kendimi sakinleştirmeyi başarmıştım. Onun yaptığı gibi yapacaktım.

“Sadece dinle tamam mı?” dedim kırılgan bir sesle.

“Dinliyorum,” dedi endişe dolu sesiyle.

Gözlerimi kapattım. Aralarda duraksayarak ve derin nefesler alıp ağlama isteğimi durdurarak anlatmaya başladım.

“On dört yaşına kadar bir sorun yoktu. Normal bir çocuktum işte. Ailem mutluydu, ben mutluydum. Arkadaşlarım vardı ve her şey normaldi. Her şey olması gerektiği gibiydi.”

Birkaç saniye duraksadım ve sonra devam ettim.

“Önceleri bana ne olduğunu söylememişlerdi. Sürekli hastaneye gitmeye başlamıştık. Bir sürü testler yapıyorlardı. Liseye başlamam gerekeceği gün annem sabah beni uyandırmamıştı.”

O günü hatırlayınca derin bir iç çektim. “Uyandığımda okul saatini çok geçmişti. O gün, annem bir daha okula gitmeyeceğimi söylemişti. O günden sonra da bu seneye kadar hiç gidememiştim zaten.”

Kapattığım gözlerimi açtım ve odama göz geçirdim. “O günden itibaren hep aynıydı günlerim. Sabah kalkıyordum, kahvaltı yapıyordum. Sonra özel hocalar eve geli-

yordu ve özel ders alıyordum. İlaçlarımı içiyordum. Ya biz hastaneye gidiyorduk ya da doktorlar eve geliyordu.”

Hatırlamak adına tekrar kapattım gözlerimi. Bir süre düşündüm ve tekrar konuşmaya başladım.

“Bir yıl boyunca ameliyatlara girdim ve kanseri yendiğimi söylediler. On altı yaşında her şeyin düzeldiğini sandım. Bir daha hastanelerde sürünmeyeceğime inandım. Okula tekrar devam etmek istedim ama izin vermediler. Bir süre daha evde kalmamın daha iyi olduğunu söylediler. Sonra kanser belirtileri yeniden ortaya çıkmaya başladı. Bu sefer kontrole gittiğimizde kanserimin iyi huyludan kötüye döndüğünü söylediler.”

Yutkundum. “O yıl yurt dışına çıkmıştık. İkinci ameliyatım için. Aptal bir heyecan vardı içimde. Sanki gezmeye gidiyordum. Ameliyata girecektim.” Yüzümdeki yaşlarla tezatlık oluşturacak şekilde güldüm alayla.

“Girdim ameliyata. Hatta defalarca girdim. Ailem ve doktorlar hep iyisin diyorlardı. Daha iyi oldun, iyileşiyorsun diye kandırıyorlardı beni. Saf ben, inandım onlara. Bir gün ailemle doktorun yaptığı bir konuşmayı duydum.” Derin bir nefes çektim içime. “Kanserin ilerlediğini ve artık bundan sonra yapabilecekleri tek şeyin ömrümü uzatmak olduğunu söyledi doktor.” Duraksadım. “Yıktım ortalığı. Hastaneyi birbirine kattım. İsyan ettim. Sakinleştiricilerle durdum.”

Gözlerimden akan yaşları sildim. Bir ağlama krizine daha giremezdim. Şimdi büyük itirafları etme zamanıydı.

Dakikalar sonra Doğukan konuşabilmişti sonunda. Bu sefer sesi sinirli ya da yüksek değildi. Sakin bir sesle, “Neden bana söylemedin?” dedi.

Gözümünden düşen yaşı hızla sildim, “Seninle tanışana

kadar tüm gün yatağında yatıp film izlemek dışında başka bir eğlencem yoktu benim. Ailemden başka kimsem yoktu. Bunları kendime bile söylerken utanıyorum. Zavallının tekiyim.”

“Sürekli şunu kendine yapmaktan vazgeç!” dedi sesini yükselterek ama hemen ardından sesini alçalttı. “Zavallı falan değilsin. Sadece hastasın. Bu senin arkadaş edinmene engel bir şey değildi ki. Bunu kendine sen yaptın.”

Dediklerinde haklıydı. Hayatımda arkadaş edinilecek tek yer okulmuş gibi baktım. Okula gitmeyince sanki yalnız olmaya mahkûmmuşum gibi hissetmiştim. Onca senemi boşa harcadım, sanki çok uzun yaşayacakmış gibi.

“Bir önemi yok bunun artık. Zaten öleceğim ve ben bu gerçeğe alıştım,” dedim ağzımdan zorla çıkan kelimelerle. “Senin de alışman gerekiyor.”

“Hayır,” dedi fısıltı gibi çıkan sesiyle. “Elini kolunu sallayarak hayatıma girdin, şimdi de aynı şekilde çıkmayı mı planlıyorsun?”

Boştaki elimle yüzümü ovuşturdum huzursuz bir şekilde. Kabullenilmesi zor bir gerçektir ama kimsenin elinden bir şey gelmezdi.

“Söz vermiştin.”

Söylediği bu iki kelime gözlerimde birikmiş olan yaşların yanaklarımdan süzülmesine izin verdi. Dudaklarımı birbirlerine sıkıca bastırdım ve elimle ağzımı kapattım. Çıkan birkaç hıçkırık sesini duymamasını umuyordum.

“Ağlama,” dedi. Buna karşın ilk defa sesini böyle duyuyordum. Her an ağlayacakmış gibi.

Söz vermiştim ona. Ne olursa olsun gitmeyeceksin demişti. Babama, anneme ya da Rosalie’ye benzemeyeceksin demişti. Şimdi nasıl olur da ağlamazdım?

“Bahar, ağlama,” diye üsteledi. Hıçkırıklarımın sesinin ona gitmesine engel olamıyordum.

“Özür dilerim,” dedim tekrardan. “Söz verdim, biliyorum ama-”

Sözümü kesti: “Hâlâ kalbin atıyorsa, bir umut vardır.”

“Ama yok,” dedim ağlayarak. “Bu sonbahar son.”

Bir şey demedi. Bir süre birlikte hıçkırıklarımı dinledik. “Bu kadar ilerlemiş olamaz,” dedi acı bir sesle.

Onun sesini böyle duymak, onun bu hale gelmesini sağlamak, ben de daha büyük bir acı yaratıyordu.

“Üç yıldır Arnaturdo denilen bu saçma kanserle yaşıyorum Doğukan,” dedim. “Bu kadar yaşamam bile bir mucize.”

Tekrar bir sessizlik oluştu. “Bir çaresi yok mu? Başka bir tedavi?” Bilseydi bunu ne kadar çok düşündüğümü...

“Yok,” dedim ağlamaklı bir sesle. “Her şeyi denedik.”

Bu sefer uzun bir süre sessiz kaldık. Biliyordu artık işte. Beş aydır sakladığım şeyi sonunda söylemiştim ona.

Dayanamadan sordum: “Söylemediğim için çok kızdın mı bana?”

Hemen, “Tahmin edemeyeceğin kadar çok,” diye cevapladığında irkildim.

“Korktum,” diye bir şey çıktı ağzımdan. Bunu itiraf edebileceğimi düşünmüyordum bile. Ama sanırım bir işe başladıysam bunu bitirmem gerekiyordu.

“Neden?” diye sordu. “Vereceğim tepkiden mi?”

Konuşmadan önce kurumuş dudaklarımı ıslattım, odamın içerisine bir göz attım. “Benim gibi ölüme bu kadar yakın biriyle arkadaş olmak istemezsin diye düşündüm.”

Cümlem bittiği anda hayret dolu sesiyle, “Bu kadar ap-

tal olamazsın. Nasıl böyle bir şeyi düşünmemi bekleyebilirsin?” dedi.

“Bilmiyorum işte,” diye geçiştirdim.

Asıl söylemek istediğim bu değildi.

Derin bir nefes aldım. “Eğer olur da bir gün bana alışır-san hayatından bir anda yok olmak istemedim. Arkamdan üzülmeni istemedim,” dedim. “Aslında bundan daha çok korktuğum bir şey daha vardı ama bunun olacağından pek emin değildim.”

Bir süre sessiz kaldım.

“Neyden emin değildin?”

Gözlerimi sıkıca kapattım ve titreyen sesimle itiraf ettim.

“Ya olur da ben sana alışırsam ve ölmek istemezsem, o zaman ne yaparım diye korktum.”

Doğukan söylediğim şeyden sonra uzun süre sessiz kaldı.

“Ölmeyeceksin. Nasıl böyle pes edebiliyorsun?” dedi ölüm gibi gelen sessizlikten sonra.

Nasıl bu kadar emin olabiliyordu? Ben bile yıllardır bu gerçeğe boyun eğmişken o, yaşayacağımı nasıl bu kadar kesin söyleyebiliyordu? Onun içinde, benim için bir umut vardı belki ama benim içimdeki umut geçen yıllar sonunda tükenmişti artık.

“Hastalığının ciddiyetini bilmiyorsun,” dedim acı bir sesle. “Çok, çok ilerledi. Okula başlamadan önce eve özel hocalar bile gelmemeye başlamıştı. Sınava kadar yaşayacağımı düşünmüyorlardı.”

Sinirle, “Sen kafanda bitirmişsin ki her şeyi. Sonbaharın gelmesine gerek yok gömülmen için,” dediğinde buna verecek cevabım yoktu.

Onun gözünde ben hayatı için savaşmaktan vazgeçmiş bir kızdım. O böyle olmamı istemiyordu. O, son ana kadar savaşmamı istiyordu. Ama ne yapabilirdim ki? Ben onunla tanışana kadar, yıllarca sadece ölümün gelmesini beklemiş olan bir kızdım. Sadece beş aydır yaşadığımı hissedebiliyordum. Bu sürede, yıllardır değişmeyen ‘ölüm’ gerçeğini göz ardı edip yaşamak için nasıl savaşabilirdim?

“Yapamam,” dedim. “İpleri bu kadar bırakmışken tekrar yaşamak için savaşamam.”

“Neden?” dedi aniden. “Senin yerinde olup yaşamak için her şeyi yapan, son ana kadar mücadele veren birçok hasta varken sen neden bu kadar umutsuzsun?”

“Çünkü o insanlar umut olarak sevdikleri birine bağlanıyorlar. Benim annem bile daha yeni yüzüme bakmaya başladı. Yıllardır bir kafesin içindeyim ben. Beni oraya insanlar tıktı!”

Kısa bir süre sessiz kaldık. “Hastalığını öğrendiğinde hiçbir arkadaşın olmadı mı yanında?” diye sordu.

“Hayır,” dedim. “İlk tanıştığımızda, sen arkadaşlarınla kafede otururken senin dışında konuşacak başka arkadaşımın olmadığını ve bu yüzden benimle konuştuğunu söylemiştin,” dediğimde kendi söylediğim şey gözlerimde canlanmıştı.

“Onu öylesine söylemiştim. Seni kırmak gibi bir amacım-” derken sözünü kestim.

“O gün ben uzun bir zamandan sonra ilk defa dışarı çıktım,” dedim. “İlk defa kendi başıma alışveriş yaptım. Ve sonunda aşırı derecede yorulduğum için bir kaldırımın kenarına çöküp annemi arayıp beni almasını istedim,” dediğimde bunları neden anlattığımı bilmiyordum. Sanırım beni üzdüğü zamanları bilmesini istiyordum. Çünkü

arkadaşsız olduğumu yüzüme vurduğu her an içimdeki umudu da söndürmüştü. Evet, Doğukan hayatımda bana umut veren sayılı kişilerdendi ama umudumu kıran kişilerin başında da yine o geliyordu.

“Çok özür dilerim,” dedi üzgün bir sesle. “Bilseydim böyle konuşmazdım.”

“Yılbaşı gecesi bana partinin fotoğrafını attığında ben evde akrabalarımınla birlikte tombala oynuyordum,” diyerek bir başka gerçeği daha söyledim.

“Bahar. Ben-”

“Sinemaya karanlık korkum olduğu için değil, hastaneye gitmekten ve hastalığım yüzünden gidememiştim. Ve de ortaokuldaki arkadaşlarım tam bir pislikti,” dedim hızla.

O daha bir şey demesine kalmadan, “Sen bana her ‘Ne yapıyorsun?’ diye sorduğunda sana ‘Oturuyorum,’ dememin nedeni bu hastalıktı işte,” dedim. “Her şeyin, sana söylediğim bütün yalanların tek sorumlusu bu hastalıktı.”

Sonunda sustuğumda derin bir nefes aldım. İçimde ne varsa söylemek istiyordum ona. Bunlar dışında daha birçok zaman kalbimi kırmıştı benim. Bilseydi yapmazdı biliyordum ama yine de çok acıtmıştı canımı. Bazı geceler çok aklıma takardım sözlerini. Beynimin içinde dönüp dururdu ve uyutmazdı. Bilsin istiyordum yaptıklarını. Belki kötüydü yaptığım şey ama yapmasaydım hiçbir zaman rahatlayamazdım.

Tekrardan, “Özür dilerim,” dedi. “Bilmeden seni kırdığım için, canını yaktığım için özür dilerim.”

“Ben bu kadar şeyden geri kalmışken, yaşıtlarım hayatlarını yaşıyorken ben bir odada tıklılı kalmıştım,” dedim. “Şimdi hâlâ bana neden pes ettiğimi mi soruyorsun?”

Doğukan'a fazla yüklendiğimi hissettim. Onu üzmem istemiyordum ama bunlar gerçeklerdi. Kim istemezdi yaşamayı? Ben de istemiştim. Çabalamıştım ama olmamıştı. Çevremdekilerle kendimi kıyaslayınca daha da yıpratmıştım kendimi. Ve sonunda da ölümü bekleyen bir kız olmuştum.

Doğukan, "Artık pes etmek diye bir şey yok," dedi. "Hayatında savaşmak için birine ihtiyacın varsa o ben olabilirim. Çünkü aynı şekilde, ben senin için hayatta kalmaya çalışıyorum Yaprakçık." Lafı bittiğinde nefesim kesildi.

Ölmeden Önce Yapılacaklar listemden bir maddenin daha eksildiğini hissettim bir anda. Belki de hayatım boyunca hayal ettiğim şey gerçekleşmişti o an. Söylediği şeyle birlikte hissetmişim o hissi. Filmlerde, kitaplarda okuduğum şey bana da olmuştu sanki.

Bunun ne demek olduğunu biliyordum. Yeni bir duyguydu bu benim için. Doğukan'la yeni tanıştığım zamanlarda, "*Daha arkadaşlığın ne demek olduğunu yeni öğrenmişken, başka duygular hissetmem mümkün değil,*" gibi bir şeyler söylediğimi hatırlıyordum. Nereden bilebilirdim beş ay sonra bu sözümün yüzüme çarpacağını?

"Senin için savaşacağım öyleyse," diye bir şey çıktı ağızımdan. Anında kalbim hızla atmaya başladı. Bu söylediğim cümleden ne hissettiğim anlaşılır mıydı?

Biraz utandığımı hissetmişim. Buradaki biraz, onunla yüz yüze olmadığım içindi. Şu söylediğimi onun karşısında söyleseydim çoktan heyecandan bayılmış olurdum. Sanırım ben ona çoktan âşık olmuştum.



21. BÖLÜM

Servisten inip bahçeye adımımı attığım anda ben ne olduğunu anlamadan, biri beni omzuna alıp bahçenin ortasında döndürmeye başlamıştı.

“Dur, yapma!” diye bağırdığım sırada beni yere indirmiş ve sıkıca sarılmıştı bu çılgın kişi. Ben tam ağzımı açacağım sırada kollarını benden ayırıp iki eliyle yanağımı sıkmaya başladığında karşımdakinin Yağız olduğunu görmüştüm.

Başka kim olabilirdi ki?

“Cuma günü doğum gününmüş senin. Niye söylemedin, Maviş?” dediğinde, “Ben de unutmuştum zaten,” dedim boğuk bir sesle yanaklarımı sıktığı için.

Ellerini tutup çektim ve yanaklarımı ondan kurtarabildim. “Sana sürprizim var kız. Hadi yine iyisin,” deyip gülmüsedğinde şaşırmıştım.

“Sen? Sürpriz?”

Yağız bir insanın hayatında görüp görebileceği en deli insandı. Yakışıklı mıydı? Son derece. Ama kişiliği bambaşkaydı.

“Fazla şımarma ha. Müessesemiz sadece belirli gün ve

haftalarda görev yapmaktadır,” dediğinde gülmeme engel olamadım.

“Müessese? Sen böyle kelimeleri bilir miydin?” dememle bu seferde o glmt.

“Tabii kızım ne sandın,” deyip göz kırptı.

Onun bu davranışına gülmeden edemedim. Elindeki tespihi helikopter kanadı edasıyla salladı, “Hadi kız. Oyaladın bak yine beni. Srprize geç kaldık,” dedikten sonra omzumdan tutup beni okulun içine sürükledi.

Beni sürüklediğİ sırada, “Srprizlerin, sürpriz olması gerekmez miydi? Yani sürpriz olunca sürpriz olmuş olur. Sürpriz olmazsa, sürpriz olma-” diye saçmaladığım sırada Yağız eliyle ağzımı kapattı.

“Anladık, beyin falan bırakmayacaksın sen bende. Azıcık sus. Sürpriz işte.”

Mecburen dediğini yapıp yürüdüm. 12-E’nin önüne geldiğimizde kapı kapalıydı. Beni en çok şaşırtan şey ise içeriden ses gelmiyordu.

12-E sınıfından ses gelmemesinin sadece iki nedeni olabilirdi.

1) Beden dersinde olmaları.

2) Hafta sonu olması.

Bunun dışında başka bir neden düşünemiyordum bile. Yağız çoktan elini ağzımdan çekmişti. Ona doğru döndüğümde, “Srprizin buydu. 12-E sessiz,” dedi.

“Şaka mısınız?” bakışımı ona attığımda, “Tamam, tamam a kapıyı gir içeri,” diye düzeltti.

Derin bir nefes aldım ve kapının arkasında beni bekleyen sürprize bakmak için kapıyı açtım.

Amamla birlikte yüzüme bir küçük pasta yapışması ve

ardından pilates topuna benzer bir topun yüzüme çarpmasıyla geriye doğru yere yapışmam bir olmuştu.

Ben yerde gözlerim kapalı bir şekilde uzandığım sırada, 12-E'deki sessizlik, yerini bağrıışmalar, kahkahalar ve yüksek sesle ve iğrenç bir melodiyle, “Geçmiş doğum günün kutlu olsun Maviş!” şarkısına bırakmıştı.

Gözlerimi defalarca kez kırıp sonunda etrafımda dökülen ve şarkı söyleyen bir 12-E vardı. Tabii ki de tam tepemde Yağız kahkahalarla gülüyordu. Bir taraflarımın morardığı kesindi.

“Al sana sürpriz!” dedi ve kahkaha atmaya devam etti. Kalabalık bir süre daha şarkısını söyledikten sonra Yağız, “Gençler, hadi hadi!” dediğinde ayaklarımdan ve kollarımdan kaldırıldığımı hissetmemle küçük bir çığlık attım.

“Ne yapıyorsunuz?” dememe kalmadan beni havaya atıp tutmaya başlamışlardı.

İşin uyuzluğundan sıyrılıp bu anın tadını çıkardım, kahkahalarla ve tavana yapışma korkusuyla 12-E'nin beni tutup havaya zıplatmasına izin verdim.

Hayatımda hiçbir zaman bu kadar kalabalık bir topluluk doğum günümü kutlamamıştı. Tabii ki de hâlâ Doğukan'ın hediyesi hayatımda aldığım en güzel hediye olarak kalacaktı.



Ders coğrafya olduğunda en iyi şey defterde boş bir sayfa alıp saçma şeyler karalayarak düşüncelere dalmaktı. Üstelik şimdi düşünecek çok şeyim vardı. Başta Doğukan olmak üzere.

Ne kadar benim için zor olsa da kabul etmiştim bu gerçeği. Hoşlanmak değildi benimkisi. O evreyi haberim olmadan çoktan geçmiştim sanırım.

Onu sevdiğimi kabul ettiğim gün cumartesiydi ve pazar günü de onunla konuşurken ayrı bir heyecan hissetmeye başlamıştım. Normalde de heyecanlanırdım ama bu heyecan başkaydı. Eskiden kendimi ona sevdirmek ya da onun isteyeceği biri olmak gibi bir amacım yoktu ama artık onunla normal bir şekilde mesajlaşırken bile kırk kere yazıp siliyordum. Çoğu zaman Doğukan, “Neden yazıp siliyorsun?” diyordu ama elimde değildi.

Doğukan’ın davranışları da değişmişti benim gözümde. Eskisi gibi “arkadaşız” sinyalleri vermiyordu artık. Ya da ben öyle görmek istiyordum. Emin değildim ama bir şeylerin değiştiğini hissedebiliyordum.

Aylar önce yaşamak için bir amacım yoktu. Evet, ailem her zaman benim için değerli olmuştu ama onlar kendilerini benden uzaklaştırmışlardı. Onlar dışında tutunabileceğim başka dalım yoktu. O yüzden, şimdi ölsem bile umurumda olmaz, diye düşünüyordum.

Ta ki Doğukan’la tanışana kadar...

Bir anı canlandı zihnimde. “Neden bu dünyaya geldik?” diye sormuştum ona ilk görüntülü konuşmamızda.

O da bana, ”Herkes bu dünyaya belirli bir amaç için gönderildi. Kimse boş yere burada değil. Eğer hâlâ buraya gelme amacını bilmiyorsan henüz o amacı gerçekleştirmediğindir,” demişti.

Ve ben de içimden, “Yok yere burada değilim. Bu dünyaya birilerinin hayatını değiştirmek için geldim; o birileri de benim hayatımı değiştirmek için bu dünyaya geldi,” demiştim.

Sanırım o birilerinden biri ben, diğeri Doğukan’dı.

O kadar karmaşık duyguların içindeyim ki beynimin

içinde dönenleri sözcüklere dökmek imkânsız geliyor bana. Yerimde duramıyorum adeta. Tek bir mesaj sesiyle kalbim eskisinden daha hızlı atmaya başlıyor, yazdığı mesajı okuyunca bu durum ikiye katlanıyordu. Ne haftaya başlayacak olan sınavlar umurumdaydı, ne de başka bir şey.

Onun sayesinde üstümdeki gri bulutlardan kurtulmuştum ben. Güneşin ışığını ve sıcaklığını hissedebiliyordum artık. Şimdi o meşhur Balkanlardan gelen soğuk hava dalgası bile gelse soğutamazdı içimdeki sıcaklığı.

Başka bir şey düşünemiyordum. Derste, teneffüste, serviste, evde, yemek yerken, uyandığımda, uyumadan önce ve rüyalarımda...

Uyurken son düşündüğüm, uyandığımda ilk düşündüğüm o olmuştu bir anda. Bunu nasıl başardı, diye düşünürken aslında bu hissi aylar öncesinden hissettiğimi anlıyordum.

Sadece bu duyguya, heyecana ne diyeceğimi bilemediğim için bu kadar uzamıştı kendime itiraf etmem. Asıl kötü olan da bundan sonra ne yapacağımı bilmemem.



22. BÖLÜM

Son ders zilinin de çalmasıyla eşyalarımı çantamın içine koyup kızlarla birlikte sınıftan çıktım. Koridorda sohbet ederek bahçeye indiğimiz sırada telefonumun titrediğini hissettim ve elimi cebime attım. Telefonumu cebimden çıkardığımda ekranda yazan şeyi gördüğümde koridorun ortasında kalakalmıştım.

Biri arıyor...

Durduğumu gören kızlar da geri dönüp bana baktı. Özlem, “Ne oldu?” diye sorduğunda ekranı çevirip onlara gösterdim. Onlar Doğukan’la nasıl tanıştığımızı bilmiyorlardı.

O gün onlara Doğukan’dan biraz hoşlandığımı söylemiştim. Bununla birlikte o hep hayal ettiğim kız grubu sohbetini yapmıştık. Anlattıklarına en az benim kadar onların da heyecanlandığı görmek beni mutlu etmişti.

Onlara Doğukan’ı anlatıp fotoğrafını gösterdiğimde hepsinin suratında kocaman bir şaşkınlık ifadesi oluşmuştu. Üçü de Doğukan’ı çok beğenmişti. İçimde bir yerlerde ufacık bir kıskançlık kırıntısı oluşurken hemen elimdeki

faraşla ve süpürgeyle ondan kurtulmuştum. Özlem, Sevim ve Gamze'den kıskanacak halim yoktu Biri'yi.

Bugün onlara Doğukan'dan bahsettiğim için ekrandaki yazıyı onlara gösterdiğimde heyecanımı garipsemediler.

“Hadi açsana!” dedi Gamze heyecanla.

Hızla telefonu açıp kulağıma götürdüm. Sevim kulağıma götürdüğüm telefonuma yaklaşmış duymaya çalışıyordu. Gamze ve Özlem ardı ardına, “Ne dedi? Ne dedi?” diye soruyorlardı.

“Selam Yaprakçık,” dedi Doğukan neşeli bir sesle. Kalbim yerinden çıkacakmış gibi atarken, “Selam Biri,” dedim ben de aynı şekilde.

Hafifçe güldüğünü duydum. “Okulda mısınız?” diye sordu. Koridor çok kalabalık değildi ama öğrencilerin yüksek sesli konuşmasından bu anlaşılıyordu.

O sırada Sevim, hızla Gamze ve Özlem'e dönüp, “Selam Yaprakçık dedi!” diye bağırdığında yüzümü buruşturdum. Bunu Doğukan'ın duymaması imkânsızdı.

“Hoparlöre mi aldın?”

Sinirli bakışlarla kızlara baktıktan sonra dikkatimi tekrardan telefona verdim. “Hayır. Nereden çıkardın?”

“Okuldan çıktım şimdi. Sen ne yapıyorsun?” diyerek konuyu değiştirdim. Bu sırada koridorda yürümeye başlamıştım.

Merdivenlerden inerken bakışlarımı basamaklara odaklamıştım. “Ben de dersten çıktım şimdi,” dedi o sırada.

Zemine basmama son üç basamak kaldığı sırada son zamanlarda alışkanlık haline getirdiğim ‘kendi ayağıma takılma’ olayını yaşadım ve küçük bir çığlık eşliğinde ellerimi önüme siper ettim. Tam yüz üstü çakılmayı beklerken biri

omuzlarımdan beni yakaladı. Ardından ben ne olduğunu anlamadan omuzlarımdan tutup beni havaya kaldırdıktan sonra iki ayağımın üzerine getirtirdi ve bıraktı.

Bu ayı gücüne sahip tek kişi vardı. O da Yağız'dı.

“Hop Maviş! Ne bu dikkatsizlik kızım. Vallahi yeri yalayacaktın ha,” dediğinde ben hâlâ az önceki yere düşme vakasını atlatmanın şokundaydım.

Gözüm daldığı sırada parmaklarını gözümün önüne getirdi ve şaklattı. “Pişt, kız iyi misin? Kime diyorum ben?”

Gözlerimi üst üste birkaç kez kırptıktan sonra kendime gelebilmişim. “İyiyim ben ya, yok bir şeyim,” diye geçiştirdikten sonra elimde tuttuğum telefonumdan Doğukan'ın dışarıya gelen sesini duydum.

“Bahar! Orda mısın? Bir şey mi oldu?”

Çığlığımı duymuş olmalıydı.

Tam telefonu kulağıma götürüp açıklama yapacağım sırada Yağız telefonu elimden kaptı ve kulağına götürdü.

“Hayırdır?”

İşte başlıyoruz, diye geçirdim içimden. Yağız'ın arkadaşlığımızın yaklaşık ikinci ayında bana söylediği bir söz vardı.

“Sen benim küçük kız kardeşimsin. Erkek sinek bile yaklaşamaz sana. Tabii bela aramıyorsa.”

Bu durumda hemen telefonumu geri almam lazımdı.

Doğukan'ın duymaması için, “Yağız telefonu ver!” dedim fısıldayarak. Yağız, elini sallayıp beni susturdu. “Ben Yağız. Sen kimsin onu söyle bir.”

“Yağız,” diye direttim tekrar. O ise işaret parmağını dudığına götürerek sus işareti yaptı.

Gamze, Sevim ve Özlem de o sırada yanımdaydı. Onlara döndüğümde, ‘yapacak bir şey yok’ bakışlarını attılar.

“Yağız, versene telefonumu diyorum sana!” dedim bağıarak.

O ise dediğimi duymazlıktan gelerek Doğukan’la konuşmaya devam etti.

“Ne işsin sen? Nereden tanıyorsun Maviş’i?”

Bir anda kulağındaki telefonu elinden almaya çalıştım. O ise telefonu havaya kaldırarak almamı engelledi. Birkaç zıplayarak almaya çalıştığım denemeden sonra tekrardan telefonumu kulağına koyup okul binasının çıkış kapısına ilerledi. Ben de peşinden ilerledim.

“Maviş tabii. Bir sorunun mu var?”

Bu işin sonu kötü bitecekti.

“Yağız telefonumu ver!” diye bağırdım bu sefer yüksek sesle. Artık fazla ileri gitmişti. İzinsiz elimden telefonumu alıp Doğukan’la böyle konuşmasının hiçbir olur yanı yoktu.

Yağız ise yine beni umursamadan Doğukan’la konuşmaya devam ediyordu.

“Bırak sen Bahar’ı. Yanımda o, bir şeyi yok. Sen Bahar’ın neyisin onu söyle bana bir?”

“Yağız saçmaladın artık ver şu telefonu!”

Yağız hâlâ beni görmezlikten gelmeye devam ederken iş çıkışından çıktı, “Ağzını bozma bak kızın yanında küfrettirme beni.”

“Yağız!” diye bağırdım son kez. Doğukan küfür mü etmişti?

“Kes sesini.”

Acil telefonu almam gerekiyordu. Bir önceki denemeden daha hızlı bir şekilde elindeki telefona atladım ve son gücümle telefonu elinden çekip bahçeye koştum.

Bahçenin ortasına geldiğimde, “Doğukan özür dile-
rim,” dedim hemen nefes nefese. “Yağız biraz-”

“Yağız biraz ne!”

Sesinden son derece sinirli olduğu ortadaydı. İlk defa bana böyle bağırmıştı.

“Yağız beni biraz fazla kız kardeşi gibi görüyor. Bir er-
kekle konuştuğumu görünce-” diye saçmaladığım sırada,
“Sen böyle insanların hayatına karışmasına izin mi veri-
yorsun?” diye bağırdı. Hafifçe irkildim.

“Ben... Yani... O arkadaşım-”

“Ne arkadaş ya! Arkadaş falan görmüyor o seni!”

Bana karşı sesini böyle yükseltmesi kalbimi kırmaya
başlamıştı.

“Yok öyle bir şey!” dedim ben de onun gibi bağırarak.

“Ne demek yok! Almış eline telefonu hesap soruyor
bana!”

Ani bir şekilde, “Bağırma bana!” diye bağırdım ironi
içinde.

“Sen de bağırtacak şeyler yapma!”

“Yağız benden izinsiz aldı telefonu!”

“Ona bu davranışı yaptıracak kadar yüz vermeseydin!”

Sanırım Doğukan’la ilk kavgamızı ediyorduk. Ve bu
kavganın istemeyeceğim şekilde sonuçlanmasından kor-
kuyordum.

Telefonu kapattığımda zaten Yağız’la gerekli şekilde ko-
nuşacaktım ama şimdi tek istediğim telefonu kapatmadan
önce Doğukan’ı biraz sakinleştirmekti.

“Ona yüz vermesem de yapardı! O böyle biri!” dedi-
ğimde, “Nasıl kişilerle arkadaş oluyorsun sen?” diye bağır-
dı tekrardan. “Çok arkadaşının olması iyi bir şey değildir

Bahar! Az ama öz olsa yeter! Okula gitmeye başladın diye herkesle arkadaş olacaksın diye bir kural yok!”

Ben ki önceden hayatında sadece bir yakın arkadaşı olmasına razı olan Bahar’dım. Böyle demesi canımı acıtmıştı.

“Ne yani, okuldaki herkesle arkadaş olmaya çalıştığımı mı sanıyorsun? Özür diledim işte, kapat konuyu!”

“Az önce saçma sapan biri telefonunu alıp bana hesap sordu, ne düşünebilirim ki!”

Hemen sakinleşmezsek bu işin sonu kötü olacaktı. Böyle kavgalarda her zaman bir tarafın yatıştırıcı olması gerektiğini duymuştum. Bu tarafın Doğukan olmayacağı gerçeği kesin bir şekilde önümde duruyordu.

Sakin bir sesle, “Doğukan, tamam. Özür dilerim. Yağız’la da zaten konuşacağım.” dedim.

“Ne konuşacaksın o herifle!” diye bağırdı. “Liselilerle düştüğüm duruma bak!”

Söylediği son cümleyle birlikte kan beynime sıçradı. Az önceki sakinliğimden eser yoktu. Bağırabildiğim en yüksek seste, “Yağız seninle yaşıt! Üniversitede son sınıfmış gibi konuşmayı kes artık! Daha geçen seneye kadar sen de liseliydin! Bıktım senin şu kaprislerinden! Özür dilemekten bıktım. Yeter!”

Bir anda telefonu yüzüne kapattığımda ne yaptığının farkına varmam birkaç saniyemi almıştı. Bir anlık sinirle söylediğim cümleler teker teker beynimin içinde paradedeler atarken kocaman bir pişmanlığın içinde yuvarlanıyordum.

Ne yapmıştım ben?

“Bıktım senin şu kaprislerinden!”

Bu cümleyi ben mi söylemişim? O bana böyle bir şey deseydi kim bilir ben ne halde olurdum. Peki, şimdi o nasıl hissediyordu?

“Ah!” diye bağırdım bahçenin ortasında. Neden hep onu düşünüyordum? Neden önemli olan tek şey oydu? “Neden her şey alt üst oluyor!”

Arkamı döndüğümde Yağız, Gamze, Sevim ve Özlem okul binasının önündeydi. Hızlı ve büyük adımlarla onların olduğu tarafa yürümeye başladım. Yaklaştığım sırada Yağız’ı işaret parmağımla göstererek, “Aptal!” diye bağırdım.

“Sen nasıl telefonumu elimden alabilirsin?” diye bağırdım karşısına dikildiğimde. O ise sesini çıkarmamış, verdiği tepkiye şaşkınlıkla bakıyordu.

Gamze omzumdan tutup beni geri itmeye çalıştı, “Bahar, gel hadi.”

Gamze’nin beni iten eline vurdum ve üzerimden attım. Tekrar Yağız’a döndüğümde, “Sana ne kiminle konuştüğumdan?” dedim. “Kimse kim? Elimden telefonumu alıp, hesap sormak ne demek?”

Yağız hâlâ bir tepki vermemişti. Bu davranışı ona daha çok sinirlenmeme neden olmuştu. İki elimle omuzlarından ittirdiğimde biraz sallanmıştı ama geri adım atmamıştı. “Ne yaptığın hakkında en ufak fikrin bile yok!” dedim tekrar bağırarak.

Bir şey demediğini görünce tekrar ittirdim, içimde bitmek bilmeyen bir öfke vardı. “Yok bana erkek yaklaşamazmış, yok onunla konuşamazmışım, yok o yanıma gelemezmiş. Senin derdin nel!” diye bağırdığımda en sonunda ona vurduğum ellerimi bileklerinden yakaladı ve sertçe üzerinden çekti.

“Yetti be! Seninle mi uğraşacağım ben! O küfredene kadar demedim bile bir şey! Seni de kendime yakın saydım, kardeşim dedim, korudum, kolladım, yaptığına bak!”

Ardından hızlı adımlarla okul bahçesini terk etti. Ben ise arkasından öylece bakakaldım.

“Bahar!” Arkamdan Sevim’in sesini duymuştum ama konuşacak halim yoktu. Okul bahçesinden hızlı adımlarla çıkarken onlar seslenmeye devam ediyordu.

“İyiymi ben!” diye bağırıp okulun sokağına çıktım. Okula ilk başladığım zamanlarda da bir kez daha servisi kaçırmıştım. Hatta Duru ve arkadaşlarından dayak yemiştım. O olayın üzerinden beş ay geçtiği için bu zaman içerisinde okuldan eve nasıl gidilebilir öğrenmiştim.

Ana caddeye çıktıktan sonra bir minibüs durdurdum ve bindim. Paramı ödeyip boş bir yere oturduktan sonra ağlamaya başladım.

Ciddi ciddi minibüste ağlamıştım. Fazla dolu olmadığı için pek umursamamıştım ama içeride olanlar da bana dönüp bakmayı eksik etmemişlerdi.

Telefonumu cebimden çıkarıp ekrana baktım. Ne bir mesaj, ne de bir arama. Hiçbir şey yok. Uygulamaya girdim ve Doğukan’ın en son çıkış yaptığı saate baktım. En son benimle konuştuğu zamanlardan kalan bir saat yazıyordu. Peki o zaman şimdi ne yapıyordu? Üzülmüş müydü ona söylediklerim için?

Doğukan sayesinde hissettiğim duygulara bir yenisi daha eklenmişti. Değer verdiğin birinin canı yanınca, en az onun kadar senin de canın acıyordu. Ve benim yaşadığım şey daha kötüydü.

O değer verdiğim kişinin canını ben yakmıştım.

Ya da yakmamıştım. Belki de umursamamıştı. Ama bu düşünce o kadar saçma geliyordu ki. İlk tanıştığımız zamanlara dönsek böyle düşünmem normaldi ama aramızda geçen onca şeyden sonra bunu umursamaması saçma geliyordu. Mutlaka söylediklerim onu az ya da çok yaralamıştı.

Rehberden onu bulduğum gibi “ara” tuşuna bastım.

Telefonu kulağıma götürdüğümde birkaç kez çaldığını duydum. Ardından telefonu açmıştı.

Ben ilk aramada açmayacağını düşünürken onun açmasıyla oturduğum koltukta heyecanla kıpırdandım ve göz yaşlarımı sildim.

“Doğukan?” dedim ağlamaklı bir sesle.

Bir iç çekti. “Efendim?” Onun da sesi iyi değildi.

“Özür dilerim,” dedim. Gözümden bir damla yaş aktı.

“Dediklerimde ciddi değildim. Bir anda ağzımdan çıktı.”

Bir süre sustu. “Doğukan?” diye tekrarladım.

“Tamam,” dedi.

Sesinde soğukluk yoktu. Onu o kadar iyi tanıyordum ki ses tonundan duygularını anlayabiliyor, hatta hissedebiliyordum.

“Tamam değil, biliyorum,” dedim. “Kırıldın bana. Ama gerçekten bak yemin ediyorum gerçek değildi söylediklerim. Amacım aramızın bozulması değildi. Lütfen yapma böyle. Kızma.”

Yine bir süre sessiz kaldı. “Kızamıyorum bile sana.”

Gözlerim irice açılırken dudaklarım hafifçe aralandı.

Benim bir şey dememe kalmadan, “Seninle konuşmadığım bir günü düşünemiyorum,” dedi.

Ağlamam durmuş bir şekilde, minibüste en arkanın bir önündeki ikili koltukta, cam kenarında, yanağımda

asılı kalmış bir damla gözyaşıyla kalmıştım öylece. Hiçbir tepki veremiyordum. Onun da benim gibi düşündüğünü biliyordum artık. O da bensiz bir hayat düşünemiyordu. Benimle konuşamadan geçen bir günü hayal edemiyordu.

Ve son olarak şu sözleri söylediğinde bütün bedenim buz kesti.

“Sensiz mutlu olacağımı düşünmüyorum.”



23. BÖLÜM

Daha önce olan nefes kesilmelerimin hepsini bir kenara bıraktım. Deddiği şeyle birlikte sesli bir şekilde içime derin bir nefes çektim ve öylece kaldım. Gözlerim yuvalarından çıkacak gibi kocaman açılmıştı ve dudaklarım şaşkınlıkla aralanmıştı. Ne diyeceğimi ya da ne tepki vereceğimi bilmiyordum. Donmuştum öylece. Ciddi anlamda donmuştum çünkü ellerim buz gibi olmuştu. Bu cümle ne ifade ederdi? Doğukan da benden hoşlanıyor muydu?

“Lütfen öyle olsun” diye geçirdim içimden.

O öylece telefonun diğer ucunda bekliyordu. Doğukan sürekli hep rahat olandı ama eğer gerçekten onu tanıyorsam, o da o an heyecanlanmıştı. Belki de bu son dediğini ağzından kaçırmıştı. Çünkü bu cümlesini hızlı bir şekilde söylemişti.

Ne kadar böyle demesi beni deli gibi heyecanlandırmış ve mutlu etmiş olsa da bu dediği iyi bir şey değildi. Korktuğum şeyler bir bir başıma geliyordu. Doğukan’ın bana bağlanmasını istemiyordum. Bu söylediği şeyle birlikte ölümümünden sonra toparlanamayacağını anlamıştım.

Artık bir şeyler söylemem gerekiyordu. Ellerim gibi beynimde donmuştu sanki.

Tuttuğum nefesi dışarı verdikten sonra kendimi sakinleştirmeye çalıştım. “Mutlu olmak için bana ihtiyacın olmamalı,” dedim. Böyle bir cümleyi söylemek istemiyordum. Bu güzel anı bu aptal cümleyle bozmamalıyım ama artık çok geçti.

“Sürekli şunu yapmayı kes,” dedi sakın bir sesle. “İyi olacağına kendini birazcık inandırsan olmaz mı Yaprakçık?”

İnanmak mı? Bu yoktu sanırım bende. Umut denen şey de tükenmişti. Ama o vardı. *Biri* vardı. Daha yeni pes etmemeyi öğreniyordum. İyileşeceğime inanabilir miydim?

“Deniyorum,” dedim. Yüzümde kalan yaşı elimle sildim. Etrafıma baktığımda ineceğim yere gelmiştim.

Oturduğum koltuktan kalktığım sırada, “Ben artık sadece sesini duymak istemiyorum,” dedi. Söylediği şey minibüste öylece ayakta kalmama neden olmuştu. Ardından devam etti. “Görüntülü konuşmak da yetmiyor artık. Gerçek seni görmek istiyorum.”

İneceğim yeri geçmiş olmama rağmen hâlâ minibüste ayakta duruyordum. Yani benimle gerçek hayatta görüşmek mi istiyordu?

Yutkunup boğazımı temizledikten sonra, “Benimle yüz yüze görüşmek mi istiyorsun?” diye sordum.

“Evet,” dedi kesin bir dille. Doğukan’ın bu konudaki inatçılığını biliyordum. En başta ona nerede yaşadığını söylemediğimde, görüntülü konuşma açmak istediğimde ve daha birçok olayda inatçılığıyla meşhurdu. Şimdi ona

hayır desem bile bir şekilde o bunu bana kabul ettirecekti. Ama ben buna hazır değildim ki.

Doğukan'ı canlı görmektir konu. Her gece uyumadan önce bu buluşmayı hayal ederek uyuyor olabilirdim ama şimdi iş ciddiye binince bu o kadar kolay olmuyordu. Beş aydan daha uzun bir süredir onu tanıyordum. Tanımak derken yüzeysel bile değil, tamamen onu tanıyordum. Kişiliğini çözmüştüm; neye üzülür, neye kızar, neyle mutlu olur.

Doğukan okuduğum çoğu kitaplardaki gibi kötü olan değildi. Evet, başta bir ego makinesi gibi davranıyordu ama bu tamamen güldürmek içindi ama aslında o duygusaldı. Onun kişiliğinde en belirgin olan şey buydu ve bunu onu gerçekten tanımayan kimse bilmiyordu.

O her zaman gülse de güldürse de, yalnız kaldığında tıpkı benim gibi onun da içinde bir yerlerde yarası kanıyordu.

Bunu biliyordum çünkü onu tanıyordum ve onu o kadar iyi tanıyordum ki şimdi onunla yüz yüze görüşmek istemediğimi söylersem üzüleceğini de biliyordum. Aklından bin bir senaryo uyduracaktı, onu istemediğimi düşünecekti. Doğukan böyleydi. Aklında ne kurarsa ona inanırdı. Ağzımdan, "Yani, olabilir, bakınız bir ara," gibi anlamsız kelimeler çıktı.

"Bakarızı yok Bahar."

Kaçışım yok muydu yani? Bu kadar mıydı teknoloji maceramız? Ya onu gördükten sonra işin büyüğü bozulursa? Ya amacı sadece beni bir kez görüp sonra bağlantısını koparmaksa?

İçimden *Bahar*, dedim. *O kadar hayatını boşuna mı anlattı sana? Boşuna mı ağladı karşında?*

“Tamam,” dedim sonunda kalbim deli gibi atarken. ”Kapatmam gerek.”

“Müsait olunca yazarsın.”

“Yazarım. Görüşürüz.”

“Görüşürüz.”

Telefonu kapatıp cebime koyduğumda beynim kazana dönmüştü. Tüm düşünceler birbirine girmişti. Hâlâ minibüste ayakta dikildiğimi görünce, “Müsait bir yerde inebilir miyim?” diyerek indim. Geldiğim yere baktığımda nerede olduğumu bilmiyordum. Karşı şeride geçtim. Tekrar bir minibüse binip eve gideceğim sırada vazgeçtim. Nisan ayındaydık ve hava o kadar da soğuk değildi. Üzerimde ince bir yağmurluk vardı. Ellerimi cebime soktum ve yavaş adımlarla kaldırımda yürümeye başladım.

Doğukan’ı kanlı canlı karşımda görmek... Bu, o kadar imkânsız geliyordu ki bana. Ben onun numarasını uydu-rup kaydetmiştim telefonuma sadece. Adımı bile bilmi-yordu en başlarda. Görüntülü konuşana kadar nasıl gö-ründüğümü de bilmiyordu. Biri ve Yaprakçık’tık sadece. Bu beş ayda sadece Biri ve Yaprakçık olmamıştık ama. Biz olmuştuk zaman zaman. O ağladığında ben ağlamış-tım, ben ağladığımda o ağlamıştı. Aynı şeye üzölmüş, aynı şeye sevinmiş-tik. Doğum günümde o gece aynı yıldızlara bakıp aynı şarkıyı dinlemiş-tik birlikte. Çok fazla *aynı* geç-mişti hayatımızdan. Şimdi onunla yüz yüze görüşme fikri neden bedenimi buz dolu bir küvete girmişçesine titre-tiyordu? Ama her şeyin ilki hep heyecanlı olmaz mıydı? Bu da bir çeşit randevuydu. Hatta tam anlamıyla bir ran-devuydu! Bu kadar heyecanlı olmam, o buz dolu küvette donmam normaldi.

Onu karşımda gördüğümde ne yapacaktım peki? El sıkışabilirdik mesela.

“Merhaba.”

“Merhaba.”

Bu çok ciddi olurdu. Doğukan’la ben böyle değildik ki. Yoksa sarılır mıydık birbirimize? Ama öyle olursa kalbimin çılgınlar gibi attığını hissederdik.

Ne konuşurduk peki? Nereye giderdik?

Benim yaşımda olan çoğu kıza göre internetten biriyle tanışıp onunla buluşmaya gitmek çok normaldi. Muhtemelen Doğukan benimle ilk tanıştığında da böyle düşünmüştü. Yani onunla tanışıp hemen buluşmak istediğimi. Ama sonradan nasıl biri olduğumu anlamış ve amacımın bu olmadığını, sadece konuşacak birilerini istediğimi fark etmişti. İşte aramızdaki bu şey bizi diğerlerinden ayıran en önemli şeydi.

Telefonumun titremesiyle duraksadım. Cebimden çıkarıp ekrana baktığımda annemin aradığını görmüştüm. Eve çok geç kalmıştım!

Telefonu açıp kulağıma götürdüğüm anda hızla, “Nerdesin Bahar? Saat kaç oldu gelmedin,” demesiyle neye uğradığımı şaşırdım.

“Servisi kaçırdım, minibüse bindim. Ama dalmışım, geçmişim bizim evi, şimdi geri dönüyorum,” diye açıklama yaptım.

“Yürüyor musun?” diye sordu hayretle.

“Evet,” dedim.

“Çabuk minibüse bin! Grip mi olmak istiyorsun?”

“Anne, Nisan ayındayız.”

“Nisan falan anlamam ben, hadi çabuk gel,” dedi ve te-

lefonu suratıma kapattı. Telefonu kulağımdan çektim ve ekranla bir süre boş boş bakıştım. Ardından telefonu cebime koydum ve bir minibüs daha durdurup bindim. Bu sefer dolu minibüse denk geldiğim için düşmemek adına verdiğim mücadelelerden dolayı Doğukan'ı düşünecek zamanım olmamıştı ne yazık ki. Toplu taşıma aşka engeldi.

Sonunda eve geldiğimde ve üzerime rahat bir şeyler giyindiğimde acıktığımı fark ettim. Karnımdaki gurultular bunda büyük rol oynamıştı.

Annem ısıttığı yemeği önüme koyduğunda büyük bir iştahla yemeğimi bitirdim. Bu son zamanlarda olmayan bir şeydi. Bir tabak yemeği zor bitiriyordum genelde.

Masadan kalktığım anda karnıma ve başıma giren eş zamanlı ağrıyla birlikte iki büklüm oldum. Hafifçe inlediğimde annem hemen yanıma geldi.

“Bahar?” dedi endişeli bir sesle.

Elimi sallayarak onu geçiştirdim. “Yok bir şeyim,” dedim derin bir nefes aldıktan sonra. Acı yavaş yavaş dağılıyordu.

“Emin misin? Neren ağrıyor? Çok ağrıyor mu?”

Belimi doğrulttuktan sonra anneme döndüm. “Sorun yok, sadece küçük bir ağrı.”

Bulanık gören gözlerimi sıkıca kapatıp tekrar açtım. Bulanıklık gitmişti. “İlacımı içip, ders çalışacağım. Haftaya sınavlarım var.”

Ayağımdaki terlikleri yere sürterek koridoru aşip odama girdim. Çantamdan ilacımı ve pet şişemi çıkardım. İlacımı içtikten sonra önce kapıyı kapattım sonra da kendimi yatağıma bıraktım. Sırt üstü yatıp gözlerimi kapattığımda başımda hâlâ hafif bir ağrının dolandığını hissedebiliyordum. Şiddetinin artmaması için yalvarmaya başladım.

Neyse ki kısa süre sonra o ağrı da geçmişti. Ders çalışmam gerektiğini hatırladığımda yavaşça yatağımdan kalktım ve çalışma masama geçtim.

Ders çalışmaya başladım, daha doğrusu başlamak istedim ama başaramadım. Konuya bir türlü odaklanamıyordum. Okuduğumu defalarca okumama rağmen anlamıyordum.

Geçen dönem bir şekilde halledip karnemde zayıf görmemiştim. Hatta ucundan da olsa teşekkür almıştım ama bu dönem yaşadığım tüm bu olaylar nedeniyle sınavlardan yüksek notlar alamıyordum. Geçer notu alsam yeter, diyordum. Bu cümleyi kuracağım aklımın ucundan geçmezdi ama tam bir liseli olmuştum.

Telefonumun mesaj sesini duyduğumda bakışlarımı masadan kaldırdım. Telefonumu yatağın üzerinde görünce gidip elime aldım ve yatağıma oturdum. Ekranı baktığımda çok sayıda mesajla karşılaştım. Bunların arasında ne yazık ki Doğukan yoktu. Sevim, Gamze ve Özlem'den gelen mesajları tek tek okudum.

İyi olup olmadığımı soran bir dolu mesaj atmışlardı. Gamze benimle konuşmak istediği bir konu olduğunu söylemişti. Ayrıca Yağız'a tonla küfretmişlerdi.

Doğukan yüzünden aklımdan çıkmıştı. Çok mu üzerine gitmiştim, bilmiyordum. Yağız tanıştığımız ilk andan beri dediği gibi beni koruyup kollamıştı. Tikiler dışında konuşmama izin verdiği tek kişi Yiğit, nam-ı diğer Yiğido'ydu.

Herkesin belirli bir kişiliği vardı ve bu kişilik insanın yaşadığı hayata göre şekillenirdi. Bu aynı Doğukan'ın duygusal olması ama herkese dışarıdan hiçbir şeyi kafasına

takmayan mutlu insan rolü yapması gibiydi. Yağız'ın da bu kadar korumacı olmasının elbette bir nedeni olmalıydı.

Peki onunla barışmalı mıydım?

Sanıyorum ki bu pek bana düşen bir karar değildi çünkü özür dilemesi gereken taraf benim gibi gözüküyordu. Ama Doğukan'ın, Yağız'dan özür dileyip onunla barıştığımı öğrendiğinde beni mahvedeceğini de biliyordum. Ondan ne zaman bir şey saklasam mutlaka bir şekilde öğreniyordu ama bunu ona söyleyip bir kavga daha çıkarmak istemiyordum.

Yağız'la barışacaktım. O sadece beni fazla önemseyen biriydi ve ben sinirle her şeyi birbirine sokmuştum. Önce Doğukan'a demediğimi bırakmayıp sonra sinirle Yağız'a saydırmıştım. Doğukan'la her şeyi yola koyduğuma göre sıra Yağız'daydı.

Ama ondan önce Gamze'nin bana ne söyleyeceğini merak ederek mesaj attım. Kısa süre sonra Çevrimiçi olmuştu. Ekranda beni aradığı yazısını görünce açıp telefonu kulağıma götürdüm.

“N’aber?” diye sordu enerjik bir sesle. “İyidir, senden n’aber?” dedim aynı şekilde.

“Laf olsun diye sormuyorum Bahar. Gerçekten iyi misin? Bugün okul çıkışı olanlar bayağı kötüydü,” dediğinde en son onlara bağırp okulun bahçesini terk ettiğimi hatırladım.

“Her şey yolunda. Doğukan'la barıştık ve Yağız'dan da özür dilemeye karar verdim.”

Cümle bittiğinde “Ne!” dedi şaşkınlık dolu bir sesle.

“Yağız'dan bir de özür mü dileyeceksin?” dedi hayretle.

“O fazla korumacı. Tüm sorun bu,” dedim.

“Sana fazla karışıyor.”

“Böyle davranmasına en başından beri ben izin verdim.”

“Sana karışmıyorum Bahar. Ne dersem dinlemeyeceksin zaten,” dedi beni tanıyarak. “Sadece artık Yağız’ı bizim yanımıza getirme. Özlem’le Sevim’de zaten onun bu davranışlarını pek sevmiyor.”

“Ne davranışı?” diye sordum.

“Fazla yılışık. Her şeyi ben bilirim havasında ortalarda geziniyor. Ne bileyim işte Bahar. Belki de biz onu yanlış tanıyoruz. Onunla en çok vakit geçiren sensin.”

“Zaten bu sene onun son senesi. Belki de başka bir şehre okumaya gidecek. Onunla küs ayrılmak istemiyorum. Tanısanız siz de seversiniz,” diye Yağız’ı korumaya geçtim.

“Sen öyle diyorsan öyledir,” diye burun kıvrıldı.

“Ee? Bana önemli bir şey söyleyecektin,” diye hatırlattığımda heyecanla, “Ay unutmuştum ben onu!” dedi.

“Ünlü bir DJ’in İstanbul konseri bu pazar günü ve ağabeyim konserin sponsor markasında çalışıyor!”

Onun bu heyecanına karşılık ağzımdan, “Yani?” diye bir şey çıktı.

“Ne demek yani, Bahar?” dedi hızla.

“Bunun benimle ne ilgisi var?”

Derin bir nefesi içine çekip bıkkınlığını belli edercesine dışarıya verdi.

“Elimizde böyle bir fırsat varken tabii ki de o konsere gideceğiz,” dedi heyecanla.

Bildiğim kadarıyla bu gibi konserlerde yaş sınırı vardı. Özlem’in de benim gibi on sekiz yaşında olduğunu biliyordum ama Gamze ve Sevim henüz on yedi yaşındaydı.

Yaşım tutuyor olsa bile öyle bir konsere gitmeyi sadece hayal edebilirdim.

“Yaş sınırı falan yok mu? Hem biletler bitmiştir bile,” dedim umutsuz bir sesle. Biletler bitmemiş olsa bile ailemin böyle bir konsere izin vereceğini sanmıyordum.

“Sana burada ağabeyimin sponsor olan markada çalıştığını söylüyorum!” dedi aynı heyecanla. “Biletler çoktan hazır. Yaş sınırı falan bize sökmüyor!” dedi ve bir sevinç kahkahası attı.

Bir konser... Ölmeden Önce Yapılacaklar listemde bir partiye gitmek vardı. Başka bir maddemde ise dans etmek yer alıyordu. Bu ikisini birlikte aradan çıkarmak istiyordum ama o konsere gitmem imkânsızdı. Ailem kesinlikle izin vermezdi. Kızları boşuna oyalamak istemediğim için, “Benim ailem böyle şeylere izin vermez,” dedim keyifsiz bir sesle.

“Sevim’in ve Özlem’in ailesi de böyle şeylere karşı. O yüzden siz ailenize benim evde kalacağınızı söyleyeceksiniz ve biz de akşam o konsere gideceğiz!” dedi çok büyük bir planı anlatır gibi. Dediği şey mantıklıydı ama aileme böyle bir şeyi yapabileceğimden emin değildim. Onlara böyle bir yalan söylemek için çok yürek yemek gerekirdi. Üstelik öğrenirlerse eğer hoş bir tepki vermezlerdi.

“Gamze bilmiyorum ya,” gibi bir şeyler zırvaladığımda, “Bilmiyorum falan dinlemiyorum! O konsere gidilecek!” dedi ve telefonu suratıma kapattı.

Doğukan kadar inatçı olmasa da Gamze’nin de inadı tutarsa dediğini yaptırırdı.

Görünüşe göre gelecek günler çok dolu geçecekti.

Bir yanda sınavlar, bir yanda konser ve diğer yanda Doğukan.



24. BÖLÜM

Yaklaşık beş buçuk ay öncesine kadar yaptığım tek şey tüm gün yatakta yatmak iken şimdiki hayatım rüya gibi geliyordu bana. Okula başlamıştım mesela. Dört tane yakın arkadaşım olmuştu. Gamze, Özlem, Sevim ve Yağız. Bir de Doruk vardı. Bunların hepsinin dışında en önemlisi Doğukan vardı.

Biraz daha büyük düşünürsem, pazar günü için bir konser planım vardı. Bir konsere gideceğim fikrini hâlâ hazmetmiş değildim. Bunun sağlığım açısından ne kadar iyi olduğu tartışılır durumdaydı ama her şeyden olduğu gibi bundan da vazgeçmek istemiyordum.

Annemin ve babamın haberi yoktu belki konserden ama söylemeyi de düşünmüyordum zaten. Gamze'nin planı mantıklı gelmişti ama aileme ilk defa bu derecede bir yalan söyleyecektim. Eğer olur da konserde bir aksilik çıkar ve ailem yalanımı öğrenirse onların yüzüne nasıl bakarım, bilemiyordum.

Haftaya bir de sınavlarım vardı. Ne kadar çabalasam da sınavlara çalışamıyordum bir türlü. Çok çabuk dikkatim dağılıyordu ve uzun süre bir şeyler okumak başımı ağrıtı-

yordu. Bu şekilde derslerle olan mücadelemi kaybetmek-
ten başka çarem yoktu.

Doğukan ve Yağız'ın kavgasından sonra epey düşün-
müştüm olanları, yaptıklarımı. Özellikle de Yağız'a yaptık-
larımı. O anda sinirle söylemek istemeyeceğim tonla şey
çıkmişti ağzımdan. En az Doğukan kadar Yağız'ı da yarala-
mıştı söylediklerim. Her şeyi sakın kafayla düşündüğüm-
de ise Yağız'a bir özür borçlu olduğumu anlamıştım. Bu
yüzden de yanına giderek onunla konuştum ve barışmak
için elimden geleni yaptım. Elbette konu Yağız olunca bu
çok zor olmuştu. Biraz duygu sömürüsü ve biraz da si-
nirlenip, "Barışmazsan barışma be!" diye bağırıp arkamı
dönmemele her şey tatlıya bağlanmıştı. Yağız eski haline
dönmüştü ve ben hâlâ onun Maviş'iydim.

Annemden konser için izin de alabilmişim bu hafta
içinde. Elbette konser olduğunu bilmeden onaylamıştı.
Ona söylediklerim ise zincirleme yalan tamlamasıydı.

Hafta sonu kızlarla birlikte ders çalışacağımızı, pazarte-
si okula onların evinden hep beraber geçeceğimizi söyle-
mişim.

Gerçeği ise akşamüstü Gamze'lere gittikten sonra orada
üzerimi değiştirip, on sekiz yaş ve üstünün gidebileceği bir
konsere gidecek olmamdı.

Tıpkı ailem gibi Doğukan'ın da haberi yoktu bu kon-
serden. Olsaydı gitmemem için her şeyi yapacağından
emindim. Hatta bir şekilde anneme ulaşp, "Kızınız sizi
kandırıp konsere gidecek evden çıkarmayın pazar günü
onu!" bile diyebilirdi. O yüzden onun bilmemesi, konser
planımın yolunda gitmesi için gerekliydi.



Haftanın son dersinin de bittiğini haber veren zil çaldığında mutlulukla çantamı sırtıma takıp sınıftan kızlarla birlikte çıktım.

Bugün normal bir cuma gününden daha mutluydum çünkü bugün Ölmeden Önce Yapılacaklar listemden bir madde daha gidecekti.

Bisiklet sürmeyi öğrenmek.

Elbette ki tek başıma öğrenemeyeceğim için Yağız bana yardım edecekti. Bisiklet sürmeyi ona ilk söylediğimde gülme krizine girmişti. Bir de üstüne durmadan dalga geçmişti. Ardından ona attığım kötü bakışları görünce hemen kendini düzeltti ve öğretebileceğini söyledi.

Ne kadar ciddi bir şekilde bana öğretebileceğini söylese de bunu yaparken benimle durmadan dalga geçeceğinden adım kadar emindim.

Okulun bahçesindeki Atatürk büstünün yanında kızlarla beraber Yağız'ı beklemeye başladık. Kısa süre sonra o da yanımıza gelince okuldan birlikte çıktık. Sohbet ederek ana caddeye doğru yürürken içimde küçük bir heyecan vardı.

Özlem, Gamze ve Sevim evlerine otobüsle gittikleri için onlar durakta kalırken, Yağız'la ben ise bir minibüse binip onların evine doğru gitmeye başladık. Benim bisikletim olmadığı için onun bisikletini kullanacaktım.

Kısa süre sonra minibüsten inmiş ve Yağız'ın oturduğu apartmanın önüne gelmiştik. Bisikleti alıp yanıma geldiğinde, sahilde rahatça bana bisiklet öğretebileceği bir yere doğru yürümeye başladık.

Yağız'la konuşurken hiçbir zaman belirli bir konumuz olmazdı. Sürekli konu konuyu açar ve susmazdık. Bu se-

fer de her zaman ki gibi öyle olmuştu ama içimdeki heyecan yavaşça huzursuzluğa dönüştü.

Sürekli aklıma takılan ama görmezden gelmeye çalıştığım bir konu vardı. Doğukan hastalığımı biliyordu ama Yağız ya da kızların hiçbiri bunu bilmiyordu. Doğukan'a söylememin nedeni, ileride olur da hayatımı kaybedersem nedenini o zaman değil de, benim ağzımdan duymasını istediğim içindi. Bu şey Yağız ve kızlar için de geçerliydi. Peki, Yağız nasıl bir tepki verirdi? Özlem, Gamze ve Sevim'in benim yanımda olacaklarından ve bana destek olacaklarından şüphem yoktu ama Yağız'ın ne tepki vereceği merak konusuydu.

Yağız'la sahil kenarına vardığımızda neyse ki çok kişi yoktu. Böylece rahat rahat bisikletten düşüp yerlerde yuvarlanabileceğime sevinmiştim.

Hayatımda en son dokuz yıl önce dört tekerlekli bisiklete bindiğimi hatırlıyordum. Şimdi ise karşımda Yağız'ın devasa büyüklükteki bisikleti duruyordu.

"Burası iyi," dedi durup bana bakarak. "Şimdi gelelim fasulyenin faydalarına," dedi ardından sinsî bir gülüşle.

"Dalga geçeceksen söyle, baştan bırakalım bu işi," dedim kesin bir dille. Hafifçe güldü. Ardından kaşlarını çatı ve işaret parmağıyla bisikletini gösterdikten sonra, "Ben de Yağız Turan'sam, bugün bu bisiklete bineceksin," dedi şakayla. Ardından tekrar gülmeye başladı. Onunla birlikte kahkaha atmama engel olamadım.

Bir anda gülmeyi bırakıp, "Neyse kız oyalanma, hadi bin şu bisiklete," dediğinde kahkahalarımın önünü kesmişti.

"Tamam, tamam," dedim ve tuttuğu bisiklete oturmak

için ayağımı kaldırdım. Tam bisikletin direksiyonunu tutup oturmuşken Yağz bir anda elini çekince dengemi kaybettim ve Yağz'a tutunma çırpınışlarım arasında bisikletle birlikte yana doğru düştüm.

Acıyla inlediğim sırada Yağz tabii ki de bir gülme krizine daha girmişti. “Geri zekâlı,” dedi kahkahalarının arasında. Ben ise yerde oturmuş kaşlarımı çatmış bir şekilde ona bakıyordum.

Elimi uzattım. “Hadi kaldır beni. Bak öğretemiyorsun işte!” dedim uyuz bir sesle. Gülmesi son bulduğunda uzattığım elimi tutup beni kaldırdı. Ardından bisikleti de kaldırdıktan sonra, “Tamam, bu sefer bırakmayacağım. Yeter ki dengeni eşit ver iki tarafa,” dedi.

Açıkçası dediğinden bir şey anlamamıştım. Yağz'ın omzundan destek alarak bisiklete oturduğumda ayağım tam anlamıyla yere değmiyordu. Ayakkabımın ucuyla basarken dengeyi sağlamak kolay değildi.

“Çok yüksek bu koltuk!” diye itiraz ettim.

“Amacımız senin ayağını yerden kesmek zaten Maviş. Boş ver, sen sürmeyi öğren,” dedi beni geçiştirerek. Dediğinin ne kadar saçma olduğundan haberi yoktu.

Tekrar bana döndü, “Bak şimdi ben seni biraz itiyorum ve sen de pedalları çeviriyorsun, tamam mı?” dedi.

Başımı olumlu anlamda sallayıp, “Tamam,” dedim.

“Hadi o zaman,” deyip bisikleti yavaşça ittiği sırada bende pedalları çevirmiştim. Sürdüğümü fark ettiğimde hâlâ eli direksiyonda, bana destek olan Yağz'a döndüm.

“Sürüyorum!” dedim heyecanla. Teknik olarak Yağz tuttuğu için sürüyordum ama bu da bir başarıydı!

Bisikleti biraz daha hızlı ittikten sonra yavaşça elleri-

ni direksiyondan çektiğini fark ettiğimde heyecanlandım. “Yağız!” diye bağırdım. “Bırakma sakın Yağız!”

O sırada Yağız tamamen ellerini çekmişti ve ben bisikleti tek başıma sürüyordum. Ya da sürmeye çalışıyordum demeliyim çünkü direksiyonu bir türlü düz tutamıyordum. Ben sağa sola dengesiz bir şekilde giderken, arkamda Yağız, “Şu şeyi düz tutsana kızım! Pedal çevir!” diye bağıyordu.

Ben ise o anın şokuyla, “Neyi düz tutacağım? Pedal nerede? Düşeceğim! Yağız, Allah senin belanı versin!” diye belamı da okuduktan sonra ilk seferki gibi yan bir şekilde bisikletle dengemi kaybedip yere çakıldım.

Ben yine yerde inlerken birkaç yerimin mor menekşeleri aratmayacak hale geldiğinden emindim.

“Kırdın mı bir yerini? Bak sakın kırma, sınavlar var haftaya.”

Onun dediklerini umursamadan bağırdım: “Niye bırakıyorsun bisikleti aptal!”

“Tutarsam nereye sürmüş sayılıyorsun sen? Hadi kalk. Daha düz yolda süremiyorsun.”

Kolumu sıkıca tutarak beni yerden kaldırırken, “Allah’ım neyle sınıyorsun sen beni?” diye sordu gökyüzüne bakarak.

Kollarımı önümde bağlayıp bakışlarımı sahile doğru çevirdim. “İstemiyorsan uğraşma,” dedim kırılgan bir sesle.

Bir saniye sonra söylediğim bu şeye pişman olmuşum. Yağız, bir anda o geniş omuzlarının arasına kafamı sıkıştırıp sarılarak beni sağa sola sallamaya başlamıştı.

“Bırakır mıyım seni ben kız. Süreceksin diyorsam süreceksin.”

Söylediği şeyle beraber kollarının arasında boğuk bir kahkaha attım. Kendini geri çektikten sonra bu sefer de zaten dağılmış olan saçlarımı iyice karıştırdı.

“Yapma!” dedim gülerken. Ses tonum ciddiyetten kilometrelerce uzaktaydı.

“Niye ama? Ben böyle seviyorum bu saçları!” dedi hâlâ karıştırırken. İstediğim kadar engel olmaya çalışayım, sıkılana kadar bunu yapmaya devam edecekti. Bu yüzden kollarımın iki yanımda özgürce sarkmasına izin vererek olduğu yerde durdum ve Yağız’ın saçlarımı çalı süpürgesine çevirmesine izin verdim.

Düşündüğümden daha kısa sürede sıkılmış ve bisiklet sürmem için yeniden beni cesaretlendirmeye başlamıştı. Saçlarımı el yordamıyla düzeltirken insanların akıl ve ruh sağlıkları açısından kötü etki bırakmamasını umuyordum.

Bisiklete binip yaklaşık otuz saniye sonra düşmemden oluşan döngü yaklaşık iki saat sürerken tüm bedenim acıyla feryat ediyordu. Uzun zamandır kendimi hiç yormadığım kadar çok yormuştum ve bunun bedelinin bana ağır olmamasını dilemekten başka bir şey yapamıyordum.

Sürekli bisikletle yere düşmekten her yerim morarmıştı. Ben pes etmiştim ama Yağız, “Ben bir söz verdiysem yaparım!” diyerek bir türlü pes etmiyordu.

“Ben çok yorulдум!” dedim acı dolu bir sesle yerden kalkarken. Bir süreden sonra koşarak yanıma gelip beni yerden kaldırmayı bırakmıştı. Bana doğru tembel adımlarla yürüdüğu sırada ben de ayaklarımı zeminde sürterek ona doğru yürüyordum.

“Eve gideyim artık,” dedim son heceyi uzatarak.

Ortada buluştuğumuzda kolumdan tutup geri çevirdi ve beni de kendiyile birlikte bisiklete doğru sürüklemeye devam etti.

“Bisiklet kız bisiklet! Direksiyonlarının sağında solunda pembe, simli, ponponlu bisikletleriyle yumurcaklar doluyor etrafta. Sen neden süremeyecekmişsin!”

Bir kez daha bisikleti yerden kaldırdıktan sonra binmem için tuttu. Dönüp bana baktığında şu iki tekerleğin üstünde duramadan buradan gidemeyeceğim belliydi.

Bacağımı öteki tarafa atarak bisiklete bindim. Diğer seferlerde olduğu gibi bisikleti hafifçe iterek beni ilerletti. Pedalları çevirmeye başladığımda yavaş yavaş hızlanmaya başlamıştım. Yağız, yarı koşar şekilde yanımda ilerlerken, direksiyondan ara ara elini çekip tekrar tutarak dengemi tam anlamıyla sağlamamı bekliyordu.

“Bırakıyorum artık. Hadi,” dedi son kez. Hafifçe yutkundum ve direksiyonu ellerimle daha sıkı kavradım. Yağız birkaç saniye sonra ellerini yavaşça çekti. Dengem bir anlık bozulup, sağa sola gitmeye başlasam da pedalları çevirmemle birlikte bu sefer dengemi sağlayıp ilerlemeyi başarmıştım.

“Sürüyorum!” diye neşeyle bağırdım. Arkamdan Yağız’ın ıslık ve alkış sesini duyuyordum. “Helal sana Maviş!”

Kahkahalar eşliğinde sürdüğüm sırada, “Nasıl duruyor bu?” diye sormak aklıma gelmişti. Sürekli düştüğüm için nasıl durduğunu sormama gerek olmuyordu. “Frenler var orada, sık onları yavaşça!” diye seslendi arkamdan. Dediğini yaptım ve frenleri bulup sıkıttım. Bir anda sıkıttığım için aniden durdum ve ayaklarımı hızla yere bastım. Parmak ucunda durmak zor olmuştu ama düşmemiştim.

Yağız hızla yanıma gelip bisikleti tuttu ve inmeme yardım etti. Bisikleti kenara koyduktan sonra sıkıca sarıldı. “Aferin kız sana. Bak, dedim ben öğreteceğim diye,” dedi gururla.

“Morarmadan öğrenebilseydim keşke,” dedim gülerken. Birkaç morlukla atlatmış olmama sevinmiştim. En azından kırık çıkık yoktu.

Söylediğim şeyden sonra gözlerim denize doğru döndüğünde güneşin battığını gördüm.

“Hava kararmadan eve gitmem lazım,” dedim.

Yanağımdan bir makas aldı. “O zaman bizim evden çantayı alıp doğru evine! Annenle papaz olmak istemiyorum.”

Hafifçe gülerken, “Kesinlikle olmak istememelisin!” demeyi eksik etmedim.

Yağız’la birlikte sohbet ederek onların evine yürümeye başlamıştık. Çantam onun evinde olduğu için oraya uğramam gerekiyordu. Yürürken bir bisiklet alacağıma ve onunla yazın süreceğime dair ona söz vermiştim. Nisan ayında olmamıza rağmen bisiklet sürerken bu kadar yorulmuşsam kim bilir yazın hastalığım hangi boyutta olacaktı? Bisiklet sürebilir miydim bilmiyordum bile.

Bunu hatırlamamla birlikte Yağız’a hastalığımı söylemem gerektiğini hatırladım.

Yağız bisikleti apartmanın lobisine bırakıp, evinden çantamı alırken ben de apartmanın önündeki basamaklara oturdum. Oturmamla birlikte yorulduğumu bin kat daha ağır şekilde hissettim. Bacaklarımı aşağıya doğru uzattım ve ellerimle dizlerimi ovalamaya başladım.

“Benim zavallı bacaklarım,” dedim bir yandan ovarken. “Söz veriyorum sizi bir daha bu kadar yormayacağım.”

O pazar günkü konser aklıma gelince duraksadım. “Konser günü hariç...”

Arkamdan kapının açıldığını duyduğumda başımı çevirip baktım. Elinde  antamla Yağız gelmişti.

Onu gördüğümde oturduğum yerden destek alarak yavaşça ayağı kalkmaya çalıştım. Ağızımdan bir inilti yükselmesine engel olamamıştım.

“O kadar çok mu yoruldun?” diye sordu Yağız.

“Birazcık,” dedim ona doğru dönerek.

Hastalığını söyle Bahar, diye hatırlattı zihnimden bir ses.

Bir anda, hızla, “Saatlerdir sahilde koşuşturuyoruz. Gidip bir yerde oturalım mı?” dediğimde kaşlarını kaldırdı. “Annen?”

Durduğum yerde sallanırken, “Haber verirsem sorun olmaz,” dedim.

Umarım.

Omuzlarını silkti. “İyi o zaman, Maviş. Gel, gidelim Yağız sana bir şeyler ısmarlasın.”

Kısa bir kahkaha attım. “Bir de sen ısmarlayacaksın demek! Acaba nereye s r klesem seni?”

Yağız bir adım atıp ensemde tuttukdan sonra merdivenlerden aşağıya doğru sürüklemeye başladı. “Kahvehaneye gideceğiz tabii ki de,” dediğinde kafamı sola doğru çevirip suratına bakmaya çalışsam da ensemdeki eli izin vermiyordu.

“Okeye dördüncü olmak için doğduğumu sanmıyorum,” dedim ona bakma mücadelem sırasında.

“Aslına bakarsan bataкта eşim yapacağım seni.”

“Yağız!”

Ana caddeye yakın bir yerde sıradan bir kafeyi gözüme kestirdim. “Şuraya girelim,” dedim parmağımınla işaret ederek.

Kabul ettiğinde birlikte kafeye doğru yöneldik. İçeri girdiğimizde hissettiğim sıcaklıkla havanın aslında serin olduğunu fark ettim.

Cam kenarında caddeye bakan bir masaya oturduğumuzda birer sıcak çikolata sipariş ettik.

O her zaman olduğu gibi bana anlatacak bir şey bulmuştu ama benim aklım onda değildi. Tamamen, ‘Hastalığımı ona anlatsam mı? Anlatmasam mı?’ sorularının esareti altındaydım.

Bakışlarım düşüncelerin kurbanı olduğunda onu dinlemediğimi anlamıştı.

“Ne oldu?” diye sordu bir anda.

Silkindim. “Hiçbir şey,” dedim hemen.

Dikkatle yüzümü inceledi. “Sökül, Maviş.”

Garson tam o sırada sıcak çikolatalarımızı getirip önümüze koyduğunda düşünmek için fazladan birkaç saniye kazanmıştım.

Söyle, Bahar.

Yağız, siparişlerimizi getiren garsona teşekkür ettikten sonra tekrardan yalnız kalmıştık. Bakışlarını üzerime dikip sabırsız bir şekilde, “E hadi,” dediğinde kaçışımın olmadığı kesindi.

Hastalığımı Doğukan’a anlatırken ağlamıştım. Hatta hüngür hüngür ağlamıştım. Yağız’ın karşısında da ağlamak istemiyordum. Güçlü durmak istiyordum. İçimden bir ses başaramayacağımı çığlıklar atarak dile getiriyordu.

“Yağız, ben kanser hastasıyım,” dedim bir anda. Tam o

sırada içtiği sıcak çikolata boğazında kaldı ve öksürmeye başladı.

“Yağz? İyi misin?”

Öksürüğü geçtiğinde, “Asıl sen iyi misin? Şaka mı yapıyorsun kız bana?” dedi şüpheli bakışlarıyla. Bir miktar korkuyu da sezmişim ses tonundan.

Başımı olumsuz anlamda salladım ve gözlerimi camın diğer tarafındaki caddeye çevirdim. “Yaklaşık dört yıldır kanser hastasıyım. Durumum ciddi,” dedim. Gözlerimin dolduğunu hissettiğimde ardı ardına gözlerimi kırıp göz yaşlarımı öldürdüm.

“Bana bak,” dedi Yağz. Başımı çevirmedi. “Sana bana bak dedim Bahar,” dedi sert bir dille bu sefer.

Yavaşça başımı ona çevirdim. Gözlerimde yaşlar yine biraz birikmişti. Yağz’ın ise gözlerinde ilk defa böyle bir duygu görüyordum. Acıma mıydı bu? Birinin bana böyle bakmasını istemiyordum. Belki de bu yüzden hastalığımı kimseye söylemek istemiyordum. Özlem, Gamze ve Sevim’e de söylediğimde onlarda bana böyle mi bakacaktı? Söylemekle hata mı ediyordum?

O sırada Yağz bir anda ayağa kalktı ve oturduğum ikili koltuğun diğer tarafına oturduktan sonra sıkıca kollarını bana doladı. Yaptığı şeyle birlikte kas katı kalmıştım. Kısa süre sonra üzerimdeki şok dalgası gittiğinde rahatladığımı hissettim. Bende kollarımı onun el verdiği kadar ona doladım. Eliyle sırtımı sıvazladığı sırada kulağıma, “Ben senin yanındayım Maviş. Yok öyle ağlamak. Sulu göz mü olacak-sın?” diye fısıldadığında gülümsedim. Kollarını benden ayırdığında yanağımdaki bir damla yaş sildi.

“Bak hâlâ ağlıyor!” dedi sinirli gözükmeye çalışarak.

Zorla gülümsemeye çalıştım. “Tamam, ağlamıyorum,” dedim.

“Ha şöyle!” dedi ve kocaman gülümsedi. Yağız’a, Doğan’la aslında nasıl tanıştığımızı da anlatmak istiyordum. Herkes onu oturduğum çevreden tanıdığım biri olarak tanıyordu ama gerçekte onu karşımda bile görmemiştim. Bir numara uydurduktan sonra o numaraya mesaj attığımı söylediğimde Yağız’ın bana atacağı kötü bakışları zihnimde canlandırabiliyordum ama belki bana hak verirdi ve Doğan’la arasını düzeltmek için bir adım atabilirdi.

Aniden keskin bir fren sesi duyuldu ve kafedeki tüm bakışlar camdan dışarıya doğru döndü. Siyah bir araba gözlerimin önünde küçük bir kız çocuğuna çarptığında çığlık attım. Ben ve Yağız da dahil olmak üzere kafedeki herkes dışarı çıktı. Çıkmadan önce Yağız’ın aceleyle masanın üzerine bir miktar para da koyduğunu gördüm.

Kafeden çıkıp yolun ortasındaki kalabalığa doğru hızla ilerlerken, “Kıza bir şey olmuş mudur?” diye sordum heyecanla.

Yağız, “Çok hızlı çarptı,” diye yanıtladı beni. Bu bir şekilde, “Olmuştur,” ile aynı anlama geliyordu.

Kalabalığı yarıp en öne geçmemiz imkânsız gözüküyordu. Boyum zaten uzun olmadığı için hiçbir şey göremiyordum. Yağız’ı dürttüm. “Baksana bir ne olmuş kıza?” dedim. O küçük kıza bir şey olmaması için dualar etmeye başlamıştım bile.

Yağız, kalabalığın arasından bakmaya çalışırken, “İyi gözüküyor,” dedi. Bir elim istemsizce ağzımı kapattı. O sırada kızın babası olduğunu düşündüğüm bir adam kalabalığı yararak ilerledi ve bağırarak ağlamaya başladı.

“Kızım!”

Feryadı kulaklarımda çınlarken Yağız’a döndüm. İkimin de suratında aynı acı dolu ifade vardı.

O anda ortalık karıştı ve kıza çarpan arabanın şoförünü dövmeye çalışanlar oldu. Yağız kolumu tutup kalabalığın arasından beni çıkarmaya çalıştı. Tüm İstanbul sanki orada toplanmıştı. Adım adım ilerleyerek kendimizi oradan uzaklaştırmaya çalışırken birinin omzuna öyle sert çarpmıştım ki inledim. Çarptığım kişi her kimse boyu çok uzundu çünkü ancak Yağız beni çekiştirirken başımı hafifçe kaldırdığımda o kişinin yüzünü görebilmiştim.

Çarptığım kişiye bakmak için başımı kaldırdığım sırada Yağız kolumu öyle sert çekmişti ki omzumun katiline sadece bir saniye bakabilmişim. Kalabalıktan uzaklaşırken arkama bakmaya çalıştım ama biz ilerlerken başkaları yerimizi hızla dolduruyordu. Ne kadar çabalasam da o kişiyi ikinci kez göremedim.

Tek hatırladığım siyah çerçeveli gözlüklerin arkasındaki mavi gözlerdi. O *biri* olabilir miydi?



25. BÖLÜM

Gördüğüm o gözler, Yağız'ın elinden kurtulmaya çalışmama neden olmuştu. Ne kadar arkamı dönüp tekrardan bakmaya çalışsam da Yağız, kalabalığın arasından beni uzaklaştırmış, hatta neredeyse kafenin önüne getirmişti.

Kolumu sertçe çekerek ondan kurtulduğumda, “Doğukan'ı gördüm!” diye bağırdım hayretle. “O, oradaydı!”

Bundan bu kadar emin olmak beni şaşırtmış hatta delice bir heyecanın içine sürüklemişti. Yüzümde aptal bir sırıtma ve ayrıca içimde büyük bir kahkaha atma isteği vardı. Arkamı dönüp kalabalığa baktıktan sonra Yağız'a geri döndüm. Onun yüzünde bende olduğu gibi şaşkın bir ifade yoktu.

Yağız, verdiğim tepkiyi saçma bulmuş olmalıydı çünkü Doğukan'ı benim evimin çevresinde oturan bir arkadaşım olarak tanıyordu. Ona göre, Doğukan'ı şimdi orada görmem çok abartılacak bir şey olmamalıydı. Hâlâ onun Doğukan olduğundan emin bile değildim. Sadece o gözler fazla tanıdıktı.

“Ne oldu kızım? Sanki herifi ilk defa görüyorsun,” dediğinde içimden *Evet* diye geçirdim. İlk defa görüyorum.

Onun Doğukan olmasını o kadar çok istiyordum ki! Onunla görüşmekten bu kadar çekinirken şimdi onunla göz göze gelmiş olma ihtimalim beni mutluluktan havaya uçuracaktı. Bir an önce Doğukan'a mesaj atmak ya da aramak istiyordum. O gördüğüm kişinin o olduğunu kanıtlamak istiyordum. Ama eğer olur da o kişinin Doğukan olmadığını öğrenirsem büyük hayal kırıklığına uğrayacağımı da biliyordum.

“Bir anda onu orada öyle görünce...” diye saçmalamaya başladığım sırada Yağız'ın telefonundan yükselen ses beni kurtarmıştı.

Cebinden zorla çıkardığı telefonunun ekranına baktıktan sonra bana döndü. “Konuşup geleceğim.”

Onaylarcasına başımı salladım. Arkasını dönüp ağır adımlarla yanımdan uzaklaştığı sırada ben de gözlerimle kalabalığı taramaya başladım. Bu mesafeden bir şey görmek çok zordu. Orada olsa bile bu şekilde kalabalığın içerisinde gözlerim onu seçemezdi.

Belki de oradaydı. Kalabalığın arasında. Hatta belki de o da benim Yaprakçık olduğumu anlamıştı. Belki de o da benim peşimden gelip gelmemek arasında kalmıştı.

Koşsam mı? diye geçirdim içimden. Şimdi, arkamda Yağız'ı bırakarak kalabalığın arasına karışıp onu arasa mıydım? Sadece tek bir saniye görmüş olabilirdim ama bendeki şaşkınlığı onda da gördüğümünden emindim.

Kalabalığın olduğu yöne doğru bir adım attım ve durdum. Omzumdaki çantamın sapını iyice sıktım. Kararsızlıkla dudağımın kenarını dişledim. Sonradan pişman olmak, gece yatağıma yattığımda, “Keşke gidip baksaydım,” demek istemiyordum. Onun o an orada olduğuna inanı-

yordum. O, oradaydı. Az önce onunla aramızda santimler vardı. Göz göze gelmiştim onunla. Biliyordum ki sadece o benim kalbimi bu kadar hızlı attırabilirdi. Ve o mavi gözleri gördüğüm anda kalbim çılgınlar gibi atmaya başlamıştı.

Yine kararsızlıkla bir adım daha attım. Göz ucuyla arkama dönüp baktığımda Yağız'ın telefon konuşmasına devam ettiğini ve şuursuzca dolandığını gördüm.

Hadi Bahar, diye cesaretlendirdi iç sesim beni. O orada. Biri orada!

Sesli bir şekilde, “Biri orada,” diye fısıldadıktan sonra kalabalığa doğru bir adım attım. Ardından bir adım daha. Adımların gitgide hızlanırken Yağız'ın arkamdan, “Nereye Bahar?” diye seslendiğini duydum.

Hızlı adımlarım yavaş yavaş koşmaya dönüşürken saçlarım karşımdan esen rüzgârla birlikte uçuşuyordu. Karnıma giren ağrıyı görmezden geldim. Hastalığım yüzünden bir kez daha kaybetmek istemiyordum.

Bir anda kalabalığın arasına daldığımda koşmayı bırakmış insanların suratlarını teker teker incelemeye başlamıştım. Karnımdaki ağrı daha da şiddetlenirken yorgunluk tüm bedenimi sarsıyordu. Israrla teker teker insanları incelerken sırtları bana dönük olanları kollarından tutup kendime çeviriyordum. İnsanlar bana bakarak ne yapmaya çalıştığımı anlamaya çalışıyorlardı. İçlerinden bir tanesi, “Birini mi arıyorsunuz?” diye sorduğunda cevap vermemeyi tercih ederek kalabalığın arasında gezinmeye devam ettim.

Evet birini arıyordum. Biri'yi.

Her çevirip suratına baktığım insanın Doğukan olmadığını gördükçe içimdeki umut biraz daha azalıyordu.

Umudumla birlikte bütün enerjim de çekiliyordu. O kadar inanmışım ki onun Doğukan olduğuna...

Gözlerimin bu sefer hayal kırıklığıyla dolduğunu hissettim. Akan bir damla yaşı sildim ve ısrarla aramaya devam ettim. İnsanlar artık deliymişim gibi bakarken, daha önceden çevirip yüzüne baktığım insanları tekrardan kontrol ediyordum.

Burada olmalıydı...

Biri omzuma dokunduğunda ani bir şekilde arkamı döndüm. Belki o da beni gördüğünü düşünüp buraya geri dönmüştü. Belki de ben onu bulmadan o beni bulmuştu.

İçimdeki son umutla onun Doğukan olmasını diledim.

Döndüğümde karşılaştığım kişinin Yağız olmasıyla tamamen yıkılmışım.

Yağız'ın, şu an yapacağım şeyin ne kadar delice olduğunu düşünceğini biliyordum. Yine de kendimi tutamadım ve kollarımı ona dolayıp ağlamaya başladım.

Aptallığıma ağladım. Eğer o Doğukan olsaydı kalabalık ne kadar yoğun olursa olsun hepsini iter geçer yine de beni bulurdu. O gördüğüm gözler Doğukan'ın değildi. Ne kadar öyle sansam da değildi işte.

“Bahar? Allah aşkına ne oluyor?”

Yağız'ı daha fazla endişelendirmek istemiyordum. Kollarımı çektim ve ellerimle yüzümdeki yaşları sildim. Burunumun ve gözlerimin hâlâ kızarık olduğuna emindim. Çevreme bir göz attığımda bizi izleyen kalabalıkla karşılaştım. Yağız da bunu fark etmiş olacak ki elimden tutarak beni tekrardan kalabalıktan uzaklaştırdı. Bu sefer kolumu çekiştirmemiştım hatta boşta kalan diğer elimle kolunu bile tutmuşum. Ayakta duracak halim yoktu.

Hem okul yormuştu beni, hem de çıkışta bisiklet sürmek. Bir de üstüne yaşadığım bu olay... Tamamen tükenmişim.

Adımlarımı zorla attığımı gören Yağz bir anda beni kucaklayıp kafeye taşıdığına itiraz edememiştim. Benim halimi gören garsonlar hemen kapının önünden çekilmiş, içeriye girmemiz için yolu açmışlardı. Yağz beni ikili bir koltuğa oturtup ayaklarımı uzattıktan sonra bir garson elinde bir bardak suyla geldi.

Teşekkür etmeye halim bile yoktu. Uzattığı bardağı yavaşça elime aldım ve yarısını içtim. Gözlerimi kapattım ve derin nefesler almaya başladım.

Yağz, “Hastaneye gidelim mi Bahar? Bak iyi değilsen söyle, gidelim. Sorun değil benim için,” dediğinde ona cevap veremiyordum.

“Biri taksi çağırın!” diye garsonlara seslendiğinde, “Hayır,” diyebilmişim yorgun bir sesle. “Gerek yok. İyiyim.”

“Nasıl iyisin Bahar? Şu haline bak.”

Yutkunduktan sonra, “Arada böyle oluyorum,” dedim. Gözlerimi açtım ve etrafımda dikilen Yağz ve üç garsona baktım.

“Bahar, benim içim rahat etmeyecek.”

Söylediği şeyi duymazdan geldim. “Çantamın ön gözünden ilacımı verir misin?”

Bir şey demeden çantamı eline aldı ve ön gözü açıp ilacı buldu. Bir bardak suyla birlikte ilacımı verdiğinde elime hapı alıp dilimin üstüne koydum. Bardaktaki tüm suyu bitirene kadar içtikten sonra Yağz’a uzattım.

“Birazdan düzelirim,” dedim.

Garsonlar işlerinin başına döndüğünde ben de ayaklarımı uzattığım koltuktan indirdim ve doğruldum. Biraz yüzümü ovaladıktan sonra Yağız'a baktım.

“Endişelendirdiğim için özür dilerim,” dedim. “Bugün çok fazla yoruldum.”

Oturduğu koltuktan kalkıp az önce ayaklarımı uzattığım yere, yanıma oturdu.

“Endişelenmemi bırak. Sen iyi misin onu söyle.” Ardından duraksadı ve camdan dışarıya baktı. “Ne arıyordun orada?”

O tekrardan bana doğru döndüğünde bu sefer camdan dışarısına bakan bendim. Hiçbir şey söylemeden olay yerine gelen polis arabalarını ve ambulansı izledim.

Bugün Doğukan'ı ona anlatmayı düşünmüştüm ama şimdi anlatamazdım. Zaten yeterince yıpranmış durumdaydım. Bir de ona Doğukan'ı anlatıp, onu o kalabalıkta bulamadığımı tekrar hatırlamak istemiyordum.

O da halimin ne kadar acınası olduğunu gördüğünden dolayı daha fazla üzerime gelmedi.

Bir anda bulunduğumuz kafenin adresini söylemeye başladığında başımı ona çevirdim. Telefonla konuşuyordu. “Bir taksi gönderir misiniz?”

Eve gittiğim anda uyuyacağım, diye geçirdim kafamdan. En iyisi bugünü böyle kapatmaktı. Daha fazla olayı ne bedenim ne de beynim kaldırabilirdi.



Kızlarla oluşturduğumuz sohbet grubuna herkes ne giyeceğinin fotoğrafını atarken ben ise kapakları açılmış dolabımın karşısına oturmuş kıyafetlerime umutsuz gözlerle bakıyordum.

Bugün büyük gündü. Konser günüydü.

Ölmeden Önce Yapılacaklar listemden iki madde daha siliniyordu. Bu gece belki de ilk defa kendimi bir genç gibi hissedecektim. Sonunda ben de hayalini kurduğum gibi arkadaşlarımla konsere gidip doyasıya eğlenebilecektim.

Nisan ayının sonlarında olduğumuz için hava güzeldi ama yinede gecenin bir yarısında konserden çıktığımızda üşütüp hasta olmak istemiyordum. Zaten yeterince hastaydım.

Giyebileceğim en iyi şeyler hafif yırtık, dar, kot pantolon, pantolonun üstüne yarım kollu sıradan bir tişört ve onunda üstüne kotun rengiyle uyumlu bir kot ceketti. Ünlü bir DJ konserine gidilirken giyilecek türden kıyafetler miydi, bilmiyordum ama önemli olan benim eğlenirken rahat etmemdi.

Okul çantamın içindeki kitapları çıkartıp yerine pijamamı ve şarj aletimi koydum. Sonunda odamdan çıkıp salondaki annemin yanına gittiğimde, “Ben çıkıyorum,” diye haber verdim.

“Tamam, gittiğinde ara.”

Başımı salladım ve evin kapısını açtım. Spor ayakkabımı giyindikten sonra çantamı sırtıma takıp evden çıktım.

Aileme böyle bir şeyi yaptığım için kendime kızıyordum. Onlara ilk defa böyle büyük bir yalan söylüyordum ve eğer öğrenirlerse annemle düzelen aramın bir daha hiçbir zaman eskisi gibi olmayacağını biliyordum. Onlar öğrenmeseler bile vicdanım da rahat etmeyecekti ama yinede yaptığım bu şeyden vazgeçmek istemiyordum.

Yalan söylediğim kişiler sadece annem ve babam değildi. Doğukan da bugün Gamze’de kalacağını ve evde ders

çalışacağımızı sanıyordu çünkü biliyordum ki eğer ona konsere gideceğimi söylersem fikrimi değiştirmek için her şeyi yapardı.

Doğukan'ı hatırlamamla birlikte içimde hafif bir burukluk baş gösterdi.

Cuma günü kalabalığın içinde onu gördüğümü sanmam ve ardından olan şeyler birer birer gözümün önüne geldiğinde asansörün aynasından kendime bakıyordum.

Hâlâ bir ihtimal onu ilk gördüğümde gerçekten orada olduğunu ama ikinci kez gittiğimde oradan ayrıldığını düşünüyordum. Ona sormayı düşünmüş ama vazgeçmiştim. Hatta mesajı tam atarken durmuş ve fikrimi değiştirip mesajı silmiştim.

Eğer orada beni görmüş olsaydı, bana sorardı. Bu yüzden de yaşadığım iğrenç, hayal kırıklığıyla dolu o anı zihnimden silmekten başka çarem yoktu. Zaten böyle giderse bir gün o anı yaşayacaktım.

Aynadaki yansımama baktığımda, olanları hatırlamamın bile moralimi bozduğunu görebiliyordum. Elimle alnıma dökülmüş olan saçlarımı karıştırıp sağa doğru yatırdım. Arkamı dönüp asansörün kapısını açtım. Apartmanın kapısına doğru ilerlerken bugün moralimin bozulmayacağını kendime kabul ettirdim.

Dudağımın kenarlarını yukarıya doğru kıvırdım ve gülümseyerek apartmandan çıktım. Her şeyin iyi olacağına kendimi inandırarak ana caddeye doğru yürürken tek dileğim gün boyunca suratımdan bu mutlu ifadenin silinmemesiydi.



26. BÖLÜM

En çok ne zaman mucizeye ihtiyacımız olur? Ya da en çok ne zaman mucize denilen şeye inanırız?

Hayatının raydan çıktığını, karamsarlığın bir tsunami dalgası gibi üzerine doğru geldiğini, kaçtığın korkunç gerçeklerin şimşek gibi zihninde çaktığını hissettiğin o an tüm aksiliklere inat öyle bir şey olur ki, dünyanın aslında zannedildiği kadar felaketler yuvası olmadığını anlarsın.

Bunu anlamamızı sağlayan bazen bir olay olur bazen de bir kişi. Benim için de Biri.

Dünyanın felaketler yuvası olduğunu düşündüğüm ve kendimi kocaman bir kara deliğin içine hapsolmuş gibi hissettiğim anların birinde bulmuştum Doğukan'ı. Kendime bile itiraf edemediğim şeyleri söylemiştim ona. Onları söylerken de bir dağ gibi üst üste birikmiş yalanlarımın doğrularını açıklamıştım birer birer.

Ufak tefek yalanlarım olsa da yine de bir miktar vicdanım rahatlamış ve hastalığımı söyleyerek huzura kavuşmuştum. Şimdi ise öyle bir yalan söylüyordum ki bu yalan kocaman bir yalan havuzunu tek başına doldurmaya yeterdi.

Şu anda yaptığım bu şeyle birlikte ne kadar kendimden nefret etsem de kendimi durduramıyordum. Doğukan gerçeğinin dışında kocaman bir ebeveyn gerçeği de gözümün önünde dururken buna nasıl cesaret ettiğimi ben de bilmiyordum. Elbette ben de her genç gibi aileme birçok yalan söylemiştim ama bunların hiçbiri bugün söylediğim kadar büyük değildi.

Aileme, arkadaşımın evinde ders çalışacağım diyerek evden çıkıp bir konsere gidiyordum. Ve bunu ben yapıyordum. Bahar Karancı. Altı ay öncesine kadar yatağının içinden çıkmayan kız...

Şu an Gamze'nin evine giderken, Doğukan'la mesajlaşmak ve ona Gamze'nin evinde ders çalışacağımı söylemek kendimi suçlu hissettiriyordu. Doğukan, mutlaka bir şeylerin ters gittiğini anlayacaktı çünkü biz onunla sürekli mesajlaşıyorduk ve öyle bir konserde ona mesaj atmam mümkün değildi. Bu geceyi bir şekilde atlatmam gerekiyordu.

Gamze'nin oturduğu apartmanın önüne geldiğimde zile bastım. Apartman kapısını açınca içeriye girdim ve asansöre bindim. 5. katta oturduğunu söylediği için 5. kata çıktım. Asansörün kapısını açtığım anda Gamze, Sevim ve Özlem'in sevinç seslerini duymam bir oldu.

“Bu gece harika olacak!”

Gamze'nin odasının içine adımımı atar atmaz içerideki dağınıkla birlikte ağzım bir karış açılmıştı. Her tarafta kıyafet, makyaj malzemeleri, saç düzleştiricisi, ayakkabılar ve takılar vardı. Odanın içerisindeki tüm bu karmaşa yetmezmiş gibi yüksek sesle pop şarkı çalıyordu.

Kapıda dikildiğimi gören Gamze gülerek kolumdan çe-

kiştirdi ve beni odanın içine soktu. “Ne duruyorsun orada?”

Konserin başlamasına üç saat kala hepimiz hazırđık. Gamze’nin ısrarlarına dayanamamıştım ve bana makyaj yapmasına izin vermiştim. Üstelik biraz kararsız olduğum siyah alçak topuklu ayakkabıları da giydirmişti ama sonradan onlarla rahat edemeyeceğimi anlayıp tekrardan spor ayakkabımı giyindim.

Kızlarda kendi kıyafetlerini giyindikten sonra Gamze’nin ağabeyini beklemeye başladık. Sonuçta bizi içeri sokacak olan oydu.

Ben ise bu sırada Doğukan’la mesajlaşıyordum.

“Oturuyoruz şimdi, birazdan başlarız çalışmaya. Sen ne yapıyorsun?” yazıp yolladıktan kısa süre sonra telefonum titremişti.

“Ben de arkadaşlarla birlikte takılıyorum öyle. Sınavların ne zaman bitiyor?”

“Önümüzdeki iki hafta boyunca sınavlarım var.”

Yazıyor...

“Seninle yüz yüze görüşmek için iki hafta bekleyemem. Önümüzdeki hafta sonu buluşacağız?”

Attığı mesajla birlikte gözlerimi kocaman açmıştım. Az önce buluşma tarihimiz mi belli olmuştu?

Doğukan’ı aklına koyduğu şeyden vazgeçirmek imkânsızdı ve içimde bir yerlerde onunla yüz yüze görüşmeyi deli gibi isteyen bir taraf vardı. Bu buluşma işi ne kadar beni gerse de bu konser olayında olduğu gibi yine vazgeemeyecektim.

“Peki.” yazıp yolladığım sırada içimde belli belirsiz bir stres ortaya çıktı. Yine de olumlu düşünmeye çalışıyordum. Buluşmamız en fazla ne kadar kötü olabilirdi ki?

Doğukan'la konuştuktan sonra annemle kısa bir telefon konuşması yaptım. Açık bir dille beni aramamasını, kızlarla ders çalışacağımızı ve sonrada film izleyip uyuyacağımızı söyledim. O da zaten bana güvendiği için üstelemeden "Tamam." dedi.

Bu yaptığım şeyi kesinlikle öğrenmemeliydi.

Kapı çaldığında hepimiz ayaklanmıştık. Gamze'nin ağabeyi geldiği zaman zile basacağını ve aşağıya inmemiz gerektiğini söylemişti.

Çantamı ve ceketimi alıp kızlarla birlikte apartmandan çıktığımızda Gamze'nin ağabeyinin kapının önünde gri bir arabanın içinde olduğunu gördük.

Kızlarla birlikte arabaya doğru ilerledik ve Gamze önde oturduğu sırada bizde arkaya geçtik.

Gamze'nin ağabeyi sevecen biriydi. Tıpkı Gamze gibi kumral saçları ve yeşil gözleri vardı. Yol boyunca bizimle sohbet etti ve konserde dikkat etmemiz konusunda bizi uyardı. Sonunda konser alanına geldiğimizde uygun bir yere arabayı park edip hepimiz arabadan indik. Levent Ağabey de bizimle birlikte indi ve bizi görevlilerin giriş yaptığı bölüme yönlendirdi.

Levent Ağabey, güvenlik görevlilerine kendi giriş kartını göstererek içeriye girerken biz de onu takip ediyorduk. Bir binanın içerisine girdik ve merdivenlerden bir kat çıktıktan sonra sol koridora döndük. İlk odaya girdiğimizde Levent Ağabey, odanın içindeki büyük masaya ilerledi ve çekmecelerini karıştırdıktan sonra bize biletlerimizi verdi. Biletlerimizi aldıktan sonra T.C. kimlik numaralarımızı istedi. Girişte diğer herkes gibi sıraya girmemiz gerekiyordu ve Gamze'nin ağabeyi, girişte biletleri kontrol eden adamlara bizim içeri girebileceğimizi söyleyecekti.

T.C. kimlik işlerini de hallettikten sonra teşekkür ettik. Çünkü gerçekten pahalı olan bu biletleri ücretsiz olarak almıştık. Ne yazık ki önlerde değildi ama ortalardaydık.

Levent Ağabey, bizi tekrardan binadan çıkarıp giriş kapısının önünde uzanan sıraya soktukten sonra yanımızdan ayrılmıştı.

Sevim, “Bu birlikte gittiğimiz ilk konserimiz!” dediğinde Gamze, “Ve en güzeli olacak,” dedi.

Ardından çevremize dönüp baktığımız sırada çok hoş erkeklerle karşılaşmıştım ama bizden büyük oldukları her hallerinden belliydi. Aralarında on sekiz gösteren kişilerde vardı ama çoğunluk yirmiliydi.

Özlem, “Bu konserin biletleri satılırken, ‘Sadece yakışıklılar alabilir,’ diye bir kural mı koymuşlar acaba?” dediğinde hepimiz güldük.

“Ama buradakilerin çoğu üniversite öğrencisi...” dediğimde kızların yüzü düşmüştü.

Gamze, “Ve biz de onların gözünde liseye giden çocuklarız,” dediğinde Özlem kolunu Gamze’nin omzuna attı. “Boş ver be Gamze... Biz bize yeteriz.” Gamze ani bir şekilde Özlem’in kolunu omzundan attı.

“Sana acil bir sevgili bulmamız lazım Özlem.”

Uzun süren bekleyişten sonra kapılar sonunda açılmıştı. Sırayla güvenlikten geçen insanların ardından sıra bize geldiğinde biletlerimizi ve kimliğimizi gösterdik.

“Levent Bey’in misafirlerisiniz öyle değil mi?” dediğinde Gamze, “Evet, kendisi ağabeyim olur,” dedi.

Adam, “Peki o zaman. Buyurun çantanızı alabilirsiniz,” dedikten sonra aradığı çantalarımızı geri verdi.

Konser alanı tam bir izdihamdı. Tabii ki de kızlarla ol-

duğumuz yerde öylece etrafı izlemek yerine hızla gidebildiğimiz kadar önlere gitmeye çalıştık ama biletlerimiz orta bölümü kapsıyordu.

Konser alanı hızla dolarken biz yerimizde sabit kalmıştık. Biraz arkalardaydık ama sonuç olarak bu bir DJ'in konseriydi; önemli olan müziği duymak ve dans etmektir.

Konserin başlamasına daha çok vardı. Kızlarla birlikte sohbet ettiğimiz sırada telefonumu cebimden çıkardım. Doğukan'dan gelen mesajı görünce bu gece Doğukan'ı idare etmenin çok zor olacağını anlamıştım. Her dakika ona mesaj atamazdım.

Attığı mesaja bastığımda bir video gönderdiğini gördüm. Merakla videoya bastığımda telefonun sesini kısma gereği duymamıştım çünkü ben bile bu kalabalıkta doğru düzgün bir şey duyamayacaktım.

Videoda, biri kahverengi kıvrıkcık saçlı, diğeri sarı düz saçlı iki tane erkek bir kafenin içinde, ayakta komik bir şekilde robot dansı yapmaya çalışıyordu. Yaparken de zaten kahkahalarla gülüyorlardı. O sırada videoyu çeken kişi kamerayı kendine çevirince Doğukan'ın yüzünü gördüm. Çok tatlı bir gülümsemeyle kameraya bakıyordu. Arka kameradan çektiği için kendini göremiyordu ve kamerayı suratının çok yakınında, alttan tuttuğu için komik gözüktüyordu.

Etrafımda çok ses olduğu için ne dediğini duyamıyordum. O yüzden telefona biraz daha yaklaştım.

“Yaprakçık! Bu iki aptal Kerem ve Erdem!” dediğini duyduğumda onun sesinden Yaprakçık deyişini duymayı özlediğimi hissettim. Acaba gerçek hayatta bana öyle derse nasıl hissederdim?

Bunu düşününce karnımda belli belirsiz bir his oluştu.

Ardından kamerayı çevirdi ve yan tarafta tekli koltukta oturan hafif kirli sakallı ve sigara içen birine çevirdi.

“Ve işte bu da Mustafa,” dedi Doğukan neşeli bir sesle. Mustafa, Doğukan’a dönüp sıkıcı bir bakış attıktan sonra güldü. “Oğlum işsiz misin, ne yapıyorsun ulan?”

Mustafa’nın verdiği tepkiyle bir kahkaha attığımda, Gamze, Özlem ve Sevim de başıma toplanmışlardı.

Özlem merakla, “Neye gülüyorsun?” dediğinde, “Doğukan video atmış,” dedim kısaca.

Mustafa’nın verdiği tepkiden sonra Doğukan’ın da gülme sesini duymuştum. “Bahar’a video atıyorum,” dediğinde Mustafa, “Bahar kim?” diye sormuştu.

Ben onu bütün arkadaşlarıma anlatmışken o benden bahsetmemiş miydi? Kırıldığımı hissettiğim sırada Doğukan, “Yaprakçık yok muydu benim?” dedi. Duyduğum şeyle birlikte anlamsız bir gülümseme oluştu yüzümde.

Kızlar da bunu duyduklarında heyecanla kolumu dürtüp, “Benim dedi Bahar!” “Yaprakçık dedi!” gibisinden şeyler söylediklerde yüzümdeki gülümseme daha da genişledi.

Videonun devamında Mustafa, “Ha, tamam hatırladım,” demişti. Demek ki onlara benden Yaprakçık olarak bahsetmişti.

Ardından videoyu tekrardan Erdem ve Kerem’e çevirdi. İkisi bu sefer masanın diğer tarafında oturmuş haldeydiler.

Doğukan, “Söylemek istediğiniz bir şeyler var mı beyler?” dediğinde Kerem, “Görüşürüz!” diye bağırdı gülerrek. O sırada Erdem’de kameraya el sallıyordu.

Doğukan son kez kamerayı kendine çevirip yine yakın çekim yaptığında, kızlar gülmeye başlamıştı.

“Görüşürüz, Bahar!”

Ve video bitmişti. Özlem, “Doğukan çok tatlıymış!” dedikten sonra birden Sevim, “Bence o da seni seviyor,” dediğinde içimde bir umut oluşmuştu bir anda ama bir video izleyerek Sevim’in Doğukan’ın gerçek hislerini anlayamayacağı belliydi. Sadece bir düşünceydi bu.

Kızların abartılı tepkilerinden sonra Doğukan’a bir mesaj yazmak istemiştım. Uygulamayı açtığım sırada kızlar yine tepeme toplanmışlardı.

“Doğukan’a mı yazacaksın?” diye sordu Gamze hevesle.

“Evet,” dedim onun bu haline gülerken.

Sevim, duygu sömürüsü yaparak, “Biz de konuşmayı okuyabilir miyiz?” diye sorduğunda Gamze, “Tabii ki de okuyacağız!” dedi. “O bizim arkadaşımız değil mi? En yakın arkadaşlar bu zamanlar için vardır. Müstakbel sevgileriyle konuşmalarını okumak için.”

Gamze’nin bu cümlesine hepimiz gülerken, “Tamam okuyabilirsiniz,” diyerek kabul ettim. Gerçi ne yazacağımı da bilmiyordum ki.

“Arkadaş grubunun delisini sen sanıyordum.” yazıp yolladığımda Gamze kötü bakışlar attı.

“Bu mu yani?” dedi boş bir ifadeyle. “Bu şekilde Doğukan’la aranda bir şeyler olacağını mı sanıyorsun?”

Tedirgin bir şekilde, “Neden ki?” dedim. Oysa bence gayet iyi hallediyordum Doğukan’la konuşma işini. Ara sıra batırdığım da oluyordu elbet ama artık onunla konuşurken eskisi kadar çekinmiyordum.

Gamze, “Çünkü bu şekilde sadece çok yakın birer arkadaş olabilirsiniz,” dediğinde istemeden moralimin bozulduğunu suratımdaki ifadeden belli ettim. Basit bir mesajdan bunu nasıl çıkarabilmişti?

Suratımın düştüğünü gören Gamze hemen, “Özür dilerim,” dedi mahcup bir sesle. “Bak gerçekten seni üzmem için söylemedim.”

“Biliyorum,” dedim hemen. Öyle olmadığını biliyordum.

“Sen en iyisi benim dediğimi unut. Bunca zamandır bu şekilde konuşuyorsunuz değil mi? Eğer istemeseydi çoktan keserdi konuşmayı seninle. Sen beni dinleme.”

Başımı onaylarcasına salladım ve hafifçe gülümsedim. Aynı şekilde bana karşılık verdiğinde, “Sorun yok,” dedim. “Belki de haklı olabilirsin.”

“Herkes aynı şekilde konuşacak diye bir şey yok. Bu sen ve Doğukan’ın arasında. Yorum yapmam bile saçmaydı. Kusura bakma, Bahar.”

Kolumu omzuna atıp kendime çektim. “Sorun değil diyorum sana. Üzülmedim vallahi,” dedim sarılırken.

Sevim, “Kıskanıyorum ama!” deyip kollarını etrafıma doladığında kahkaha attım. “Sana da sarılırım ben Sevim’im,” dedim ve sarılırken zor da olsa yanağını sıktım.

Başımı Gamze’nin omzuna gömdüğüm yerden kaldırdığımda Özlem bize bakıyordu. “Orada bekliyor musun gerçekten?” dedim hayretle.

“Birinizin bunu demesini bekliyordum!” dedi ve gülerrek o da bize sarıldı.

Okulun birçok zorluğu olsa da orada kazanılan dostluk her şeye değerdi.



Konser alanına girdikten yaklaşık iki saat sonra konser başlamıştı. Çok fazla beklemek zorunda kalmıştık ama kesinlikle buna değmişti. Konser alanı tamamen dolmuştu ve insanlar deli gibi zıplayarak dans ediyorlardı. Rengâ-

renk lazer ışıkları kalabalığı tarıyordu. Gözlerim etrafımda dönen ışıklarla büyülenmişti.

Konser başlayalı yarım saat geçtiğinde yorulduğumu hissetmeye başlamıştım.

Hayır, dedim içimden. Bu gece olmaz. Bu sefer olmaz.

Hastalığıma inat kalabalığa uyup zıplayarak dans ettiğim sırada Ölmeden Önce Yapılacaklar listemden iki maddenin daha gittiğini hatırlayarak kendimi daha da kaybetmiştim müziğin içinde. Daha önce hiç bu kadar özgür hissetmemiştim. Etrafımda ne ailem ne de bana karışacak biri vardı. Sadece ben ve en yakın arkadaşlarım. Ve bir de yüksek sesli müzik. O da arkadaşım sayılırdı.

Konserin kırk beşinci dakikasına geldiğimizde kızlar hâlâ zıplayarak dans ediyor ve çılgınca bağırıyorlardı. Ben ise artık zıplamayı bırakmış yerimde dans edebiliyordum.

Aniden görüşüm bulanıklaştığında dans etmeyi kestim. Bununla birlikte anlık bir şekilde dengemi kaybettim ve yanımdaki kişiye çarptım. Zaten herkes zıpladığı için çarptığım kişi bunu fark etmemiş olmalıydı. Ardından gözlerimi birkaç kez kırptıktan sonra tekrar çevreme bakındım. Görüşüm düzelmişti ama etrafımdaki insanlar bu sefer beni boğmaya başlamıştı.

Sağımda solumda, önümde arkamda... Her yerde insanlar vardı ve çılgınca dans ediyorlardı. Yüksek sesteki müzik artık eskisi kadar ilgi çekici gelmiyor, kulaklarım uğulduyordu. Ve tüm o dans eden binlerce kişilik kalabalığın ortasında etrafına boş gözlerle bakan ben vardım.

Derin derin nefesler alıp kendimi sakinleştirmeye çalıştım. İyiyim dedim kendi kendime. Ne kadar iyi olmadığını bilsem de...

Görüşüm aniden tekrardan bulanıklaştığında ayak-

ta durmakta zorlandım. Bununla birlikte zıplarken bana çarpan insanlar dengemi bulmam için benimle iş birliği yapmıyorlardı.

Özlem, Gamze ya da Sevim'e seslenmek istiyordum. Etrafımı çift görüyor ve sesleri sanki birbirinin içine girmiş gibi karmakarışık duyuyordum. Bana çarpan insanlar nedeniyle bir sağa, bir sola giderken bu iyice başımı döndürüyordu.

Ellerimle yüzümü kapattım ve bir süre öyle kaldım. Karnıma giren ağrıyla birlikte iki büklüm olduğumda acıyla bağırdım.

Kimse beni duymadı. Kimsenin umurunda değildim.

Tekrardan başımı kaldırdığımda hâlâ bulanık görüyordum. Kısa boyumla ve bu bulanık gözlerle etrafıma baktığımda tek görebildiğim her yanımın insan kaynıyor olduğuydu.

Bir elimle karnıma bastırırken, diğer elimle kendinden geçmişçesine dans eden insanları itmeye çalıştım. Çok fazla sıkışmıştım ve nefes alamıyor gibi hissediyordum. Sanki herkes üzerime doğru geliyordu ve ben dibe çöküyordum. Bu kocaman bir okyanusun ortasında boğulmaya benziyordu.

Ne kadar etrafımdakileri itmeye çalışsam da bedenimde onların dikkatini çekecek kadar itme gücünü bulamıyordum. Son bir kez sağımdaki adamı ittirdiğimde artık tamamen tükendiğimi hissettim. O adamın da dikkatini çekememiştim.

Panikle etrafıma bakındım. Gözlerim kızları arıyordu ama yoklardı.

Nefesim kesilmeye başladı. Uğuldayan sesler yavaş yavaş yok oluyordu. Başımı havaya kaldırdım ve etrafımda

kimsenin olmadığının hayalini kurmaya çalıştım. Bu sefer de dört bir yandan gözlerime hücum eden lazerler ve bir ton ışıkla başım daha fazla dönmeye başladı.

Bacaklarımdaki gücün tükendiğini hissettim ve düşecekmiş gibi oldum. Ani bir refleksle yanımdaki birinin koluna yapıştım. Kim olduğunu bile bilmiyordum.

Ardından sanki müziğin sesi kesildi. Tek duyabildiğim düzensiz aldığım nefesimin sesiydi. Kolunu tuttuğum her kimse sonunda birilerinin dikkatini çekmiş olmalıydım çünkü birkaç kişi kalabalıkta benimle birlikte dans etmeyi kesmiş ve bana doğru eğilerek kulağıma bir şeyler söylüyordu.

Hiçbir şey duyamıyordum. Kolumdan tutan bir erkeğin elinin sıcaklığını hissedebiliyordum sadece. Neredeyse tüm yükümü ona vermiştim. Bacaklarım beni taşıyamıyordu. Her an kırılacaklarmış gibi hissediyordum.

Gözlerimi kapattığım sırada başıma keskin bir ağrı saplandı. Çığlığa benzer bir şekilde bağırdığımda çevremdeki paniğin arttığını hissettim.

Aynı anda benim bedenimi de ayrı bir panik ele geçirdi. O anki durumumu düzeltmek için ne yapmam gerektiğini bilmiyordum. Tek istediğim burayı terk etmek ve evime gitmekti. Başıma giren her ağrıya birlikte gerçek beynime birer darbe olarak iniyordu.

Anneme yalan söylemiştim ve bu haldeydim.

Ben hiçbir zaman tamamen özgür olamayacaktım.

Hiçbir zaman kendimi tam bir genç kız gibi hissedemeyecektim.

Hep geri kalacaktım.

Hep eski olacaktım.

Düşüncelerimin arasına giren ağrı bu sefer karnıma

saplandığında istemsizce eğildim. Yanımda toplanan üç beş kişinin söylediklerinden sadece, “İyi misin?” dediklerini anlayabiliyordum.

İyi değildim. Hiç de iyi olmamıştım.

Çok güzel iyi rolü yapardım ama bu sefer iyi rolü bile yapamıyordum. Çünkü tamamen bitmiş durumdaydım. Bedenim bu kadarını kaldıramamıştı. Bu konser, benim gibi bir kıza göre çok fazlaydı. Her zaman böyle olmuştu. Her şey bana fazlaydı ve ben hep yetersizdim.

Karnıma bir ağrı daha girdiğinde acıyla bağırdım. Çoktan yaşlar birer birer gözlerimden dökülmeye başlamıştı. Bu yaşlar sadece çektiğim acı için akıyordu. Normal hissetmeye çalıştığım her an bu hale geldiğim için akıyordu.

Acınası ve yardıma muhtaç.

İçine konulduğu kafesinde kalmaya mecbur.

İşte ben bu yüzden yıllarca odamdaydım. Bu yüzden hayatımı yaşayamıyordum. İşte bu yüzden ailem beni eve kapatmıştı. Buydu nedeni. Zayıf olmam. Diğerleri gibi olamamam.

Son enerji kırıntılarımla ayakta kalmaya ve bayılmamaya çalışıyordum. Eğer bayılırsam her şey biterdi. Hastaneye götürülürdüm. Ailem aranırdı. On sekiz yaş altının giremediği bir konsere kız kardeşini ve arkadaşlarını soktuğu için Levent Ağabey suçlu sayılırdı. Böylece Gamze’yle aram bozulurdu. Sevim ve Özlem benden çok Gamze’yle yakın olduğu için onu tercih ederlerdi. Bu olay Yağz’ın da kulağına giderdi ve böyle bir aptallık yaptığım için bana kızardı. Gerçi ailem bunu öğrendikten sonra beni okuldan alırdı.

Doğukan öğrenir miydi? Sanırım hayır. Ama vicdanım rahat etmezdi.

Tabii bundan önce “Acaba yaşar mıyım?” sorusu da vardı. Doktorlar bu sonbahar son diyordu ama belki de ölüm zamanım gelmişti.

Peki, Doğukan’ı görmeden ölürsem ne olurdu? En büyük pişmanlığım bu olurdu sanırım. Tek istediğim ona sarılmaktı, elini sımsıkı tutmak ve hep yanımda kalmasını söylemekti. Elini tuttuğum o anda ölsem bile bana yeterdi. Sadece o zamana kadar yaşamak istiyordum. Sadece onu görmek istiyordum.

Bedenim ayakta kalmak için son çırpınışlarını verirken dayanamadım. Ayaklarımın bir anda tutmadığını hissettiğim sırada bilincim de kapandı.

Kaybetmek, güçsüz olduğunu hissetmek ve bir cam kadar kırılgan olduğunu bilmek zordu. Bu gerçeklerin her zaman gözümün önüne gelmesine alışmıştım ama bu son birkaç ayda bu yetersizlik hissi daha kötü hissettiriyordu.

Aynaya baktığımda karşımda yıpranmış bir kız görmek istemiyordum. Dik durmak ve gülümsemek istiyordum. Gözlerimdeki yorgun bakışların silinmesini ve yerine kendinden emin bir şekilde bakan gözlerin gelmesini istiyordum.

Dediğim şeyin ne kadar imkânsız olduğunu ben de biliyordum. Bunun için uzun uzun düşünmeme gerek yoktu çünkü o anki durumum bunu yeterince açıklıyordu.

Konserin alanının ortasında bayılan bir kız. Kalabalığı geçerek kıza ulaşan tedirgin arkadaşlar. Hızla gelen sağlık ekipleri. Ardından kızın ambulansa aceleyle bindirilip götürülmesi. Ailesinin aranması ve bütün yalanların ortaya çıkması. Ve bir de mesajlarına cevap alamayan endişeli ve bir o kadar da sinirli Doğukan...

Her şey daha ne kadar kötü olabilirdi ki?



27. BÖLÜM

Kanatları teker teker kopan bir kuş gibiydim, paramparça ve acı içinde. Dev bir ağacın, kıldan ince dalında sallanan, kurumuş sarı bir yapraktım, her an düşmeyi bekleyen ve rüzgârdan ölesiye korkan.

Zamanın pençesine sıkı sıkıya tutunduğumu sanıyordum. Ellerim kanıyordu, belki acıdan gözlerimden yaşlar akıyordu ama ben bırakmamaya yeminliydim. Tereddüt ediyordum zaman zaman ve bazen elim kayıyordu ufaktan ama bırakmıyordum yine de. Ama öyle zamanlar geliyordu ki tutunduğum şeyin zaman mı yoksa ölüm mü olduğunu şaşıırıyordum.

Başımın üzerinde bir şey hissetmemle birlikte yerimde huzursuzca kıpırdandım. Belli belirsiz bir şeyler mırıldandıktan sonra gözlerimi kırpmaya başladım. Gözlerimi ilk açtığımda önce tavandaki lambadan çıkan ışık gözlerimi kamaştırdığı için tekrardan gözlerimi kapatmak zorunda kaldım. Tanıdık kokuyu aldığımda suratımı ekşittim. Ardından gözlerimi tekrardan üst üste kırptıktan sonra kendime gelebildim.

Odanın içini göz ucuyla süzerken sol tarafımda birinin

olduğunu fark ettiğimde hızlı bir şekilde başımı o tarafa çevirdim.

Gördüğüm kişiyle birlikte kalbimin çılgınlar gibi atması bir oldu. Hatta o kadar hızlı atmaya başlamıştı ki kalbimin sesini kulaklarımda duyabiliyordum. Şu an gözlerimin gördüğü kişinin burada olabilmesi imkânsızdı. O olamazdı. Onun burada bir işi yoktu.

Karşımdaki kişi Doğukan'dan başkası değildi. Biri, buradaydı. Karşımdaydı.

Gözlerimi birkaç kez daha üst üste kırptıktan sonra tekrardan baktım. Hâlâ oradaydı; Siyah çerçeveli gözlüklerinin arkasındaki o mavi parlak gözleriyle, aynı şaşkın ifadeyle bana bakıyordu.

Bahse girerim ki dudaklarının şaşkınlıktan aralandığından haberi yoktu.

Bunu görmemle birlikte benim de dudaklarımda aynı şekilde şaşkınlıktan aralandığını fark etmem bir olmuştu. Gözlerimi ise daha ne kadar çok açabilirim onu test ediyordum sanırım çünkü şu anda ona bakmayı kesmek istemiyordum.

Gözleri bana çok tanıdık geliyordu. Zihnimin bir köşesinde beni uyaran bir şeyler vardı.

O gün, o kavgada gördüğüm kişi Doğukan'dı! Ben onun peşinden gittiğimde onu bulamamıştım ama çarpıştığım kişinin o olduğuna emindim. O gün gördüğüm o şaşkın bakışlar şimdikininki aynısıydı. Peki o da beni hatırlamış mıydı?

Nasıl oldu bilmiyordum ama o gerçektir. Şu an karşımdaydı. Eğer öyle değilse ve bu benim rüyam ise bu hayal kırıklığıyla daha fazla yaşayamazdım.

İçimdeki kuşkuyla birlikte dudaklarımdan şu cümle döküldü. “Sen gerçek misin?”

Ve belki de “ilk buluşmada söylenen en saçma şey” ödülünü almıştım. Tabii hastane odası pek mükemmel bir buluşma yeri değildi.

Dediğim şeyle birlikte hafifçe gülümsediğinde dayanamayıp ben de gülümsedim. Bu, aramızdaki bir şeydi. O gülümsediği zaman ben de gülümsüyordum ve o ağladığı zaman ben de ağlıyordum. Bu aramızdaki bağın kuvvetinin temsiliydi.

“Test etmek ister misin?” diye sordu. Sesi odanın içinde hafifçe yankılandığı sırada Doğukan’ın sesini ilk kez canlı duymanın hissettirdiği heyecan nefesimi kesmişti.

Kekelememeye özen göstererek, “Evet,” dedim. Bunu başardığıma sevinmişim.

Bir adım atarak yatağıma daha da yaklaştı ve elini uzattı. Buz gibi olmuş ellerimle onun ellerini tutmamı istiyordu. Sağ elimi usulca kaldırdım ve onun ellerine doğru uzattım. Parmaklarımız usulca birbirine kenetlendiğinde yavaşça yutkundum. Bakışlarımı birleşen ellerimizden alıp onun gözlerine çevirdim.

Onun ellerinin sıcaklığını hissediyordum, gibi bir cümle kuramayacaktım çünkü onun da eli en az benimki kadar soğuktu.

Daha önce hayatımda hiç bu kadar farklı duygular içine girmemiştim. Şu an hem heyecanlı, hem mutlu, hem stresli, hem de şaşkındım. Ayrıca hayatımda ilk defa bu kadar utandığımı hissediyordum. Yanaklarımın az da olsa kızardığına emindim ama şimdi zihnim bunu sorun edecek halde değildi.

İlk arkadaşım, ilk aşkım karşımdaydı. Hep hayal ettiğim gibi ellerimi tutuyordu. Şaşkın ve bir o kadarda mutlu şekilde birbirimize bakıyorduk. Mavi gözleri ışıltıyordu ve yüzünde hafif bir tebessüm vardı. Benim de aynı şekilde yüzümde bir tebessüm oluştuğunda parmakları, parmaklarımı daha sıkı bir şekilde tuttu. Bu çok güven vericiydi. Hissettiğim yeni duygular arasına bir yenisi daha katılmıştı.

Yüzündeki gülümseme daha da genişlerken, “Şimdi inandın mı gerçek olduğuma?” diye sordu. Gülümsedim. Hatta kendime engel olamadım ve yüzümdeki gülümseme dişlerimi gösterecek kadar genişledi.

Şu an ki mutluluğumu nasıl gizleyebilirdim ki? “İnan-dım,” dedim heyecanlı bir sesle.

Onun da yüzündeki gülümseme dişlerini gösterecek kadar büyüdüğünde içimdeki mutluluk katlanarak arttı.

O sırada kapının aniden açılmasıyla ikimiz de hızlı bir şekilde ellerimizi geri çektik ve kapıya doğru döndük.

Kapının girişinde şaşkın gözlerle bize bakan Gamze’yi gördüğümde gereksiz yere basılmış gibi hissetmişim.

Gamze, “Şey, ben uyandın mı diye bakmaya gelmiş-tim,” diye bir şeyler geveledikten sonra Doğukan’a döndü. “Merhaba. Ben Gamze. Telefonda konuştuğun.”

Doğukan, “Merhaba. Sanırım telefonda sana biraz fazla çıkıştım,” dediğinde uyurken bazı şeyleri kaçırdığımı fark ettim.

Gamze, “Önemli değil. Bir anda sana Bahar hastane-de deyince o tepkiyi vermen normaldi. Telaşlandın sen de herkes gibi,” dedi.

Yani Gamze, Doğukan’a hastanede olduğumu söyle-mişti ve Doğukan buraya mı gelmişti?

Doğukan hafifçe gülümsedikten sonra Gamze bu sefer bana döndü. “Annen, baban, teyzen ve amcan kafeteryadalar. Özlem, Sevim ve aileleri de buradaydı ama saat geç olunca gittiler. Ama ben kalmak için ısrar ettim,” dedi. Ardından, “Bu arada annen ve baban buraya geliyorlar,” diye eklediğinde Doğukan’a hızla döndüm. Gözlerimiz buluştuğunda, “Sanırım gitsem iyi olacak,” dedi hemen.

“Hayır!” dedim ani bir şekilde. Daha sonra odada Gamze’nin de olduğunu hatırlayıp ona doğru döndüm. Gamze, gitmesi gerektiğini anlamıştı.

“Ben çıkıyorum,” dedi çekingen bir şekilde ve hızla odadan çıktı.

Tekrar Doğukan’a döndüğümde bir şey dememe kalmadan, “Annen ve babanın beni senin yanında görmeleri iyi olmaz,” dedi. “Okul arkadaşın bile değilim. Açıklama yapamazsın.”

Hızla sol elimle eline uzandım ve sımsıkı tuttum. “Lütfen kal,” dedim sessiz bir şekilde. Bunu yapan ben miydim? Belki de uyurken yürek yemiştim.

“Zor durumda kalmanı istemiyorum,” dedi. Ardından ellerimiz hâlâ birleşikken yavaşça bana doğru eğildi ve sol yanağıma bir öpücük kondurdu. Tüm kaslarım gerildiğinde hareket edemedim.

“Tekrar yanına geleceğim,” dedi fısıltı gibi çıkan sesiyle. Yavaşça elini elimden çekti. Kapıya doğru ilerledi ve kapı kulpunu indirip kapıyı açtı. Son bir kez daha arkasını dönüp baktıktan sonra gülümsedi ve kapıyı çekip çıktı.

Doğukan’ın odadan çıkmasıyla birlikte boş gözlerle kapıya doğru bakmaya başladım.

O gelmişti. Az önce onu görmüştüm. Benimle konuş-

muştı ve hatta yanağımdan bile öpmüştü. Elimi tutmuştu ve birbirimizin gözlerine bakmıştık. Bunlar hayalden başka bir şey olamazdı.

Ama elini tuttuğumda hissettiğim o şeyin hayalle uzaktan yakından alakası yoktu. O, her şeyiyle buradaydı ve biz altı ay sonra ilk defa birbirimizi görmüştük.

Tabii kavga anındaki o anlık bakışmamızı saymazsak...



28. BÖLÜM

“Bahar, sen ne yaptığının farkında mısın?” dedi annem yüksek sesle.

Böylelikle içimdeki tüm o mutluluk duygusu yavaşça silinmeye başladı. Babam her zamanki gibi annemi yatıştırmaya çalışıyordu.

“Meltem, daha yeni uyandı,” dedi babam anneme dönüp. Annem ise bir süre sinirli bakışlarla bana baktıktan sonra, “Bunu eve gidince konuşacağız, Bahar,” deyip odadan çıktı.

Annem, bana karşı zaten hep soğuktu ama hiçbir zaman sinirli değildi. İlk defa bana bu kadar kötü bakıyordu ve bu kendimi çok kötü hissettirmişti. Son zamanlarda o soğuk bakışları gitmeye başlamıştı ve aramız normale dönüyor gibiydi ama bu yaptığımın her şeyi paramparça ettiğimi biliyordum.

Bakışlarım üzerimdeki pikeye indiğinde babam üzül-düğümü anlamış olmalıydı. Tembel adımlarla yanıma geldi ve yatağa oturdu.

“Bahar,” dediğinde başımı kaldırıp ona baktım. “Yap-

tığın şeyin ne kadar yanlış olduğunun farkındasın değil mi?” dedi anneme oranla daha sakın bir sesle.

Bir şey söylemeden başımı salladım.

“O zaman neden böyle bir şey yaptın? Bunu öğrendiğimizde sana ne kadar çok kızacağımızı tahmin etmedin mi?” Bu sefer hiçbir cevap vermedim. Eğer verseydim, muhtemelen yine hastalığıma lanetler edip, bağırarak ağladığım krizlerden birini geçirecektim.

Yaptığım şey yanlış olsa da, eğer sağlıklı olsaydım yakalanmayacaktım. Şu an bu hastanede olmayacaktım.

Bu hastalığın tek bir iyi yanı vardı, o da Doğukan, Özlem, Gamze ve Sevim, Doruk ve Yağız’la tanışabilmemdi.

Eğer bu hastalık olmasaydı bütün gün odasında yatan bir kız olmayacaktım ve Doğukan’a mesaj atmayacaktım. Belki daha başka bir hayatım olacaktı, bambaşka bir okulum, bambaşka dostlarım olacaktı ama şu an etrafımda olan kimse benimle olmayacaktı.

Ve onlar bana bu hastalığın kazandırdığı şeylerdi. Biraz düşününce, belki hastalığıma bile değerlerdi.



Hastaneden gece ikiye doğru çıktığımızda arabada uyu-yakalmıştım. Küçükken olduğu gibi babam beni nazıkçe kucağına alıp odama kadar taşımıştı. Bu süre içinde yarı uyanık, yarı uyuyor durumundaydım ama bedenim yatağıma değdiği anda yeniden deliksiz bir uykunun kollarında huzur bulmuştum.

Annemin bana seslenmesiyle uyandığımda ise ilk on saniye boyunca zihnim bomboştu. Ardından yerine gelen düşünceler ve hatırladığım şeylerle birlikte içimde büyük

bir huzursuzluk oluştu. Bugün birazdan formamı giyinip mutfağa gittiğimde annemin bana uzun bir nutuk çekeceğinden emindim. Babamın da işe gitmiş olması onun yararınaydı. Tek istediğim servisin bir an önce gelmesi ve okula kaşmaktı.

Formamı üzerime giyindikten sonra çantamı hızla hazırladım. Telefonumu şalışma masamın üzerinde gördüğümde gözlerimi kocaman açarak ona baktım.

Dün. Doğukan'ı. Görmüştüm.

Çantamı yere bırakıp hızla masamın yanına koştum. Telefonu elime aldım ve ekran kilidini açtım. Gelen mesajları görünce merakla uygulamaya tıkladım. Elbette önce Doğukan'ın mesajını okudum.

“Bana yalan söyleme, Bahar. Her şeyi yap ama yalan söyleme. Beni nasıl korkuttuğun hakkında en ufak bir fikrin bile yok. Sana dün gece yeterince kızamadım çünkü yeni uyanmıştın. O sırada üzerine gelmek istemedim. Demek istediğim, bunu bana yapma tamam mı? Hayatını tehlikeye sokacak şeyler yapma. Kendini düşünmüyorsan beni düşün.”

Attığı mesajı defalarca okurken bir yandan mutlu olmuş, bir yandan da onu bu kadar üzdüğüm için kendime kızmıştım.

O bana gerçek anlamda değer veriyordu. Ölümümün ardından üzülecek kişilerin başında o geliyordu. Yaptığım şey çok bencilceydi. Hem ailemi hem dostlarımı hem de Doğukan'ı üzmüştüm.

Çevremdeki insanların bana bu kadar çok değer verdiğini bildiğim halde nasıl olurda bu hastalığı kabullenebilirdim? En başından beri hep bundan korkuyordum.

Bana birilerinin bağlanmasından ve öldüğümde arkamdan üzülmelerinden...

Doğukan kadar Doruk, Gamze, Özlem ve Sevim'in de üzüleceğine ve hatta ağlayacaklarına emindim. Yağz'ı düşünmek bile istemiyordum.

Şimdi yapmam gereken her şeyi düzeltmekti. Kalbini kırdıklarımın gönlünü almanın zamanı gelmişti.

“Özür dilerim. Bencilin teki olduğumu biliyorum ama sadece bir gece olsun, gerçek bir genç kız olmak istemiştım. Her zaman olduğu gibi elime yüzüme bulaştırdım. Böyle olsun istememiştım. Seni üzme ya da telaşlandırmak da istemedim... Nasıl gönlünü alabilirim?”

Doğukan'a mesajı yolladıktan sonra uygulamaya en son on beş dakika önce girdiğini görünce birazdan cevap verebileceğini anlamıştım. Ardından Gamze ve Özlem'in attığı mesajlara sırasıyla girdim.

Gamze, her şey adına özür dilediği ve bütün suçu kendi üzerine aldığını söyleyen bir mesaj atmıştı. Ağabeyinin işten atıldığını ve bundan suçluluk duymamam gerektiğini de yazmıştı. Hatta bu konuda, “İyi ki atılmış. Onun suçu. İyi bir ağabey olup bizi konsere sokmasaymış,” diye söyleyip suçu Levent'e atmıştı. Cevap vermedim. Sonuç olarak okula gidiyordum ve orada yeterince konuşabilirdik.

Özlem'in yazdıkları ise aynı türdeydi. Sadece ek olarak hastalığım hakkında bir ton soru sormuştu. Bu mesaja da cevap yazmayı es geçerek telefonun ekranını kilitledim. Okulda kızların soru yağmuru altında kalacağıma emindim. Bugünü çabuk atlatmam gerekiyordu...

Mutfağa geldiğimde annem kahvaltı hazırlamıştı. “Gü-

naydın,” deyip sandalyeyi çekip oturdum. Annem ise soğuk bir sesle, “Günaydın,” diye karşılık verdi.

İşte başlıyoruz, diye geçirdim içimden.

Son olarak kızarmış ekmeklerde masadaki yerini alınca annem de sandalyesine oturdu. Tek kelime etmeden kahvaltısına başlayan anneme bir süre baktıktan sonra ben de çatalımı elime aldım. Bir salatalık ağzıma attığım sırada annemi inceliyordum. Tüm dikkatini tabağına vermişti ve bana bakmamak için özen gösteriyor gibiydi.

Dayanamadım, “Anne?” dedim alçak bir ses tonuyla. O ise elindeki bir parça ekmeği ağzına atmakla yetindi.

“Anne, benimle konuşmayacak mısın?” dedim. Daha yeni bana iyi davranmaya başlamıştı ve şimdi yeniden onu kaybetmek istemiyordum. Eskisi gibi bana soğuk davranmasını istemiyordum.

Çatalımı tabağımın kenarına bıraktım ve bir elimle annemin boşa duran elini tuttum. Bunu yapmamla birlikte elini çekip masadan kalkması bir oldu.

“Anne, yapma böyle, lütfen,” dedim ağlamaklı bir ses tonuyla arkasından.

Mutfak kapısının önündeyken durup bana döndü. “Eğer gerçekten beni annen gibi görseydin ve beni düşünseydin, senin için ne kadar telaşlanacağımı bilirdin, Bahar,” dedi soğuk bir şekilde.

Hızla oturduğum sandalyeden ayağa kalktım.

Yine başa dönüyorduk ve artık aramızı tekrardan düzeltmek için yeterli zamanım bile yoktu. Sonbahar’a dört ay kalmıştı.

İtiraz edeceğim sırada, “Bakıyorum kendi kararlarını verebilecek kadar büyümüşsün. O zaman artık bir anneye

ihtiyacın yok. Ne durumda olduğunu kabullendiğin zaman yanıma gelirsin,” dedi.

Koridorda uzaklaştığı sırada peşinden gitmek ya da itiraz etmek gibi bir şey yapmamıştım.

Sanki ben ne durumda olduğumu bilmiyordum! Bunu neden her seferinde yüzüme vurmak zorundaydı? Neden her Allah’ın günü bana bunu hatırlatmak zorunda? O, kanser teşhisi konulduğu ilk andan itibaren hayatıma karışmışken sesimi bile çıkarmamıştım ve şimdi tek bir yanlış hareketimde bana sırtını mı çeviriyordu?

Doğukan’ın gözünde bile bu kadar değerliyken öz annem beni hiç mi düşünmüyordu? Babam en azından beni sevdiğini hissettiriyordu. Her zaman yanımda oluyordu ve beni anlamaya çalışıyordu ama annem... Onun gözünde ben sadece bir fazlalıktım.

Onun beni sevmediğini hiç düşünmemiştim. Sadece sevgisini gösteremiyor diye düşünürdüm. Ya da yakın zamanda öleceğim için bana bağlanmamaya çalışıyor derdim. Ama şimdi fark ediyordum ki o beni sevmiyordu. Bu gerçek ne kadar acı olsa da öyleydi. Sevmiyordu ve bunu değiştirmek için yapabileceğim bir şey yoktu.



Servisten indim ve okulun giriş kapısına doğru ilerledim. Gamze, Özlem ve Sevim’in beni kapıda karşılayacağını düşünüyordum çünkü hastalığım ile ilgili bir sürü soruları vardı ve sınıfta bunu rahat konuşamayacaktık. Etrafıma kısa bir süre bakındıktan sonra bahçede olmadıklarını görünce okul binasına girdim.

Sınıf kapısını açıp içeriye girdiğimde Gamze ve Öz-

lem'in sırada mutsuz bir surat ifadesiyle oturduklarını görmemle hızlı adımlarla yanlarına gittim.

Çantamı önlerindeki sıraya koyduğumda bakışları bana dönmüştü. "Hoş geldin," dedi Özlem düz bir ses tonuyla. Bir şeylerin ters gittiği belliydi.

Sırama oturdum ve onlara doğru döndüm. "Ne oldu size?" diye sordum meraklı bir sesle.

Gamze, "Sevim okulunu değiştirmiş," dediğinde ağzım şaşkınlıktan açılmıştı. "Nasıl okulunu değiştirmiş?" dedim hızla.

Gamze, "Ailesi durumu öğrendikten sonra bayağı kızmışlar, sonra da bizimle arkadaş olmasını istemedikleri için Sevim'in okulunu değiştirmişler," dediğinde bugünün daha ne kadar berbat olabileceğini düşünüyordum.

"Bir hatamız yüzünden nasıl böyle yaparlar!" diye sitem ettiğimde kızlar umutsuzca başlarını salladılar.

Sevim'in okulunu değiştirmesi onunla görüşmeyeceğimiz anlamına gelmiyordu ama artık eskisi kadar sık beraber olamayacaktık. Tikiler bir üyesini kaybetmişti.

Telefonumun cebimde titrediğini hissettiğimde mesajın Doğukan'dan geldiğini umarak çıkarıp ekran kilidini açtım. Umduğum gibi Doğukan'dandı.

Hemen mesaja girdiğimde, "Artık bunun bir önemi yok. Ama artık sen de dersini almışsındır umarım. Hem ailen ne dedi? Çok kızdılar mı?" yazdığını görmüştüm.

Çevrimiçi görünüyordu.

"Babam her zamanki gibi bir şey demedi ama annem sanırım bir daha benimle konuşmayacak. Evlatlıktan reddetti gibi bir durum var ortada." yazıp yolladığımda anında *Yazıyor...* bildirimi çıkmıştı.

“Ne demek evlatlıktan reddetti?”

Vallahi Doğukan, ben de bilmiyorum. Annem, otuz beş yaş üstü depresif halde, demek istedim ama demedim.

Sadece, “Ben de bilmiyorum. Benimle bir daha konuşmama kararı aldı.” yazdım.

Yazıyor...

“Özür dilerim Bahar ama annenin gerçekten zihinsel sorunları olabilir.” yazdığını görünce sinirlenmem gereken yerde tepkisiz kaldım. Benim daha cevap vermeme kalmadan, “Nasıl olur da bir anne kızını böyle bir durumda yalnız bırakabilir?” yazdı.

Son derece haklıydı. Bu da sanırım annemin sorunuydu. Ben elimden geldiğince tüm hayatım boyunca ona yararlanmaya ve dediklerinden çıkmamaya çalışmışım ama o hiçbir zaman tam olarak bana değer vermemiştir.

“Bu konuyu kapatsak olur mu? Zaten bir de başka bir şey daha çıktı başımıza...” yazıp yolladığımda, “Ne oldu?” yazdı hemen.

Kızlara dönüp baktığımda hâlâ mutsuz bir şekilde düşüncelere dalmış haldeydiler. “Sevim okulunu değiştirmiş. Ve kızlar hasta olduğumu artık biliyorlar.” yazdım.

Bir süre sonra *Yazıyor...* çıkmıştı.

“Eninde sonunda zaten öğreneceklerdi. Senin söylemen daha doğru olurdu ama yapacak bir şey yok. Sevim dün geceki olay yüzünden okulunu değiştirdi, öyle değil mi?” yazdığını görünce kızlara daha önceden söylemem gerektiğini düşündüm. Aslında gerçekten bunu bir ara yapacaktım ama sürekli vazgeçmişim. Dediği gibi, yapacak bir şey de yoktu...

“Evet. Ailesi değiştirmiş.” yazıp yolladım.

Yazıyor...

“Haklılar.” Yazdığı şeyi okuduğumda bir süre cevap veremedim.

“Ne yani, ailesi Sevim’in okulunu değiştirmekte haklı mı?”

“Eğer benim kızım böyle bir şey yapsaydı ben değiştirdim.”

“O kıza acıyorum. Ah zavallı!”

“Muhtemelen dünyanın en şanslı kızı olurdu.”

“Hayır. Dünyanın en ukala babasına sahip olurdu.”

“İkisi aynı şey. En ukala baba ve en şanslı kız.”

“Sağmalıyorsun.”

“Hayır, sadece dersteyim.”

“Ve sinirimi bozuyorsun.”

“Boş ver onu sen de nasıl gönlümü alabileceğini sormuştun. Okulun kaçta bitiyordu senin?”



29. BÖLÜM

Zil çaldığında dakikalar öncesinden hazırladığım çantamı sırtıma takıp hızla sınıftan çıktım. Kızlara Doğukan'ın beni aşağıda beklediğini söylemiştim. Onlar da zaten gizlice peşimden gelip bizi izleyeceklerdi. Bunu yapmamaları için onlara çok dil dökmüştüm ama ne yazık ki dinlememişlerdi.

Merdivenlerden hızlı adımlarla inerken kalabalığa çarpmadan ilerleyemediğim için arkamdan birçok kişinin hoş olmayan şeyler dediklerini duymuştum. Aldırmadan hızlı bir şekilde okul binasından çıktım ve bahçeye geldiğimde yavaşladım. Saçımı ellerimle düzelttim ve üzerimdeki kot ceketin düğmelerini açtım. Buruşmuş lakostumu elimle düzelttim ve gözlerimi ovaladım. Bahçede yürürken son şeyleri de tamamladıktan sonra sonunda bahçe kapısından çıkmıştım.

Benimle birlikte çıkan okul öğrencilerinden oluşan kalabalık nedeniyle Doğukan'ı bulmak çok zordu. Kapının önünde dikilmemek için yavaş adımlarla etrafıma göz gezdirerek yürümeye başladım. Doğukan'ı görememenin hüznünü yaşamaya başlamıştım çünkü onun bana “Oku-

lun saat kaçta bitiyordu senin?” dediği ilk andan beri içimdeki heyecan bitmiyordu ve gelmemiş olması bir kavga nedeni olabilirdi.

Okulun çevresinden fazla uzaklaşmamak için kaldırıma çıktım ve etrafıma bakınmaya devam ettim. Telefonumu cebimden çıkardım. Bir umut, belki mesaj atmıştır ya da aramıştır diye düşündüm ama hiç haber yoktu.

Bir süre daha çevreme bakındıktan sonra tüm hayal kırıklığımla birlikte başımı öne eğdim ve kaldırımdan inmek için bir adım attım. Spor ayakkabımın tabanı asfalt zemine değdiği sırada adımı seslenen bir erkek sesiyle birlikte olduğum yerde kaldım. Deli gibi atan kalbimle birlikte arkamı döndüğümde bana doğru hızlı adımlarla gelen Doğukan’ı görmem bir olmuştı.

Saçları koştüğünü belli edecek şekilde dağılmıştı ve biraz yorgun gözüküyordu ama hâlâ yüzü gülümsüyordu. Adımı bağırarak söylediği için birkaç kişi dönüp bakmıştı.

Tam karşıma geldiğinde durdu. İkimiz de ne yapacağımızı bilemiyorduk. Bu anı zihnimde canlandırdığımda da aynen bu şekilde tepkisiz kalıyorduk.

Yüzümde onunkine benzer bir gülümseme oluştuğunda dayanamadık ve bir şey diyemeden güldük.

Üzerinde siyah, baskısız, V yaka bir tişört vardı. Tişörtün üzerine ise kırmızı-siyah kareli bir gömlek giyip kollarını kıvrırmıştı. Altına ise siyah bir pantolon giyinmişti. Onun bu giyimi yanında benim sıradan beyaz lakostum, siyah pantolonum ve kot ceketimle fazla basit kalıyordum. Gerçi ben ne kadar güzel giyinirsem giyineyim bir ortama girdiğimiz zaman en çok ilgi çekenin Doğukan olacağını biliyordum. Şimdi olduğu gibi...

Muhtemelen o an okuldan çıkan kızlar, “Bu çocuğun, bu kızla ne işi var?” diyordu ya da daha büyük bir ihtimalle, “Yağız’la takılıyordu, şimdi de bu çocuk okul çıkışına geldi. Ne kızmış bu da haberimiz yokmuş!” diyerek dedikodunun fesatlıkla harmanlanmış haliyle kavruluyorlardı.

Çünkü Yağız, okulda popüler biriydi. Okulun ağır ağabeyiydi ve beni bir tür kız kardeşi olarak görüyordu. Tüm okul onun sayesinde adımı biliyordu ve bununla birlikte ben de okulda tanınan biri olmuştum. Sorun şuydu ki ben kimseyi tanıımıyordum.

Onun giyimini incelemeyi bitirdiğim sırada bu sefer de çevremizdeki bize bakan öğrencilerden rahatsız olmaya başlamıştım.

Yüzümüzdeki o aptal gülümseme hâlâ yerindeyken, “Selam,” dedi. Bununla birlikte sesli bir şekilde güldüm. Bu bana, Doğukan’a ilk mesaj attığım zamanı hatırlatmıştı. Ona ilk, “Selam.” yazmıştım ve sonradan bunun ilk konuşma için ne kadar berbat bir başlangıç olduğunu düşünmüştüm. Acaba şu an o da öyle düşünüyor muydu?

Kötü hissetmesini istemediğim için hemen, “Selam,” dedim ve gülümsedim. Dün gece de sesini duymuştum ama şimdi dün geceki gibi uykulu değildim. Tam anlamıyla kendimde ve enerjiktim.

“Nasılsın?” diye sordu beklemeden.

“İyiyim,” dedim klasik bir şekilde. “Sen?”

Ellerini cebine soktu ve omzunu silkti. “Ben de iyiyim,” dedi etrafına şöyle bir göz gezdirirken. Ardından tekrardan bana döndü ve gözlerimin içine bakmaya başladı. Bir anda tüm beynim donmuştu. Aklıma konuşmak için bir tek konu bile gelmiyordu. Mesajlaşırken, sesli konuşurken

ya da görüntülü konuşurken hiç böyle olmamıştı. Demek oluyordu ki gerçek hayatta bir şeyler farklıydı.

“Okul nasıldı?” diye sorduğunda dişlerimi gösterecek şekilde gülümsedim. Şu anda resmen konu kısıtlığı yaşıyorduk. “İyi idi. Her zamanki gibi. Senin?” dediğimde belli belirsiz başını salladı, “Aynı. Her zamanki gibi,” dedi ve gülümsedi.

Bir süre daha birbirimizin suratına bakıp gülümsedikten sonra bu iş komik bir hal almaya başlamıştı. Öylece okulun önünde dikilmiş, birbirimizin suratına bakıyorduk ve ikimiz de ne diyeceğimizi şaşırmıştık. Ki ben zaten bir insanın suratına yirmi saniyeden çok bakınca gülme krizine giren biriydim. Bununla birlikte Doğukan neredeyse beş dakikadır karşımdaydı ve konuştuğumuz şeyler topla-sam altı cümle falan ederdi.

Klasik gülme krizlerimden birinin yaklaşığını fark ettiğimde gülmemek için dudağımın kenarını ısırdım ve dudaklarımı birbirine bastırdım. Onun da aynı şekilde dudaklarını birbirine bastırdığını ve gökyüzüne bakarak gülmemek için derin nefesler aldığını gördüğüm anda dayanamadım ve içten bir kahkaha patlattım. Benimle aynı anda Doğukan da kahkaha atmaya başladığında, bir an kaldırırma oturup onun kahkaha atışını izlemek istedim.

Doğukan’la saçma bir gülme krizine girdiğimiz sırada okulun bulunduğu sokakta olan öğrencilerin bize dönüp, “Bunlar bir şey mi kullandı?” bakışlarını attıklarını görebiliyordum.

Kahkahalarımız yavaş yavaş son bulurken son kez güldük. Birkaç kez öksürdükten sonra derin birer nefes alıp susmuştuk. Yüzümüzde her zamanki gibi aptal bir gülüm-

seme kalmıştı ve yine birbirimizin gözlerine bakmaya başlamıştık.

En çok hayal ettiğim şey ona sarılmaktı. Kollarının arasında olmanın nasıl bir his olduğunu bilmek istiyordum ve şimdi Doğukan bana bir metreden daha yakındaydı. Bana bakıyordu ve gülümsüyordu. Aramızda hiçbir engel yoktu. Daha sonradan, “Keşke yapsaymışım...” demek istemediğim için içimdeki bu isteğin üstünü örtmedim. Bir anda ona doğru atıldım ve ince kollarımı beline doladım. Bunu yapmamla birlikte çok geçmeden o da kollarını bana sardı.

Ona sarılmamla birlikte kalbimin sesinin bir ramazan davulu edasıyla ses çıkardığını duyabiliyordum. Kalp atışlarını ramazan davulunun sesine benzetmemden şu anda nasıl duyguların içinde olduğum aşıkârdı.

Hep hayal ettiğim şey sonunda gerçekteşmişti ve o yanımdaydı. Kollarımın arasında onun olması, şu an bu ince, çelimsiz kollarımın onu sımsıkı sarması kendimi o kadar iyi hissettirmişti ki... Altı aydır onu tanıyordum ve şimdi ona ilk defa sarılmış olmam, vücudumu elektrik verilmiş su dolu bir küvetin içinde gibi hissettirmişti.

O, bu son bir yılımı en güzel şekilde geçirmemi sağlamıştı. Benim ise ona verebilecek tek şey sevgimdi. Onun bunu kabul edip etmeyeceğini bilmiyordum. Sonbahara dört ay gibi bir zaman kalmıştı ve bu zaman içinde onun da beni sevdiğini duymadan ölmek istemiyordum.

şu anda ben, onun beline sarılmışken, onun benim omzuma sarılmasının, hatta kafamı sıkıştırmasının dışarıdan komik durduğunun farkındaydım. Onun yanında ben fazla küçük kalıyordum. O neredeyse yirmi yaşında, uzun

boy lu, yapı lı bir gen ti; ben ise on sek iz ya ında, ya ıtların-
dan oldu ka cılı z bir kı zdı m.

Ne ka dar sürdüğünü bilmedi ğim uzun bir sarıl ma se-
ansın dan son ra, son unda bir birimiz den ayrı labil mi tik.
Bir adı m geriley ip yüzüne bakabilece ğim hizaya geldikten
son ra gülümsedim. Onun da bana bakıp gülümsedi ğini
görünce utanıp ba ımı çevirdim ve bize bakan öğrencilere
baktım. Sanırım bir birlerine bu ka dar sıkı sarılan iki ki iyi
daha önce görmemi lerdi.

Do ğukan’a hâlâ bakamadı ğım sıralarda, “Bunu ne ka-
dar çok hayal ettim tahmin edemezsin,” dedi ben hi  bek-
leme zken. Hızla ba ımı ona çevirdim ve a kınlıktan ara-
lanmı  dudakları mla ona baktım.

O da mı bunu hayal etmi ti? O da mı bana sarılmak
istem i ti? O da mı rüyalarında bana sarıldı ğını görmü ,
hatta gerekmi esine hissetmi , uyandı ğında gerçek ol-
madı ğını anlayıp zlm t?

Dudakları mda ki a kınlık yerini yeniden gülümsemeye
bıraktı. “Ben de bunu ne ka dar çok hayal ettim tahmin
edemezsin,” dedim.

O sırada tekrardan ba ımı çevirdim ve soka ğa bir göz
gezdirdim. Okulun bahçe kapısından çıkan Ya ğız’ı gr-
memle birlikte gözlerim korkuyla açıldı.

Do ğukan’a dönüp, “Bir yerlere gidelim mi?” diye sor-
dum panikle.

Bir anda böyle bir teklif yapmam onu a ırtmı  gibi
duruyordu. Gülümsedi ve “Tamam,” dedi. Ben de gülüm-
semesine kar ılık verdim ama benim glmsememde sa-
mimiyetten çok, “hadi bir an önce gidelim buradan” tavrı
vardı.

Yağız'ın Doğukan'ı görmesi ya da daha kötüsü Doğukan'ın Yağız'ı görmesi iyi olmazdı.

O sırada bakışlarım Doğukan'ın arkasındaydı. Bize doğru gelen yaklaşık on beş metre ileride olan Yağız'la göz göze geldiğimde ona kötü bir bakış atarak gelmemesini işaret ettim. Bir anlık yavaşladı ve sonra durdu ama daha sonra tekrardan bize doğru gelmeye başladı.

Yağız, henüz önümdeki kişinin Doğukan olduğunu görmemişti çünkü Doğukan'ın sırtı ona dönüktü. Bu yüzden de elimden geldiğince hızlı bir şekilde Doğukan'ı bu sokaktan çıkarmam gerekiyordu.

Sonradan pişman olacağım bir şey yaptım ve Doğukan'ın kolunu tuttuğum gibi peşimden sürüklemeye başladım. “Ben çok acıktım ya. Buralarda çok güzel döner yapan bir yer var,” dedim hızlı adımlarla yürürken. Onu çekiştirdiğim sırada ona doğru döndüm, “Sen de acıktın mı?” diye sordum.

İlk buluşmada ona dönerciye gitmeyi teklif etmiştim. Daha ne kadar batırabilirdim bu işi!

Hafifçe gülümsedi. Ne yapmaya çalıştığıma bir anlam arıyor gibi görünüyordu. “Olur,” dedi başını sallayarak.

Biz daha değil okul sokağından çıkmak, köşeyi bile dönmeden Yağız arkamızdan bağırdı.

“Bahar!”

Duymazlıktan geldim ve Doğukan'ı sürüklemeye devam ettim. “Adamlar bir döner yapıyor var ya... Bayılacaksınız.”

Bahar sen ne yapıyorsun!

Doğukan, “Sana biri sesleniyor sanırım,” dediğinde Yağız, tekrardan arkamdan bağırdı, “Bahar, bir dursana kızım!”

Ben ise hâlâ Doğukan'ı çekiştiriyordum. “Çok uzakta değil zaten. Şurada hemen...”

Tam köşeyi döneceğimiz sırada Yağız tekrardan bağırdı. Bu sefer sesi daha yakından gelmişti. “Ulan bir dur yerinde. Nereye gidiyorsun sen? Kim o yanındaki?”

Doğukan bununla birlikte onu çekiştiren kolumu kendine doğru çekti ve ben de geriye doğru tökezledim. Yere düşmek gibi bir rezillik yaşamadığıma dua ettim.

Doğukan'a doğru döndüğüm sırada o da aynı anda arkasına dönüyordu. Doğukan'ın baktığı tarafta yaklaşık beş metre ilerimizde olduğu yerde durup bize doğru bakıyor olan Yağız karşımızdaydı. Onlar bir süre birbirlerine baktıktan sonra Doğukan bana doğru döndüğünde çaresiz bakışlarımla ona baktım.

Doğukan'a, Yağız'la konuşmadığımı söylemişim ve şimdi Yağız karşısında, birkaç saniye öncesinde bana sesleniyordu. Ve Doğukan'ın nefret ettiği şeyi yapıyordu. Yani bana hesap soruyordu.

Doğukan bir süre bana sinirli bir şekilde baktıktan sonra sesimi çıkaramadığımı görüp Yağız'a tekrardan döndü. Sadece benim duyabileceğim bir ses tonunda, “Sözlü anlamıyorsak biz de başka türlü anlaşıyoruz,” deyip kendinden emin adımlarla Yağız'a doğru yürümeye başladı.

Ne olacağını tahmin ettiğim için Doğukan'a bağırdım. “Doğukan! Saçmalama!” diye boş sözler savurduğum sırada Gamze ve Özlem'in de sokakta olduğunu gördüm. Bizi gizlice izliyorlardı ve olayı görünce saklandıkları yerden çıkmışlardı.

Doğukan'ın peşinden gittiğim sırada kızlar da bizim olduğumuz tarafa geliyordu. Sonunda Yağız ve Doğukan

karşı karşıya geldiklerinde klasik bir sahne yaşayıp güçsüz kollarımla onları birbirinden uzaklaştırmaya çalıştım. Sonuç tabii ki de başarısızdı.

“O, istediği kişinin yanında olur. Sana ne kızın yanında kimin olduğundan?” dedi Doğukan sert gözlerle Yağız’a bakarak.

Yağız ona, “İstedigimi sorabilirim. Önce sen söyle bir, sen kimsin de bana karışabiliyorsun?” diye cevap verdiğinde Doğukan klasik bir kavga hareketi yapıp sağ eliyle sertçe Yağız’ın omzunu ittirdi.

Doğukan, “Bahar kendi kararlarını kendi verebilir,” dediğinde Yağız, onu ittiren eli sertçe üzerinden attı.

Doğukan, Yağız’ın bu hareketine karşılık daha da sinirlenirken, Yağız, “İsteseydi benim yanımda olmazdı o zaman,” dediğinde son darbeyi vurmuştu.

Doğukan, sert bir sağ yumruğu Yağız’ın suratına indirdiğinde Yağız, hafifçe tökezlemişti ama daha tam olarak kendine gelemeden Doğukan’dan bir yumruk daha yemişti. Yağız, afallamış olsa da bir yumruğunu Doğukan’ın yüzüne indirdiğinde istemsizce çığlık attım.

Bununla birlikte birkaç adım geriye gidip yanlarından uzaklaşmam gerekti. Bağırsam da çığlık atsam da bir şey değişmeyecekti. Bu kavgayı bitirebilecek tek şey, birilerinin onları tutup çekmesiydi.

Okulun bulunduğu sokakta kalmış birkaç öğrenci grubu olanları seyrediyordu.

“Doğukan! Yağız! Durun! Kesin şunu!” diye bağıırıyordum boş yere.

Kavgayı sanki bir film izlermişçesine izleyen erkeklerle döndüm bu sefer. “Ne bakıyorsunuz? Durdursanıza şu kavgayı!”

Bu halimi gören erkekler hızla Doğukan ve Yağız'a doğru atıldılar. Kısa bir süre onları birbirlerinden ayırmaya çalıştılar. Ama bu çok zordu çünkü kavga iyice şiddetlenmişti ve birbirlerine ardı ardına vuruyorlardı.

Sonunda ikisi de birbirlerinden uzaklaştığında yanına gitmeyi seçtiğim taraf Doğukan olmuştu. Çoğunluk tabii ki de okulun ağır ağabeyi Yağız'ın yanına gitmişti ama bizim yanımızda da duran birkaç kişi vardı.

Başımıza toplanan çoğunluğu kız olan gruba aksi bir şekilde, "Tamam, gidebilirsiniz. Teşekkür ederim," dediğimde kızlar memnuniyetsiz bir şekilde bakıp söylenerek yanımızdan ayrıldılar. Erkekler de yanımızdan ayrılırken o kargaşada Özlem ve Gamze'ye de gitmeleri için kaş göz işareti yaptım.

Yağız, yanına gelenlerle birlikte sokağı terk etmişti. Aynı zamanda uzaklaşırken Doğukan'a bağırması işten bile değildi.

"Sonra görüşeceğiz biz seninle bunu!"

"Bu burada kalmayacak!"

"Kimsin oğlum sen?"

Klasik Yağız ve onun kavgaları.

Doğukan'ın, belki kavgacı birinden çok daha sakin, romantik bir kişiliği vardı ama yeri geldiğinde neler yapabileceğini az önce görmüştüm.

Yağız, ona bunları söylerken Doğukan'ın tek yaptığı sabır dilemek olmuştu. Bunda koluna yapışmış olan ve "Ne olur gitme. Susar gider birazdan. Bak, dur tekrar çıkarma kavga..." diye yalvaran benim önemli katkıları vardı...

Sonunda sokakta bir tek Doğukan ve ben kalmıştık. Aslında biz de gidecektik ama ben sürekli Doğukan'ın

yüzünün ne hale geldiğini görmeye çalışıyordum ve her seferinde o, “Hadi, gidelim”, “Ne yapacaksın sen benim yüzümü?”, “Hadi, hadi bakma. Yok bir şey”, “Bahar, önüne bakıp yürüsene,” dediği için okulun önünden birkaç metre uzaklaşabilmiştik.

Dudağının kanadığını ve gözünde morluk olduğunu görebiliyordum ama sürekli başını çevirdiği için tam olarak ne durumda olduğunu göremiyordum ve bu benim sinirimi bozmuştu. Sonunda dayanamadım ve önüne geçip onu durdurdum. “Doğukan, bir suratıma bakar mısın?” dedim hızla.

“Bahar...” deyip başını çevirdiğinde, “Bak dedim sana,” dedim sinirli olmaya çalışarak. Tek yaptığım kaşlarımı çatmaktı oysa.

Kolunu tutup, “Doğukan,” diye belirttiğim sırada kolunu çekmiş ve beni geçerek yürümeye çalışmıştı.

“Kızım ne yapacaksın yüzümü. Hadi gidelim senin dediğin yere. Nereydi orası?” dediği sırada tekrardan ona yetişip önüne geçtim.

Hâlâ bana bakmamakta ısrar ettiği sırada çenesinden sıkıca tutup başını bana doğru çevirdim. Suratını görmemle birlikte olduğum yerde kalmıştım.

Dudağı patlamıştı ve sol gözü morarmaya başlamıştı. Burnunun da biraz kanadığını gördüğümde gözlerimi kocaman açtım. Birazdan ona bağıracağımı bildiği için, “Kişisel algılama tamam mı? Bu senin suçun değil. Ben o herife sinir oluyordum zaten. Eninde sonunda dövcektim. Şimdi gördüm dayanamadım-” diye saymaya başlamıştı.

“Sen onu dövmedin,” diyerek sözünü kestim bir anda. Tek kaşını kaldırarak söylediğim cümleyi kocaman bir,

“Ne dedin sen?” duvarına çarptırdı. Son cümlesine kadar ona bağırmaya ve bu yaptığığın ahmakça olduğunu haykırmaya karar vermişken son anda fikrimi değiştirip onu, sinirlerini bozarak cezalandırmakta karar kıldım.

“Ne demek dövemedim?” dedi alaycı bir ses tonuyla. “Ona attığım yumrukları göremedin herhalde.”

“Şu an gördüğüm tablo senin dayak yediğin üzerine yorumlanıyor,” dedim işaret parmağımla yüzünü yuvarlak çizerek gösterirken.

“Ben dayak yemedim,” dedi kaşları çatılmış bir şekilde. Sanırım erkeklerin en hassas olduğu konu buydu.

“Yedin,” dedim dalga geçerek.

“Yemedim.”

“Hayır, yedin.”

“Yemedim dedim sana.”

“Gözündeki morluğu bahse girerim bir kilometre öteden görebilirim.”

Alayla, “İstersen senin gözüne de bir morluk oluşturabilirim böylece yarışabiliriz?” dediğinde şaşkın bir ifadeyle baktım.

“Demek beni döveceksin ha?” dedim. Ciddi olmaya çalışan ama her an gülecekmiş gibi bir halde.

“Öyle böyle değil!” dedi gülerken.

Ben ise bütün bu ortamı bozup, “Ama önce yemek yiyelim. Karnımı doyurduktan sonra beni istediğin kadar dövebilirsin,” dediğimde bir kahkaha attı.

“Ne kadar obur bir şeysin sen böyle?” dedi gülerken. Tonla kinayenin altında ezildim.

“Ya! Ne demezsin...”

Hastalığım nedeniyle doğru düzgün yemek bile yemi-

yordum ama sanırım Doğukan’la döner yemek bana fazla cazip gelmişti.

“İyi o zaman. Götür beni şu meşhur dönerciye, Yaprakçık,” dediğinde gözlerimin mutluluktan parladığına eminim.

Az önce mesajlaşırken yaptığımız o klasik alaylı konuşmalardan birini gerçek hayatta yapmıştık. Bir de üstüne bana Yaprakçık dediğinde, telefonda konuşurken hissettiğim o alaylı samimi ortamı yakalamıştım.

Yüzümdeki geniş gülümsemeyle birlikte, “Hadi o zaman. Gidelim!” dedim. Dönercinin yakın olduğunu söylemiş olabilirdim ama bu sadece onu Yağız’dan uzaklaştırmak adına uydurduğum bir şeydi. Yol boyunca çocuğunu oyalayan bir anne gibi “Az kaldı,” demeye hazırdım.



30. BÖLÜM

Eczaneye gidip Doğukan'ın yaralarına pansuman yaptırdıktan sonra birlikte ona bahsettiğim dönercinin önüne geldik. Yolda bir de eczaneye uğradığımız için o yakın dediğim dönercinin yolu oldu İzmir-Van karayolu.

Doğukan, “Ne kadar da yakınmış bu dönerci!” dedi hayret dolu bir sesle. “Işınlandık sanki.”

Gözlerimi devirerek baktım ve cevap vermeden dükkâna girdim. Halil amcaya iki döner siparişi ve yanına da iki ayran söyleyip içeriye geçtik. Fazla büyük bir yer değildi. İçeride toplamda altı masa vardı ve aralarındaki mesafe yok denecek kadar azdı. Buraya daha önce bir kez kızlarla birlikte gelmişim.

Birlikte rahat etmek için köşedeki masaya doğru ilerledik. Çantamı sırtımdan çıkarıp sandalyeye koydum. Üzerimdeki kot ceket de çıkartıp kenara bıraktım. Sonunda ikimiz de karşılıklı bir şekilde masaya oturduğumuzda yüzüne daha dikkatli bakma fırsatım olmuştu.

“Doğukan bence döner yememelisin. Dudağın çok acıyacak.”

“Bir şey olmaz,” diyerek cevap verdi.

Özür dilemem gerekmediği halde özür dilemek geçti içimden. Ne kadar bu kavga Yağız ve Doğukan'ın saçmalığı olsa da benim için okuluma geldiği ilk seferde bu hale gelmesi kendimi kötü hissettirmişti.

“Suratımın röntgenini çekmeye devam mı edeceksin?” dedi rahatsız olmuş bir sesle.

“Tamam, tamam... Bakmıyorum,” dedim ve Halil Amca'ya doğru döndüm. Bir şey konuşmadığımız için öylece suratına bakmak kötü bir durumdu. Halil Amca'yı döner hazırlarken izlemek daha iyiydi.

Doğukan, “Bana Yağız'la konuşmadığını söylemiştin,” dediğinde başımı aniden ona çevirdim. Hadi bakalım Bahar Hanım. Buna ne cevap vereceksiniz?

“Ben... Sana söylersem kızacağını biliyordum... O yüzden şey ettim...” diye saçmalamaya başladığım sırada sözümü kesti.

“Tamam.”

Ardından masanın üzerindeki tuzluğu sanki ünlü bir esermişçesine incelemeye başladı. Bir şeylerle oyalanmaya çalıştığı belliydi. Suratıma bakmaması moralimi bozmuştu.

“Doğukan?” dedim.

Başını kaldırdı. Gayet sakin bir sesle, “Seninle şu an kavga etmek istemiyorum. Özellikle de ilk buluşmamızda,” dedi.

Şu an dediğine göre sadece bugünlük sakindi. Zaten Doğukan'ın, söylediğim bu yalanı görmezlikten geleceğini hiç düşünmemiştim. O yüzden bu bende bir hayal kırıklığı oluşturmamıştı. Bu cümlede benim heyecanlanmamı sağlayan şey onun da bunu ilk buluşma olarak kabul etmesiydi.

İlk buluşmada dönerci.

Bunu düşünmek beni güldürdü.

Dudaklarımın arasından küçük bir kahkaha sesi çıktı-
ğında hafifçe öksürerek olayı toparladım. Doğukan, bana
baktığında dayanamadı ve onun da yüzünde bir tebessüm
oluştı. Oturduğu sandalyesine biraz daha yayıldı ve gülü-
şü dişlerini gösterecek kadar büyüdü.

“İlk buluşmada dönerci...” dedikten sonra gülmeye
başladığında dayanamadım ve ben de ona katıldım.

İkimizin de gülmesi zorlukla sona erdiğinde dönerleri-
miz gelmişti.

Doğukan, “Bakalım tadı nasılmış?” deyip dönerinden
bir ısırık aldı.

“Dikkatli ye,” diye uyardım. Dudağı canını çok yaka-
caktı.

Yavaş bir şekilde dönerini ısırip çiğnemeye başladığında
yüzünde beğendiğini gösteren bir ifade oluştu. Bununla
birlikte ben de dönerimden bir ısırık aldığımda buraya
neden daha sık gelmediğimi sorguladım. Son zamanlarda
iştahım yoktu ve bu döner benim iştahımı açabilirdi.

Doğukan, ağzındaki yemeği bitirip ayanından bir
yudum aldıktan sonra, “İki liralık dönere göre ekmeğin
içine çok tavuk koymuşlar. At eti mi yiyoruz, domuz eti
mi bilmiyoruz...” deyip güldüğü sırada ben de ağzımdaki
dönerle birlikte gülmek zorunda kalmıştım. Peçetemi ağ-
zıma götürüp güçlükle gülmemi bastırdığımda lokmamı
yuttum.

Esprili bir şekilde, “Zehirlenmeyiz değil mi? Bak sana
güvendim geldim. Tadı güzel ama...” diye gülerek konu-
tuğu sırada, “Bizim kızlar haftanın üç günü burada. Onlar
ölmediyse, biz de ölmeyiz,” dedim.

Yüzüne şaşkın bir ifade takıp, “Gerçekten mi?” diye sorduğunda beni tekrardan güldürdü.

“Gerçekten,” deyip ayranımdan bir yudum aldım.

“Güzel o zaman. Artık gönül rahatlığıyla merdiven altı tavuk dönerimi yiyebilirim,” deyip dönerinden kocaman bir ısırık almasıyla acıyla döneri bırakması bir olmuştu.

Bir sadist edasıyla onun bu haline gülerken içtiğim ayran boğazımda kalmıştı ve öksürmeye başlamıştım. Gülme sırası şimdi ondaydı. Birkaç kere öksürdükten sonra toparlamıştım.

“Gülme komşuna...” dediği sırada, “Gelir başına...” diye tamamladım ve amaçsızca gülmeye devam ettim.

Onun da yüzünde hafif bir gülümseme oluştuğunda bakışları kahkaha atmamla birlikte açılan ağzıma kaydı. Yüzündeki gülümseme daha da içtenleşirken, “Çok tatlı gülüyorsun,” dedi.

Kulaklarımın işittiği bu cümleyle birlikte ani bir şekilde kahkaha atmayı kestim. Bakışlarım şaşkınlıkla Doğukan’a çevrilmişken, o da dediği şeyin ne olduğunu yeni anlamışçasına gözlerini kocaman açmıştı. Hemen başını eğdi ve dönerinden bir ısırık aldı. Hiçbir şey dememiş gibi üstüne bir de ayranından içti. Ben ise hâlâ söylediği o cümlede kalmıştım. Sol elimde dönerim, sağ elimde ayranım, bir karış açık ağzımla Doğukan’a bakıyordum.

İlk defa bir erkekten iltifat almıştım.

Skype’ta da iltifat etmişti ama şimdi böyle karşımda, bana bakarken...

Dışarıdan çok aptal göründüğüme emindim ama şu an kaskatı kesilmiştim ve üzerimden şaşkınlığı atamıyordum.

Güzel güldüğümü mü düşünüyordu? Bunu söylediği-

ne kesinlikle pişman olacaktı çünkü içimde, her dediğine yarılarak kahkaha atacak bir potansiyel oluşmuştu.

Boş bir şekilde baktığım sırada başımı sağa sola salladım ve kendime geldim. Normal davranmak için ben de dönerimden bir ısırık alıp yavaşça çiğnemeye başladım.

Sessizlik içinde geçen dakika boyunca onun döneri çoktan bitmişti ve benim de bitirmemi bekliyordu. Doğukan'la yemek yeme fikri iştahımı açmıştı ama o kadar da değildi. Dönerin çeyreğini yiyemediğim için tabağıma bıraktım ve son kez ayrıranımı içip bitirdim.

“Benden bu kadar,” deyip arkama yaslandığım sırada Doğukan beni süzmüştü. “Ne, bu kadar mı?” dediğinde ne demeye çalıştığını anlamamıştım.

“Bahar, sen kaç kilodasın farkında mısın?” diye sorduğunda ciddi ciddi bu soruyu düşündüm. Sanırım kırk sekiz falandım.

Normal bir şekilde, “Kırk beş,” diye yanıtladığımda gözlerini devirdi.

“Bitir o dönerini. Sen yemeden kalkmayacağız,” dediğinde kendimi küçük bir çocuk gibi hissettim.

Alayla, “Tamam, baba,” deyip önümdeki tabakta duran dönerime uzandım. Midemde tek bir boş yer yoktu.

Gözlerinin içine bakarak kalan dönerden küçük bir ısırık aldım. “O ne öyle? Fare misin sen? Doğru düzgün ısır,” dediğinde bu sefer ağzımı kocaman açıp büyük bir ısırık aldım. Çiğnemekte zorlandığım lokmayı yerken Doğukan, “Aferin. Böyle işte,” demişti. Ben ise ona kaşlarımı çatarak cevap vermiştim.

Yanakları ağzındaki yemekle şişmiş ve kaşlarını çatarak sinirli rolü yapan bir kız nasıl görünüyorsa öyleydim. Sa-

nırım bu komikti çünkü Doğukan gülmesini engelleyememişti.

Uzun süren bir döner macerasından sonra hesabı ödeyip oradan çıktık.

Sokakta öylece yan yana yürürken kendimi rüyada gibi hissediyordum.

Doğukan'la aylar süren sosyal arkadaşlığımızdan sonra o yanımdaydı. Belki dünyanın her yerinde bu şekilde tanışmış olan binlerce hatta milyonlarca kişi vardı. Ve bu milyonlarca kişinin birçoğu da belki de sevgili bile olmuştu ama bizimkisi farklıydı.

O benim tek arkadaşım, ilk mesajlaştığım, telefonumdan ilk konuştuğum, Skype'tan ilk görüştüğüm, ailem dışında rehberime ilk eklediğim, daha da ileri gidersek, ailem dışında hastalığımı bilen ve buna rağmen yanımda olan, ailem dışında beni değerli gören ve kaybetmekten korkan ilk kişiydi.

En önemlisi de o benim ilk aşkımdı.

Kendim için endişelenmeyi bırakıp başka biri için üzülmeyi bana o öğretmişti. Bunun dışında daha birçok duyguyu o bana hissettirmişti.

Bu kadar şeyi onunla birlikte yaşamışken dünyanın geri kalanındaki sosyal arkadaşlıkları geride bıraktığımızı düşünüyordum. Başka bir Yaprakçık&Biri çifti olduğunu sanmıyordum.

Düşüncelerimi Doğukan, “Sana bir sürprizim var,” diyerek bozdu.

İçimdeki heyecanla birlikte hızla ona döndüm. Yürümeyi kesmiştim. “Ne sürprizi?” dedim kocaman açılmış gözlerimle.

“Görürsün. Sevip sevmeyeceğinden emin değilim ama

o sinsi şeyden kurtulmam gerekiyor...” dediğinde suratına boş bir ifadeyle baktım.

“Ne dedin?”

Güldü. “Boş ver. Zaten şimdi göreceksin,” dedi. “Hadi gidelim.”

Yürümeye başladığında ben de onu takip ettim. Bugün okuldan sonra yaşadığım olaylar beni yormaya başlamıştı. Şu anda Doğukan’la birlikteyken bile bir an önce eve gitmek istediğimi içten içe biliyordum ama yine de aynı zamanda onun yanından ayrılmak istemiyordum.

Beni nereye götürdüğünü bilmiyordum ama uzak olmaması için dua ediyordum çünkü yorulmaya başlamıştım. Ana cadde üzerinde bir apartmanın önüne gelene kadar çeşitli konulardan konuşarak vakit geçirdik.

Bu konuların arasında beni ev arkadaşlarıyla ve üvey kardeşi Arda’yla tanıştırmak istediğini de söylemişti. Bu içten içe beni mutlu etmişti. Bu şekilde daha çok onun hayatına girmiş oluyordum. Ve zaten ev arkadaşlarıyla tanışmayı gerçekten çok istiyordum. Kerem ve Erdem’in yaptıkları o dansı hâlâ unutamıyordum. Mustafa ise Yağz’ın ikinci versiyonu gibiydi sanırım. Sadece biraz daha ciddi olanı...

Bu konular dışında futbol da konuşmuştuk. Doğukan’ın Beşiktaşlı olduğunu biliyordum ama o benim Fenerbahçeli olduğumu bilmediği için bir süre laf dalaşına girmiştik. Neyse ki fanatik bir taraftar olmadığım için konuyu kapatabildik. Annem ve babam Fenerbahçeli olduğu için takım tutmak zorunda kalan bir kızdım.

Doğukan’a hayatımda hiç futbol maçına gitmediğimi söylediğimde, onunla birlikte Beşiktaş maçına gitmemi

istediğini söyledi. Tek bir şartı vardı o da Beşiktaş forması giymem gerektiği idi. Bu reddedebileceğim bir şey değildi. Çünkü Ölmeyen Önce Yapılacaklar listemde tam da buna uygun bir maddem vardı.

Apartmanın önüne geldiğimizde, “Ee?” dermişçesine suratına bakıyordum. “Neden burada durduk?” diye sorduğumda, “Çünkü hediyen birazdan aşağıya inecek,” deyip gülümsemişti.

Doğum günümde aldığı hediye ve şimdi bu sürpriz... Benim de ona bir hediye vermem gerekiyor gibi hissediyordum nedense.

“Nasıl inecek?” diye sordum merakla.

Başını sağa doğru eğip, “Azıcık sabret,” demekle yetindi.

Cebinden telefonunu çıkardı ve kısa süre ekrana baktı. “Şimdi geliyor...” deyip dişlerini gösteren bir gülümsemeyle baktığı sırada apartman kapısı açıldı. Kapının ardından yirmili yaşlarının sonlarında bir adam gülümseyerek çıktı.

Doğukan’la klasik bir şekilde kafalarını tokuşturup birbirlerine selam verdikten sonra adam, elini bana doğru uzattı. Onun yüzündeki gülümsemeye karşılık olarak ben de içten bir şekilde gülümsedim ve elini sıktım.

“Merhaba,” dedi bu sırada. “Merhaba,” diye karşılık verdim.

Doğukan hemen aramıza girdi. Eliyle adamı gösterip, “Bahar, bu Atalay,” dedi. Ardından Atalay’a dönüp, “Atalay, bu da Bahar,” deyip gülümsedi.

“Memnun oldum,” dediğimde, “Ben de,” diye karşılık verdi. Atalay’dan Doğukan daha önce bahsetmemişi ama o da iyi biri gibi gözüküyordu.

Doğukan, “Herkes tanıştığına memnun olduğuna göre sürprizimize sıra gelebilir sanırım,” deyip güldüğünde Atalay elinde tuttuğu kedi ya da yavru köpek taşıma çantasını kaldırdığında gözlerim kocaman açılmıştı.

“Bana evcil hayvan mı aldın?” dedim mutlulukla.

Doğukan’ın yüzünde de kocaman bir gülümseme oluştu. “Bir kedi.”

“İnanmıyorum!” diye bağırp bir anda boynuna atladım. Sımsıkı sarıldığımda ne yaptığımın farkına daha sonradan varmıştım. Hızlı bir şekilde kendimi geri çekip bir adım uzaklaştığımda gözümün önüme düşen bir tutam saç elimle düzelttim.

“Yani... Teşekkür ederim,” dedim başımı öne eğerek.

“Önemli değil...” dediğinde başımı kaldırıp ona baktım. Yüzünde tatlı bir gülümseme vardı.

“Aslında yeni almadım. Kendisi Kerem’in kedisi. Aramız pek iyi olmadığı için Kerem onu sana hediye etmeme izin verdi,” diye açıkladığında bir kediyle arasının nasıl iyi olmadığını anlamaya çalıştım.

“Aranız pek iyi değil derken?”

“Dün akşam maç izlemek için salona gittiğimde gizlice odama girip yatağıma pislemiş.”

Bunu duyduğum anda koca bir kahkaha attım. “Yatağına mı pislemiş?” dedim kahkahalarımın arasında.

“Gülme öyle. Onu sana vermek içimden gelmiyor. Sana kötü şeyler yapabilir bak dikkatli ol.” dediğinde gülmeye devam ettim.

“Yavru mu?” diye sorduğumda, “Evet,” dedi.

Hâlâ gülerken, “Yavru bir kediden bahsediyoruz,” dedim alayla.

“Bahar, ciddiym ben. Geceleri sinsi sinsi odama giriyor üzerime atlıyor,” dediğinde gülmeye devam ediyordum.

Atalay bu halimize dayanamayıp, “Neyse ben gideyim en iyisi,” dedi. Kısa bir şekilde sarıldıktan sonra çantayı Doğukan’a verip yanımızdan ayrıldı.

Kaldırımında Doğukan’la dalga geçtiğim sıralarda, “Artık kedime bakabilir miyim Doğukan Bey?” dedim gülümseyerek. Çantayı hafifçe kaldırıp tellerin ardındaki yavru kediye görmemi sağladı.

“Hâlâ eminsin değil mi istediğine?” diye sorduğunda siyah yavru kediye bakıyordum. Çok tatlı bir şeydi. Doğukan’ın dediklerini nasıl olur da böyle bir kedi yapabilirdi?

“Deli misin sen? Çok tatlı bir şey bu! Adı ne?” diye sorduğumda başka taraflara doğru bakmaya başlamıştı.

“Doğukan?” diye üstelediğimde, “Ya adı onun biraz şey...” diye gevelemeye başlamıştı. “Ne?” dediğimde biraz daha durup söylemişti.

“Kedi.”



31. BÖLÜM

Zili çalışımdan kısa süre sonra annem kapıyı açtı. Çok yorulmuştum ve kendimi yatağıma atıp kalkmamayı planlıyordum. Ama annemin kapıyı açmasıyla birlikte yemek kokuları burnuma dolmuş ve bu yorgunluğumu bir nebze almıştı. O anda tavuk dönerle karnımı doyurduğumu fark edince pişman olsam da birlikte yediğim kişinin Doğukan olduğunu hatırlayınca aptal bir gülümseme oluştu suratımda.

Annemin ise suratında gülümsemeden eser yoktu. Aksine kaşları çatılmış bir şekilde bana bakıyordu. Bunu fark etmemle birlikte yüzümdeki gülümsemeyi sildim ve “Ne oldu?” dedim anlamamış bir şekilde. Neden böyle bakıyordu?

“Sen saatin kaç olduğunu farkında mısın Bahar?” dedi annem sinirli bir şekilde.

Bir düşünelim bakalım... Hayır.

Elbette böyle bir cevap verip onu daha çok kızdırmadım. Doğukan yanımda olduğu için telefonuma bakmak gibi bir gereksinimin olmadığından annem eğer aramışsa bile görmemiştim. Okulda telefonu sessize aldığımdan

da duymamıştım. Ama anneme, “Telefonu sessize aldım. Aradığını görmedim,” dersem de o zaman bu sefer, “Neden bu saatte eve geldin. Neredeydin?” diye bir soru yöneltirdi. Bu durumda anneme Doğukan’la buluştuğumu söylemeliydim. Açıkçası ne tepki vereceğini bilmiyordum ama fazla kızmayacağını umuyordum.

Kapıda dikilmenin saçma olacağını düşünerek ayakkabımı çıkardığım sırada, “Bir arkadaşım okul çıkışıma gelmiş,” dedim. Ayakkabılarımı çıkarıp evin içine bir adım attığımda annem geçmem için gerilemişti.

Ayakkabılarımı ayakkabılığa koyduğum sırada annem de kapıyı kapattı. “Hangi arkadaşın? Okul dışından arkadaşın mı var?” diye sorusunu yönelttiğinde ona doğru dönmüştüm.

Biraz çekingen bir şekilde, “Hani sana bahsetmiştim ya... Biri vardı... Telefonla konuştuğum...” dediğimde suratı düşünceli bir hal aldı. Hatırladığını belli eden bir ses çıkardıktan sonra konuştu. “Neydi adı? Doğukan?”

Olumlu anlamda başımı sallarken, “Evet...” demiştim.

Yüzü şaşkın bir hal alınca, “Sen onunla buluşuyor musun?” diye sordu.

“İlk defa bugün buluştuk,” dedim.

İzin verirsen bu günün şerefine odama gidip yatağında çılgınca zıplayacağım.

“Bahar sen delirdin mi?” diye sordu annem hayretle. “Nereden biliyordun onun iyi biri olduğunu? Nasıl güvenirsin sanal âlemden tanıştığın kişilere? Ya bir şey yapsa-” diye uzayıp gidecek olacak olan nutuklarını kestim.

“Onu tanıyorum,” dedim hızla. “Belki de kendimden bile daha çok tanıyorum onu. Ayrıca ona güveniyorum. O

öyle biri değil,” diye Doğukan’ı koruduğumda annemin yüzündeki şaşkınlık artmıştı.

Bir süre beni süzdükten sonra, “İyi o zaman. Ben de ona güvenmek istiyorum. Sen tanıyorsan benim de onunla tanışmam gerekecek sanırım,” dediğinde bu sefer şaşırma sırası bendeydi.

“Ne? Hayır!” dedim kesin bir şekilde.

“Hayır falan yok Bahar. Bu hafta içinde beni Doğukan’la tanıştıracaksın. Kızım kimlerle arkadaş öğrenmem lazım. ‘Gamze, Özlem, Sevim iyi kızlar anne’ diyordun gördük nasıl olduklarını...” dediğinde tekrardan itiraz ettim.

“Doğukan’a , ‘Annem seninle tanışmak istiyor.’ diyemem! Sadece bir kez buluştuk!”

Cümlemini bitirdiğimde arkasını döndü ve mutfağa doğru ilerledi. “Onu bunu bilmem ben. Doğukan’la bu hafta içi beni tanıştıracaksın,” deyip mutfak kapısından girince klasik bir ergen gibi, “Off!” diye bağırdım.

Tam odama gideceğim sırada annem mutfaktan çıktı. “Bir saniye...” dedi ve gözleri elimdeki kedi çantasına ve poşete kaydı. “Onlar ne, Bahar?”

Ben de onun gibi elimdekine bakınca içimden ‘Bir bu eksikti...’ diye geçirdim. Bir de bunun kavgasını yaşamak istemiyordum. Umarım buna da sorun çıkarmazdı.

“Kedi...” dedim çekingen bir sesle.

“Nereden çıktı bu şimdi?” dediğinde, “Doğukan verdi,” dedim.

Uzun bir süre suratıma baktı. Ardından, “Bakayım nasıl bir şeymiş,” dediğinde yüzümde bir gülümseme oluştu. Neyse ki buna bir şey dememişti.

Çantayı alıp salona götürdüm. Yemek masasına bıraktıktan sonra çantanın tellerini indirdim. Kedi, köşeye saklanmış duruyordu. Elimi çantanın içine sokup, Kedi'yi nazik bir şekilde tutup çıkardım. Kedi, şaşkınlıkla bize ve evin içine bakarken sanırım nerede olduğunu şaşırmıştı.

Annem elini uzatıp Kedi'nin başını okşadığında Kedi, annemin eline bir tırmık atmıştı. Annem hızla elini geri çekerken, “Şuna bak, bir de tırmalıyor! Bahar, söyle arkadaşına geri alsın bunu!” dediğinde hızla Kedi'yi kendime doğru çekip, “Hayır!” dedim. “O benim kedim.”

Annem sinirli bir bakışla, “Onu odandan dışarı çıkarmayacaksın. Mama kabını, mamasını falan aldın mı? Kumu nerede bunun? Ortaya tuvaletini yapacak şimdi. Başımıza iş çıkardın Bahar! Bir bu eksikti!” diye saymaya başlamıştı.

“Kumunu, kabını, mamasını Doğukan'la aldık. Sırt çantamda. Çıkarmam zaten kedimi odamdan. Kendim bakarım ben,” deyip Kedi'yi çantasına tekrardan koyup teli kapattım. Çantayı da, poşeti de elime alıp odama doğru giderken annem arkamdan seslendi.

“Adı ne bunun?”

Elimde olmadan kıkırdadım. Ardından arkama döndüm ve anneme, “Kedi,” dedikten sonra tekrardan önüme dönüp odama ilerledim.

Odamdan içeri girdiğimde bir deli gibi kendi kendime kahkaha attım.

Çantayı ve poşeti çalışma masamın üzerine koyarken, “Kedi,” dedim kendi kendime ve gülmeye devam ettim. Doğukan bunu ilk söylediğinde kaldırımın ortasında kahkahalar atmıştım ve Doğukan da dayanamayıp kahkahalarını serbest bırakmıştı.

Sonunda bir pet shop'a gidip mama kabı, mama ve kumu almıştık. Sonuç olarak Kedi bendeydi. Doğukan, ismini değiştirebileceğimi söylemişti ama kesinlikle bunu yapmayacaktım. Kedi, Kedi olarak kalacaktı.

Odamın kapısını kapattıktan sonra hızlı bir şekilde üzerimdekileri çıkarıp rahat bir şeyler giyindim. Ardından masamın üzerindeki kedi çantasına yöneldim. Teli indirip Kedi'yi elime aldıktan sonra onu çantadan çıkarmıştım.

Küçük bedenini nazik bir şekilde tuttuktan sonra, "Bak bakalım neredesin Kedi'cik. Burası senin yeni evin..." diye odayı tanıtmaya başladım.

Yasak bölgeleri -dolabımın içini ve perdeleri- gösterdikten ve onlarla oyun oynamaması hakkında onu uyardıktan sonra odamı keşfe çıkabilmesi için onu yere bıraktım.

Bir süre olduğu yerde etrafına bakındıktan sonra yavaşça odanın içinde dolanmaya başladı. Önce yatağımın üzerine atladı ve bir süre orada takıldıktan sonra masamın üstüne geçti bu seferde. Biraz da orada durduktan sonra tekrardan yere indi ve küçük koltuğuma atladı.

O odamı gezerken bense onun bu tatlı hallerini izlemekle meşguldüm. Mama kabı ve kumunun aklıma gelmesiyle birlikte hemen çantamı açıp içinde onun için yaptırdığımız mama kabını çıkardım. Her tarafı beyaz olan bir kabın üzerine siyah bir yazıyla KEDİ yazıyordu. Beyaz kabın her yerinde küçük siyah pati izleri vardı ve çok şirin gözüküyordu.

Kabın içine mamasını koyduktan sonra aynı modelde olan diğer kabı çıkardım ve onu da mama kabının yanına, yere bıraktım. Diğer kabın içine su koyacaktım. Çantamın

içindeki suyum aklıma gelince hemen onu çıkardım ve şisedeki suyu kaba döktüm. Bunu da tamamladıktan sonra bu sefer kedi çantasının yanındaki poşete yöneldim. İçinde kumunu koymak için aldığım bir kap vardı. Onu da odanın en ücra köşesine, yere bıraktıktan sonra içine kumunu döktüm. Bütün her şeyi toplayıp dolabımın üzerine koyduktan sonra Kedi'yi, beni yatağımın üzerine çıkıp izler halde bulunca gülümsemeden edemedim.

“Beni mi izliyorsun sen?” dedim tatlı bir sesle. O ise bana bakmaya devam etmişti. “Hadi bakalım. Şimdi sana bir şeyler öğretmem gerekiyor,” diyerek ona doğru uzandım ve elime aldım. Kedi'yi kuma doğru götürdüm ve Doğukan'ın bana söylediği gibi nazıkçe burnunu kuma sürdüm. Tuvalet eğitimini zaten aldığını söylemişti ama yine de sen işini şansa bırakma demişti. Bundan pek hoşlanmamış olacaktı ki elimden kurtulmaya çalışıyordu. Hemen onu kumdan uzaklaştırıp yatağımın üzerine bırakmıştım. Doğukan'ın Kedi gibi bir kediyle arasının nasıl kötü olduğunu anlamıyordum.

Kedi için şu kedilere özel yataklardan almadığımızdan o da benim yatağında yatacaktı. Önce onu ayakucuma bırakmıştım ama o küçük patileriyle yavaşça gelip burnumun dibine yatmayı başarmıştı. Bu beni sinir etmek yerine mutlu etmişti. Şimdiden birbirimize alışmıştık...

Kedi'yle birlikte huzurlu bir şekilde uyurken gecenin bir yarısı annemin bağırmasıyla uyanmıştım.

“Bahar! Çabuk gel buraya! Al şunu buradan!”

Ani bir şekilde hızla yataktan kalkıp açık olan odamın kapısını geçerek annemin odasına girdim. Annem, korkudan odanın en köşesine sinmiş olan Kedi'yi işaret ederek, “Üzerime atladı!” diye bağırdı.

Babam ise o sırada gözlerini ovuşturuyordu. “Meltem, saçmalıyorsun artık,” dediğinde annem sinirle babama döndü. “Saçmalıyorum öyle mi?” diye bağırdı.

“Üzerime atladı diyorum! Hem senin odanın kapısı kapalı değil miydi? Unuttun mu kapatmayı? Bak ne oldu işte! Gözüm tutmadı zaten bu kediye. Siyah hem de. Uğursuzluk getirir evimize bu...” diye söylediğinde, sinirle Kedi’nin yanına doğru gittim ve onu elime aldıktan sonra arkamı dönüp yatak odasından çıkarken, “Ne huzurumuz var ki?” demiştim.

Ardından hızla odama girdim ve kapıyı kilitlediğimden emin olduktan sonra Kedi’yi yatağıma bıraktım. Yanına oturduğumda yine o tatlı gözleriyle bana bakıyordu.

“O Doğukan değil, Kedi,” dedim ona bakarak. “O benim annem. Biraz huysuz olabilir ama üzerine atlamak yok tamam mı?”

O ise yanıt olarak arkasını dönüp yattı. Bu hareketine karşılık, “Bunu tamam olarak sayıyorum haberin olsun.” deyip ben de yanına yatmışım.



Servise binip her zaman oturduğum koltuğa geçtiğimde telefonumu çıkardım ve Doğukan’a, bu sabah Kedi’yle çekildiğim fotoğrafı attım.

Çok geçmeden Çevrimiçi olmuştu.

Yazıyor...

“Nasıl oluyor da o küçük canavarla bu kadar iyi anlaşabiliyorsun?” yazdığını görünce gülümsemeden edemedim.

“Aslına bakarsan annemle de aralarının iyi olduğu söy-

lenemez...” yazıp yolladığımda hemen, ”Ne yaptı ona? Bana anneni öldürdüğünü söyleme!” yazmıştı.

Bu sefer yüzümdeki gülümseme daha da büyümüş-tü. “Hayır ama annemin söylediğine göre gece üstüne atlamış. Yalanlayamadım da. Atlamış olabilir yani. Eve ilk geldiğinde annem onu evden yollamak istemişti ve elini tırmalamıştı...” yazdım.

Yazıyor...

“Annenle güçlerimizi birleştirip Kedi’ye savaş açmayı planlıyorum.”

Onu bunu bilmem. Doğukan’la beni bu hafta içinde tanıştı-racaksın.

Annemin bu sözünü hatırlamamla birlikte bunun kaçınılmaz olduğunu anlamıştım. Sanırım şimdi bunu Doğukan’a söyleyip kurtulmak en doğrusuydu.

“Doğukan, annem seninle tanışmak istiyor.” yazıp yolladığımda bir süre öylece Çevrimiçi kaldı. Şoku atlatmasını bekledim.

Yazıyor...

Acaba reddedecek miydi? Öyle olursa anneme nasıl açıklardım ki? Kesinlikle Doğukan’la beni bir daha görüş-türmezdi. Telefonumu elimden alır mıydı? Başıma böyle şeyler daha önce gelmediği için bilmiyordum ama konu annemse yapardı. Babama söylemeyi düşünür müydü? Ya Kedi’yi Doğukan’a geri yollamaya çalışırsa?

Doğukan’ın kesinlikle annemle tanışması lazımdı.

“Annenle tanıştığımda hayatta kalma ihtimalim?”

Attığı mesaja gözlerimi devirerek yanıt verdim. Doğukan annemi bir tür cadı olarak görüyordu. Ona sürekli annemin kötü yanlarını anlattığımdan olsa gerekti. Oysa konser öncesinde gayet iyiydi aramız.

“İnek öğrenci ve helal süt emmiş, aile terbiyesi almış süt çocuk rolü yaparsan %70.” yazıp yolladığımda anında *Yazıyor...* ibaresi çıkmıştı.

“O iş kolay. Gözlüklerim var benim.” Yazdığı şeyi gördüğümde Doğukan’ın ‘zeki’ anlayışı gözlerimi kanattı.

“Bu hafta içi sana haber verdiğimde bizim eve geleceksin, tamam mı?”

Yazıyor...

“Demek maç rakip sahada. Tamam, bunu atlatabilirim.”

Ben mesajı yeni okuduğum sırada tekrardan *Yazıyor...* ibaresi çıkmıştı. Ardından attığı mesajla birlikte hem heyecanlanmış, hem de mutlu olmuşum.

“Maç demişken ben hallettim maç işini, Yaprakçık. Seni derbiye götürüp dayak yeme riskini göze alamayacağımdan Beşiktaş-Karabük maçına iki bilet aldım haberin olsun. Bugün de seni okuldan aldığımda forma almaya gideceğiz.”



32. BÖLÜM

Servis okulun içinde durduğunda ceketimi üzerime geçirip sırtıma çantamı taktıktan sonra indim. Bahçeyi hızlı adımlarla geçip okul binasına girdiğimde merdivenlere yöneldim. Şu anda en son istediğim şey Yağız'la karşılaşmaktı. Mümkünse bir süre suratına bakmak istemiyordum. Çünkü bir yanım Doğukan adına özür dilemem gerektiğini söylerken diğer yanım Doğukan'ın dudağının, gözünün ve burnunun intikamını almak için bir yumruk da sen atmalısın, diyordu.

Bu ikilemden kurtulmanın tek bir yolu vardı, o da zamandı. Kavganın üzerinden henüz bir gün geçmişti ve her şey tazeydi. Birkaç gün sonra Yağız'la ilgili daha mantıklı bir karar verebilirdim.

Sınıf kapısını açıp içeriye girdiğimde Özlem ve Gamze her zamanki yerlerinde oturuyorlardı. Sevim gittiği için ne yazık ki tek oturacaktım ama arkamda kızlar oturduğu için sorun olmayacaktı.

Kızlarla kısa bir selamlaşmadan sonra tabii ki de sorularını bana yöneltmeye başlamışlardı. Doğukan'ı karşımda

gördüğüm ilk andan itibaren tüm günü anlattığımda gözleri mutlulukla parlıyordu.

“Çok güzelsiniz,” dedi Gamze hayran bir şekilde.

Özlem ise, “Okulun önünde olanlar felaketti ama yine de devamı güzel olmuş,” diye bir değerlendirme yaptı.

“Onları kavga ederken görmek çok kötüydü,” dedim bakışlarımı masanın üzerindeki ellerime çevirdiğimde. “İkisinin de bendeki yerleri çok ayrı.”

Gamze, “Peki şimdi Yağız’la ne olacak?” dediğinde derin bir nefes alıp dışarıya verdim.

“Bilmiyorum,” dedim bitkin bir sesle. Bunu düşünmek için daha erkendi.

Gamze bir anda ortamdaki kasvetli havayı dağıtarak heyecanla, “Ama herkes Doğukan’dan ‘gizemli çocuk’ olarak bahsediyor. Gizemli çocuk ve okulun ağabeyi, Bahar’ın peşinde! Okulun gündemine oturdunuz!” dediğinde güldüm.

“Gizemli çocuk ve okulun ağabeyi mi?” sesli bir şekilde söylemek bunu daha da komik hale getirmişti. “Hayal güçleri şaşırtıcı derecede iyi.”

Dediğim şeye güldükleri sırada Gamze konuştu: “Biz olayı yakından incelediğimiz için Yağız’ın sana nasıl davrandığını biliyoruz. Bu aşktan çok kardeş sevgisi gibi bir şey... Ama dışarıdan sizi görenler başka anlıyor işte...”

Omuz silktim. “Şu anda kimin ne düşündüğünü umursayıp kafama takamayacak kadar mutluyum,” dedim gülümseyerek.

Kızlar tekrardan ilgiyle bana baktı. Özlem hafifçe koluma vurup, “Tabii iyi olacaksın. Dün randevuya çıkan biz miyiz?” deyip güldü.

Böyle devam ederse yavaşça sıramdan kayıp masanın altına gömülecektim.

Bir anda, “Ama size asıl şeyi anlatmadım,” diyerek konuyu değiştirdiğimde, “Neyi?” diye atladı Gamze.

“Doğukan bir kedi hediye etti!”

“İnanmıyorum!” dedi ikisi de aynı anda.

“Kedi aslında Doğukan’ın ev arkadaşının kedisiymiş ama Doğukan sevmiyormuş. Arkadaşıyla konuşmuş ve kediye bana vermek istediğini söylemiş. Sonuç olarak kedi bende!” dedim ve gülümseyerek bitirdim konuşmamı.

Gamze, “Fotoğrafi var mı?” diye sorduğunda hemen telefonumu çıkarıp bu sabah çekildiğimiz fotoğrafı gösterdim. İkisinin de yüzünde tatlı bir gülümseme oluştu.

“Çok şirinmiş.”

Özlem, “Adı ne bu kediciğin?” diye sorduğunda şimdi Doğukan’ı daha iyi anlamıştım.

“Onun adı biraz şey ya...” diyerek Doğukan’ın repliğini çaldığımda, Özlem de benim repliğimi çalmıştı.

“Ne?”

Ve bir anda söyledim. “Kedi.”



Yağız sınıfıma gelemeyecek kadar gururlu biri olduğundan ve ben de sınıftan hiç çıkmadığımdan bu günü kazasız belasız atlatmıştım. Mümkünse bu haftayı böyle geçirmek istiyordum.

Zilin çalmasıyla birlikte yine kocaman bir heyecan beni kucakladı. Kızlara maça gideceğimizi söylediğimde benden daha çok sevinmişlerdi. Ama daha sonra gerçek yüzüme feci bir tokat çarpmıştı.

Annem nasıl Doğukan’la maça gitmeme izin verecekti?

Üstelik Doğukan maç biletlerini ayarlamıştı ve hatta bugün forma bile alacaktık. O bu kadar masrafa girmişken, “Annem izin vermedi. Gelemem,” diyemezdim. O yüzden annemin Doğukan’la tanışması ve Doğukan’ın annemi ikna etmesi gerekiyordu. Babamın bu konudaki fikri ne olur bilemiyordum. Her zaman en anlayışlı taraf babam olmuştu ama bu sefer de öyle olur muydu emin değilim. Eve tanışmaları için bir erkek getirecektim.

Ne büyük olay ama!

Geçen sefer ki gibi bir tatsızlık çıkmaması için anneme mesaj atıp bugün geç geleceğimi söylemiştim. Fazla kurcalamamıştı neyse ki ama çok geç gelme diye uyarmıştı. Aslında Doğukan’ı eve götürmek için daha iyi bir fırsat olamazdı. Bugün babam evde yoktu ve Doğukan’ı sadece annemle tanıştırmak en iyisiydi. Formayı aldıktan sonra eve gittiğimde ise annem formayı görüp kabul etmek zorunda kalacaktı.

Bence iyi fikirdi ama kalbim annem ve Doğukan’ın tanışmasını kaldırıabilir miydi?

Yine kızlardan önce okuldan çıkarak sokakta Doğukan’ı aramaya başladım. Onun, dün konuştuğumuz yerde olduğunu görünce yüzümdeki gülümsemeyle birlikte yanına ilerledim. Aynı şekilde o da bana gülümserken yanına varmıştı. Geçen seferki gibi birbirimizin suratına boş boş bakmak yerine bu sefer ikimiz de nazıkçe birbirimize sarılmıştık. Bu naziklik yine de beni elektrik çarpmışa döndürmesine engel değildi.

“Nasılsın?” diye sordu gülümseyerek.

“İyiyim. Sen nasılsın?”

“Ben de iyiyim. Dişi kartal olmaya hazır mısın bakalım?” deyip göz kırptığında nefesimi tutmuştum.

Kendime gelip, “Hazırım,” deyip gülümsedim. Üzerimdeki etkisi geçmek bilmiyordu. Benim ise tek yaptığım gülümsemektir. Gülümsememin güzel olduğunu ağzından kaçırmıştı ama yine de bir *Biri* değildim.

Neyse ki bu sefer Yağız’la karşılaşmadan okuldan uzaklaşabilmişdik. Ana caddeye doğru yürürken sohbet ediyorduk.

“Bizimkilerle seni bu hafta sonu tanıştıracam. Sakın başka plan yapma, plan yapmışsan da boz,” deyip güldüğünde ev arkadaşları Kerem, Erdem ve Mustafa’dan bahsettiğini biliyordum.

“O zaman bu değerli hafta sonumu size ayırıyorum beyefendi,” dedim gülerek.

“Çok teşekkür ederim hanımefendi,” dedikten sonra, “Öyle bir söylüyorsun ki duyan da seni popüler sanacak!” diye bir cümleyle resmen beni ezmişti.

Gözlerimi kısıp ona baktım. “Gayet de popülerim ben.”

Dediğim şeye gülerken onun her mimiğini saatlerce izleyebileceğimi fark etmiştim. Bu çok garip bir şeydi. Aylarca onun yanımda gülmesini, kahkahalarının sesini duyabilmeyi istemişim. Gözlerine canlı canlı karşımdayken bakabilmeyi hayal etmişim ve şimdi yanımdaydı. İlk konuştuğumuz hafta ile şimdi arasında dağlar kadar fark vardı. Altı ayda çok şey değişmişti. Her şeyiyle onu tanıyordum ve her şeyimle ona güveniyordum. Ve yine her şeyimle de, onun da aynı şekilde düşündüğünü biliyordum...

“Bu arada Mustafa seni sözlü sınava alacak baştan söyleyeyim,” dediğinde yürürken bakışlarımı ona çevirdim.

“Ne demek sözlü sınava alacak?”

Omuz silkti. “Erdem ve Kerem’in sevgililerine de aynı

şeyi yapıyor,” dediğinde normal bir şekilde bana bakarken dediği şeyi fark ettiğinde suratında şaşkın bir ifade oluştu.

“Yani şimdi sen kızsın ya... Yanımdasın... Maça falan gideceğiz birlikte... Yani... Geziyoruz, dönerciye gidiyoruz...”

Sanırım heyecanlandığında her şeyi batıran tek kişi ben değildim.

“O yüzden Mustafa da ben onunla konuşmak istiyorum dedi... Önemli bir şey değil. Alt tarafı ardı ardına yirmi soru falan soracak ve cevaplamak için bir saniyen olacak,” dediğinde kocaman açılmış gözlerimle ona bakıyordum.

“Coğrafya sözlüsünde bile cevaplamak için yirmi saniyemiz var,” diye itiraz ettiğimde, “Mustafa’nın sözlüsü, coğrafya sözlüsüne benzemez. Uyarayım...” dedi.

Buna karşılık olarak yutkunmakla yetindim.

Ana caddeye geldiğimizde bir minibüse binip ikili koltuklardan birine oturmuştuk. Bununla birlikte kalbim hızla atmaya başlamıştı. Deddiği yere kadar yirmi dakika yolumuz vardı ve o bu süre boyunca yanımda olacaktı.

Şimdi suratına doğru dönüp konuşmaya çalışsam yapamazdım, çok yakın olurduk ve ben ona bu kadar yakından bakmaya dayanamazdım. Dümdüz camdan dışarıya bakarak, konuşsam, o da biraz garip kaçardı. Yirmi dakika boyunca sussak o da çok saçma.

Her anım strestir!

Yaklaşık üç dakika boyunca sessizliğimizi koruduğumuz sırada Doğukan elini cebine atıp kulaklığını çıkarınca hızla atan kalbim daha hızlı atmaya başlamıştı. Birlikte aynı kulaklıktan müzik mi dinleyecektik?

Sakin ol Bahar... Derin derin nefes al... Rüyada değilsin...

Kulaklığını hafifçe kaldırdığında bakışlarımı ona çevirmiştim. Çok fazla yakınımda durması beni daha çok heyecanlandırıyordu.

“Müzik?” diye sorduğunda hipnotize olmuşçasına salyalarımı akıtarak, “Müzik...” demek istedim. Bunun yerine kendime gelip, “Olur,” deyip gülümsedim.

Kulaklığını cebinden çıkardığı telefonuna taktı ve bir tanesini bana verdi. Müziklerine girdiği sırada hızlı bir şekilde şarkılarını taramaya başlamıştı. Sonunda şarkıların arasından beni şaşırtmadan benim de sevdiğim bir rock şarkısı seçtiğinde, “Kalsın mı?” diye sordu. Başımı sallamakla yetindim.

Gözlerimi kapattım ve zamanın durmasını istedim. Ben ve Doğukan. Bir minibüste. İkili koltuklardan birine sinmiş şekilde, tek kulaklıktan müzik dinlerken sonsuza kadar böyle kalmak istedim. Eve ya da forma almaya gitmek istemedim. On beş dakika sonra minibüsten inmek istemedim. En azından son durağa kadar onunla bu şekilde kalmak istedim. Onun da şu an nasıl hissettiğini deli gibi merak ederken zihnimin içi karman çorman olmuştu.

Zihnimdeki bütün düşünceleri yok etmeye çalıştım. Sadece müziğe ve kulaklığın diğer tekinin sahibinin Doğukan olduğuna odaklandım. Bu beni yeterince heyecanlandırmaya yetmişti.

Gözlerim kapalıyken yüzümde oluşan aptal tebessüme engel olamamıştım. Doğukan’ın bunu görmemesini dile-dim...

Üç şarkı ve bir şarkının da yarısını dinledikten sonra Doğukan’ın bana forma alacağı yere gelmiştik. Minibüsten indiğimizde, “Baştan söyleyeyim, şimdi kasada yok

ben ödeyeceğim, sen ödemeyeceksin, olmaz havalarına sakın girmeye kalkma. Beni de sinirlendirme,” dediğinde itiraz etmek için ağzımı açmaya yeltendim. “Şşt! Sus bakayım. Hadi gidelim, dişi kartal,” dediğinde dudaklarımı mühürledim.

Kısa süre sonra Doğukan’ın bahsettiği *Kartal Yuvası*’na gelmiştik. İçeri girdiğimizde Doğukan kendini kaybetmişçesine içeride dolanmaya başlamıştı. Öylece peşinde dolanan beni görünce, “Özür dilerim. Bir anda buraya girince böyle oluyor,” deyip kadın formalarının olduğu kısma yöneldi.

İkimizde forma modellerine bakarken arkamdan bana seslendi. “Bahar, baksana bir şuna.”

Arkamı döndüğümde elinde siyah bir forma tutuyordu. Formaya biraz daha yaklaştığımda üzerinde siyah küçük kartallar bulunduğunu görmüştüm. Yüzümde beğendiğimi belli eden bir ifade oluştu.

“Bu çok güzel,” dediğimde o da gülümsemişti.

“Bunun bedeni sana olur mu? Dene istersen.”

Formayı elinden alıp üzerime tuttuğumda biraz bol olduğunu gördüm ama bol olmasını daha çok seviyordum.

“Olur bu bana. Gerek yok denemeye,” deyip gülümsedim.

“Aynı modelden bende de var. Ben de maça bu formayı giyerim,” dediğinde daha çok gülümsedim. İkimiz de aynı formadan giyinerek birlikte maça gidiyorduk. Dudağımın kenarlarını yukarıya doğru zımbalasam yeriye!

“Ama sadece formayla kurtulamazsın,” deyip kolumdan tutarak atkıların yanına gittiğimizde bir tanesini eline alıp boynuma doladığında hâlâ yüzümde aptal bir gülümseme vardı.

“Şimdi oldu mu?” dedim gülümserken. Aynı zamanda formayı da üzerime tutuyordum.

Bir süre inceledikten sonra, “Hayır, bir şey eksik,” deyip arkasına yöneldi ve bir Beşiktaş şapkasını aldığı gibi kafama taktı. Yüzünde beğendiğini ifade eden bir gülümseme oluştu.

“İşte şimdi oldu,” dediğinde dudaklarımı büzdüm.

“Fenerbahçe’yi aldattım...” dedim mutsuz bir ses tonuyla.

Omuzlarımdan tutup sertçe sarstı. “Sen artık dişi kartalsın. Unut bakalım Fenerbahçe’yi. Artık Beşiktaş var,” deyip bir de sağ eliyle omzuma vurduğunda kendimi onun askerlik arkadaşı gibi hissetmiştim.

Doğukan, aldığımız şeylerin ücretini ödedikten sonra sokakta öylece yan yana yürüyorduk. Saat altıya gelirken artık Doğukan’a, annemin onunla tanışmak istediğini söylemem gerektiğini biliyordum. Ona annemle tanışması gerektiğini söylemiştim ama bunun bugün olacağından haberi yoktu. Üstelik annemin de bugün Doğukan’ı eve getireceğimden haberi yoktu.

Maç için Doğukan her türlü şeyi hazırlamıştı. Annem emrivaki yaptığım için sinirlenecekti ama Doğukan’ın yanında bana kızamayacağını düşünüyordum. Kim bilir? Belki de Doğukan ve annem iyi anlaşırdı. Tabii Doğukan’ın annemden pek hoşlanmadığını düşünürsek bu imkânsızdı ama umut etmekten başka bir şey elimden gelmiyordu.

Yürürken çekingen bir şekilde Doğukan’a döndüm. “Doğukan?”

Bana döndüğünde diyeceğim şeyi bekliyordu. Bir cırpıda söyledim. “Seni bugün annemle tanıştıracam.”



33. BÖLÜM

Rezilliklerle geçen on sekiz yıllık hayatıma bir başka rezilliğim daha ekleniyordu.

Daha ikinci buluşmamızda Doğukan'ı annemle tanıştırmak için evime götürüyordum. Üstelik bunu yapmamdaki amacımı, maça gitmek istememi, annem bilmiyordu. Bunu ona Doğukan'la açıkladığımızda muhtemelen, “Ben bir düşünüyüm...” gibisinden şeyler söyleyerek geçiştirecekti. Ardından Doğukan gidince de, “Sen ne saçmalıyorsun, Bahar!”a dönüşecekti.

Yine de bir umut diyerekten Doğukan'ı oturduğumuz apartmanın önüne getirebilmişim. Onu buraya getirmek kolay olmamıştı. Annemin biraz(!) baskıcı olduğunu bildiği için gergindi. Yol boyunca vazgeçip geri dönmeye çalıştı ama her seferinde kolundan tutup sürüklemeyi başarmıştım.

Apartmanın içine girip asansöre bindiğimizde ise hâlâ söyleniyordu. “Bahar, hiçbir şey için çok geç değil. Durdurayım mı asansörü? Hadi durdurayım. Sonra tanışırım ben annenle. Şimdi olmaz böyle. Hadi gideyim ben...”

“Doğukan şu anda çocuk gibi davranıyorsun,” dedim gözlerimi devirerek. “Alt tarafı annemle tanışacaksın...”

“Alt tarafı mı!”

Asansör durduğunda kapısını ittim ve ilk çıkan ben oldum. Evin kapısına doğru, sağa döndüğümde gözlerimi kocaman açmıştım. Yaşadığım şokla birlikte asansörün kapısını tutmuş bir halde, bir karış açık ağzımla bakıyordum. Bu sefer nefesimi kesen Doğukan değil, babamdı.

Doğukan peşimden çıkmak için asansörün dışına bir adım attığında, ani bir refleksle, boş olan elimle onu geri ittim. Ardından hızla asansörün kapısını sertçe kapattım ve Doğukan'ı içeride bıraktım. Asansör kapısı sayesinde babam Doğukan'ı görmemişti ama içeriye doğru birini ittiğim belliydi.

Tekrardan babama döndüğümde bana garipseyen bakışlar atıyordu.

“Bahar?”

“Efendim?”

Kesinlikle atlatamayacaktım.

“Kim var o asansörün içerisinde?”

“Hangi asansörün?”

İşte o mükemmel soru!

“Hangi asansör olacak Bahar. Dalga mı geçiyorsun sen benimle?”

O sırada Doğukan, “Hey!” diye bağırdığında asansörün kapısına bir tekme geçirerek onu susturdum. Ardından gözümün önüne düşen bir tutam saçımı yana atıp kapıya yasladım ve yüzüme sahte bir gülümseme yerleştirdim.

Sorduğu soruya, “Hayır,” diye yanıt verdim.

Bir süre suratıma baktıktan sonra, “Asansörün kapısını aç,” dedi buyurgan bir ses tonuyla.

Verdiği bu emirle birlikte hızla atan kalbim daha da hızlanmaya başlamıştı. “Baba...”

Ağzımdan baba kelimesini duyan Doğukan, o anda

asansörü çalıştırdı. Bununla birlikte asansör kapısına yaslanmayı kestim. Babamla gözlerimiz birleştğinde apartmandaki diğer kişileri umursamadan bağırdı.

“O ASANSÖRÜN İÇİNDEKİ HER KİMSE BURAYA GELSİN.”

Sesli bir şekilde yutkunduğumda asansörün zemin kata inmeden durduğunu görüp başımı asansöre çevirdim. Birinci katta durduğu gözüküyordu. Henüz daha bu kata basmamıştı. Sanırım Doğukan şu anda büyük bir karar veriyordu. Ya zemin kata basacak ve apartmandan koşar adım uzaklaşacaktı ya da buraya gelip annem ve babamla yüzleşecekti.

Keşke gelmeden önce annemi arasaydım!

Birkaç saniye sonra asansör çalıştığında yukarı geldiğini görmüştüm. Babama doğru döndüğümde yüzünde sinirli bir ifade vardı. Belki en başında Doğukan'ın asansörden çıkmasına izin verseydim bu kadar sinirlenmeyecekti.

Asansör bizim olduğumuz kata geldiğini belirten bir ses çıkardığında gergin bir şekilde yutkundum. Bir an içimden kapıyı tutup, “Beni burada bırak, sen git, yoksa ikimiz de kurtulamayacağız!” demek geçse de saçma olacağını anlayıp kapının önünden çekildim.

Doğukan'ın yavaşça kapıyı açmasını ve babama yavaşça kafasıyla selam vermesini izledim. Normalde olsak bu duruma kahkahalarla gülüp dalga geçebilirdim ama ne yazık ki durumumuz kahkaha atamayacak kadar kötüydü.

“Merhaba,” dedi Doğukan olabilecek en çekingen şekilde. “Ben Doğukan.” Tedirgin olduğunu sağ elini ensesine götürüp saçlarını karıştırmasından elbette ki anlamıştım. Babama doğru hafif bir bakış attım. Siniri biraz geçmiş gibi duruyordu.

“Ben de Bahar’ın babası.”

Bakışlarımı Doğukan’a çevirdiğimde alnındaki ter damlacıklarını gördüm. “Evet, efendim.”

“Her neyse, içeri geçelim Bahar. Arkadaşını da uğurla.”

Babamın ses tonunda daha önce hissetmediğim bir şey yakaladım. Eve girdiğimde beni karanlık bir odaya kapatıp, tahta bir sandalyeye oturttukten sonra önümdeki masaya yaslanıp, tepeden sarkan avizesiz lambanın ışığıyla sorgulayabilirdi.

Madem Doğukan buraya kadar geldi, öyleyse kaçıp gitmeyecek, benimle birlikte o gergin anları göğüsleyecekti.

Doğukan tam da babamın onu göndermesini bekliyormuş gibi rahat bir nefes vermiş, asansöre yöneliyordu ki yakasından tutup kapıya doğru fırlattım. Fırlatmak bu durum için yerinde bir tabirdi. “Doğukan da sizinle tanışacaktı baba,” diye şakıdım hemen. Vereceği tepkiden mi yoksa aklımızdaki planlardan dolayı mı bilmiyorum ama nefesimi biraz daha tutarsam patlayacağımı fark ettiğim de çok zaman geçmemişti.

“İyi, gelsin.”

“İYİ, GELSİN” Mİ!?

İçim adeta oryantal yaparken yüzümde nasıl bir ifade vardı tam kestiremiyordum ama Doğukan’ın yüzünden daha komik olmadığına emindim. “Heyecan var mı heyecan?” diye dalga geçince renk değiştiren suratının sarıya döndüğünü görebilmiştim. Doğukan arkamda bilmediği dualar ederken ayakkabılarımı çıkarmak için uğraşıyordum.

Salona geçtiğimizde Doğukan’ın hâlâ tedirgin olduğunu görebiliyordum. Babam ile karşılaştığımda ben de ge-

rilmiştim ve bu durumda Doğukan'ın durumunun ben-
den daha beter olduğundan emindim.

Salondan içeri girerken annemle babam tekli koltuklara
oturmuş, bizim gelmemizi bekliyorlardı.

“Herkes merhaba!” diye bir giriş yaptım. “Yanımda
gördüğünüz ocuk en başında size bahsettiğim numara
sallayıp-” Doğukan'ın kıkırtısıyla samaladığımın farkına
vardım. Bununla beraber gözlerim bir beş çap daha bü-
yüdü. “Yani konuştuğum, arkadaşım Doğukan, evet anne
bahsetmiştim ya,” diye toparlama mücadelesi verdim.

Konuşmayı bitirdikten sonra kızardığımı anladığımda
ellerimi yelpaze gibi kullanarak kendime salladım.

“Merhaba tekrar,” dedi Doğukan. Bu sefer kendinden
emin duruyordu. Bu hali beni hayrete düşürmedi dersem
yalan olurdu.

“Aslında bu tanışmayı uzun zamandır bekliyordum. Sa-
dece Bahar'ın hazır olması gerektiğini düşündüm.” Yalana
bakar mısınız? Gözlerim şaşkınlıkla irileşirken ukala gü-
lüşlerinden birini fırlattı. Ve ben de o gülüşü kafamda bir
saniye içinde milyon kez bölüp çiçeklerle süsledim.

“Aslında sizden bir ricam var. Biliyorum, beni fazla ta-
nımıyorsunuz ama Bahar'ı sizden sonra en çok düşünen
kişi olduğuma yemin edebilirim. Bahar'ın mutluluğu be-
nim için çok önemli ve sizden bunu içten bir şekilde isti-
yorum. Bir maç var. Biletlerimiz hazır. Sadece izlemeye
gideceğiz. İkimizde bu konuda çok ısrarcıyız. Emin olun
orada Bahar'ı koruyup kollayacağım. Ona bir şey olmasına
izin vermem.”

Altın ocuk Doğukan'dan böyle bir konuşma bekler
miydim? Hayır! Kocaman bir hayır hem de! Tamam, ko-
nuşması çok yağ çekmek gibi gelebilir ama söylediklerin-

de ciddi olduğunu biliyordum, hissediyordum. Annem ve babam birbirlerine bakınca annemden “Biz bunu bir düşünelim.” diye bir cevap bekledim ama bir müddet sessiz kaldılar.

Annemin suratında şaşkın bir o kadar da etkilenmiş bir ifade vardı. Doğukan’dan bir anda böyle bir konuşma yapmasını beklemiyordu. Ben de beklemiyordum ve bu konuşmayı da asansörün içinde hazırladığına şu kısacık saçlarımı basabilirdim.

“Evladım, bak,” diye babam söze girdiğinde titredim. “Bahar’ın hastalığını ve inadını biliyorsun. Konuşmanı takdir ettim. Böyle bir şeyin mümkün olmadığını-”

Doğukan gözlerini ellerinden kaldırarak konuşmaya başladı: “Bakın, efendim. Bahar herkes gibi eğlenmeyi hak ediyor. O da bir genç. Tüm bunları yaşamaya hakkı var ve bir hastalık bunun önüne geçmemeli. Siz de biliyorsunuz,” diye sözünü bitirdi.

Ben hâlâ aradaki sessizliği dinleyip bir şeyler çıkarmaya çalışırken annem başladı konuşmaya.

Tamam, dedim. Bahar, bunu atlatırsan bir daha hiç sıkılmayacaksın.

Toteme bile başladım!

“Seni Bahar’ın anlattığı kadarıyla tanıyorum Doğukan. Ona nasıl göz kulak olacağını biliyorum. Haklısın da, Bahar’ın rahatlamaya ihtiyacı var. Ama bunun için bir şartım var. Elbette Hakan’ın da bunu kabul etmesi gerek öncelikle.” Gözlerim büyük bir umutla anneme ve babama kaydı. Bu kadar kolay olacağını düşünmemiştim aslında. Doğukan da böyle düşünüyormuş gibi anında bana baktı.

“Nedir o?” Annem babama dönüp, kafasını tekrar bana çevirdiğinde konuştu.

“Kontrolle gitmen. Ancak o zaman maça gidebilirsin.”
Tekrardan babama baktı. “Tabii baban da onaylarsa,” diye yineledi.

Ama bu haksızlık! diye bağırdım içimden.

Bu testi elbette yapacaktım çünkü maça gitmemiz için önümüze koyulan tek şart buydu ama test sonuçlarının parlak olmayacağı ortadaydı. Yine de denemek zorunda olduğumuzu biliyordum. Gerçi Doğukan’ın ‘tabii ki kabul edeceksin yoksa senin kafanı kopartırım’ bakışları o kontrole gitmekten başka çarem olmadığını gösteriyordu.

İsteksiz bir şekilde, “Pekâlâ,” dedim.

Şimdi tüm bakışlar babama döndüğünde onun suratında düşünceli ve ciddi bir ifade vardı. Şakaklarını ovuşturduktan sonra Doğukan’a baktı.

“Onu sağ salim bana geri getireceksin.”



Uzun hasta koridorunda, o nefret ettiğim ilaç kokusu eşliğinde bekleme salonunda solumda annem ve babam, sağımda Doğukan varken beklemek hem rahatsız edici hem de sinir bozucuydu.

Doğukan’a hastalığımı söylemekten bile çekinirken, onunla birlikte hastaneye gelmek, irademin ne kadar zayıf olduğunun bir göstergesiydi. Bu yaptığım şeylere, onu hayatımın içine doğru attığı adımlara “Dur!” demediğim her ana bir gün pişman olmamak için dua ediyordum.

“Bahar Karancı!”

Doktorun adımı söylemesiyle üçümüz birden aynı anda başımızı gözlerimizi oyaladığımız zeminden kaldırdık.

Test sonuçlarının geldiğini haber veren hemşireden sonuçları aldığımızda içimde derin bir huzursuzluk hissi do-

lanmaya başladı. Ben doktorun odasına doğru ilerlerken o his bir gölgeye dönüşüp beni takip ederken bu anı kaçınıcı kez yaşadığımı tahmin etmeye çalışıyordum.

Doktorumun odasının önüne geldiğimde gözlerimi kapattım ve derin bir nefesi içime çekerek heyecandan görevini unutmuş kalbimi yeniden atmaya zorladım.

Ellerimden daha soğuk olan kapı kulpunu tutup aşağıya indirdim.

“Seni burada bekliyoruz, Bahar.”

Annemin sesiyle duraksadım. Arkamı dönüp baktığımda üçü de ayakta bana bakıyordu. Annemin gözünde endişe, babamın gözünde merak, Doğukan’ın gözünde umut vardı.

Kendi gerginliğini gizlemek adına gülümsedim.

Tekrardan önüme döndüm ve kapıyı iterek açtım. İçeri girdiğimde hafifçe başımı eğerek selam verdim ve ardından kapıyı kapattım.

“Hoş geldin, Bahar,” dedi gülümseyerek tanıdık doktor.

“Hoş buldum.”

Bir adım atıp hemşirenin elime tutuşturduğu kâğıtları adama uzattım.

“Oturabilirsin.”

Dediğini yapıp bir şey demeden masanın solundaki deri koltuğa oturdum. Şu koltuk kadar rahat olmak istedim.

Doktor, kaşlarını çatarak önündeki kâğıda bakarken durumumun ne kadar kötü olabileceğini düşündüm. Doktor, suratındaki anlam veremediğim ifadeyle hızla sayfaları çeviriyordu.

“Bir sorun mu var?” dedim bir anda kendimi tutamayarak. Sesim tahminimden daha telaşlı çıkmıştı.

“Bu gerçekten şaşırtıcı,” dedi doktor.

Oturduğum koltukta kıpırdandığımda merakla doktora bakıyordum. “Son kontrolünden bu yana pek çok şey değişmiş. Kendine iyi bakıyorsun sanırım.” Dediği şeyden sonra gülümseyerek bana baktığında ağzımdan, “Ne?” sorusu çıktı.

“Yani Bahar, tahmin ettiğimden çok daha iyisin. Hastalığın hiçbir ilerleme göstermemiş. Hatta gerileme var diyebilirim. Tedaviler etkisini geç göstermiş olabilir. Tebrik ederim.”

Duyduklarımınla birlikte küçük bir kahkaha attım. “Ne yani şimdi hastalığımda bir gelişme mi var? İyileşiyor muyum?”

Doktor masanın üzerinde ellerini kenetlerken, “Bunu söylemek için erken ama evet, hastalığının ilerlemesini beklerken aksine iyileştiğini görüyorum.” Dedi gülümseyerek.

Ellerimi ağzıma götürdüm ve boğuk bir kahkaha attım bu sefer. Yüzümü ovuştururken, “Dileğim gerçek oluyor,” dedim doğum günümde mumları üflerken içimden geçirdiğim şeyleri hatırlayarak. “Dileğim gerçek oluyor.”

Ellerimi yüzümden çektim ve saçlarımı düzelttim. “Çok teşekkür ederim,” dedim oturduğum koltuktan kalkarken.

“Kendine iyi bak.”

Başım hafifçe salladım ve odadan çıktım. Koridora tek bir adım atmamla birlikte üçü de ayaklanmıştı.

“Ne dedi doktor?” diye sordu annem hemen.

Suratımdaki gülümsemeden kötü bir şey demeyeceğim belliydi. “İyileşiyorum!”



34. BÖLÜM

Doğukan'ın aldığı formayı üzerime geçirip atkımı boynuma bağladım. Aynanın karşısına geçtiğimde yüzümde gözlerimi bile parlatan bir gülümseme vardı.

Bugün listemden bir şey daha eksiliyordu! Geriye sadece kamp yapmak ve lunaparka gitmek kalmıştı. Kampa belki yazın gidebilirdim. Sonuç olarak hastalığımda ilerleme yoktu ve böyle giderse izin verebilirlerdi.

Şapkamı da elime aldıktan sonra üzerime siyah kot ceketimi giydim. Çantamı da boynuma astıktan sonra ayak-kabılarımı giyip evden çıktım.

Annem sayesinde unutmama imkân olmayan ilaçlarımı içmiştim. Yine de lazım olurlar diye onları da çantama koymuştum. Asansöre bindiğimde tamamdım.

Doğukan'ın da zaten şimdi gelmiş olması gerekiyordu. Apartmandan çıkıp ana caddeye geldiğimde Doğukan'ın Atalay'ın arabasını alıp geldiğini gördüm.

Ön koltuğun kapısını açtım ve oturup kapıyı geri kapattım. Doğukan'a doğru döndüğümde beni göz ucuyla süzdüğünü fark ettim.

“Beşiktaşlı olmak sana yakıştı.”

“Birilerinin eseri.”

Yüzü kaplayan bir gülümsemeyle baktı ardandan başını önüne çevirip gaza bastı.



Maç başladığında ortalık yıkılıyordu. Beşiktaş taraftarları hep bir ağızdan söylediği tezahüratlarıyla takıma can veriyordu. Doğukan'ın da bütün söylenenlere eşlik etmesiyle ben sadece yerimde öylece etrafıma bakıyordum.

Doğukan kolunu omzuma atıp diğer taraftarlarla birlikte zıplamaya başladığında ben de ona eşlik etmişim.

Maça gelmeden önce Doğukan ezberlemem için bir marşın sözlerini bana yollamıştı. Herkes bir anda onu söylemeye başlayınca keyifle eşlik ettim.

Sözlerini ezberlediğimi gören Doğukan şaşkın bir şekilde bana döndükten sonra omzuma attığı koluyla beni kendine daha çok çekti. O böyle yapınca da ben de kolumu beline doladım. Bununla birlikte hemen başımı çevirdim ve marşı söylemeye devam ettim.



Kırk birinci dakikaya kadar iki takım da golsüzken Karabük'ün gol atmasıyla Beşiktaş taraftarları –Doğukan da dahil- küfretmeye başlayınca rahatsız olmuşum.

Bununla birlikte maçın ilk dakikalarında olan enerjimden eser yoktu. Konserdeki gibi bir facia yaşamamak için eskisi gibi marşları hoplaya zıplaya söylemiyordum. Maç en az doksan dakika sürecekti. Uzatma dakikaları da oynanabilirdi. Daha bir de buradan eve gidecektik. Kesinlikle kendimi daha fazla yormamalıydım.

Maçın ilk yarısı uzatma olmadan bittiğinde yerime oturmıştım. Doğukan, “İyi misin?” diye sorduğunda başımı olumlu anlamda salladım ve gülümsedim.

“Bak iyi değilsen gideriz. Buradan biraz zor çıkarız galiba ama iyi değilsen gideriz yani.”

“Gerek yok, iyiyim ben. Biraz dinlenmem gerek sadece.”

“Emin misin?”

“Eminim...”

Son bir kez daha bana baktı. “İyi olmadığında söyle, tamam mı?”

“Tamam.”



İkinci yarının ilk dakikalarında Beşiktaş'ın gol atmasıyla oturduğum yerden hızla kalktım ve sevinçle zıplamaya başladım. Doğukan, bir anda bana sarılıp beni havaya kaldırdığında kahkaha atıyordum. Ardından yere indirdiğinde bu seferde kafamı omuzlarının arasına gömecek kadar sıkıca sarılıp, sağa sola sallamaya başlayınca kısa bir saniye de olsa nefesim kesilmişti.



Doksan birinci dakikada idik ve skor 1-1'di. Beşiktaş taraftarlarının tezahüratlarının duaya dönüştüğü bu dakikalarda, Doğukan elleri ensesinde, topun rakip sahaya girdiği her dakika, heyecanla maçı seyrediyordu.

Ben ise oturmuş öylece insanların arkalarına bakıyordum.

Ara sıra başım dönüyor gibi oluyordu ama hemen göz-

lerimi kapatıp kendime iyi olduğumu hatırlatıyordum. İlaçlarımı getirdiğim için Doğukan'ın aldığı suyla birlikte ilacımı da içmiştim. Bu yüzden belki de bu kadar çok dayanmıştım. Eve gidene kadar ayakta kalmam gerekiyordu. Maçın yarısında oturmuş olmama rağmen kendimi yorgun hissediyordum ama doksan birinci dakikaya gelmişken maçın bitmesini beklemeliydim.

90+5'inci dakikaya girdiğimiz sırada Beşiktaş'ın attığı golle Doğukan'ın bağırarak bana doğru dönmesi, bununla birlikte bütün taraftarların bağırarak zıplaması bir olmuştu. Doğukan beni, sarıldığı gibi ayağa kaldırdı ve bugün ikinci defa kucağına alarak sağa sola sallamaya başlamıştı.

Doğukan'ın kulağımın dibinde delice bağırmasıyla ben de heyecanlanıp bağırmaya başlamıştım. Bütün stat yıkılıyordu. Taraftarlar çılgınca bağırıyor ve meşaleler yakıyordu.

Doğukan beni yere bıraktığı sırada yanımızdakiler maytaplar yakmıştı ve tüm taraftarlar bir Beşiktaş marşı söylüyordu.

O sırada Doğukan, yüzündeki o kocaman gülümsemeyle beni yere indirir indirmez başımı elleri arasına alıp, "Seviyorum ulan!" diye bağırdı. "*Seni seviyorum!*"

Beynim donmuştu. Gözlerim şaşkınlıkla kocaman açılmıştı. Dudaklarım bir karış açık bir şekilde Doğukan'a bakarken beynimin bir anda, "Bir şeyler söyle!" komutunu vermesiyle dudaklarımdan şu cümle çıktı.

"Ben de seni seviyorum!"

Bu söylediğim şeye ben bile inanmazken kalp atışlarım daha da hızlanınca bir an başım döner gibi oldu. Söylediğim şey kendimi başta ne kadar çocuksu hissettirse de

sonra Doğukan'ın kısa bir an bakışlarındaki mutluluğu yakaladığımda içimde şimşekler çaktı. Onun da aynı ben-
de olduğu gibi yüzünde şaşkınlıkla karışık kocaman bir
gülümseme oluştuğunda kendimi rüyada gibi hissediyor-
dum.

Doğukan'ın az önce mutlulukla parlayan gözleri du-
daklarıma kayınca bekledim. İçimden bir ses kalp sağlığım
adına koşarak oradan uzaklaşmam gerektiğini söylüyordu
ama kıpırdayamadım. Yavaştan kafasını yaklaştırmaya baş-
layınca kafamdaki tüm sesler kesilmiş, sadece nabzımın
atışını duyuyordum. *Bu olacak mı?* diye düşündüm. Ger-
çekten beni öpecek miydi?

O birkaç saniye süren kısacık an bana sanki bir üç beş
saat gibi gelmişti. En sonunda içimde tarifsiz duygu patla-
malarına neden olup, beni heyecan, mutluluk, acizlik ve
biraz da utangaçlık seline bıraktı. Demek istediğim, *beni
öpmüştü.*

Yanımızdaki Beşiktaş taraftarları bir anda alkışlamaya
başlamıştı. Aynı zamanda Doğukan'ın omzuna vurarak
onu tebrik ederlerken, ben o sırada sudan çıkmış balık
edasıyla etrafıma bakıyordum. Doğukan'la tekrardan göz-
lerimiz buluştuğunda aynı şaşkın ifadeyle bana bakıyordu.
Bacaklarım heyecandan titrerken bile şimdi bayılıp bu anı
bozmamak için tüm gücümü kullandım. Neyse ki konser
gününde olduğu gibi olmamıştı. O an, tüm mükemmelli-
ğiyle kalmıştı...



Maçın bittiği o andan itibaren doğru düzgün tek bir ke-
lime bile konuşmamıştık. Ya da o konuşmuştu ve ben bu
süreler içerisinde sessizliğimi korumuştum. Beni öptüğü

o andan itibaren bu günün tüm gerçekçiliği uçup gitmişti. Tamam, Doğukan'la maça gitmeyi kaldırabilirdim ama beni öptüğü gerçeğini kaldıramazdım.

Muhtemelen yatağıma yatıp uyuduktan sonra uyandığımda bütün bu günün bir rüya olduğunu düşünecektim.

Çünkü bugün yaşadığım her şey tamamen hayalimdeki gibiydi. Tamamen rüya gibiydi. Tamamen mükemmeldi. Tamamen Yaprakçık ve Biri'ydi.

Bu yaşadıklarımı Doğukan'la tanışmadan önce bana söyleselerdi eğer, sağlam bir küfür edip, duygularımla oynamamalarını ve beni boşuna heveslendirmemelerini söylerdim sanırım. Çünkü bugün ilk defa hastalığıma karşı direnmiş ve kazanmıştım.

Yorgun muydum? Son derece. Ama en azından konserdeki gibi bir şey olmamıştı. Hâlâ ayaktaydım. Hâlâ Doğukan yanımdaydı. Ve bugün hayatımda daha önce hiç olmadığım kadar mutlu olmuştum. Tabii bir de hayatımda hiç heyecanlanmadığım kadar heyecanlanmıştım.

Karanlık sokakta yan yana ilerlediğimiz şu dakikalarda konuştuğumuz konular belki de bu dünyadaki en saçma konulardı. Özellikle Doğukan'ın Beşiktaş transferlerinden bahsetmesi ve benim söylediklerine kafa sallamam güldürücüydü.

Yaklaşık 5 dakika boyunca aramızda oluşan sessizlikten sonra bu durumun bana aşırı derecede komik gelmesiyle birlikte dudaklarımın arasından minik bir kahkaha kaçtı.

İçimdeki mutluluk yerine sığmıyordu. Mutluydum. Uzun zamandır olmadığım kadar. O benim yanımdaydı ve artık o benimdi. Doğukan benimdi. Bu cümle o kadar garip geliyordu ki. İmkânsızdı çünkü bu benim için.

O sadece rehberime bir numara uydurup eklediğim *biriydi*. Hiçbir şeyimken, her şeyim olmuştu. Ve ben de onun... Onca zamandır hayal ettiğim şey gerçek olmuştu. Nasıl mutlu olmazdım ki?

Biraz sonra Doğukan'dan da benimkisine benzer bir gülme sesi çıktığında dayanamadım ve yüksek sesle gülmeye başladım. Kahkahalarımız şiddetini arttırırken dışarıdan bizi gören insanlara sarhoşmuş gibi göründüğümüzün farkındaydım. Çünkü durduk yere yan yana yürüyen iki gencin kahkahalar atması pek de normal bir şey değildi. Bunun normal olmadığını biz de biliyorduk. Açıkçası normal ve biz kelimeleri pek uyuşmuyordu. Biz, birbirlerini hâlâ telefonlarına Yaprakçık ve Biri diye kaydetmiş iki kişiydik. Nasıl olmamız beklenirdi ki?

Hâlâ güldüğümüz sırada Doğukan hızla bana dönüp beni kucağına aldığı anda küçük bir çığlık atmış ardından, “Ne yapıyorsun?” deyip gülmeye devam etmiştim. Bu sırada bir anda beni etrafında döndürmeye başlayınca kollarımı sıkıca boynuna dolamıştım. Kahkahalarım bütün sokağı doldururken, onunla geçirdiğim her yeni günün benim en güzel günüm olduğunu anladım.

Dişlerini gösterecek şekilde gülümsedi ve beni yere indirdi. Elleri belimde ve ellerimin boynunda olduğu bu saniyelerde beynimin içindeki hücreler tango yapıyordu.

Nefeslerimiz birbirimizin yüzüne çarparken, “Üşüdün mü?” dediğinde başımı olumsuz anlamda salladım. Şu anda tüm bedenim yanıyordu.

“Peki yoruldu mu?”

Deli gibi yorulmuş olmama rağmen onu telaşlandırmamak için tekrardan başımı salladım. “Hayır.”

Yüzünde tatlı gülümsemelerden biri oluştuğunda aklında bir fikir olduğunu anlamıştım.

“Sen beni dönerciye götürdüğüne göre, ben de seni bir yere götürebilirim.”

Bunu söylediği anda, “Eve geç kalmamalıyız...” diye hatırlattım.

“Trafik vardı? Kaza olmuş? Bir kamyon, bir araca çarpmış? 1 ölü, 2 yaralı?”

Doğukan’ın uydurduğu yalana gülerken o, kolunu omzuma atmıştı ve beni iyice kendine doğru çekmişti.

“Bir de üşümedim diyorsun. Titriyorsun resmen.”

Oysa titrememin asıl nedeninin o olduğunu bilmiyordu...



Doğukan bir midye tezgâhının önünde durduğunda, ‘Gerçekten mi?’ diyen bakışlarımı ona yöneltmiştim. Daha önce hiç midye yememiştim. Ve şimdi bu saatte Doğukan’la birlikte midye yemek... garipti.

Doğukan, kendi için eline bir midye alıp açtı. Ardından limon sıkıp ağzına attığında bana doğru dönmüştü.

“Ne oldu? Midye sevmiyor musun?” diye sorduğunda, “Daha önce yemedim...” dedim.

Yüzünde şaşkın bir ifade oluştuğunda, “İlkleri yaşamak için güzel bir gün, değil mi?” deyip bir midye de benim için hazırlamıştı. Söylediği bu cümle karşısında utanıp bakışlarımı başka taraflara çevirmek dışında başka bir şey yapmamıştım.

Midyeyi ağzıma doğru uzattığında geri çekilip elinden almaya çalışmıştım. “Aç ağzını,” dediğinde uzatmadım ve midyeyi yedirmesine izin verdim.

Tadı garipti. Oldukça garip. İçerisinde pilav vardı. Ayırı-

ca değişik bir tadı vardı. Ve fazla uzatmadan diyeceğim şu ki, beğenmemiştim.

Yüzümü ekşittiğimde Doğukan kaşlarını kaldırarak, “Beğenmedin mi?” diye sorduğunda hiçbir şey söylemeden elindeki peçeteyi çekip ağızıma bastırmıştım. Aynı zamanda başımı olumsuz anlamda sallıyordum. Midyeyi yutma mücadelemi verirken bir türlü boğazımdan geçmiyordu. Bir kere iğrenmiştim, daha da yutamazdım artık.

Bu halimi gören Doğukan daha fazla dayanamamıştı. “Tükür şunu peçeteye, Bahar.”

Dediğini yaptıktan sonra peçeteyi tezgâhın yanındaki çöp kutusuna atmıştım. O ise bu sırada bilmem kaçınıcı midyesini midesine indirmekle meşguldü.

“Doğukan, daha fazla yeme istersen...” diye uyardığımda, “Bir şey olmaz...” diye karşılık vermişti.

Sayamadığım kadar çok midye yedikten sonra sonunda mantıklı düşünüp, “Eve çok geç kalacaksın. Gidelim,” dedi.

Hafifçe güldüm ve hayretle kollarımı iki yana açtım. “Vay canına! Harika bir fikir gerçekten.”

Ağızını peçeteyle silerken güldü. “Biliyorum. Biri’ye özel.”



Arabasının içine oturduğumuzda hemen çantamdan telefonumu çıkartıp annemi aramıştım. Doğukan ise bu sırada arabayı çalıştırıyordu. Anneme yolda olduğumuzu söyledikten sonra trafiğe sıkıştığımızı söylemeyi de unutmamıştım. Annemle yaptığım kısa telefon konuşmasından sonra tam telefonumu çantamın içine koyacakken durdum ve araba kullanan Doğukan’a döndüm.

“Biz hiç fotoğraf çekilmedik, değil mi?” diye sorduğumda bana doğru dönmüştü.

“Gerçekten hiç çekilmedik,” dedi düşünceli bir sesle.

“O zaman ilk fotoğrafımızı çekilelim mi?” diye sorup gülümsediğimde onun da yüzünde bir gülümseme oluşmuştu.

Söylediğim bu cümleden sonra onun da ne diyeceğini çok iyi bildiğimden tam ağzımı açıp söyleyecek olmuştum ki aynı anda şu cümleyi kurduk.

“İlkleri yaşamak için güzel bir gün.”

Dediğimiz şeyle birlikte hafifçe güldükten sonra telefonun kamerasını açtım ve ön kameraya ayarladım. Doğukan, araba kullandığı için telefona bakmakta zorlanıyordu ama neyse ki önümüz açıktı.

“3 deyince,” dediğimde yola doğru bakıyordu.

“Tamam.”

“1...2...3.”

Başını anlık bir şekilde kameraya doğru çevirdi ve ikimiz de otuz iki dış gülümsememiz ile ilk fotoğrafımızı çekilmiş olduk.

Fotoğrafa baktığım sırada ikimizi yan yana görmek yüzümde kocaman bir gülümseme oluşmasını sağlamıştı. Bu fotoğrafta da belli oluyordu ki biz sadece birbirimizin yanındayken bu kadar içten gülebiliyorduk...



Evimin sokağına geldiğimizde Doğukan arabayı bir yere park ettikten sonra arabadan inmişti. Onun peşinden benim de arabadan inmemden sonra birlikte apartmanın önüne kadar gelmiştik.

Apartman kapısının önünde öylece, karşılıklı dikildiğimiz sırada, “Teşekkür ederim,” diyebilmişim. “Yaptığın her şey için. Yanımda olduğun için. Var olduğun için...”

Yüzümü avuçlarının içine aldıktan sonra güven verici bir şekilde gülümsedi.

“Ve ben her zaman senin için burada olacağım. Ne olursa olsun.”

Ardından burnumun üzerine minik bir öpücük kon-
durduktan sonra ellerini yüzümden çekmişti. Bu beni de-
licesine heyecanlandırırken yüzümde acı bir gülümseme
oluştı aniden.

“Böyle olmamız beni korkutuyor,” dedim bir anda dü-
şünmeden.

Kaşlarını çattı kuşkuyla. “Neden öyle söylüyorsun?”

Bir kez daha söylediğim bir şey için pişman olmuşum.
“Sadece...” diye geveledim.

“Sadece ne, Bahar?”

“Sadece bir gün bir şeyler kötü giderse...”

“Şöyle konuşmayı bırak artık!”

Sesinin yükselmesiyle söyleyeceğim şeyler birer birer
geri kaçıştı.

Bu güzel anı bozduğumun farkındaydım ama aklımın
bir köşesinde duran ve uyanık olduğum her an zihnimi
meşgul eden şeyler vardı. Birbirimize istediğimiz kadar
söz verebilirdik ama bir yerde ipler kopacaktı elbet. Onun
da bunu bilmesi gerekiyordu. Doktor iyileştiğimi söyle-
mişti ama bu kesin miydi?

Sürekli hatırlatmak istemiyordum ama bugün yaşanan-
larla birlikte bana artık tamamen bağlanmıştı. Şimdi ne
olacaktı?

“Bir şeylerin farkında olmanı istiyorum!” dedim ben de
sesimi yükselterek. Kesinlikle onun kadar başarılı değil-
dim.

Yüzünü buruşturup yeniden bana baktı. “Sana bir şey olmayacak.”

Kararlı bir şekilde söylediği bu cümleyle birlikte karmaşık duyguların arasında kaybolmuştum. O ölmeyeceğine inanıyordu. Aksi olursa şimdiden arkamdan ne kadar üzüleceğini tahmin edebiliyordum. O annem ya da akrabalarım gibi gerçeği kabullenip benden uzaklaşmıyordu. O bana her gün daha da yaklaşıyordu.

Hayatının en büyük hatasını yapıyordu.

“Kadere inanıyor musun?” diye sordum bir anda.

Önceden kadere inandığım zamanlar da oluyordu inandığım da. Ama Doğukan’la tanıştığım andan beri kader diye bir şeyin varlığına son derece inanmaya başlamıştım.

“Altı aydan beri, evet.”

Benimle tanıştığı zamandan beri, evet.

“O zaman benim kaderimin de böyle olacağını bilmelisin,” dediğimde yüzü sert bir hal aldı.

“Neden en güzel anlarımızı sürekli mahvediyorsun,” dedi bıçak kadar keskin bir sesle. “Birlikteyiz işte! Onca insan moralle ne kanserleri yendiler. Neden sen de onlardan biri olmayasın? Neden biz de mutlu olamayalım?”

Bakışlarımı ayaklarıma doğru indirip söylediği şeyler altında ezilirken, “Bana bak,” dedi.

Yavaşça başımı kaldırıp gözlerine baktığımda omuzlarımdan tuttu ve hafifçe eğilerek konuşmaya başlamıştı.

“Kaderimizi biz çizeriz anladın mı? Kaderimiz, bizim verdiğimiz kararlara göre değişir. Ve ben senden ayrılmak istemiyorum. Sen de istemiyorsun, değil mi?”

Olumlu anlamda başımı salladım. “İstemiyorum.”

“O zaman biz de son ana kadar savaşıyoruz.”



35. BÖLÜM

Elimdeki tuvalle apartmanın önüne çıktığım anda Do-ğukan'ı arabaya yaslanmış bir halde telefonuyla uğraşırken gördüm. Beyaz kulaklıkları kulağındaydı ve siyah çerçeveli gözlüğü başını öne eğdiği için biraz aşağıya düşmüştü.

Ses çıkarmamaya özen göstererek yanına ilerledim. Parmağımla gözlüğünü yukarıya doğru ittiğimde başını telefonundan kaldırdı ve güzel bir gülümsemeye bana baktı. “Bugün ayrı bir güzel olmuşsun,” deyip sıkıca sarıldığında saçlarımı sola değil de sağa taramamın mükâfatını almıştım.

Geri çekilip ona baktığımda, “Sen de pek bir meşgulsün sanırım, Biri,” dedim eğlenen bir tavırla. Ardından elinde tuttuğu telefonunun ekranını indirip neyle ilgilendiğine baktım. Masa hokeyi oyunu açıldı. Benim yüzümden kaybetmiş gözüküyordu.

Ekranı kilitleyip telefonu cebine koydu. “Bu dakikadan itibaren sadece seninleyim.”

Elimde tuttuğum ama onun henüz fark etmediği tuvali havaya kaldırıp “O zaman hediyeni alabilirsin!” dedim

neşeyle. D  n gece paketlediğim tuvali burnunun dibine sokmuştum. Tepkisini g  rmek i  in tuvali indirdim.

Y  z  nde mutlu ve aynı zamanda meraklı bir ifade vardı. “Bana hediye mi aldın?” dedi şaşkınlıkla.

“Hayır,” dedim. “A arsan ne olduğunu g  r  rs  n.”

Bir s  re suratıma baktıktan sonra elimdeki paketi aldı ve bantladığım yerlerden açtı. Sonunda tuvali paketten kurtardığında eserimi inceliyordu.

“Hayatımda tuvale yaptığım ilk ve tek resim,” diye onu bilgilendirdim.

Y  z  nde hayranlık dolu bir g  l  msemi oluşurken g  zleri g  zlerimi buldu. “Bu benim i  in   ok değerli,” dedi.

“Duvarına asacağını s  ylemezsen geri alırım,” dedim alayla. K     k bir kahkaha attı. “Başucuma asacağım,” dedi.

   ten bir şekilde yanağını sıktığımda bunu beklemiyordu. Bir anda arabadan bir havlama sesinin gelmesini de ben beklemiyordum.

Bir adım gerileyip sağa doğru baktığımda arabanın camını yalayan bir k  pekle karşılaştım.

“Bug  n bize eşlik edecek olan dostumuz...”

Doğukan’a d  nd  ğ  mde bir elini ensesinde, tatlı bir g  l  msemeyle vereceğim tepkiyi bekler halde buldum. K  peklerle kediler kadar aram yoktu ama onları sevmediğim s  ylenemezdi. Hayvanları sevmemek olur iş mi?

Arabanın camını yalayan k  peğe yaklaştım ve eğilerek camı birkaç kez tıklattım.    erideki k  pek havlayarak bana bir kez daha selam verdi.

“Merhaba!” dedim bir bebekle konuşurcasına.

“K  peklerden hoşlanıp hoşlanmadığını bilmiyordum,” dedi. “O y  zden biraz gerildim.”

“Senin mi bu?” diye sordum merakla.

“Hayır, Kerem’in ama sonuç olarak tüm hayvanlarla aynı evde yaşıyorum. Benim de sayılır.”

Bir an duraksayıp başımı Doğukan’a çevirdim. “Tüm hayvanlar?”

Kaşlarını havaya kaldırarak bir süre bana baktı. “Ah...” Cevap beklercesine gözlerimi gözlerine diktim. “Bizim evde dört tane hayvanımız var da...”

“Dört mü!”

Şaşkınlığımı gizleyememiştim. Annem Kedi’ye zar zor izin vermişti.

“Bir köpeğimiz, papağanımız, balığımız ve hemsterimiz var,” deyip gülümsediğinde bu sefer ben şaşkınlıkla kaşlarımı kaldırdım. Kedi’yi bana vermeden önce bir de kedilerinin olduğunu bilmek beni daha da şaşırtmıştı. Tam beş hayvanla aynı evde yaşamışlardı!

“İsim bulmak da ne zordur onlara şimdi,” dedim dalga geçerek.

Söylediğim şey aslında komik değildi ama Doğukan yirmilik dişini bile gösterecek şekilde kahkaha atınca ben de ona oranla biraz sahte bir kahkahayla ona katıldım.

Sonunda kahkaha atmayı bıraktığında yüzünü ovuşturdu.

“Niye güldün öyle. Ne ki isimleri?” dedim gülümseyerek.

Omuzlarını silkerek yanıtladı. “Köpek, Papağan, Balık ve Hemster.”

Az önce onun attığı kahkahaya benzer bir kahkaha attığımda sahte gülme sırası ona geçti.

“Kerem fazla yaratıcı biri değil,” dedi ben hâlâ gülerken.

“Ona ne şüphe!”

Arabanın içindeki Köpek’e dönüp, “Kerem birkaç gündür ailesinin yanında yani evde değil. Normalde Köpek’i Erdem gezdiriyordu ama bir seferlik benim gezdirmemi istedi,” dedi.

Arkama, oturduğum apartmana baktım. “Keşke Kedileri de sokakta gezdirebilsek,” dedim iç çekerek.

Doğukan, “Kedilere tasma takıp istediğin yere götüremezsin,” dediğinde gülümseyerek ona döndüm. “Haklısın. Kedi zaten sevmediği insanlara karşı biraz asabi. Kimsenin gözünü pençeleriyle çıkarmasını istemiyorum.”

Bir anda, “O kedinin manyak olduğunu kabul edeceğini biliyordum!” dedi kıvançla.

“Manyak demedim, asabi dedim!” diyerek savunmaya geçtim.

“Dua et seni sonsuza kadar sevsin öyleyse.”

“Annesini sevmeyecek de kimi sevecek?”

“Annesi?” dedi hayretle. “Evet,” dedim. “Annesiyim ben Kedi’nin.”

“Haklısın. Pençelerini gösterdiğin zamanları da biliyoruz,” dedi. “Neydi o kızın adı? Deniz?”

“Duru,” dedim sert bir sesle bir anda. Okulun ilk haftası yaşadıklarım aklıma gelince huzursuz oldum. “Senin sayende dayak yemiştım. Evet, hatırlıyorum.”

Bir adım atıp yanıma geldi ardından kollarını sıkıca bedenime sardı. “Özür dilerim,” diye fısıldadı. “Öyle olacağını bilmiyordum ve sonrasında da sana saçma sapan şeyler söyledim. Vicdanımı rahat ettirmek istemiştım ama bir işe yaramadı.”

Ben de kollarımı ona doladığımda duyduğum şeyler

yüzümde bir gülümsemenin oluşmasını sağlamıştı. Doğukan, o gün beni çok üzmüştü. O sadist kızdan dayak yememin suçlusu olarak bir anda beni işaret etmişti. Tüm hata bendeymiş gibi göstermişti. Sırf bu yüzden okulu bırakmayı bile düşünmüştüm.

“Sorun değil,” dedim boğuk bir sesle. “Geçmiş, geçmişte kaldı.”

Kollarını çekip yüzümü avuçlarının arasına aldığı anda yanaklarım sayesinde suratım komik bir hal aldı.

Gülümseyerek, “Bak kilo aldığı anda ne kadar tatlı olurmuşsun,” dedi.

Suratımdaki ellerini itip, “Ben her halimle tatlıyım,” dedim Doğukan’ı taklit etmek isteyerek.

İçten bir şekilde güldü. “Öylesin, tabii,” dedi. “Bir gün kürdana da dönüşsen tatlısın.”

“Hav!”

Arkamdaki arabanın içindeki Köpek’in havlamasıyla olduğum yerde korkuyla irkildim.

Doğukan beni kenara çekip arabanın camına vurdu. “Bozdun her şeyi!” dedi sitem ederek.

Köpek, birkaç kez daha üst üste havladığında, “Arabanın camı kapalı durur mu hayvan?” dedim Doğukan’a.

Ardından arabanın etrafını dolanırken Doğukan, “Açma sakın kapıyı geri içeri sokamayız!” dedi heyecanla.

“Açmayacağım zaten,” dedim şoför koltuğunun kapısını açarken. “Hadi gidelim de Köpek’i gezdirelim.”

Koltuğa oturup kapıyı arkamdan kapattım. Doğukan’da yanımda koltuğa oturduktan sonra arabayı çalıştırdı. Arka koltuğun bir camını açtığında Köpek mutlulukla havladı.

“İşte şimdi oldu,” dedim Doğukan’a gülümseyerek.

“O zaman güneşli bir Pazar gününde gidebilecek en güzel yere gidelim,” dedi. “Sahile.”

Doğukan, Köpek’i arabadan çıkarıp tasmaşını elime tutuşturduktan sonra arabanın bagajını açıp iki tane katlanabilir sandalye çıkardı.

“Bakıyorum da birileri tam hazırlanmış!” dedim keyifle. Sandalyeleri arabaya yasladıktan sonra bagajdan bir poşet çıkardı bu sefer de.

“Yiyeceğimiz bile var,” dedi gülerek.

Bagajı kapattıktan sonra sandalyeleri sırtına astı. “Çim-leri fethedebiliriz.”

Sahil bu güzel bahar havasını değerlendirmek isteyen insanlarla doluydu. Etrafta koşuşturup oyunlar oynayan çocukların kahkahası, kuşların sesiyle hoş bir düet yapıyordu.

Küçük bir kız babasının da ipini tuttuğu uçurtması rüzgârın yardımıyla hızla yükselince sevinçle çığlık attı.

“Bahar.”

Doğukan’ın sesiyle başımı ona çevirdim. Bir ağacın altında sandalyeleri açmıştı ve bir tanesine çoktan oturmuştu. Ağacın gölgesi yerine güneşin olduğu yere oturması sevindirmişti. Hava ne kadar sıcak olursa olsun henüz yaz gelmemişti ve bu havalarda vücudumun Güneş’e ihtiyacı vardı.

Önce eğilip Köpek’in tasmaşını çözdüm ve onu özgür bıraktım. Ardından Doğukan’ın yanındaki koyu yeşil sandalyeye oturdum ve Köpek’in mutlulukla koşturmasını izledim. Dili dışarıda, rüzgârın tüylerini okşamasına izin vererek tıpkı bizim gibi Güneş’in tadını çıkarıyordu.

Doğukan, “Küçükken ailemle hafta sonları piknik ya-

pardık,” dedi eski ve güzel bir anıyı hatırlar gibi. “Komşularımız vardı; Nilay teyze, Metin amca ve bir de ilk arkadaşım Ufuk.”

Gözleri çimenlerde oyalanırken gülümsedi. “Net bir şey hatırlayamıyorum, çok küçüktük ama çimenlerde Ufuk’la top oynadığımızı anımsayabiliyorum.”

Yüzündeki gülümseme hâlâ sabitken orada, o mutlu anılarının içinde kalmasını istedim. “Ufuk’la neler yapardınız?” diye sordum usulca.

İçten bir şekilde gülümsedi. “Mahallemizdeki her çocuk bizi kıskanırdı,” dedi büyük bir heyecanla. “Edi ile Büdü’ydük biz; kuru fasulyeyle pilav, çiğköfteyle ayran, cipsle kola, kelimelerle yazar...”

Gözlerini çimlerden kaldırıp etrafı süzdü sonra. Derin bir nefes aldı. “Gündüzümüz gecemiz birdi bizim. Birimiz düştüğünde diğeri kaldırırdı ayağa, birimiz ağladığında diğeri silerdi gözyaşları.”

“Bir gün Metin amca tetris almıştı bu Ufuk’a. Gece onlarda kalmıştım birlikte oynamak için. Sırayla oynardık hiç demezdi de benim tetrisim ben iki kere oynayacağım, diye.”

“Peki şimdi Ufuk nerede?” diye sordum merakla.

Omuzlarını silkti. “Bilmiyorum,” dedi az önceki sesine oranla biraz mutsuz bir sesle. “Annemle Edirne’den İstanbul’a taşındıktan sonra ondan hiç haber alamadım.”

Suratımdaki meraklı ifade hüzne dönüştü. Ardından ona üzülmemi istemediğini hatırlayıp poker suratımı takındım.

Babası onları terk ettikten bir süre sonra annesiyle İstanbul’a taşındığını biliyordum. Ufuk da komşuları oldu-

ğuna göre her şeyi biliyor olmalıydı. Bu, o yaştaki Doğukan için acı vericiydi. .

“Neden onu bulmayı denemiyorsun?” diye sordum gülümseyerek. Yorgun bakışlarını bana çevirdi. “Geçen onca yıldan sonra hâlâ beni çayının simidi olarak görür mü?”

Başımı salladım. “Niye görmesin? Gerçek arkadaşlar gerekirse ateşle buz da olur yine de birbirlerinin yanında olur.”

Yüzündeki yorgun ifade silindi ve gökyüzü gibi bir gülümseme eşliğinde kısılan gözleriyle baktı. “Onu bulmayı deneyeceğim,” dedi.

Uzanıp elini tuttum. Güven verici bir şekilde sıkıttığımda o da karşılık verdi.

Çocukluğuyla ilgili anılarının babasının onu terk etmesi ve annesinin alkolik olmasından sonra darmadağın olan hayatından ibaret olmasını istemiyordum. Eğer Ufuk, ona geçmişinin aydınlık taraflarını gösterecekse hangi delikte olursa olsun onu bulması gerekiyordu.

Köpek havlayarak yanımıza geldiğinde ona doğru döndük.

“Şimdi olmaz, Köpek,” dedi Doğukan huysuz bir sesle. “Ne istiyor?” diye sordum Doğukan’ın anladığı şeyi anlamayarak.

Köpek, birkaç kez daha havladı. “Hayır, diyorum,” diye itiraz etti Doğukan tekrardan. Doğukan’ın, Köpek’le olan anlamsız tartışması beni güldürdü.

Köpek daha gür bir sesle üst üste havlamaya başladığında etrafımızdaki insanlar ürkmüş bakışlarıyla bize bakıyordu. Birazdan uyarılmamız an meselesiydi.

Doğukan elini elimden çekip ayağa kalkmak zorunda

kaldı. “İyi, tamam!” dedi teslim olurcasına. Ardından arkasını dönüp sandalyenin kenarına astığı poşeti eline aldı. İçinden bir poğaça çıkartıp peçeteyle bana uzattı.

“Sen poğaçanı ye. Ben de birazcık onunla oynayayım yoksa bizi rahat bırakmayacak.”

Uzattığı poğaçayı alıp, “Tamam,” dedim gülümseyerek.

Poğaçayı poşete geri koyup onlara katılmayı istedim ama önceki günün yorgunluğu üzerimdeydi. Üstelik ertesi gün de dışarı çıkacaktım. Bu koltuktan kalkmamak, verebileceğim en doğru karardı.

Ertesi gün okula gitmeyip dışarı çıkmak için izin almam olanaksız gözüküyordu. Bir kez daha aileme yalan söylemek zorunda kalmak istemiyordum. İyileşmeye başladığımı ve okula bir seferlik gitmememin sorun olmayacağını söyleyerek izin alabilirdim belki de. Bir daha yalan söylemeyecektim.

Doğukan elindeki küçük topu fırlatarak Köpek’le oyun oynarken yüzümdeki gülümsemeye onları izliyordum. Köpek’in bir ara inat edip ağzındaki topu Doğukan’a vermemesiyle çıkan tartışmaya ağzımdaki poğaçaya rağmen kahkaha attım.

Mutluluk, daha önce hiç duymadığın mükemmel bir şarkıyı keşfetmekti. Her notada kaybolmak ve sol anahtarının üzerinde seyre çıkmaktı. Bazen de yılın ilk karıydı, mutluluk. Ardından gelen sessizlik acının ölümüydü. Mutluluk şimdi ise sahilde, Doğukan’ın Köpek’le oyun oynadığını izlerken, suratıma vuran cılız Güneş’le ve çocukların sevinç dolu sesleriyle burada olmaktı.

Olmak.

Yaşamak.



36. BÖLÜM

Hızla üzerimdeki pikeyi itip üzerimden attım ve enerjik bir şekilde yataktan kalktım. Önceki akşam planladığım gibi anneme iyileştiğimi ve bir günlük okula gitmezsem sorun olmayacağını söyledim. Doğukan’la dışarı çıkacağımı da büyük bir dürüstlikle açıkladım. İki gün üst üste dışarı çıktığım için izin almam kolay olmamıştı. En az iki hafta dışarı çıkamayacağımı şart koşarak kabul etti. Doğukan’a bunu kabul ettiğimi söylemeyecektim.

Annemin mutfaktan gelen seslerini duyarken önce banyoya gidip yüzümü yıkadım. Ayağımdaki terlikleri sürterek mutfağın kapısına dayandıktan sonra “Günaydın,” diye annemi selamladım.

Annem başını tezgâhtan kaldırıp bana baktı. “Günaydın.”

Üzerini değiştirmiş olduğunu görünce, “Şimdi mi gideceksin?” diye sordum. Bugün üyesi olduğu derneğin davetine katılacaktı.

“Evet,” diye beni yanıtladığında bir başka soruya geçtim. “Kahvaltıda ne var?” diye sordum karnımdaki açlık hissiyle.

“Tostla idare etmek zorundasın,” dedi ve yanımdan

aceleyle geçerek mutfaktan çıktı. Arkasından baktığımda koşar adımlarla yatak odasına girdiğini gördüm. Elindeki çantasıyla tekrardan koridora çıktı.

“İlaçlarını masanın üzerine koydum,” diye hatırlattıktan sonra, “Anahtarın var değil mi?” diye sordu.

“Evet.”

“Unuttuğum bir şey var mı?” Etrafına bakındı.

“Hayır.”

Ayakkabılarını aldı ve kapıyı açtı. Ayakkabısını giydikten sonra montunu üzerine geçirdi. “İyi o zaman. Görüşürüz.”

“Görüşürüz...”

Dakikalar içerisinde evden çıkan annemin ardından öylece bakarken karnımın guruldamasıyla kendime geldim. Mutfakta, onun hazırlamış olduğu tostumu yerken telefonumu elime almıştım. Doğukan henüz uyanmamış gibi gözüküyordu. Bir günaydın mesajı attıktan sonra hızla tostumu bitirip odama gittim. Dolabımın kapaklarını açıp karşısına geçtiğimde ne giyeceğime dair en ufak bir fikrim bile yoktu. Dün planladığımıza göre yarım saat sonra aşığıda olacaktı. Elimi çabuk tutmalıydım!



Siyah bir araba apartmanın önüne yaklaştığında gelenlerin Doğukan ve arkadaşları olduğunu biliyordum. Araba tam önümde durduğunda açık olan şoför koltuğunun camından Doğukan'ın bana gülümsemesiyle ben de gülümseyip biraz daha yaklaştım. Başıyla yanındaki koltuğu işaret etti.

“Hadi gel.”

Arabanın etrafını dolanarak Doğukan'ın yanındaki koltuğa oturup kapıyı kapattıktan sonra arabanın içine doğru baktım. İlk önce Doğukan'ın mükemmel gülümsemesi, "Nasılsın?" sorusuyla karşılaştım.

"İyiyim, sen?" dedim enerjik bir sesle.

Doğukan, "Ben de iyiyim," dedikten sonra başımı arka koltuğa çevirdim ve bana bakan üç çift meraklı gözle karşılaştım.

Doğukan'a tekrardan döndüğümde beni tanıştması gerektiğini anlamıştı. Hafifçe yan dönüp önce beni gösterdi.

"Beyler, sevgilim Bahar."

Sevgilim... Sakin ol Bahar...

Ardından soldan başlayarak hepsinin adını teker teker söylediğinde başımı sallayıp gülümsedim.

"Kerem, Erdem, Mustafa."

"Memnun oldum."

Hepsi bir ağızdan, "Biz de memnun olduk," derken üçü de içten bir şekilde gülümsüyordu. Dün Kerem'in hayvanlarına verdiği isimleri hatırlayınca bu mükemmel yaratıcılığı hakkında onunla dalga geçmemek için kendimi zor tuttum.

Doğukan bana dönerek, "Gitmek istediğin bir yer var mı? Biz tam planlamadık ne yapacağımızı," dediğinde mahcup gözüküyordu.

Gülümseyerek, "Benim için fark etmez," dedim. "Siz karar verebilirsiniz."

"Yolda gelirken canımız baklava çekti ve eğer yemezsek içimizde kalacak," diye arkadan bir ses geldiğinde başımı çevirdim.

“Baklava yemeye gidebiliriz.” Bu fikir Erdem’den çıkmıştı.

Kerem de arkadaşını onaylayarak, “Aynen öyle. Hem bu yakada çok güzel bir tatlıcı biliyorum,” dediğinde Erdem, “Şu geçen hafta gittiğimiz mi?” diye sordu.

“Evet. Senin neredeyse şeker komasına girdiğin yer...”

Doğukan, “Bahar, sen ne dersin?” diye sordu ben gülerken. “Gidelim mi?”

İçten bir şekilde gülümsedim ve olumlu anlamda başımı salladım. “Olur, gidelim.”



Ana cadde üzerinde küçük bir tatlıcının önüne arabayı park ettikten sonra hepimiz arabadan indik. Yine Doğukan’la dışarıdaydım ve yine birlikte bir şeyler yiyecektik. Buluşmalarımız her zaman yemek üzerine kurulu olacak gibi gözüküyordu.

İçeriye girdiğimizde neden her tarafa ayna koyma ihtiyacı hissettiklerini merak ettim. Sanırım kendileri, “Daha fazla yeme, kilo alacaksın,” demekten çekindikleri için işi aynalara bırakmışlardı.

Turuncu koltuğu çekip oturduğumda diğerleri çoktan oturmuştu.

Kerem bir anda yüzündeki kocaman gülümsemeyle, “Seni ve Doğukan’ı yan yana görmek garip oldu,” dediğinde duraksadım.

“Nasıl garip?” dedim anlamamış bir ifadeyle.

Doğukan’a döndüğümde o da Kerem’e bakıyordu.

Kerem, “Yani, sabahtan akşama kadar elinde telefon seninle konuşuyordu ve şimdi karşınıdasınız!” dedi gülerek.

Ardından Erdem, “Ve ikiniz yan yana çok güzel gözüküyorsunuz,” dediğinde utanıp başka yerlere bakma zamanı gelmiş gibi gözüküyordu. Yine de yüzümdeki aptal gülümseme silinmiyordu.

O sırada gelen baklavalarla birlikte rahatlayıp dikkatimi önümdeki lezzete vermiştim. Şimdiden buna bayılacağıma emindim.

“Harika gözüküyor,” dediğimde Mustafa, “Bir de tadına bak,” dedi. Masadaki diğer herkesten daha olgun gözüküyordu. Doğukan zaten onun hepimizden yaşça büyük olduğunu söylemişti.

Mustafa’nın dediğini yapıp elime çatalımı aldım ve baklavama batırıp yavaşça ağzıma götürdüm. Tek bir ısırık almamla ağzımdaki baklavanın tadına âşık olmuşum. Beğendiğimi belli eden sesler çıkardım.

Kerem, “Beğendi,” diyerek hislerime tercüman olduğunda ağzımdaki baklavayla birlikte gülümsedim.

Masada tatlılarımızı yerken hoş bir sohbet dönmeye başladı. Zaten dördünün üniversite anılarından konu açılınca bu saatten sonra konu kılığı yaşamayacağımız açıkça belli olmuştu.

Onların gelmesini beklerkenki heyecanımdan şimdi eser yoktu. Üçü de fazlasıyla sıcakkanlıydı ve onlar böyleyken çekingen olmak imkânsızdı.

Mustafa, bir başka anı son bulduğunda yenisine geçilmeden, “Ee... Sırası geldi, değil mi, beyler?” diyerek masada sessizlik oluşturdu.

Anlamsız bakışlarla onlara baktığımda, “Neyin zamanı?” diye sormuşum. Mustafa bana dönüp, “Doğukan bahsetmedi mi?” dediğinde ne demeye çalıştığını anlamıştım.

Test...

“Bahsetti...” dediğimde Doğukan’a dönmüştüm. ‘Yapabileceğim bir şey yok,’ bakışı attığını görünce kalbim hızla atmaya başlamıştı.

Kerem, Erdem ve Doğukan sandalyelerinden yavaşça kalktığında onları izliyordum. Erdem, “Konuşmanız bitince çağırırsınız,” dediğinde Doğukan eğilip yanağımdan öpmüş ve dükkândan çıkmıştı. Ben ise bununla birlikte daha da heyecanlanmaya başlamıştım.

Ellerini masanın üzerinde birleştirip gözlerime baktığında kalbim delicesine çarpıyordu.

“Ee, Bahar? Doğukan’la nasıl gidiyor.”

“İyi.”

“İyi derken?”

“Çok iyi.”

Saçma cevaplarıma karşılık güldüğünde, “Rahatla biraz,” demişti. “Ben polis değilim ve seni sorgulamıyorum.”

Zoraki bir şekilde gülümsedim. “Şu işe bak ki ben tam da öyle hissediyorum.”

Eliyle güven vermek adına omzuma vurdu iki kere. “Birkaç küçük soru.” Bu hareketi bana Yağız’ı anımsattı.

“Aklına ilk ne gelirse söyle. Düşünme tamam mı?”

“Tamam,” deyip başımla onayladıktan hemen sonra sorularına başladı.

“Sigara kullanıyor musun?”

“Hayır.”

“Alkol?”

“Hayır.”

“Hayatında yaptığın en büyük hata?”

“Hayattan fazla şey beklemek.”

“Yaptığın en iyi şey?”

“Doğukan’a mesaj atmak.”
“En büyük başarın?”
“Doğukan’dan cevap almak.”
“En sevdiğin spor?”
“Yok.”
“Neden?”
“Spor yapmayı sevmiyorum.”
“Ne tür müzik dinlersin?”
“Karışık.”
“En çok?”
“Rock.”
“Eve gittiğin en geç saat?”
“Doğukan’ın beni maça götürdüğü gece. Dün.”
“Kardeşin var mı?”
“Yok.”
“Olmasını ister miydin?”
“Evet.”
“Neden?”
“Aynı kandan, güvenebileceğim biri iyi olurdu.”
“Ailene güvenmiyor musun?”
“Bu karışık.”
“Peki Doğukan’a?”
“Güveniyorum.”
“Doğukan hakkında ne düşünüyorsun?”
“Onu seviyorum.”
“Onu gördükten sonra mı sevmeye başladın yoksa önceden mi oldu?”
“Görmeden önce hislerimden emindim.”
“Peki onun seni sevdiğine emin misin?”
“Bu ne biçim bir soru?”
“Evet ya da hayır.”

“Tabii ki de evet.”
“Doğukan dışında başka birine ilgi duydun mu?”
“Hayır.”
“En sevdiğin özelliğin?”
“Sadakatim.”
“En sevmediğin özelliğin?”
“Karamsarlığım.”
“Doğukan’ın en sevdiğin özelliği?”
“Cesareti.”
“En sevmediğin?”
“Gerçek olamayacak şeylere inandırması.”
“Neden böyle düşünüyorsun?”
“Çünkü hayatımda engeller var.”
“Bunları onunla yenebileceğine inanmıyor musun?”
“İnanıyorum. Buna inanmamı o sağladı.”
“Peki ya o zaman neden hâlâ karamsarsın?”
“Işığı henüz altı aydır görüyorum. Gözlerim aydınlığa daha alışmadı.”

O sırada omzuma dokunan bir el ile irkilerek başımı çevirdim. Kerem, Erdem ve Doğukan’ın geldiğini görünce rahatladım.

Doğukan, Mustafa’ya bakıp, “Bence bu kadar yeter,” dediğinde Mustafa başını sallamıştı. “Bence de yeterli. Fazla üzerine gittim sanırım.”

Evet, gelmişti. Ama tabii ki de ben belli etmeyecektim. “Hayır, sorun değil,” dedim ve gülümsedim.

Ardından beklenti dolu bakışlarımla Mustafa’ya döndüm. “Testi geçtim mi?”

Başını sallayarak gülümsedi. “Geçtin. Hem de A artıyla.”



37. BÖLÜM

Doğukan yanımda yaptığı kısa telefon konuşmasından sonra sandalyesinden kalkarken, “Seni biriyle daha tanıştıracam,” deyip gülümsedi.

“Kiminle?”

Arkasından sorduğum bu soru onun sırtına çarpıp bana geri dönmesiyle kalmıştı. Kerem, Erdem ve Mustafa’ya dönüp, “Neden bahsediyor?” diye sorduğumda son derece sahte bir şekilde omuzlarını silkip ‘bilmiyorum’ havası içine girdiler.

Başımı mekânın girişine çevirdiğim sırada kapı açıldı. Doğukan, suratındaki gülümsemeyle içeriye girerken bakkışlarım arkasında elini tuttuğu küçük çocuğu buldu.

Doğukan çocuğu masanın yanına getirip omuzlarından tutarak önüne aldı.

“Doğukanist’le tanışmasaydın olmazdı değil mi?” dedi hâlâ gülümserken.

Karşımdaki çocuk iri kahverengi gözleri ve en az Doğukan’ınki kadar geniş gülümsemesiyle bana baktıktan sonra elini uzattı.

“Merhaba, ben Arda,” dedi kendinden emin bir sesle.

Gülmeme engel olamadım. Uzattığı elini tutarken, “Merhaba, ben de Bahar,” dedim.

“Biliyorum,” dedi arkasında duran Doğukan’a kaçamak bir bakış atarken. Doğukan anında çocuğu omuzlarından salladı.

Mustafa, hemen elinin altında olan Arda’nın saçlarını birbirine katarken. “Ne yapıyorsun kerata,” deyip güldüğünde Arda huzursuzca geri çekildi. “Yapma, Mustafa ağabey, ya!”

Doğukan, Arda’yı uzaklaştırırken Mustafa’ya, “Dokunma kuzenime,” dediğinde duraksadım.

Mustafa, “Aman yemedik kuzenini,” derken Doğukan’a baktığımda hiç bozuntuya vermeden gülüyordu. O sırada Arda’nın suratında ise anlık bir afallama yakaladım. Ardından o da toparladı ve aynı şekilde güldü.

Mustafa, Kerem ve Erdem’in, Doğukan’ın ailesi hakkında bir şey bilmediğini biliyordum. Az önceki konuşmadan anlaşıldığı gibi Doğukan Arda’yı kuzeni olarak tanıtmıştı.

Arda bu sefer Kerem’e dönüp, “Bana Köpek’i verecektin hani,” dediğinde Mustafa bir anda, “Sonunda be!” diye bağırdı.

Erdem ellerini havaya doğru kaldırarak, “Yaptığım yemeklerin içinde tüy olmayacak!” derken Kerem arkadaşlarına hayal kırıklığıyla dolu bakışlar atıyordu.

“Köpek sizi karşılıksız seviyordu!” dedi evcil hayvanını koruyarak. “Tamam, belki Kedi sizden nefret ediyordu ama Köpek sizi seviyordu!”

Kahkahalar atarken, “Kedi size vahşi yanını göstermiş. Biz çok iyi anlaşıyoruz,” dedim.

Arda dehşete düşmüş bir halde bana döndü. Ardında Kerem'e bakarken, "Kedi'yi kimseye vermeyeceğim diyordun!" diye bağırdı.

Kerem kocaman açılmış gözleriyle yardım dilenircesine masadakilere bakarken Arda'nın bakışları şaşkınlıktan, sinire doğru döndü.

Doğukan küçük Doğukanist'in birazdan Kerem'in üzerine atlayacağını anladığından omuzlarını daha bir sıkı tuttu.

"Bak sana ne diyeceğim," dedi Arda'ya. "Sen ne zamandır sinemaya gidelim diyordun. Gidelim mi şimdi?"

Arda, Doğukan'ın ellerinden kurtulup ona doğru döndü. "Kapüşonlu Şövalye'nin Gölge'yle Savaşı!"

Anlamsız bakışlarla Doğukan'a baktığımda, onun suratında da sahte bir gülümseme vardı. "Ah! Evet. Kapüşonlu Şövalye'nin Gölge'yle Savaşı. O filme gideceğiz."

Arda olduğu yerde zıplayıp yumruğunu havaya savururken, "Evet!" diye bağırdı sevinçle.

Mustafa, "Ben Kaporta Şövalye'nin Gölge'yle Savaşı'na falan gelmem," dediğinde Arda kaşlarını çatarak ona baktı. "Seni çağırmadık zaten. Ayrıca kaporta değil kapüşonlu!"

Mustafa dışında herkes kahkaha atarken Arda ve Doğukan yumruklarını tokuşturdu.

Mustafa eliyle Arda'yı işaret ederken, "Bunu hep sen şımartıyorsun," dedi Doğukan'a.

"Doğukanist olmak bunu gerektirir, kardeşim."

Mustafa oturduğu sandalyeden kalkarken, "Kusura bakma, Bahar," dedi. "Bu aptal filmle bir alakası yok ama benim okulla alakalı bir işim var."

Aynı şekilde ben de oturduğum yerden kalktım. "Sorun değil," dedim gülümseyerek.

Bir adım atıp yanıma geldiğinde el sıkışacağımızı sanıyorken kollarını açıp sarıldığında şaşırdım. Bunu belli etmemeye çalışarak aynı şekilde ben de ona sarıldım.

Kollarını bedenimden çekerken, “Kendine iyi bak. Seninle tanıştığımıza çok memnun oldum,” deyip içten bir şekilde gülümsedi.

“Ben de çok memnun oldum. Sen de kendine iyi bak, Mustafa,” dedim aynı şekilde gülümseyerek.

Mekândan çıkmak için yeltenmeden önce diğerlerine de bakıp, “Evde görüşürüz,” dedi.

Arda bir anda, “Ben sizin eve gelmeyeceğim ki,” dediğinde Mustafa alay dolu bir gülümsemeyle Arda’ya döndü. “Sana demedim ki kerata.”

Mustafa’nın söylediği şeyle birlikte oturduğum koltukta kendimi geriye doğru atıp gülmeye başladım. Erdem ve Kerem kahkahalar arasında birbirlerini omuzlarından sarsarken Doğukan koşup Mustafa’ya sarıldı.

Arda’nın gözleri saniyeler içinde yaşlarla dolduğunda bunu fark eden sadece bendim.

Hemen suratımdaki gülümsemeyi sildim ve oturduğum yerden kalkıp Arda’nın yanına gittim. Önce saçlarını karıştırıp ardından sarıldığımda, “Boş ver, bakma sen bunlara,” dedim. “Büyüyememiş bunlar.”

Başını geriye doğru atıp bana baktığında, “Sen de güldün,” dedi keskin bakışlarıyla. Tam bir Doğukanist’ti.

“Ben onlardan küçüğüm.”

Söylediğim şey ona mantıklı gelmişti. “Gel biz gidelim.”

Bileğimden tutup beni mekânın dışına doğru sürüklerken Doğukan’a doğru baktım. Kaşlarını şaşkınlıkla kaldırmış Arda’ya bakıyordu.

Biz kapıdan çıkarken Mustafa, Doğukan'ın sırtına vurdu. "Al sana Doğukanist. Kolay gelsin, kardeşim."

Arda beni sokağa çıkardığında, "Ben sinemanın yerini bilmiyorum," dedim mutsuz bir sesle.

Durup bana doğru döndü. Ardından arkamdaki bir yere doğru bakıp burun kıvrıldı. "Bak geliyor! Ağabeyim de uğraşacak benimle şimdi!"

Gözlerini kocaman açarken hızla eliyle ağzını kapattı.

Ağzımı açıp konuşacağım sırada Doğukan yanımdan geçerek Arda'nın yanına geldi.

Arda'nın omzunu tuttuğunda, "Korkma, ufaklık," dedi. "O bizi biliyor."

Arda'nın suratındaki şaşkınlık ve korku dolu ifade yerini rahatlamaya bırakırken ellerini dudaklarının üzerinden yavaşça çekti.

Bakışları tereddütle bana doğru çevrilirken, "Biliyor musun yani?" dedi.

Güven verici bir şekilde gülümseyerek başımı salladım. "Evet."

Hafifçe gülümsedi ve Doğukan'a baktı. "O zaman artık bu üçümüzün sırrı."

"Aynen öyle. Sır," dedi Doğukan ve Arda'nın burnunu sıktı.

İkisinin böyle anlaşılabiliyor olması içimi ısıtmıştı. Doğukan'ın yerinde başka biri olsaydı eğer araları böyle olur muydu, merak ettim. Doğukan tıpkı onu öz kardeşi gibi görüyordu. Arkadaşlarının onu soru yağmuruna tutup sıırıslık bırakmayacağına emin olsaydı eğer onlara Arda'nın üvey kardeşi olduğunu da anlatırdı. Yine de kuzenim diyerek de olsa Arda'yı arkadaşlarıyla tanıştırmaması da

ayrı bir güzeldi. Bugün gördüklerim Doğukan'a bir kez daha hayran kalmama neden oldu.

“Gençler!”

Gelen sesle birlikte arkamı döndüm. Mustafa, Kerem ve Erdem bize doğru geliyordu.

Yaklaştıklarında Kerem, “Biz de gidelim artık,” dediğinde kaşlarımı çattım. “Sadece Mustafa gitmiyor muydu?”

Kerem dirseğiyle Erdem'in kolunu dürterken, “Aşçı beyefendimiz akşam yemeğine sevgilisini çağırmış eve,” dedi kinaye dolu bir sesle.

Erdem gözlerini devirip sokağı incelerken Doğukan, “O eve mi davet ettin yani?” dedi hayret dolu bir sesle.

Mustafa'da bu haberi yeni almış gibi gözükiüyordu. “Ben elimi sürmem,” dedi hızla.

Doğukan'da, “Ben de,” dediğinde Erdem Doğukan'ın omzuna bir yumruk attı.

“Yardım etsen ölürsün!”

“Ben bugün meşgulüm görmüyor musun?”

Erdem'in gözleri beni bulduğunda mahcup bir şekilde gülümsedim.

“İşte Bahar, bu yüzden ben yemek yaparken, Kerem'in de evi toparlaması gerekiyor çünkü bu iki hayırsız ev arkadaşı hiçbir işe yaramıyor!”

Söylediği şeyle beraber güldüm. “Bu seferlik bu beyefendiyi benim hatırıma affedersin.” Dedim Doğukan'a bakarken.

Doğukan'ın yüzünde sıcacık bir gülümseme oluşurken bir saniyeliğine başını öne eğdi.

“Ah! Affetmez olur muyuz?” dedi Kerem ve Erdem'e kaçamak bir bakış attı.

“Tamam, uzatmayın,” dedi Mustafa bir anda. “Siz o evi akşama kadar anca düzeltirsiniz.”

Erdem bıkkınlık dolu nefesini dışarı verdikten sonra, “O zaman bizim gitme vaktimiz,” dedi.

Üçü de sırayla, içtenlikle bana sarılıp vedalaştıktan sonra arabaya binip uzaklaştılar.

Bugün çok güzel üç yeni dost edinmişim. Tıpkı Doğukan gibi, arkadaşları da harikaydı. Erdem ve Kerem’in eğlenceli davranışları, Mustafa’nın ağır ağabey tavırları... Aslında Mustafa biraz Yağız’a benziyordu. Yağız’ın bir üst versiyon ağır ağabeyi... Yağız bunu düşündüğümü bilseydi iç sesimi öldürürdü.

“Ee? Sevdin mi onları?”

Doğukan’ın sorusuna içten bir “Evet!”le karşılık verdim. “Üçü de birbirinden iyi, çok sevdim.”

“Onlar da seni çok sevdi gibi gözüküyor.”

Dediği şeyle birlikte hafifçe başımı sola doğru eğerek gülümsedim.

Ardından bir anda, “Sinema!” diye aşağılardan bir ses geldi. Baktığımda Arda çatılmış kaşlarıyla bize doğru bakıyordu. “Gidelim artık!”

Küçük Doğukanist’i daha fazla çıldırtmamak için Doğukan bizi birkaç sokak ötedeki sinema salonuna götürdü.

Arda’nın bahsettiği filmin afişi parlak bir çerçeveye süslenmişti.

“Ağabey, bu!” dedi Doğukan parmağıyla göstererek.

Doğukan animasyon filmin afişine bakarken, “Başka bir şeye gitsek olmaz mı?” dedi mutsuz bir sesle.

Arda’nın suratı kırmızıya doğru dönerken, “Tamam, tamam. Alıyorum biletleri,” diyerek geri adım attı.

Doğukan biletleri almaya gittiği sırada Arda gözlerini afiştan alıp bana baktı. “Sen onun sevgilisi misin?”

Aniden sorduğu soruyla duraksadım. “Hayır,” dedim bir çırpıda kendime geldiğimide.

“Emin misin?” dedi üstüne bastırarak.

“Evet.”

Ardından tıpkı Doğukan’inkine benzer özgüven dolu bir şekilde gülümsedi.

Başını bana doğru uzatarak, “Ben biliyorum sizi,” dedi.

Oysa Arda’ya sadece benden arkadaşı olarak bahsettiğini umuyordum. Doğukan anlaşılıyor ki bu küçük kopyasına her bir şeyini anlatıyordu.

“Başka ne biliyorsun?” dedim fısıltı gibi çıkan sesimle.

Güldü. “Yaprakçık!”

Gözlerim irice açılırken başımı Doğukan’ın bulunduğu gişelere çevirdim. Arda’ya kızgın bakışlar atarken onu yakalamıştım.

“Ama sana bir şey söyleyeyim mi?” dedim Arda’ya dönüp.

“Söyle.”

“Bana sadece Doğukan öyle diyebilir.”

Bir süre gözlerini gözlerime dikerek bana baktı. Birkaç saniye düşündükten sonra, “Aranızda özel mi?” diye sordu.

Onaylamak için başımı salladım. “Özel.”

Suratında hafif bir hayal kırıklığı yakaladığımda, “Ama senin de bir ismin var!” dedim hemen.

“Ne o?”

“Doğukanist.”

“Ah! Doğru,” diye hatırladı.

Yüzünde kocaman bir gülümseme oluştu. Yine Doğukan'a benzer, kendinden emin bir tavırla konuştu. "O da ağabeyime özel olsun o zaman."

Doğukan biletleri sallayarak ortamıza geldiğinde tatlı sohbetimiz sona erdi.

"Film beş dakika sonra başlıyor. Mısırlarımızı alıp koltuklarımıza yerleşelim."

Doğukan'ın planladığı gibi önce mısırlarımızı ve kollarımızı aldık ve sinema salonunun içine girdik. Doğukan önde arkasında Arda ve onun arkasında ben ilerlerken sinema salonunu gözlerime hapsettim.

Başımı çevirip devasa ekrandaki meyveli yoğurt reklamına bakarken basamaklardan birine takılıp yere düşmekten son anda kurtuldum.

Buraya gelmenin hayalini uzun zamandır kuruyordum. On sekiz yaşında sinema salonuna ilk kez giren bir kızdım. Doğukan'ın sinema fikrini ortaya attığında mutlu etmek istediği tek kişinin sadece Arda olmadığını anlamıştım. Hastalığımı ona anlattığım gün ona kendimle ilgili söylediğim yalanların doğrularını da açıklamıştım. Sinemaya karanlıktan korktuğum için değil, benimle birlikte gelecek birini bulamadığım için gidemediğimi söylemiştim.

Annemin ya da babamın eğer istersem beni sinemaya getirmelerini sağlayabilirdim ama sinema hayallerimde buraya aileme yalvararak değil de yanımda ailem dışında sevdiğim biriyle, sıradan bir günde gelmek vardı.

Tıpkı bugün gibi.

Doğukan arkalara doğru bir yerden ortadan üç koltuğun biletlerini satın almıştı. Arda'yı ortamıza alıp oturduğumuzda ilk defa reklamların bu kadar ilgi çekici olduğunu fark ettim.

Sinema harika bir şeydi!

Arda ve Doğukan'ın sol tarafımda ettikleri sohbeti uğultu olarak duyuyordum. Onlara katılmak isterdim ama gözlerimi ekrandan alamıyordum. Patlamış mısırımın yarısına geldiğimde film daha yeni başlıyordu. Bu demek oluyordu ki film başlamadan patlamış mısıra el sürmemek gerekiyordu.

Arda'nın çılgınlar gibi izlemek istediği tuhaf isimli animasyon filmi aslında ilgi çekiciydi. Aksiyon ve fantastik olması belki de böyle düşünmemi sağlamıştı.

Karanlık salonun içerisinde başımı çevirip yanımdaki ikiliyi yokladım. Arda'yı, bir eli patlamış mısır paketinin içinde, diğer eli de pipeti dudaklarının arasında olan kolasını tutarken yakaladım. Doğukan'ı ise bana bakarken.

Aniden göz göze gelmemizle kalbim tekledi. Doğukan'ın yüzünde oluşan tebessümle birlikte ben de aynı şekilde ona gülümsedim.

Salonun ışıkları aniden açıldığında gözlerim bu beklenmedik değişiklikte kısıldı. Gözlerimi hafifçe ovuşturduktan sonra etrafıma bakındım.

"Tuvalete gideceğim," diyerek oturduğu yerden hızla kalkan Arda'nın peşinden fırlayan Doğukan'a kahkaha atmakla yetindim.

Başımı geriye atıp rahat koltuğa biraz daha yayıldım. Gözlerimi kapatıp ellerimi karnımın üzerinde birleştirdiğimde suratımda huzur dolu bir gülümseme vardı.

Bir anda başıma saplanan ağrıya birlikte inlememe engel olamadım. Başımı ellerimin arasına alarak şakaklarımı ovarken ağrı şiddetini azaltmış halde yerinde duruyordu.

Hayır. Yine olmayacak.

Bir ağrının daha saplanmasıyla bu sefer dudaklarımı

birbirine iyice bastırarak iniltinin önünü kestim. Panikle etrafıma bakarken insanları telaşlandıracak bir şey yapmama özen gösteriyordum.

Ağrılar ara sıra yoklarken oturduğum koltuktan kalktım ve ceketimle çantamı aldığım gibi merdivenlere doğru gitmeye başladım.

Tek düşünebildiğim bu salondan çıkmaktı. İnsanlardan uzaklaşmak ve başıma saplanan acılara yaraşır şekilde bağışlamak istiyordum.

İnsanların ayakkabılarını çiğneyerek merdivenlere vardığımda aniden başımın dönmesiyle dengemi kaybedip tırabzanlara tutundum.

Derin bir nefesi içime çekerken gözlerimi yumdum. Tırabzanı tutan parmaklarımın korkuyla uyuşmaya başlamıştı.

Bir konser faciası daha yaşamaktan korkuyordum.

Gözlerimi açtıktan sonra tırabzanları sıkı bir şekilde tutarak sağlam adımlarla merdivenlerden inmeye başladım. Üzerimdeki panik duygusundan kurtulmalıydım. Yapmam gereken sadece Doğukan'ı bulmaktı. Doğukan'ı bulacaktım ve eve gidecektik. Dinlenecektim ve acı geçecekti.

Başka şeyler düşün, Bahar!

Bugün benim için yeterince hareketli bir gün olmuştu ve ne kadar iyileşme belirtileri gösteriyor olsam da bedenim bu filmin ikinci yarısını izletmeyecek gibi gözüküyordu. Sorun değildi. Bir başka zaman sinemaya yeniden gelebilirdik. Bu sefer animasyon olmayan bir fantastik film izlerdik üstelik. Çok isterse Arda da gelirdi. Ya da yine o çok isterse animasyon izlerdik. Bu planı yaza doğru ya-

parsak film sonunda bir dondurmacıya gidip en güzelinden karamelli dondurmamızı yiyebilirdik. Belki o gitmeyi çok istediğim lunaparka o gün giderdik. Bu kadar çok şeyi yapacaksam eğer iyileşmiş olmam gerekiyordu. Zaten iyileşmiyor muydu bedenim? Hepsini yapardık!

İyisin, dedi içimdeki ses. *Sadece dinlenmen gerekiyor.*

O sese tüm ruhumla inanmak isterken salondan çıktım. Kısa bir süre etrafıma bakındım ama Doğukan ve Arda gözükmiyordu. Tuvaletin yerini gösteren tabelalar dikkatimi çektiğinde adımlarımı o yöne doğru çevirdim.

Birkaç adım atmıştım ki az önceki ağrılardan daha kötüsü beynimi delip geçti. Parmaklarımı saçlarımın arasına geçirdiğimde montum sol elimden kayıp yere düştü. Acıyı bir başka acıyla örtmeye çalışarak saçlarımı çekiştirdim. Etraftaki birkaç çift göz garipseyen bakışlarla beni süzüyordu.

Saçlarımı çekiştirmeyi kestim ve ellerim hâlâ saçlarımın arasındayken etrafıma bakındım. Tahminimden daha fazla insan beni izliyordu.

Başımdaki ağrı azalırken ellerimi indirdim ve hızla yerden montumu alıp kaldırdım. Doğukan'ı ve Arda'yı bulmayı es geçerek sinemanın çıkışına doğru koşar adım ilerlemeye başladım.

Görüşüm gittikçe bulanıklaşırken montumun cebine sıkıştırdığım telefonumu çıkarmaya çalışıyordum. Sokağa adımımı attığımda ferahlatıcı havayla rahatladığımı hissettim ama bu sadece o saniye için geçerliydi. Telaşla gözlerimi kırparak sokağa bakındım ama her şey darmadağınaktı. Zihnimin her bir köşesinde kırmızı alarm verilmişti ve sirenler çalışıyordu.

İyisin, diye tekrarlamaya başladı içimdeki ses ardı ardına.

Artık ona inanmıyordum.

Dağınık bir şekilde yerleştirilmiş kaldırım taşlarıyla örtülü zeminde, en az onlar kadar dağınık adımlarımla yürüyordum. Montumun cebinin fermuarını güçlkle açtıktan sonra telefonumu içinden çektim.

Saplanan bir başka ağrıyla birlikte telefonum elimden kayıp yere düştü.

“Bahar!”

Bedenimin ağırlığı sağa çökünce o tarafa doğru tökezledim ve bir arabanın dikiz aynasına tutundum. Görüşüm az öncekinden çok daha fazla bozulmaya başlarken bununla birlikte içimdeki bütün ipler kopmaya başladı.

Yine oluyordu. Yine yeniliyordum. Yine kaybediyordum bu hastalığa!

Başımınla aynı anda karnıma saplanan ağrıyla birlikte istemsizce eğilmiştim. Bununla birlikte yüksek sesle acıyla inlediğimde arkamdan Doğukan’ın bağırarak koştuğunu duyabiliyordum.

“Bahar!”

O, saniyeler içinde yanımda olduğunda düşmemek adına yapıştığım dikiz aynasını bırakıp Doğukan’ın koluna tutunmuştum. Hâlâ iki büklüm şekilde acıyla inlediğim saniyelerde Mustafa’nın arkamdan endişeyle seslendiğini duyabiliyordum.

“Bir sorun mu var?”

Doğukan cevap vermek yerine bana sordu, “İyi misin?”

Bu soruyu artık duymak istemiyordum. Yok etmek istiyordum. Değildim işte. Nesini anlamıyordu insanlar? De-

ğildim. Hastaydım. Bu halde nasıl iyi olabilirdim? Sokağın ortasında ayakta duramadığımı görmeme rağmen hâlâ iyi olup olmadığımı sorabiliyordu.

Yanıma geldiği sırada bacaklarımdaki tüm gücün çekildiğini hissettim bir anda. O daha beni tutamadan, ben onun ceketini yakaladım ellerimle ama bu yeterli olmadı. Dizlerimin üzerine düştüm. Doğukan, hızlı bir şekilde yakalamaya çalışsa da engel olamadı. Ardından kollarımdan tutup kaldırmaya çalışsa da onu engelledim. Yüzümü ellerimin arasına siper alıp bekledim. Derin derin nefes alıp bunun sesini dinledim. Sakinleşmeye çalıştım.

Kendi yalanıma kendimi inandırmaya çalıştım.

İyiym. Çok iyiym. Sorun yok. Düzeleceğim. Kendime geleceğim. Gececek. Her şey geçecek.

Beynimin içinde dönüp dolaşan bu kelimeler bir işe yaramıyordu. Doktor iyi olduğumu söylememiş miydi? İyi olduğum için ailem maça gitmeme izin vermemiş miydi? Öyleyse bu acının nedeni neydi?

“Bahar Abla’ya ne oluyor?”

Arda’nın sesini duyduğumda daha da çok gizledim yüzümü.

“Arda, geri çekil,” dedi Doğukan sert bir sesle.

Beynime ve karnıma saplanan ağrılarla bir kez daha acıyla bağırdım. Yüzümdeki ellerimi çektim ve karnıma götürerek baskı uyguladım. Acıdan gözlerimden bir kaç damla yaş düşerken Doğukan’ın telaşla bir şeyler söylediğini duyabiliyordum ama buna dikkat edecek halde değildim. Gözlerimi sıkıca yumarak acının geçmesi için dua ediyordum. Yapabileceğim tek şey buydu. Elimden gelen tek şey...

Sokağın ortasında diz çökmüş bir vaziyette ağlayarak acıyla inleyen bir kız.

Ne kadar da acınası.

Anlık bir şekilde gözlerimi telaşla yanımda konuşan Doğukan'a çevirdiğimde onun da yanıma diz çökerek, yaşlı gözlerle konuştuğunu görebiliyordum. Çok fazla ses vardı ve aynı konserdeki gibi hepsi birbirine girmiş, hiçbir denilen belli olmuyordu.

Damla damla bir şeyler dökülüyordu ruhumdan. Umutlarım mıydı yoksa bunlar? Ama benim umudum Doğukan'dı. O da benden eksilirse geriye ne kalırdı Bahar'dan? Kurumuş, sarı bir yaprak.

Acı tekrardan beynime saplanırken yine gözlerimi sıkıca kapatıp bağırdım. Bu sefer ellerimi saçlarıma götürerek diplerinden sıkıca tutup çektim. Acının gitmesi için çığlık attım. Ağlamam haykırıışlara dönüşürken bütün bedenim titriyordu. Bir kez daha ağrının saplanmasıyla daha sert çektim saçlarımı. Bir kez daha bağırdım. Doğukan'ın elleri bileklerimi kavradığı gibi ellerimi saçlarımdan uzaklaştırdı. Ardından ellerimi aramıza alarak sıkıca sarıldı. Başımı boynuna gömüp bağırarak ağladığım saniyelerde yavaş bir şekilde sarılmanın verdiği güçle bedenimi ayağa kaldırdı. Bunu başardıktan sonra beni kucağına alır almaz kalabalığa bağırdı. Ne dediğini, ne yapmaya çalıştığını bilmiyordum. Sadece acı vardı. Tüm bedenimde, her yerimde acı...

Bir kez daha karın yağdığını göremeyeceğim; bir kez daha çiçeklerin canlandığını göremeyeceğim; bir kez daha yazın güneşini tenimde hissedemeyeceğim; ben hiçbir zaman kardelene dönüşemeyeceğim ve hiçbir zaman kafesimi kırıp uzaklara uçamayacağım.

Gözlerimi hafifçe aralayıp sokağa baktığımda birkaç dakika önce yalpalayarak yürüdüğüm boş sokakta büyük bir kalabalık vardı. Herkes ağlamaktan nefesi kesilecek hale gelen bana bakıyordu. Doğukan'ın bağırmasıyla etrafta bir koşturma oluşmuştu ama bunun nedenini anlayamayacak kadar yorgundum. Çaresiz ve acı dolu bakışlarımla etrafımı süzerken gözlerimin yavaşça kapandığını hissettim. Bunun sonucunda Doğukan'ın kulağımın dibindeki sesiyle birlikte bilincimi kaybettim.



38. BÖLÜM

Birkaç ay öncesine kadar hayatımın yazıldığı defterin eski ve yırtık sayfalardan oluştuğuna inanan bir kız iken onunla tanışmıştım ben. Onunla birlikte o defterden kötü anılarımın yazdığı sayfaları yırtıp atmış, yakmıştım. O yaktığım kötü anıların aleviyle ısıtmıştım kalbimi. Hatta defterimin hepsini parçalayıp yenisine geçebileceğime bile inanmıştım ben.

Denedim. Gerçekten çok denedim. Bunu sadece ameliyatlara girip çıkarak yapmadım. Zihinsel bir savaş da verdim içimde. Kaybettiğim de oldu kazandığım da. Skorun lehime döndüğü gün, Doğukan'la tanıştığım gündü. Defterimi atıp yenisine geçebileceğime inandığım gün, ona âşık olduğumu kabullendiğim gündü.

Ve en fazla temiz bir sayfa açabileceğimin, defteri değiştirmemin mümkün olmayacağını anladığım gün, konser günüydü.

Ve şimdi ise bu hastane odasında karşımda Doğukan'ın çıldırmış şekilde bağırmasını gördüğümde değil yeni bir deftere geçmek, yeni bir sayfa açmanın bile imkânsız olduğu gerçeği gözlerimin önüne serilmişti.

O da biliyordu kaybettiğimi, öleceğimi. Tıpkı annesinin ölümünü kabullenmeyip mezarına gitmediği gibi benim hastalığımı da görmezden geliyordu. Belki de ben öldüğümde de mezarıma gelmeyecekti, bilmiyorum. Ama tek bildiğim şey eriyip giden tek kişinin ben olmadığımındı.

O da eriyordu. Benim ölümümün sıcaklığıyla yakınım-dakiler de eriyordu benimle birlikte.

Bir anda odanın kapısından birkaç hemşirenin girme-siyle Doğukan da benim gibi o tarafa doğru döndü.

Hemşirelerin yanında erkek hasta bakıcıları da vardı ve onların bir anda Doğukan'ın kollarından tutmaya çalış-masıyla Doğukan'ın, "Neler oluyor?" diye bağırması bir olmuştu.

"Durun, yapmayın!" diye bağırısam da Doğukan'ı zar zor şekilde sabit tutmuş ve sakinleştirici iğnesini yapmış-lardı. Hemşirelerden birinin yanında getirdiği tekerlekli sandalyeye Doğukan'ı oturttukları sırada odamın kapısın-dan annemin ve babamın girdiklerini görmüştüm. Onlara aldırmadan, "Doğukan!" diye hemşirelerin ardından ba-ğırısam da beni umursayan yoktu.

"Karışmış olamaz!" dedim acı bir şekilde. O sırada hemşire tekerlekli sandalyeyi iterek odamdan çıkarken ba-bama, "İçeride fazla kalmayın," uyarısı yapıyordu.

"Ne demek karışmış ya!" diye bir kez daha bağırdığım-da annem ve babam çoktan başucuma gelmişlerdi. "Bu na-sıl bir hata?" dedim bir kez daha bağırarak. Ardından var gücümle vurdum yatağa.

Annem telaşlı bakışlarla hızla yanıma gelip, "Neler olu-yor?" dediği sırada bağırabildiğim son şekilde, "Siz söy-leyin asıl!" diye yırttım kendimi. Annem hızlı bir şekilde

babama dönüp, “Hemşire,” dediğinde babam odadan çıkmak için kapıya yönelmişti.

“Hayır!” diye bağırdım arkasından. “Çağırma hemşire! Bana doktoru çağır! Baba, bana doktoru çağır!”

Babam odanın kapısını ardından kapatıp çıktığı sırada annem saçlarımı okşayarak beni sakinleştirmeye çalışıyordu. Sinirle saçlarımda dolanan elini tutup uzaklaştırdığımda, “Sen de git!” diye bağırdım. “Zaten hiçbir şey düzgün gitmiyor! Sen de git! İstemiyorum hiçbirinizi! Hepiniz defolun gidin!”

“Bahar, kendine gel.”

Odanın kapısı hızla açıldığında içeriye babamla birlikte iki hemşire daha girmişti.

“Siz de gidin! Yalnız bırakın beni!”

Hızla yanıma gelen iki hemşire ve babam beni sabit tutmaya çalışırken annem dolmuş gözleriyle uzaktan beni izlemekle meşguldü. Hemşirelerin ve babamın ellerinden kurtulamaya çalışırken, “Bana doktoru çağırın!” diye bağıryordum.

“Lütfen sakin olun.”

“Neyin sakininden bahsediyorsun sen? Ölüyorum!”

Kolumda hissettiğim tanıdık his ile sakinleştiricinin vücuduma girdiğini hissetmiştim.

“Allah kahretsin!” diye bağırdım. Ne annem umurundaydı ne de babam. Bir kez daha bağırdım, “Allah kahretsin!”

“Nefret ediyorum hayatımdan!” sesim gittikçe güçsüzleşirken, “Neden böyle oluyor!” dedim son bir güçle. “Niye kaybediyorum ben...”

Kalp atışlarım hızla normale dönerken nefes alış veriş

düzenim de yavaşlamaya başlamıştı. Annem uzağımda, kapının önünde bir eli ağzında içindeki ağlama isteğini bastırmaya çalışırken bunu başaramamış, ağzından kaçan bir hıçkırık sesiyle odayı terk etmişti.

Hemşireler, babama beni uyumam için yalnız bırakması gerektiğini söylerken babam gözlerini üzerimden ayırmıyordu.

“O iyi olacak,” dedi hemşirelerden biri babamı inandırmak için. O hep bana umut dolu bakan gözlerinde ilk defa görmüştüm çaresizliği. O da pes etmişti.

Annem de, babam da, Doğukan da pes etmişti.

Düşünceler zihnimde dört dönerken göz kapaklarım yavaşça kapanmaya başlamıştı. Bastıran uykuya karşı koymadım ve buna izin verdim. Birkaç saatliğine hayattan uzaklaşmak iyi olabilirdi.



Gözlerimi tekrardan açtığımda birkaç saniye boyunca görüşümün netleşmesini bekledim. Sonunda her şey netleştiğinde hâlâ hastanede olduğumu fark ettim. Sağ tarafa dönüp camdan dışarısına baktığımda havanın karardığını görebiliyordum. Birkaç saat önce yaşadıklarımı tekrardan hatırlamamla birlikte kaşlarımı çatmıştım.

Raporlar, belgeler, kısaca her şey sahteymiş. Benim değilmiş. Maça gitmemi sağlayan o test sonuçları bir başkasınınmış. Ben iyileştigiime o kadar inanmışken ortada öyle bir şey yokmuş. Herkes o kadar umutlanmışken bütün bunlar bir yanlış anlaşılmaymış.

Gözlerimi kapatıp içime derin bir nefes çekerken bir damla yaş yanağımdan çeneme doğru yol almıştı.

Kapının aniden açılıp içeriye doktorun ve bir hemşirenin girdiğini görmemle hızla gözyaşımı sildim ve yattığım yatakta doğruldum. O doktora karşı içimde tarif edilemez bir öfke vardı. Şimdi imkânım olsa üzerine atlayıp saçlarını yolmak ve suratına tekme atmak isterdim ama yapabildiğim tek şey sinirle bağırmak olmuştu.

“NASIL BÖYLE BİR HATA YAPARSIN?”

Doktor ve hemşire kapının önünde öylece durmuş şaşkın gözlerle birbirlerine bakarken, “Bunu bana nasıl yaparsın?!” diye bağırdım bir kez daha.

Doktor başıyla işaret ederek hemşireye kapıyı kapattırdıktan sonra bana doğru yaklaşımaya başlamıştı ki, “Nasıl umutlarımı yıkarsın!” diye haykırdım.

Zaten dolmuş olan gözlerimden yaşlar akarken ağlamaya başlamıştım.

“Bahar...”

Doktor temkinli bir sesle benimle konuşmaya çalışırken, “NE BAHAR, NE?” diye bağırdım suratına doğru. “İyileştim sanıyordum! Yaşayacağım diyordum! İYİYİM DİYORDUM!”

“Önce sakinleşmelisin, Bahar. Ardından odana gelirim ve konuşuruz, oldu mu?”

“OLMADI!” Ani çıkışım üzerine bir kez daha şaşırان doktora bir kez daha bağırdım. “Beni ne hale getirdiğini görmüyor musun! Hadi beni geçtim, ya ailemi? Doğan’ı!”

Doktor gözlerini kaçırıp odanın içerisini kaçamak bakışlar atarken, “Ne oldu? Konuşamıyorsun değil mi? Bugün sen sadece benim umutlarımı değil, bütün çevremdeki herkesin umutlarını yerle bir ettin! Herkesin içindeki

mutluluğu sömürdün! En azından önceden öleceğimi biliyorduk da heveslenmiyorduk, peki ya şimdi?”

Elimin tersiyle gözümdeki yaşları sildim. “Peki ya şimdi, doktor? Şimdi ben bu kadar parçalanmışken nasıl etrafımdakileri toparlayacağım?”

Birkaç saniye gözlerimiz buluştuktan sonra bakışlarını suçlulukla tekrardan kaçırmasıyla, “Söylesene!” diye bağırmıştım.

Doktorun bakışları önce bana ardından hemşireye doğru döndü, “Bizi biraz yalnız bırakır mısın?” dediğinde hemşire başını sallayıp kısa sürede odadan çıkmıştı.

Doktor yavaş adımlarla ayakucuma gelip oturduğunda öfkeden delirmek üzereydim.

“Bahar...” dedi sakın bir sesle. Benimse ona olan bakışlarımda en ufak bir yumuşama yoktu.

“Bu zor bir şey... Senin yaşındaki bir gence göre bu yaşadıkların çok ağır. Ben yıllardır senin yanındaydım, her anına şahit oldum. Senin bu durumda olmanı ben de istemiyorum.”

Kaşlarım hâlâ çatılmış bir şekilde ona bakarken o konuşmaya devam ediyordu. “Hastanemiz tarafından yapılan hata çok büyük, hem de affedilemeyecek şekilde. Aile-ne de söyledik, isterseniz tazminat davası açabilirsiniz, sizi tutan bir şey yok. Ama şu durumda senin yapman gereken kendini stresten uzak tutman, Bahar. Kendine iyi bakman gerekiyor. Durumunun ciddiyeti ortada ve mümkün olduğunca dinlenmen ve hastanede kalman gerekiyor.”

Duyduğum şeylerle birlikte içimdeki öfkenin yanına bir de acı eklenmişti. İçimdeki iyileştigiime dair olan tüm sevinç, umut, gelecekle ilgili hayallerim hepsi uçup git-

mişti. Boşluktaydım ben. Sadece ölüm saatimin gelmesini bekliyordum ve bu süre içinde fazladan acı çekmemem için odamdan çıkmamam gerekiyordu. Doğukan'dan önceki Bahar olmamı istiyordu. Yaprakçık olmayı bırakmamı istiyordu.

“Ailen seni gerçekten çok önemsiyor, Bahar. Tahmin edebileceğinden daha çok seni seviyorlar, her zaman seni düşünüyorlar. En azından bundan sonra onların yanında gülümseyen olmaz mı?”

Gözleri gözlerimde onay beklercesine oyalanırken aynı öfkeli bakışlarla ona bakmaya devam ediyordum. Cevap vermeyeceğimi anlayan doktor tekrardan konuşmaya başlamıştı.

“Doğukan’a gelirsek, onun için epey önemli bir kişi olduğun ortada. Senin güçsüz görünmen onu nasıl etkiler hiç düşündün mü?”

Şaka mı yapıyorsun? diye geçirdim içimden İlk tanıştığımız andan beri ya bana bağlanır da arkamdan üzülür diye korkuyorum ben.

“Onu düşün, Bahar. Kendini inandıramıyorsan bile onu inandır, aileni inandır. Onlar zaten her şekilde sana moral vermeye çalışacaklardır. Sen de zorluk çıkarma, onlara yardımcı ol. İyi ol.”

Söylediği şeyler bir kulağımdan girip diğerinden çıkarken dışarıdan çok da dinliyor gibi gözüktüğümü düşünmüyordum. Şu anda suratımda sinirli bir ifade vardı ve eminim halim olsa üzerine atlayacağımı o da biliyordu.

“Demek istediğim, hem kendine hem de çevrene moral kaynağı ol. Kötü düşünme. Pozitif olmaya çalış. Kendine iyi bak ve gülümse. Kendini iyi hissettiğin kişiyle birlikte

ol ve onun yanından ayrılma. Zamanını iyi değerlendirdi, Bahar. Evet, biliyorum belki bu hayat yaşamak istediğin bir hayat değildi ama insan dünyaya bir kez gelebiliyor değil mi?”

Derin bir nefes çekti ve sıkıntıyla dışarıya verdi. “Umarım senin için söylediklerim bir şeyler ifade etmiştir, Bahar. Elimden başka bir şey gelmiyor.”

Konuşmasının bittiğini anladığımda tüm bu dakikalar boyunca içimde tuttuğum öfkemi dile getirmenin zamanı gelmişti.

“Beyin cerrahisi bölümü dışında psikoloji de okumadığınıza emin misiniz? Yoksa ek iş olarak mı bunu yapıyorsunuz? Ayrıca bu konuşma ücrete dahil mi? Öyleyse bu konuşmayı yapmamışız varsayacağım. Zaten bir işe yaradığı da söylenemez.”

O, şaşkın bakışlarla alay ederek söylediğim şeyleri dinlerken dediklerimi tamamladım. Ardından hafifçe öksürdüm ve bu sefer ciddi bir şekilde konuşmaya başladım.

“Karşıma geçip 5-10 dakika boyunca bana boş öğütler yağdırdıktan sonra bu hastalığı çektiğim 4 yılın üzerimdeki acısının gideceğini mi sanıyorsunuz?”

Karşımda sorumla birlikte afallamış doktora bakarken susmadım. İçimde olan tüm öfkeyi dışa vurmak istedim. Konuşmayı yüzüne karşı küfredip ona saldırarak bitirebilirdim ama bunun yerine doğru kelimeleri kullanarak öfkemi en derin şekilde ona hissettirmeye çalıştım. Ne kadar başardığımı tartışılırdı tabii ama yine de bir nebze olsun rahatlamıştım. Yine de yutup söyleyemediğim çok şey vardı. Bunları da onun bana karşı olan onca yıllık çabasına sayıyordum.

Derin bir nefes aldıktan sonra devam ettim.

“Evet, onca yıl benim doktorluğumu yaptınız. Benimle ilgilendiniz ve iyileşmem için elinizden gelen her şeyi yaptınız ama biriniz bile benim zihnimin içinde neler olduğunu bilmiyor. Kimse benim tam olarak ne hissettiğimi bilmiyor. O yüzden şimdi karşıma geçip sırf siz ‘İyi ol,’ dediniz diye iyi numarası yapmamı beklemeyin. Dört yıl boyunca yaptım bir işe yaramadı. Bakın yine bu odadayım, yine karşınızdayım. Sizden istediğim tek şey bir daha karşıma geçip bana boş şeyler anlatmayın. Ne siz boş yere çenenizi yorun, ne de ben bu işkenceyi çekeyim.”



39. BÖLÜM

Günler birbiri ardından geçerken ben sadece Güneş'in doğuşunu ve gecenin çöküşünü izliyordum. Adım adım bir şeyler yaklaşırken yapabileceğim tek şey buydu.

Hastanede geçirdiğim bir hafta boyunca kendimi aylar öncesine geri dönmüş gibi hissediyordum. Yine doktorlar etrafımdaydı ve ilaçlar beni doyuracak kadar fazla miktardaydı. Ne Doğukan'ı görebilmiştım, ne de arkadaşlarımı. En fazla telefonda görüntülü konuşuyorduk. Bu süre içinde de uzun süredir konuşmadığım Yağız'la da iletişime geçmiştım. Yaptığı şakalar ve o ağır ağabey tavırlarıyla beni güldürmeyi başarabilmişti. Buna rağmen her odama geldiklerinde gözlerindeki acıma ifadesiyle bakan ailem her şeyi mahvediyordu. Sanki yeterince her şey berbat değilmiş gibi...

Sırf bu acıma duygusundan nefret ettiğim için zaten hastalığımı bu kadar yıl saklamıştım. Şimdi ailemin bana her baktıklarında gözlerinin önünden geçen hüznü görmek zorunda mıydım? Zaten yeterince kendimi berbat hissediyordum. Kaybettiğimi biliyordum. Savaşamayaca-

ğımı biliyordum. Öyleyse neden hâlâ kendimi kötü hissettiriyorlardı?

Evet, belki bir hafta önce Doğukan bana, “Savaşı kaybettik,” demiş olabilirdi ama düşündüğüm gibi o anki sinirle bunu söylemişti. O aynı Doğukan’dı. Kimsede olmayan o umut, gözlerindeki ışık hâlâ yerinde duruyordu. Bunu görüntülü konuştuğumuzda da, görmesem de sesli bir şekilde konuştuğumuzda da sesinin tonundan çok iyi bir şekilde anlayabiliyordum. Bilmiyorum, belki telefonu kapattığında o da ailem gibi bana acıyordu ama ne olursa olsun o her zaman benimleyken olumlu olmaya çalışıyordu. Bu konuştuğumuz bir hafta boyunca hastalığımın bir kez olsun konu açmamıştı. Gün içinde yaptıklarını bana anlatır, gördüğü komik bir fotoğrafı bana atar ya da kendi komik fotoğraflarını çekip bana yollardı.

Ama ne yazık ki ailem odama kimsenin girmesine izin vermiyor ve doktor da kesinlikle hastaneden ayrılmama izin vermiyordu. Hal böyle olunca da aylar önceki Bahar’a geri dönüş yapmıştım. Yine de Doğukan zaman buldukça arıyor ve beni bu hastanedeki sıkıcı hayatımdan uzaklaştırmayı başarıyordu.

Neyse ki bugün için çok güzel planlarımız vardı.

Doğukan yanıma gelemezdi ve ben de hastaneden çıkamazdım. Bunun nedeni oldukça zayıflamış olan bağışıklık sistemim nedeniyle en ufak bir mikrobun bile beni yakıp yıkabilecek olması değildi çünkü hastalığımın çevresel etkenlerle bir alakası yoktu. Bu tamamen doktorumun kendi iradesiyle verdiği bir karardı. Kendimi yormamam adına böyle uygun görmüştü. Ama neyse ki bugün için Doğukan, bir günlüğüne hastaneden çıkma izni almıştı ve

Ölmeden Önce Yapılacaklar listemde kalan son iki madde-
den birini daha gerçekleştirecektik. Lunaparka gidecektik.

Diğer yaşlılarım gibi o çılgın şeylere binmemiz müm-
kün değildi belki ama yine de oraya gitmek istiyordum.
Sadece o ortamda olmaya ve birkaç saatliğine de olsa mut-
lu olmaya ihtiyacım vardı.

Odamın kapısının açılmasıyla her zaman ki sahte gülü-
şüyle annem içeriye girmişti. “Günaydın. Nasılsın?” dedi
dinç tutmaya çalıştığı sesiyle.

“İyiyim.”

Odadaki dolabıma yöneldi ve dün kararlaştırdığımız
kıyafetleri benim için yatağa bıraktı. Bu sırada ben de üze-
rimdeki örtüyü çekip yatakta doğrulmuştum.

“Sadece 2 saat, Bahar,” dedi temkinli bir sesle.

Başımı kaldırdığımda gözlerime bakıyordu. Olumlu
anlamda kafamı salladım ve “Pekâlâ,” dedim.

“Hazırlandığında haber ver,” dedikten sonra kapıya yö-
neldi ve kapıyı açıktan sonra son bir kez bakıp odadan çıktı.

O çıktıktan sonra ben de siyah dar kotumu ve üzerine
baskılı bir tişört giyindikten sonra kareli gömleğimi geçi-
rip ayakkabılarımı giyindim. Ardından banyoya ilerledim
ve gerekli şeyleri de hallettikten sonra ceketimi alıp kapıya
yöneldim. Kapıyı açtığım sırada annemin karşıma çıkma-
sıyla hafifçe çarpıştık.

“Ben de yanına geliyordum,” deyip beni süzdüğünde,
“Güzel olmuşsun,” diye ekledi.

“Teşekkür ederim.”

Geçmem için yolu açtığı sırada, “Aradığımda aç,” diye-
rek beni uyardı.

“Tamam, görüşürüz.”

Asansör tam yanına vardığımda kapılarını açınca gülümsedim. Benimle birlikte içine binen beş kişiyle beraber giriş katında indiğimde ruhum mutlulukla canlanmaya başlamıştı. Saat öğleden sonra ikiye geliyordu ve Doğukan'ın aşağıda olması gerekiyordu.

Hastanenin çıkış kapısına doğru ilerlerken otomatik kapının ardında Doğukan'ın sırtı dönük şekilde durduğunu görebiliyordum. Adımlarım biraz yavaşlasa da durmadan yanına doğru gittim. Kapı açılıp bir haftanın ardından dışarıya çıktığımda yüzümdeki gülümseme daha da büyümüştü.

Hafifçe koluna dokunurken, "Selam," dedim.

Sesimi duyar duymaz hemen arkasını dönüp sıkıca bana sarıldığında ben de kollarımı beline doladım.

"Seni çok özledim," dedi saçlarımın arasına fısıldayarak.

O görmese de gülümsedim. "Ben de seni."

Birkaç saniye daha sarıldıktan sonra sonunda ayrılabilmiştik. Yüzündeki gerçek gülümsemeyle şimdiden iyi hissetmemi sağlayabilmişti.

"Nasılsın?"

"İyiyim, sen?"

"Ben de. Hazır mısın bakalım?"

"Hem de nasıl!"

"O zaman gidiyoruz!"

Kolunu omzuma atıp beni kendine çektikten sonra hastanenin bahçesinde ilerleyip taksi durağının önünde durduk. Sıradaki boş taksiye bindikten sonra Doğukan gideceğimiz yeri söyleyip bana dönmüştü. Ceketinin cebinden çıkardığı kulaklıkları gösterip gülümsediğinde aynı şekilde karşılık verdim.

Kulaklığını telefonuna takıp bir ucunu bana uzattıktan sonra çok geçmeden her zamankinden farklı bir şekilde sakin bir şarkı çalmaya başlamıştı. Peşi sıra gelen Doğan'ın şarkılarını dinleyerek lunaparka geldiğimizde kulaklığı çıkarıp ona vermiştim. Taksiciye ücretini verdikten sonra kapıyı açıp çıkmıştık.

“Bugün çok eğleneceğiz,” deyip gülümsediğinde birlikte lunaparkın kapısından içeri girmiştik. Öyle olacağına emindim.

Lunaparka küçüklüğümünden beri gelmek istemiştım. Şimdi bu yaşında buraya ilk defa gelmem biraz garipti ama içimde büyük bir sevinç vardı. Etrafta ailesi ile birlikte gelmiş küçük çocuklar, bizim yaşıtıımızdaki gençler her yerdeydi. Herkesin yüzünde bir gülümseme vardı. Belki de burayı bu yüzden bu kadar çok seviyor, gelmek istiyordum. Buraya gelip mutsuz olabilecek kimse olamazdı!

İlk olarak birlikte gişelere yönelip biletlerimizi aldıktan sonra lunaparkın içinde gezinmeye başlamıştık.

“Şu hastaneye girememe işini en kısa zamanda halletmeliyiz,” dediğinde derin bir nefes aldım.

“Annem her türlü şeyin hastalığımı etkileyeceğini düşünüyor. Buna moral de dahil,” dediğimde, “Ne güzel işte. Ben senin moralini düzeltmiyor muyum?” dedi.

“Düzelteyorsun, düzelteyorsun ama annem eğer olur da benimle bağlantını koparırsan sonradan üzüleceğimi ve bunun beni kötü etkileyeceğini düşünüyor. Bu yüzden de şimdi hastaneye gelmeni istemiyor. Yakında telefonda konuşmamıza engel olacağından korkuyorum,” deyip başımı çevirdiğimde bir şey demedi.

“Neden böyle yapıyor, anlamıyorum,” diye devam et-

tim. “Yani, zaten durumum yeterince kötü. Daha ne kadar kötüye gidebilir ki?”

“Kendin hakkında şöyle konuşmayı kes.”

Tekrardan ona doğru döndüğümde gözlerimin içine bakıyordu. “Ailenin benim senin moralini düşüreceklerinden korkmasına gerek yok, sen bunu zaten tek başına başarabiliyorsun.”

Söylediği şeyler biraz olsun yüzümü düşürse de haklıydı. Bunu ben kendi kendime yapıyordum ve bundan vazgeçemiyordum. Sokmuştum bir kere kafama, ölecektim. Onun gibi görmezden gelemiyordum. Ama en azından bunu onun yanında yapmamalıydım. İyiydim. İyi olacaktım.

“Bahar...” dediğinde ona doğru dönmüştüm. “Bunları sen üzül diye söylemiyorum.”

“Biliyorum,” dedim. Ardından kendimi gülümsemeye zorladım. “Bu günü güzel geçirelim, olur mu?”

O da gülümseyerek, “Tamam,” dediğinde etrafımıza göz atmaya başlamıştık.

“İlk hangisi?” diye sorduğumda ben hâlâ etrafıma bakıyordum. Burasıyla ilgili o kadar çok hayalim vardı ki...

“Çarpışan arabalar,” deyip gülümsediğimde kolunu omzuma atıp o tarafa doğru yürümeye başlamıştık. Sıra-sını bekleyen diğer kişiler gibi ayakta durup binen kişileri beklerken bir zil çaldığında arabalar durmuştu. Sanırım bu bittiğini işaret ediyordu. Hızla arabaların içindeki insanlar kalkarken Doğukan beni yeşil bir arabaya doğru götürmüştü.

“Kullanmak ister misin?” diye sorduğunda olumsuz anlamda başımı salladım. “Hayır, sen kullan. Ben yapamam.”

“Yaparsın. Hadi gel,” deyip sürücü kısmına beni oturtuktan sonra yanıma oturmuştu.

“Bak bu gaz, bu da fren. Direksiyonu çok fazla çevirirsen geriye doğru gideriz, tamam mı?”

Gösterdiği pedallara bakarken, “Tamam,” dedim. Herkes arabalara yerleştğinde o zil tekrardan çalmıştı ve ben de herkes gibi gaza basmıştım. Bir anda hareket etmemiz ile gülmüştüm. Kimseye çarpmadan kenardan arabayı sürdüğüm sırada, “Hadi git, birilerine çarpalım!” diye beni harekete geçirmeye başladı.

Dediğini yapıp arabayı sağa kırdım ve önüme çıkan ilk kişiye çarptım. Bununla birlikte iyice sarsıldığımızda gülmeye başlamıştık. Bu seferde solumdakine çarpmayı düşünürken direksiyonu çok fazla çevirdiğimden olsa gerek bir anda geriye doğru gitmiştik ve bir arabaya çarpmanın verdiği şiddetle feci şekilde sarsılmıştık. Küçük bir çığlık atsam da bu tekrardan gülmeme engel olmamıştı. Doğukan’ın verdiği komutlarla -Maviliye çarp, maviliye! Az önce vurdu o bize. Bak şu sarıya! Çabuk git vur şunlara. Kaçma morlu, kaçma! Bak sen şu mora, koş bak arkasına dikkat etmiyor!- çarpışan araba maceramız bittiğinde kahkahalar eşliğinde arabadan kalkmıştık. Koluna girip tekrardan lunaparkta gezindiğimiz sıralarda benim araba kullanışımla dalga geçmeyi de eksik etmemişti ne yazık ki.

“Sırada ne var bakalım?” deyip bana doğru döndüğünde yine etrafıma bakınmaya başlamıştım. Fazla manyak şeylere binemezdim. Sanırım çarpışan arabalar dışında bana uygun diğer tek şey atlıkarıncaydı ama o kadar düşmeyecektim.

“Şu ilerideki masa hokeylerine gidelim,” dediğimde

oraya yönelmiştik. Genellikle küçük jetonlu şeylerden oluşan, çadır şeklinde ayrılmış yere geldiğimizde burası daha çok bana göreydi.

Bir jeton atıp masa hokeyine başladığımızda kolumun boyu ona göre kısa olduğundan defalarca kez masanın üzerine atlayıp vurmak zorunda kalmıştım ama yine de çok eğlenmiştim. Tabii bunu yaparken Doğukan'ın, "Atlama masaya şöyle, millet bakıyor. Bak hâlâ atlıyor. Vurma sen ben senin tarafına atarım. Bahar!" diye söylenmesini aldırmamış, aksine bunlara gülmüştüm.

Ardından basketbol potasına atış yapmak için bir jeton daha attığımızda sırayla atışlarımızı yapmaya başlamıştık. Bu biraz basit olmuştu çünkü attıklarımın çoğu isabetli olmuştu. Bunu da yaptıktan sonra araba yarışı yapmaya karar vermiştik. Bir jetonumuzu da buna attıktan sonra direksiyonlarımızı elimize almıştık. Sonuç elbette kaçınılmazdı. Doğukan kazanmıştı.

O da bittikten sonra Doğukan bana doğru sinsi bir gülüş attıktan sonra bakışlarını başka bir yöne çevirmişti. Baktığı yere baktığımda langirt masasını görmüştüm. Aynı sinsi gülüşle ona karşılık verdiğimde gülmüştü.

"İddialı mısın?" diye sorduğunda, "İlk defa oynayacağım," diye karşılık vermiştim.

"Her neyse. Önceden oynamış olsan bile seni yenerdim."

Bu ukalalığına karşılık kaşlarımı kaldırarak karşılık vermiştim. "Bak sen..."

Gülüp göz kırptığında iç geçirmekle yetinmiştim. Langirt masasında yerlerimizi aldıktan sonra Doğukan bir topu sahaya attığında maç başlamıştı. Ben deli gibi tuttu-

ğum çubukları çevirirken o ustaca paslaşıyor ve gollerini sırayla atıyordu.

“Nasıl yapıyorsun!” diye sitem ettiğimde sahte bir şekilde öksürdükten sonra alayla burnuyla oynadı. Yamuk bir gülümsemeyle, “Ya işte tatlım, bunlar zor işler. Seni aşar,” deyip göz kırptığında şok olmuştum.

“Şu sopaları söküp kafana geçiririm.”

Bir kahkaha attığında, “Hadi, hadi konuşma. Son top. Nasıl olsa kaybettin.”

Hiç gol atamamanın verdiği sinirle çubuğu çevirmemle Doğukan’ın kalesinden çıkan sesi duymuştum. Şaşkınlıktan kocaman olmuş bakışlarıyla bana bakarken, “Kaleden kaleye! Ne oldu Biri? Şaşırdın mı?” deyip kahkaha attım zaferle.

“Acemi şanssı,” deyip burun kıvrıdığına, “Bilerek yaptım bir kere,” deyip çocuksuluğumu konuşturmuştum.

“Tamam, tamam. İnandım,” deyip yürümeye başladığında peşine takılmıştım.

“Şimdi sırada ne var biliyor musun?” diye sorduğumda merakla bana dönmüştü.

“Ne varmış?”

“Korku tüneli.”



Korku tünelinin bitmek bilmeyen sırasında sonunda bize sıra geldi. Havalı vagonlardan birine bindikten sonra derin bir nefes alıp etrafıma bakınmıştım. İlk defa binmenin verdiği heyecanla, “Daha önce hiç bindin mi?” diye sordum Doğukan’a dönüp.

“Evet, hem de defalarca.”

“Peki içeride neler oluyor?”

Şöyle bir bana baktıktan sonra anlatmaya başlamıştı.

“İçeride iskeletler oluyor ve seni kollarından tutarak vagonlardan indiriyorlar. İnmezsen saçlarından sürüklüyorlar ve çığlıklar atıyorlar. Ardından vagonlar gidiyor ve karanlıkta kalıyorsun. Etraftan ürkütücü kahkaha sesleri geliyor ve karanlığın içinden kırmızı gözler her yanını kaplıyor. Sürekli birileri omzuna dokunarak seni delirtiyor ve birileri gelip kulağına bir şeyler fısıldayıp kaçıyor. Ardından bir süre sonra vagon gelip seni alıyor ve dışarı çıkıyorsun.”

Cümlesini tamamlar tamamlamaz önümdeki demir kemeri ittirip vagondan inmeye çalıştığım sırada vagon hareket etmeye başlamıştı bile. Güven verici bir şekilde elimi tuttuktan sonra, “Ama yanında yakışıklı sevgilisi olanlara bir şey yapmıyorlar, korkma,” dediğinde kaşlarını atmıştım.

“ok komik!”

Bir perdenin içinden geçip bahsettiğı karanlıkla karşılaştığım da bir iskeletin gelip beni vagondan indirmesini bekliyordum. Bunun yerine onun kadar olmasa da beni korkutacak şeylerle karşılaşmıştım. Bir süreden sonra kafamı Doğukan’ın bedenine gömdüğümde o ise elleriyle kulaklarımı kapatmıştı.

Kulağıma, “ıkıyoruz,” diye fısıldadığında başımı kaldırmış, dağılmış saçlarımı düzeltilmiştim. Tekrardan bir perdenin içinden geçtiğimizde gün yüzüne ıkabilmiştik.

“Ah sonunda!”



Annemle kısa bir telefon görüşmesi yaptıktan sonra Doğukan’la hastaneye geri dönme kararı almıştik. Güzel

geçen bir günün ardından hastaneye gidecek olmak beni üzmüştü ama buna mecburdum. Yine de bu günü hatırlar mutlu olurdum. Üstelik bu gün dışarı çıkmam bile zaten çok büyük bir olaydı. Bunu başarmış olmak bile ayrı bir mutluluktu.

Doğukan’la aynı şekilde taksiye binip hastanenin önünde indikten sonra son kez birbirimize sarılmıştık.

“Seninle görüşmenin bir yolunu bulacağım,” deyip gülümsemesinden sonra ben de gülümsedim.

“Çok uzun sürmesin.”

Yanağıma tatlı bir öpücük kondurduktan sonra tekrardan sarıldı.

“Seni seviyorum,” diye fısıldadığında, “Seni seviyorum,” diye karşılık verdim.

Sarılmamız bitip birbirimize baktığımızda ellerimiz kenetlenmişti. Yavaş adımlarla gerilerken yavaş yavaş ellerimiz birbirinden koptu.

Birkaç adım daha geriledikten sonra arkamı dönüp hastaneye girdiğimde bile yüzümden gülümseme eksik olmuyordu. Şu an aklımdaki tek şey ise bir tane kaldığıydı.

Ölmeden Önce Yapılacaklar listemde son bir madde kalmıştı. Acaba ölmeden önce onu da yapabilecek miydim?



40. BÖLÜM

Her insan öleceğini bilerek yaşar ama ben bu son dört yıl boyunca her an ölebileceğimi bilerek yaşamıştım.

Zordu elbette böyle yaşamak. Ama bir şekilde bu insana zorluklarla başa çıkmayı da öğretiyordu. Her an ölme riskin olduğu için hayatın değerini, sevdiklerinin kıymetini biliyordun. Asla daha fazlasında gözün olmuyordu. Azla yetinmeyi biliyordun.

Bir ay sonraki konsere gönül rahatlığıyla bilet alamamayı sadece benim gibiler bilirdi. Çünkü o kadar yaşayabileceğinden emin değildin. Ya da, “Seneye Antalya’ya gideriz,” gibi bir cümle asla ağzından çıkmazdı. “Üniversiteyi Kıbrıs’ta okuyacağım. İstanbul’da da iş bulacağım,” demeyi unutup bile. Yok öyle bir şey!

Aylar öncesinde kâbus gibi olan hayatım, Doğukan’la tanışmamla tamamen değişmişti, iyi, güzel, hoş da peki şimdi ne olacaktı?

“Doğukan, hayatımın son aylarını güzel geçirmemi sağladığın için teşekkür ederim. Ama benim ömrüm bu kadar. Elveda.”

Ne yani böyle bir mektup bırakıp ölecek miydim? Ben

böyle duygusal şeyler bile yazamazdım ki! Başından beri benim amacım yakınlarımı ağlatmamak, onları üzmemektir. Gerekirse ben üzüldüm, içime atardım da onlara belli etmezdim ama şimdi ölmek... Bunu nasıl saklayacaktım?

Üzmek istemiyordum. Kimseyi ağlatmak da istemiyordum. Ölümümün ardından insanların kahkaha atmasını ya da, “Bahar ölmüş. Hadi ya! Yazık olmuş. Neyse bir çay daha?” gibisinden şeyler söyleyeceğini de sanmıyordum ama insan yine de Dünya’da on sekiz yıl yaşayıp, çevresindekilere yük olmaktan başka bir şey olmayan biri gibi hatırlanmak istemiyordu.

İnsanların arkamdan, “Kızcağz da çok çekti. Böyle olacağı belliydi ama insan yine de üzülüyor. Hastanelerde sürünüyordu, ailesi perişan haldeydi. Sokaklarda, konserlerde bayılmış da hep götürülmüş doktorlara. Bir de bunlara yanlış rapor vermişler hasta değil kızınız demişler. Bir umutlanmış bunlar, vah vah! Sonra bir bakmışlar kız yine hasta! Görürdüm ben bu kızı böyle zayıf bir şeydi. Kanserden midir nedir halsizdi de. Ah, kızım ya...” demelerini de istemiyordum.

İnsanların bu hallerimi hatırlamalarını, birbirlerine anlatmalarını, birlikte iç çekip bana acımalarını istemiyordum.

İyi şeylerle hatırlanmak istiyordum.

Yağz’ın doğum günümde beni sınıfına götürdüğü, beni hep birlikte havaya attıkları zamanı, o kahkahalarımı hatırlamalarını istiyordum.

Okulda arkadaşlarımla çekildiğim fotoğraflardaki o güller yüzlü Bahar’ı, Doğukan’layken gözlerinin içi parıltıyan Bahar’ı hatırlamalarını istiyordum.

Ben Bahar'ı değil, Yaprakçık'ı hatırlamalarını istiyordum.

Mutsuz ve karamsar Bahar olarak değil, mutlu ve umut dolu Yaprakçık olarak hatırlanmak istiyordum.

Kaba bir Yaprak, korkak bir Yaprak, kızaran bir Yaprak, olarak hatırlanmak istiyordum.

Asıl mesele de şu, ben hatırlanmak istiyordum. Hayatında yer edindiğim insanların beni unutmamasını, hiç olmasa da ayda yılda bir mezarımı ziyaret etmesini birkaç buket leylak bırakmasını istiyordum. Çok şey değildi isteklerim, bunları da çok görmezlerdi herhalde bana.

Gözlerimin maviliği artık tam anlamıyla solmuştu. Gz altlarımdaki morluklar, aşırı kilo kaybım ve saçlarımla zınması, kaybettiğimin en büyük kanıtıydı.

Saçlarım seyrekli ve gün geçtikçe elimde kalan saçlarım moralimin daha çok bozulmasına neden oluyordu. Kesin bir çözüm olarak kazıtmayı tercih ettim. Ailem de bunu destekledi ve kazıttık. O kahverengi saçlarıma veda etmek kolay olmamıştı ama bunu yapmak zorundaydık.

Doğukan'ın kollarında zaten yeterince kk kalan bedenim, verdiğim kilolarla birlikte daha da küçülmüştü ve Doğukan'ın tabiriyle, fleleler uçacak durumdaydım.

Giydiğim bol şeylerle biraz olsun zayıflığımı saklamaya çalışıyordum ama elimin üzerinden belli olan kemiklerim her şeyi açığa çıkartıyordu.

Ailem sonunda arkadaşlarımla hastane ziyaretlerine gelmelerine karışmamaya karar vermişti. Böylelikle ziyarete gelen arkadaşlarımla günlerim bir şekilde geçiyordu. Tabii ki de Doğukan neredeyse her gün yanımdaydı. Derslerini kaçırmasını istemediğim için çoğu zaman ona

kızıyor ve telefonla arayıp gelmemesi için onunla kavga ediyordum ama beni dinlemiyordu.

Özlem, Sevim ve Gamze ise haftada en az iki defa geliyorlardı. Bazen toplu olarak, bazen de tek. Onları görmek, okuldan haberler almak iyi oluyordu.

Sınıftaki diğer arkadaşlarıma da durumumu söylemeyi teklif etmişlerdi ama bunu reddetmiştim. Daha fazla insanın benim için endişelenmesini istemiyordum.

Bir telefonuyla bana kahkaha attıran, hastane odama girip türlü şebeklikler yapan biri daha vardı. Yağız.

Ailemin ziyaretçiye izin verdiğini duyar duymaz gelmişti. Kendini anneme ve babama sevdirmeyi başarmıştı. Hatta onları bile davranışlarıyla güldürmüştü.

Ve bir de deli gibi özlediğim ve sonunda kavuştuğum bir şey daha vardı. Kedi.

Uzun bir aradan sonra annemi ikna etmiş ve onu hastane odasına sokmayı başarmıştım. Açıkçası önemli olan annemi değil doktoru ikna etmekti ama anneme o kadar çok yalvarmıştım ki o da gidip doktoru ikna etmişti.

Kedi'nin de odama gelmesiyle buradaki yalnızlığım biraz daha azalmıştı. Tabii artık Kedi yavru değildi, büyümüştü. Tatlılığından hiçbir şey kaybetmemişti. Eskisi gibi yine birlikte uyuyorduk ve bu iyi hissettiriyordu.

Bir süre önce Ölmeden Önce Yapılacaklar listemden bir maddeyi daha eksiltmiştim. Doğukan'la asla unutamayacağım, hayatımın en güzel günlerinden birini geçirmiştim. Geriye sadece kamp yapmak kalmıştı.

Doğukan bunun için çok çabalamıştı. Ailemle, doktorla defalarca kez konuşmasına rağmen kesinlikle bir kampa gitmeme izin verilmemişti.

Biz bundan önce Doğukan'la Haziran'da bir yaz kampına gidip bir hafta kalmayı hayal ederken şimdi Haziran ayına geldiğimizde bunu gerçekleştirememek bizi üzmüştü ama yapabileceğimiz bir şey yoktu. Ben bu haldeyken beni hiçbir yere bırakmazlardı.

Ayın sonlarındayken bu güzel havalarda bir hastane odasına tıkmak güzel bir durum değildi ama birazdan Doğukan'ın geleceğini bilmek mutlu ediyordu.

Kedi, aniden yatağa atlayıp kucağıma geldiğinde gülümsemiştim.

“Günaydın, Kedi,” dedim. O ise bana sürtünmekle yetinmişti. Başını okşamaya başladığımda o da mırıldanmaya başlamıştı. O sırada kapı tıklatıldığında yüzümdeki kocaman gülümsemeyle oraya dönmüştüm.

Kapı kulpu aşağıya indirilip açıldığında Doğukan kocaman bir gülümsemeyle kafasını içeri uzatmıştı.

“Biri geldi,” dedi ve ardından içeriye bir adım atıp kapıyı ardından kapattı.

“Hoş geldin, sevgilim,” dedim gülümseyerek.

Yanıma gelip alnımdan öptüğünde bir kez daha saçlarımı öpmesini özlediğimi hissettim.

“Hoş buldum, Yaprakçık.”

Bacaklarımı biraz yana çekip oturması için ona yer açtım. Oturmadan önce cebinden bir bandana çıkardığında gülümsemiştim. Saçlarımı kazıttığımdan beri her ziyaretinde bir bandana getiriyordu. Çünkü kel dolaşmaktan hoşlanmadığımı biliyordu ve renkli bandanalarla çok şirin göründüğümü söylüyordu.

Elindeki beyaz, üstünde sarı yapraklar bulunan bandana baktığımda, bundan önce getirdiği kırk altı bandananın pabucunun dama atılacağı kesinleşmişti.

“Yaprakçık’a uygun bir bandana,” deyip ayağa kalktı ve bandanayı başıma bağladı.

“Teşekkür ederim.”

“Şu teşekkür faslını bir kenara bıraksak?” Ardından karşıma oturduğunda bir süre inceleyip, “Çok yakıştı,” dedi.

Teşekkür etmeyip gülümsemekle yetindim bu sefer.

“Nasıl gidiyor bakalım? Kedi sana bakabiliyor mu?” deyip güldüğünde ben de gülmüştüm.

“Bakmaz olur mu? Hasta bakıcılardan daha iyi bakıyor.”

“Güzel o zaman.” Ardından kucığımdaki Kedi’nin kafasına hafifçe vurarak, “Senin yemeklerini de bu çirkin mi yiyor ne olmuş buna? Garfield’la mı yarışıyor bu?” dediğinde gülmüştüm.

“Ne yazık ki Kedi’nin en sevdiği yemek lazanya değil, kuru fasulye,” dediğimde bakışlarını Kedi’den alıp bana çevirdi.

“Sakın bana kuru fasulye yedirdiğini söyleme.”

“Yedirir miyim sence ben? Sadece kedi maması.” Başımı camdan dışarısına çevirdim, “Azıcık da cips.”

Hayret dolu bir sesle, “Sen hayvanı iyice kendine benzetmeye başlamışsın. Helal olsun sana, Yaprakçık!” dediğinde kolunu hafifçe ittirdim.

“Alt tarafı cips. Boş ver sen Kedi’yi. Sen ne yapıyorsun?”

Omuzlarını silkti. “Aynı şeyler. Detone olan o hocayla yaşam mücadelesi veriyorum.”

“Dersine girme dersem çok mu şeytani sevgili olurum?” dedim gülerken.

Uzanıp yanağımdan bir makas aldı. “Dersten bırakmasa girer miyim sence?” Ardından oturduğu yerde kıpırdandı.

“Ee... Sen nasılsın?”

Onu taklit ederek omuzlarımı silktim. “İyiyim.”

Sanırım “Nasılsın?” sorusunu sadece sohbet başlatmak için kullanmıyor olsaydık, kimse iyi olmazdı.

“Biraz hava alalım mı?” diye bir soru yönelttiğinde bu odadan kurtulmak fikri beni heyecanlandırdı.

“Olur,” dedim hevesle.

Üzerimdeki ince örtüyü kaldırdım ve bacaklarımı yataktan sarkıttım. Üzerimde ince bir pijama takımı vardı. Hastanenin bahçesinde dolaşacaktık ve bu halde çıkamayacağımı bildiği için Doğukan dolabıma yöneldi.

Dolabın kapaklarını açıp içine göz attığında bir eşofman altı ve tişört çıkarıp yatağımın üzerine bıraktı.

“Kapıda bekliyorum,” deyip göz kırptıktan sonra arkasını dönüp odadan çıktı. Elbette kapıyı kapatmadan önce son bir kez bakıp gülümsemeyi eksik etmedi.

Onun bu davranışına karşılık ben arkasından aptal bir gülümsemeyle ve iç çekmekle yetindim.

Giyinmem için bıraktığı kıyafetleri üstüme geçirdikten sonra aynanın karşısına geçip başıma taktığı bandanayı düzelttim. O ne kadar bana bandananın yakıştığını söylese de saçlarımla daha güzel gözüktüğümü biliyordum. Ama bunun için üzüldüğüm zamanları çoktan atlatmışım. Sadece küçük bir burukluk vardı içimde.

Spor ayakkabılarımı da giydikten sonra kapıyı açıp koridora çıkmıştım. Etrafıma bakındığımda Doğukan’ın hemşireyle konuştuğunu görmüştüm. İzin alıyor olmalıydı. Başını olduğum tarafa çevirdiğinde gülümsedi. Son bir kez daha hemşireye bir şey dedikten sonra bana doğru yürümeye başladı. Yanıma geldiğinde kolunu omzuma atıp beni kendine çekmişti.

“Hadi gidip temiz hava alalım.”

Annem ve babam hastanede kaldığım süre içerisinde Doğukan’la sevgili olduğumuzu öğrenmişlerdi. Annem bu durum hakkında nasıl mutluy sam ve kiminle mutluy sam onun yanında olmam gerektiğini söyleyerek yetinmişti. Babamsa baba içgüdülerine yenik düşüp sinirli bir bakış atmıştı. Ama ardından Doğukan’ın benim için harika bir insan olduğunu tanıdıkça anlamıştı.

Asansörden indikten sonra hastanenin çıkış kapısına yöneldik. Otomatik kapı açılır açılmaz güzel hava bizi selamlamıştı. İkimiz de içimize derin bir nefes çektiğimizde gülmüştük.

“Şu an bir plajda olmayı o kadar çok isterdim ki...” dedim iç çekerek.

“Gidelim de bana götüreyim seni,” dedi sarılırken zor da olsa başını bana çevirerek.

“Saçmalama,” deyip hafifçe vurdum karnına. Güldü ve daha çok sarıldı.

“Şu çimenlerin üstüne bir şişme havuz ayarlarım bak,” dediğinde küçük bir kahkaha attım.

“Şezlong da isterim.”

“Ne istersen...” deyip yanağımdan öptüğünde kahkaha attım.

Belki de hayatın dengesi buydu. Bir şeylerimizin tam olması için bazı şeylerimizin eksik olması gerekiyordu. Hayatımın bu kadar kısa olmasına karşılık ben de gerçek sevginin ne demek olduğunu öğrenmiştim. Ve bu kesinlikle dengeyi sağlıyordu. Doğukan’la tanışmak buna değ erdi.

Birlikte hastane bahçesindeki banklardan birine otur-

duğumuzda başımı omzuna koymuştum. Gözlerimle bulunduğumuz hastane bahçesini süzerken bundan vazgeçip gözlerimi kapattım. Kuş cıvıltılarını dinlerken Doğukan'ın kıpırdandığını hissetmiştim. Gözlerimi araladığımda elinde bir kulaklık tuttuğunu görmüştüm.

Minibüsteki anımız gözlerimin önünde canlandığında gülümsemiştim. İlk buluşmamızda fazla yakın durduğumuzdan bu kulaklıklar benim kurtarıcım olmuştu.

Kulaklığın bir ucunu uzattığında gülümseyip almıştım. Kulağıma taktığım sırada o da takmış, müzik listesinden şarkı seçiyordu.

Omzuma attığı koluyla beni daha çok kendine çektiğinde başımı daha rahat bir şekilde bu sefer göğsüne yaslamıştım.

Ölüme hazırdım ama ondan ayrılmaya hazır değildim.

Karanlık bir gölge gibi zihnimin içinde süzülen olumsuzlukları kendimden uzak tutmaya çalışarak iyice yaslandım ve gülümsedim.

Şarkı bittiğinde ve listeden ardı ardına başka şarkılar çalmaya devam ettiğinde onun yanımda olmasının verdiği huzur ve mutlulukla doluydum. Uzun bir süre şarkı dinledikten sonra kulaklıkları çıkarmış ve banktan kalkıp biraz yürüyüş yapmaya karar vermiştik. Birlikte yürüyerek dolaştığımız hastane bahçesinde yaşlı hastaları izlemekle meşguldüm.

Beni incelediğinin farkında değilken, "Seni bir ara kebapçıya götürmeliyim," demesiyle ona doğru dönmüştüm.

Aniden, "Ne?" dediğimde bir kolumu kaldırıp inceledi. "Şu zayıflığa bakar mısın? Sana birkaç metre kebab yedirmem gerekiyor."

“Sen yiyorsun da ne oluyor?” ardından karnına bir yumruk attım. “Nereye gidiyor bu dönerler, kebaplar, Iskenderler?”

“Oraları karıştırmayalım şimdi işin içinden çıkamayız.”

Ardından sinsi bir bakış atıp karnıma yönelirken, “Asıl senin,” demişti.

Belimden tikim olduğunu biliyordu. Dokunmasıyla iki büklüm olup geri kaçmışım. Ellerimle onu uzak tutmaya çalışırken, “Bu yediklerin,” deyip bir kez daha dokunduğunda, “Yapma!” diye bağırmışım. Beni dinlemeyip, “nereye,” demiş ve bir kez daha dokunmuştu. Yalandan bir sinirle, “Yapma diyorum, Doğukan!” dediğimde elbette yine dinlememişti. “gidiyor,” diye cümlesini tamamlayıp son kez tikimle oynadığında ondan birkaç adım uzaklaşmışım.

“Tamam, yeter uzatma bak sevmiyorum şöyle yapmanı,” deyip başımı çevirdim.

Yanıma gelip burnumu sıktı. “Demek öyle, Yaprakçık.” Ve bir kez daha tikimle oynadığında kafasına şaplağı yemişti.



FİNAL

Doğukan elindeki kocaman çikolata kutusuyla odanın içerisine girdiğinde sevinçle ellerimi çırpıttım. Saatlerdir odanın içerisinde tek başıma televizyon izlerken bugün Doğukan'ın gelmeyeceğini sanıyordum.

“Dün, bugün gelmeyeceğini söylemiştin!” dedim şaşkınlıkla.

“Evet, işte buna sürpriz deniyor, Yaprakçık,” dedi yatağımın yanına yaklaşırken.

Oturduğum yerde doğrulduğumda karşıma oturmuştu. Beklentiyle bakışlarım kutuya çevrilmişti ve bir an önce açmasını istiyordum.

Onun öylece kutuyu elinde tuttuğunu fark edince başımı kaldırıp ona baktım. Göz göze geldiğimizde, “Ne?” dedim istemsizce. Bir süre gözümün içine baktığında demek istediği şeyi anlamıştım.

Kollarımı iki yana açıp ona doğru eğildim ve sımsıkı sarıldım. O da kollarını belime doladığında, “Bunu bekliyordum,” dedi mutlulukla.

Geri çekilmeden önce yanağını öptüm. “Bu da bonus demek,” dedi gülerken.

“Çikolatanın teşekkürü,” diye yanıtladım.

Yatağın üzerine bıraktığı kutuyu açarken, “Bugün nasılsın?” diye sordu.

“Dünün aynısı.”

“Dün nasıldın?”

“Ondan önceki günün aynısı.”

Duraksayıp suratıma baktı.

“İyiyim!” dedim gülerek.

Çikolata kutusunu açıp dizlerimin üzerine bıraktığında, “Hadi ye, ben yemeyeceğim,” dedi gülümseyerek.

“Neden? Bir sürü var burada,” dedim.

“Onlar sana anca yeter.”

Elimdeki çikolatayla kalakaldığımda kaşlarımı yavaşça çattım ve çikolatayı yemek için açılan ağzımı usulca kapattım.

Onun suratında ise eğlendiğini belli eden bir gülümseme varken birazdan eğlenen kişinin ben olacağımı bilmiyordu.

Arkama doğru uzanıp sırtımdaki yastığı alarak Doğan’ın kafasına vurdum. Bunu yapmadan önce elimdeki çikolatayı ağzıma atmayı eksik etmedim.

Kolumdaki iğne beş dakika önce çıkartıldığı için şanslıydım.

Yastıkla vururken, “Ne kadar terbiyesiz oldun sen böyle!” dedim şakayla.

Elleriyle kendini korumaya çalışırken kahkahalar atıyordu. “Doğru söyleyeni dokuz köyden kovarlarmış.”

“Hâlâ konuşuyor!”

Çikolata kutusunu bir kenara koyup dizlerimin üzerine çıktım. Yastıkla vurmaya devam ederken o da arkamdaki diğer yastığa uzandı.

Artık onun da bir silahı vardı.

Yastıkla bana vurmaya başladığında bugünün planları içerisinde bir yastık savaşı olduğunu hatırlamıyordum.

Yataktan kalktığında ben de onunla birlikte yere indim. Hemen yatağımın kenarındaki terlikleri bulup giyindikten sonra Doğukan'ın üzerine yürüyerek vurmaya başladım.

Odanın içerisinde kahkahalar atarken, başka kimin benim gibiymiş hastanede bu kadar mutlu olabileceğini düşündüm.

Ben de olmazdım ama Doğukan olmasaydı.

Doğukan ardı ardına vururken saçlarım birbirine girmişti. "Pes et!" dedi boğuşma sırasında.

"Sen pes et!" dedim inatla.

"Sence ben pes eder miyim?"

Ardından yastıkla öyle bir vurdu ki içindeki tüylerin zihnimde uçuştüğünü gördüm.

Başımı öne eğip, "Sen kazandın," dedim pes ederek.

Bir kahkaha attıktan sonra elindeki yastığı yatağa fırlattı. Bana sıkıca sarılıp kafamı bedenine gömerken elimdeki yastıkla sırtına bir tane vurmaya eksik etmedim.

"Devam mı etmek istiyorsun?" dedi tehdit dolu bir sesle.

"Hayır!" dedim hemen.

"Ben de öyle düşünmüştüm."

Bandanamın üzerinden beni öptükten sonra kelimi öpmesinin ne kadar komik duracağı aklıma geldi ve güldüm. Sarılmayı bıraktığımızda bandanam bozulmuş olmalıydı. Çıkarıp tekrardan kafama bağladığında yeni aldığı mor tonlarında olan bandanamla karşısında duruyordum.

"Hayret bugün yapraklı olanı takmamışsın," deyip güldüğünde omuzlarımı silktim.

“Biraz değişiklik yapalım, değil mi?”

Gülümseyerek karşılık verdiğinde bir anda beynime giren ağrı ile inleyip başımı ellerim arasına almam bir oldu. Doğukan, yüzünde endişeli bir ifadeyle bana doğru eğilip kollarımı tuttuğunda, “Neler oluyor?” diye bağırmıştı. Onun bağırması beynimin içinde milyon defa yankılanırken bir ağrının daha girmesiyle acıyla bağırmıştım.

“Bahar!” diye bağırdığında hiçbir şey söyleyemiyordum. Tek yaptığım kafamı tutmak ve eğilerek acının artışı hissetmektir.

Beni kucağına alır almaz yatağa yatırdığında, “Hemen geleceğim, dayan,” deyip hızla odadan çıkmıştı.

İnlemelerim çığlığa dönüşüp, beynimin içi yarılırcasına ağrıyorken başka bir şey düşünemiyordum. Çığlıklar atıyor ve üzerimdeki battaniyeye tekmeler atıyordum. Bir çığlık daha ağzımdan yükselirken gözyaşlarım da akmaya başlamıştı. Bir anda kollarımdan tutulup beni yatağa sabitlemeye çalıştıklarını hissedince, acıdan kapattığım gözlerimi açıp etrafıma bakındım. Kadın ve erkek hasta bakıcıları beni güçlükle tutuyor ve bir hemşirenin bana ağrı kesici, sakinleştirici iğneyi yapmasını bekliyorlardı.

“Dayanamıyorum!” diye bağırdım acıyla. Şu anda saçlarım olsaydı eğer çoktan onları yolmuş olacağımdan emindim.

Bir kez daha acıyla bağırdığımda hemşire iğneyi yapabilmişti. Acı henüz gitmemişti ve bakıcılar kollarımdan tutmaya devam ediyorlardı.

Odanın içine baktığımda ise Doğukan’ın gözlerinin yaşlarla dolduğunu fark etmiştim. Gözünden bir damla yaş düştüğü sırada hızla arkasını dönüp odadan çıkmıştı.

Ama Őu anda bunu dűŐűnemeyecek kadar zor durumdaydım.

Biraz daha bağırdım. Acıyla kollarımı onlardan kurtarmaya çalıştım ama başarısız oldum. Kısa süre sonra başımdaki ağrının azalmaya başladığını hissetmişim ve sakinleşmeye başlamışım. Artık bakıcıların ellerinden kurtulmaya çalışmıyordum.

Gözlerimi kapatıp acının yokluğunun keyfini çıkar-dığım sırada hasta bakıcılar beni tutmayı bırakmışlardı. Hemşire olduğunu düşündüğüm kız üzerime battaniyemi örttükten sonra, “Doktor birazdan burada olacak,” deyip odadan çıkmıştı.

Derin bir nefes alıp sakinleşmeyi bekledim. Saniyeler sonra doktor hızla odama giriş yapmıştı. Gözlerimi kısarak etrafıma bakındığımda yanındaki hemşireleri de görüyordum. Doktor hızlı bir muayene yaptıktan sonra yanındaki hemşireye benim anlayamayacağım şeyler söylemişti. Verilen iğne üzerimde uyku etkisi yaratırken gözlerim yavaşça kapanmaya başlamıştı. En son duyduğum şey annemin telaşlı sesiydi.



Başımı çevirdiğimde kapı kulpu yavaşça aşağıya indi ve kapı açıldı. Doğukan’ın sakin adımlarla içeriye girdi. Beni, yüzündeki o sahte gülümsemeyi anlayamayacak kadar salak sanıyordu ama değildim. Beni böyle kandıramazdı ama yine de bozuntuya vermeden ben de gülümsedim. Ne yazık ki o da, benim bu sahte gülüşümün ardındaki iyi olmadığımı gerçeğini anlayacak kadar zekiydi. Ve benim gibi o da bozuntuya vermeden gelip yatağımın üstüne oturdu.

Elimi avuçlarının arasına aldığında, “Nasılsın?” diye sordu.

“İyiym,” dedim her zamanki gibi. Ona duymasını istediğim şeyleri söylüyordum.

“Neden gitmedin?”

“Senin uyandığını görmeden gitmek istemedim.”

Gülümsedim. Hafifçe elini sıktım. “Evine git. Uyu.”

“Ama gitmek istemiyorum.”

“Üçüncü sınıf bir filmde zombi rolünü canlandıracak gibisin,” dedim cılız bir sesle. “Git ve uyu.”

Kaşlarını çattı önce. “Hiç de bir kere! Baktım az önce kendime aynadan, gayet de yakışıklıyım.”

Çatlamış dudaklarım acı verse de güldüm. Elimini uzatıp sol yanağına dokundum. “Yakışıklı bir zombisin.” Kısa süren sessizlikten sonra ekledim. “Ama zombiler de bazen uyur.”

Bunu dememle bir kahkaha attı. “Zombiler?” dedi şaşkın bir sesle.

“Evet,” diye direttim. “Bazıları. Uykucu olanlar.”

“Bir de uykucu olduk yani.”

Yeniden güldüm. “Ben de onlardıyım. Şimdi yeniden uyuyacağım.”

Başını salladı. “Sen de uyuyacaksan o zaman işler değişir,” dedi ve tuttuğu elimi sıktı. “O zaman ben gideyim. Sen de güzelce uyu, Yaprakçık.”

“Pekâlâ, Biri.”

Sona eklediğim kelimeyle birlikte güldü. “Biri,” dedi kendi kendine.

Başını çevirip camdan dışarıya baktığı sırada bende gözlerimi ellerimize diktim. O gün çektiğim acı, ölürken çekeceğim acının yanında kim bilir ne kadar azdı. Doğukan’ın o halimi görmesini istemiyordum. Bugün yeterince

acı çekmiş, hatta ağlamıştı. Belki de ona gelmemesini söylemeliydim. Ya da bunu annemden yapmasını istemeliydim. Şu ziyaretçi engelini yine koymalıydı sanırım. Yoksa başka türlü insanların benim için üzülmemesine ve beni o halde görmelerine engel olamazdım.

“Ne kadar kaldı?”

Doğukan’ın sesini duymamla başımı kaldırmıştım. O ise camdan dışarıya bakmaya devam ediyordu. Dediğini anlamadığım için kaşlarım çatılmış bir şekilde ona bakıyordum.

Başını bana çevirip, “Kaybetmemize ne kadar kaldı?” dediğinde demek istediğini anlamıştım. Gözlerimi gözlerinden kaçırıp yine ellerimize baktım.

“Birkaç hafta. Belki bir kaç gün. Belki de bir kaç saat. Bilmiyorum.”

Elini yavaşça çekip derin bir nefes aldıktan sonra saçlarını karıştırdı. Onu izlediğim sırada, “Bu mu yani?” dedi. “Bitti mi? Onca kaderimize yenilmeyeceğiz konuşmaları boşuna mıydı?”

Acıyla, “Ne yapabiliriz ki?” dedim. Cevap vermeyip odayı süzdüğünde bir süre sessiz kalmıştık. Bakışları tekrardan benimle buluştuğunda, “Sen öldükten sonra benim de çok yaşayacağımı mı sanıyorsun?” dediğinde kaşlarım çatılmıştı.

“Sakın. Sakın aklından böyle bir şey geçirme,” dedim kesin bir sesle.

“Bana başka çare bırakmıyorsun,” deyip ayağa kalktığında odanın içinde yavaş adımlarla yürüyordu.

“Hani korkak değildin!” diye bağırdım arkasından. “Böyle mi cesursun sen! İntihar edenler korkaktı! Şimdi ne değişti?”

Arkasını dönüp bana baktı. “Ölüyorsun,” dedi. “Ve ben bunu izleyemem.”

“Ama bunu engelleyecek bir şeyimiz yok. Bu benim kaderim ve-”

“Şu kader saçmalığını bir kenara bırakır mısın?”

Susarak başımı eğdim. “Peki ben neden tüm hayatımı bu hastalıkla harcadım?” dedim kaybetmiş bir sesle. “Neden böyle benim hayatım? Bu son benim kaderim değil de ne?”

Ona bakmadan gözlerimi yatağa sabitlediğim sırada yatağa oturduğunu görünce başımı kaldırdım. “Böyle bitmesine izin vermeyeceğim. Eğer kader varsa bile, bizi ayırmasına göz yummayacağım.”

Güven verircesine sıktım elini. Bir şey diyemedim. Ona inanmak istedim. Beni, bizi kurtaracağına güvenmek istedim ve sustum. Tüm gerçeklerin üzerini örttüm ve doğrultup bir anda boynuna atladım. Sıkıca ona sarıldığım da kollarını belime dolayıp bana sarıldı.

“Böyle bitmeyecek.”



Alarmım saat 6'da çaldığında güçlük de olsa uyana-bilmiştim. Eğer bunlar son günlerim ise onları hastanede harcamak istemiyordum. Hastane dışında her yerde ölmeye razıydım. İşte bu yüzden Doğukan'la bir çılgınlık yapıp bugün buradan kaçacaktım. Fazla Hollywoodvari sanırım ama bunu başaracağımıza inanıyordum. Annemin, babamın ve doktorun kesinlikle hastane bahçesinden dışarısına izin vermeyeceklerini biliyordum. Aslında önceki günden sonra hastane bahçesine bile izin vereceklerinden emin değildim ve bu yüzden o gün buradan kaçacaktım.

Elbette üzerimi değiştirip Doğukan'ın beni hastane kapısında beklemesini ve gizlice kimse görmeden aşağıya inebileceğim fikrini ortaya atmıştım ama Doğukan bunu kesin bir dille reddetmişti. Bu şekilde hiçbir hasta hastaneden çıkamazdı. Her yer hemşire ve doktor kaynarken bu şekilde hastane kaçışları sadece aptal kitaplarda olurdu. İşte bu yüzden bizde Hollywood tarzında takılıyorsak işimizi tam yapalım diye düşünerek başka bir plan yaptık.

Dün gece Doğukan arkadaşının evinde kalmaya gitmeden önce hızla hemşire odalarından birine dalıp bir önlük çalmıştı. Gecenin bir yarısı kimse o nlğn peşine düşmemişti. nlğn kaybolduğunu fark etseler bile kimse- nin, onu birinin çalacağı aklına gelmeyecekti.

Yatağımdan kalkıp dolabımın içine koyduğumuz önlüğü üzerime giymeden önce kapımı kilitlemiştim. Üzerimi giyindikten sonra ağzıma da beyaz maskeden takıp kimliğimi gizlemeyi başarmıştım. Başıma da bir peruk ve üzerine de bone geçirdim. Odadaki aynadan kendime baktığımda bir şeyi unuttuğumu fark etmiştim.

Doğukan'ın yine takmam için çaldığı numaralı gözlük.

Eğer bunları yaptığı anlaşılırsa başı ciddi derecede belaya girecekti ama yine de bunu benim için göze almıştı. Ben de yakalanıp büyük bir aptallık yapmayacaktım.

Derin bir nefes alıp telefonumu cebime attıktan sonra kapıyı açtım. Hiç tereddüt etmeden odadan çıkıp kapıyı ardımdan kapattıktan sonra koridorda hızlı adımlarla ilerliyordum. Tam merdivenlere ulaştığım sırada arkamdan birinin seslenmesiyle olduğum yerde kaldım.

“Hemşire!”

Gözlerimi sıkıca kapatıp deli gibi atan kalbimi görmez-

den geldikten sonra arkamı dönüp bana seslenen kişiye baktım.

“306 numaralı odadaki hastanın hemşireye ihtiyacı var. Derhal yukarı!”

Aldığım emirle birlikte ne yapacağımı şaşırsam da, “Hemen gidiyorum,” deyip merdivenlerden aşağı gitmek yerine yukarı çıkmak zorunda kaldım. Arkamı dönüp baktığımda peşimden gelmediğini görünce üst kattaki asansörü kullanıp giriş kata inebileceğimi düşünmüştüm.

Asansörün gelmesini diğer hastalarla birlikte bekledikten sonra sonunda asansör gelebilmişti. Asansöre binip giriş kata bastığımda yaklaşık üç dakika sonra giriş kata vardım. Kolumdaki saate baktığımda on dakika geciktiğimi gördüm ama sorun olacağını sanmıyordum.

Hastane kapısından çıkıp hızla ilerlediğimde adımlarım artık koşmaya dönüşüyordu. Hastanenin arka bahçesine doğru koştuğum sırada bir el beni yakalayıp kendine çekmişti.

Kalbim hızla atarken karşımda Doğukan’ı görmemle birlikte şaşkınlığımı atıp ona sarıldım.

“Başardın,” deyip yanağımı öptüğünde gülümsemiştim. Sarılmamız bitip cebinden bir bandana çıkardığında, “İşte bu da ödülün. Ama bunu almak istiyorsan önce üstünü değiştirmen gerekiyor. Hemşire üniformasıyla buradan çıkamazsın,” dedi.

“Kıyafet getirecektin,” dediğimde elindeki poşeti gösterdi. Ardından arkasındaki kapıyı açarak, “İçeride üzerini değiştirebilirsin. Ben kapıyı tutuyorum. Acele et,” dedi.

Başımı sallayıp, “Tamam,” deyip içeriye girdim. İçerisi bir depoya benziyordu ve hastane gibi kokuyordu.

Az kaldı, senden kurtuluyorum.

Üzerimi olabildiğince hızlı değiştirdikten sonra kapıyı açıp çıktım. Doğukan elimdeki önlüğü alıp poşetin içine koyduktan sonra deponun içine poşeti fırlatıp attı.

“Bundan da kurtulduğumuza göre şimdi buradan çıkabiliriz.”

Gülümseyip elini tuttuktan sonra tam bir adım atacaktım ki beni durdurup iki gözlük ve iki şapka çıkardı. Birer tanesini kendi takıp diğerlerini de bana uzattığında gülererek taktım.

“Şu an kendimi bir kitapta gibi hissediyorum.”

“Zaten hepimiz kendi kitabımızın sayfalarını yaşamıyor muyuz?”



Hastaneden uzaklaşıp sahil kenarındaki çimenlere kendimizi attığımızda ikimiz de gülüyorduk. Elini kaldırıp, “Başardık!” dediğinde eline çarpıp, “Özgürüm!” diye bağırdım. Kahkahalarımız azalıp çimenlere başımızı koyduğumuzda Sonbahar rüzgârı hafifçe titrememe sebep olmuştu ama bu umurumda değildi.

Hoş bir sakinliği, huzuru aynı zamanda acıyı kucaklıyordu Sonbahar. Ruhumda bıraktığı ayrı bir tat vardı. Çiçeklerin cenazesiydi bu mevsim. Yağan yağmur, göz yaşları... Ben ise kurumuş sarı bir yapraktım, kardelene dönüşmeye çalışan. Başarabilecek miydi, belli olmayan. Belki de bir kar tanesi olmayı denemeliydim. En azından bir gün su olur yolumu bulurdum. Ya da hiçbir şey düşünmeden kendimi doğaya bırakmalıydım. Çabalamadan, yorulmadan... Ne ise benim kaderim yaşasaydım isyan etmeden. Bunun için de çok geçti sanırım. Çünkü ben biri

sayesinde çoktan dönüşmüştüm; kardelene dönüşmeye çalışan, küçük, kurumuş, sarı bir yaprağa. Ama unuttuğum bir şey vardı ki bedenim çoktan hazırды sonsuzluğa.

Yüzümdeki o aptal gülümseme her zamanki gibi yerindeydi ve onunki de öyleydi. İçime temiz havayı çektiğimde hastane kokusunu almamak beni mutlu etmişti. Denizin kokusuyla birlikte harmanlanmış çimen kokusu ciğerlerimde dolanırken bedenim ihtiyacı olan şeyi bulmuştu.

Huzuru.

Doğukan bizi sürekli arayıp rahatsız edeceklerini bildikleri için ikimizin de telefonunu kapatmıştı. Böylece rahat olabilecektik. Muhtemelen bu akşama kadar yakalanırdık. Şansımız varsa belki sabah birlikte uyanıp kahvaltı ederdik ama enseleneceğimiz kesindi.

Doğukan yanından eksik etmediği kulaklıklarını cebinden çıkardığında gülümsedim. Uzattığı kulaklığı kulağıma taktıktan sonra her zamanki gibi açacağı şarkıyı merakla bekliyordum.

Daha önce duymadığım bir şarkı kulaklarıma dolarken ona doğru döndüm. Sakin ve son derece yavaş olan Türkçe bir şarkıydı. Sesi tanıdık değildi. Bu şarkıyı her kim söylüyorsa onu daha önce hiç dinlemediğim belliydi.

“Beğendin mi?” diye sordu bana dönüp. “Evet,” diye fısıldadım yüzümdeki tebessümün eşliğiyle.

Bilmiş bir edayla konuştu. “Zaten beğeneceğini biliyordum.”

Başımı ona çevirdim. “Öyle mi? Nereden biliyordun peki?”

Cevabımla birlikte parmaklarını parmaklarıma kilitleyip ellerimizi havaya kaldırdı. “Bu eller niye böyleyse o yüzden.”



Bir süre daha şarkı dinledikten sonra Doğukan kulaklığın çıkartıp çimenlerin üzerinde doğruldu.

“Ne oldu?” derken ben de onun gibi oturmuştum.

Yüzündeki kocaman gülümsemesiyle, “Sana bir sürprizim var,” dedi.

Kaşlarımı havaya kaldırıp bir süre yüzünü inceledim. Mimiklerinden sürprizle ilgili bir ipucu yakalamaya çalıştım ama başarısız oldum.

“Eğer bana sürprizin ne olduğunu söylemezsem susmayacağım, bunu biliyorsun, değil mi?”

Hafif bir kahkaha attı. “Kulaklıklarım var. Onu taksici düşünsün.”

Omzuna hafifçe vurarak güldüm. “Ufacık bir şey söyleyen olmaz mı?”

“Burada ciğerlerimize hediye verdik, orada da gözlerimize vereceğiz.”

Doğukan’ın ipucu adı altında söylediği şey polisiye romanlarında katili bulmaya yararken kullanılan ipuçlarındandı.

“Güzel bir yere gideceğiz yani?” dedim.

Oturduğu yerden kalkıp üstünü silkeledi. Kalkmam için elini uzatırken, “Aynen öyle,” diye beni yanıtladı. “Başka bir şey söylemem.”

“Aman, söyleyen şaşarım zaten,” dedim ve anayola çıkan yere doğru yürümeye başladım.

İki saniye sonra bana yetişip kolunu omzuma doladı. “Çok seveceksin, çok. Huysuzluk yapma.”

“Bak bir de meraklandırıyor,” diyip karnına vurmaya başladığımda kahkahalar atıyordu.

“Sana hastanede doping mi verdiler ne yaptılar, Yaprak-
cık! Morarttın her yerimi.”

“Dalga geçme benimle, dalga geçme!”

Ellerimi yakalayıp beni durdurduğunda hâlâ gülüyordu. Ciddi olmaya çalışsam da başaramıyordum.

“Ama böyle yaparsan biz sürprize gidemeden, hastanede-
dekiler bizi bulur,” dediğinde bir süredir aklımın hiçbir
köşesinde olmayan yer aydınlanmıştı.

Hastaneden kaçmamın üzerinden yaklaşık bir buçuk
saat geçmişti ve yokluğumu fark etmiş olmalılardı. Annem
ve babamın beni her yerde aradıklarına emindim ama eve
gideceğimi tahmin edeceklerini sanmıyordum. Kanseri
teşhisi konulduktan sonra odasından çıkamayan ve oradan
nefret eden bir kızın oraya geri döneceğini düşünmezler-
di.

“O zaman bir an önce gidelim,” dedim hastanenin kas-
vetli havasını üstümden atarak.

Güven verici bir şekilde elimi tuttu ve yürümeye başla-
dık. Anayola çıktığımızda on dakika boyunca boş bir taksi
geçmeyişi, İstanbul halkının pazar gezmelerinin bir sonu-
cuydu.

Boş bulduğumuz ilk taksinin önüne atlayıp durdurduk.
Arkaya geçtiğimizde Doğukan cebinden bir kâğıt çıkartıp
şoföre uzattı.

“Buraya, ağabey.”

Başımı ona çevirip baktığımda soru sormaya başlayaca-
ğım her halimden belliydi.

“Yok, yok, yok. Ben hemen kulaklığı çıkarayım sen son-
ra başla,” deyip cebinden kulaklığını çıkarırken güldüm.

Fısıldayarak, “Soru sormayacağım, tamam,” dedim.
“Adama acıyorum, yoksa bilirsin.”

Başını sallayıp, “Bilirim, bilirim,” derken komik gözü-
küyordu. Yine gülmeme engel olamadım.

Kulaklığın bir ucunu yine bana uzattı. Bu sefer telefo-
nundaki hangi şarkıyı dinleteceğini merak ederken taktım
kulaklığı.

Her zaman olduğu gibi hoş bir melodi kulaklarımdan
içeri süzülüp zihnimi turlarken başımı omzuna yasladım.
Gözlerimi kapatıp kendimi şarkının içinde kaybolmaya bı-
raktığımda, bazen mutluluğun bu kadar basit bir şey olabi-
leceğini anladım.

Mutlu olmak, her şeye sahip olmak değildi. Mutlu ol-
mak, sevdiğin birinin sadece sana ait olmasıydı.

Yolun yarısında gözlerimi açıp camdan dışarısını sey-
rettim. Nerede olduğumuza dair en ufak bir fikrim yoktu.
Doğukan’a soru sormayacağımı söylediğim için de ağzımı
açamıyordum. Yolun yarım saat sürmesi bu yüzden beni
meraktan çatlama noktasına getirmişti.

Doğukan, taksiciye ücreti ödedikten sonra birlikte araba-
dan indik. O kapıyı kapatırken ben etrafımı inceliyordum.

Etrafımızda çok sayıda küçük dükkân vardı. Dükkân-
larla yarışacak kadar çok olan mekânlara bakarken turistler
gözüme takılmıştı. Toprak zemin ve arkama dönüp bak-
tığım da aşağıya doğru zikzaklar halinde uzanan sokaklar
vardı. Hava yüksekte bir yerlerde olduğumuzu belli eder-
cesine soğuktu.

Doğukan koluma dokunduğunda etrafı incelemeyi
kesmiştim.

“Sürprizine çok yaklaştık.” Gülümsemesi içimdeki me-
rakı arttırıyordu.

Elimi tutmasına ve beni istediği yere götürmesine izin

verdim. Yanımdan geçen birbirinden farklı dillerde konuşan insanları incelerken, yeryüzünde konuşulan bütün dilleri konuşabilmenin ne kadar muhteşem olacağını hayal ettim. Her kültürün ayrı acıları, ayrı sevinçleri, ayrı mutlulukları vardı. Hepsini bilerek yaşamak ne büyük bilgelikti.

Yanımdan geçen küçük siyahi çocuk, bal rengi gözleriyle bana bakıp gülümsediğinde istemsizce ben de ona gülümsedim. Birileriyle aynı duyguyu paylaşmak için aynı dili konuşmanın gerek olmadığını o zaman anladım.

Doğukan bir patıkaya ilerlediğinde aklımdaki soru işaretleri katlanarak artıyordu.

“Daha çok var mı?” diye sordum küçük bir çocuğun annesine sorduğu şekilde.

“Bu yolun sonunda,” diye yanıtladı.

Yürüdüğümüz yolda ne bir araba ne de bir ayak izi vardı. Sağımızda ve solumuzda çok da uzun olmayan ama kalın gövdeli ağaçlar bize eşlik ediyordu. Kuşlar ara sıra öterek doğanın selamlarını iletiyorlardı. Bastığımız zemin çalılardan ibaretti. Diğer her yer gibi çim olmamasının sebebi, daha önce buradan insanların geçmiş olması olabilir. Önümüzdeki yol düz bir şekilde ilerlerken adım adım gökyüzüne yaklaştığımızı görüyordum.

Beni götürdüğü yer artık gözümün önündeydi.

Ağaçları gerimizde bırakıp uçurumun kenarında, bir ağacın dibine kurulan piknik sofrasını görmemle birlikte gözlerime inanamadım. Yanında duran kamp çadırı ise şaşkınlıkla açılan ağzımı elimle kapatarak Doğukan’a doğru dönmemi sağladı.

O gülmeye başladığında, “İnanmıyorum sana!” diye bağırdım heyecanla.

Ardından yere serdiği kırmızı beyaz kareli piknik örtüsüne, en az onun kadar nostaljik olan piknik sepetine ve yanında duran teybe baktım.

“Bu inanılmaz,” diye bir şey çıktı dudaklarımdan. Kekelemiş bile olabilirdim. Doğukan’a döndüm. “Teşekkür ederim.”

Fısıltıyla söylediğim şeye yanağımdan süzülen gözyaşım katıldı. Doğukan ise hiçbir şey söylemeden sıkıca sarılarak cevabını verdi.

Sarıldığı sırada cebinden bir şey çıkarmaya çalıştığı belliydi. Hafifçe ona doladığım kollarımı gevşettiğimde, “Bunu hak ettin,” diyerek bandanamı gösterdi.

“Hediyeni takma vakti.” Bandanayı başıma takarken yüzünde tatlı bir gülümseme vardı. Bu seferki bandanam tozpembe tonlarının ağırlıklı olduğu bir bandanaydı.

Bir süre beni inceledi. “Ve her zamanki gibi çok yakıştı,” dediğinde utanarak güldüm. Bu yaptıkları benim için çok fazlaydı. Bana hissettirdiği her şey benim için fazlaydı. Onunla tanıştığım için daha kaç kez kendimi şanslı hissetmem gerektiğini bilmiyordum. Ona Ölmeden Önce Yapılacaklar listemden hiç bahsetmemiştim ama onunla birlikte kampa gitme hayallerim olduğunu biliyordu.

Eğer raporlar karıştırılmamış olsaydı ve ben gerçekten iyileşiyor olsaydım çoktan listemden “kamp yapmak” maddemi silmiş olurduk. Şimdi ise bu güzel sürprizinde kampı da unutmayarak sembolik de olsa çadırı kurması benim için tarif edilemez bir şeydi.

Uzanıp yanaklarını sıkarak iltifatına karşılık verdim. “Çünkü tatlı bir beyefendi aldı.”

Hafifçe gülerken aramızdan bir ses yükseldi. Bu ses Doğukan’ın karnından geliyordu.

Gülmeye başladığımda o bir adım geri gidip saçlarını karıştırmaya başlamıştı. “Acıktım ama ne yapayım?” dedi aynı zamanda o da gülerek.

Kolunu tutup çekiştirerek onu kareli örtünün üzerine oturttum. Ben de karşısına geçip bağdaş kurduğumda elbette ki soru sorma zamanının geldiği belliydi.

“Burayı sen mi hazırladın? Her şeyi?”

Sepetin kapağını açtığı sırada, “Evet,” diye yanıtladı. İçerisinden bir elma çıkartıp bana döndü. “Şu elmayı da ye. C vitamini.”

Elmayı bana attığında neyse ki yakalayabilmişim. Reflekslerim de gitgide körelmişti. Elmadan bir ısırık aldıktan sonra, “Peki, burayı nereden öğrendin?” diye devam ettim sorularıma boğuk sesimle.

Sepetten çıkardığı iki sandviçten birini önüme bırakırken cevapladı. “Her insanın kalabalıktan uzaklaşıp kafasını dinlediği bir yeri vardır.”

Sanırım bu yer benim yatak odamdı. Gerçi hangi uzaklaşılan kalabalıktan bahsediyordum ki?

Sepetten ardı ardına kahvaltılıkları çıkartırken kendi kendine gülünce elmayı yemeyi kesip duraksadım.

“Ne oldu?” dedim gülümserken.

“Aslında bunları tek başıma yapmadım,” dedi. Ardından bana döndü. “Fikir bendendi ama bunları buraya getiren Doruk’tu. Şimdi yalan olmasın.”

Elimdeki elmayla birlikte gözlerimi kısarak ona baktım. “Sen mi yaptın deyince hemen de atlıyor ‘Evet’ diye...”

Söylenerek başımı manzaraya doğru çevirdim. O ise gülüp itiraz dolu birkaç şey söyledi. Ardından teybi çalıştırdığında bir keman sesi doğayla kucaklaştı.

Ama ben uçurumun a ağısındaki, deniz kıyısına vuran dalgaların sesini duyarken her şeye sağır olmuştum. Gözlerimi kapattım ve yüzüme çarpıp etrafımı saran rüzgâra kendimi bıraktım.

Kucağıma bir şeyin bırakılmasıyla gözlerimi açtım. Doğıkan'ın bıraktığı mavi battaniyeyi görmek bile içimi ısıtmı tı.

“Hasta olacaksın,” dedi.

Kanser hastası bir kıza söylenebilecek en ironik şey bu olabilirdi.

Bir şey demeden battaniyeyi sırtıma aldım ve sıkıca sarıldım. Önümdeki sandviçi yemeye ba larken bir yandan da önümdeki keki, kurabiyeleri ve bir dolu tatlıyı süzmeye ba lamı tım.

“Hepsini Tazmanya Canavarı misali yiyecekmi sin gibi duruyorsun.”

S ylediğı şeyle birlikte ağızımdaki lokmanın boğıazıma kaçması bir olmuştu.  ks r rken aynı zamanda gülmenin kötü bir şey olduğunu böylece öğrenmiş oldum.



Karşımda bana bakan Doğıkan varken elbette şu anda sakın değıldim. Onunla yalnız kalmaya hiçbir zaman alı amayacaktım. Onun, benim üzerimdeki etkisi hiçbir zaman geçmeyecekti. Her zaman olduğı gibi tek bir g l   yle, tek bir bakışıyla beni heyecanlandırabilecekti. Tek bir dokunu uyla titretebilecekti. Ve eminim onun bana söylediğı en küçük kötü bir şey bile benim kalbimi milyon parçaya ayırabilecekti.

Birbirimizin gözlerine baktığımız dakikalar boyun-

ca sessizlik bir an olsun beni rahatsız etmemiştir. Sadece yanımda onun olması bana yeterdi. Şimdi ise Doğukan'ı daha iyi anlıyordum. Biliyordum ki o da beni benim onu sevdiğim kadar seviyordu. Kendimi onun yerine koyduğumda ise benim de intihardan başka bir çıkış yolu bulabileceğimi sanmıyordum.

Ama yine de onu onaylamıyordum. Ben korkaktım. Bunu hep söyledim. Yaptığım bütün cesur şeylerin ardından her zaman Doğukan vardı ama o yokken ben bir korkağın tekiydim. O ise cesurdu. Kendini korkak gördüğü zamanları da oldu ama o kesinlikle bir korkak olamazdı. En azından benim gözümde.

Ve şimdi, o benim karşımdayken beni gelip hastaneye geri götüreceği gerçeğini, o aptal testleri tekrar tekrar yapmalarına rağmen bir kez daha yapacakları gerçeğini istemiyordum. Bunu istemiyordum. Eğer öleceksem şimdi, burada ölmek istiyordum. Karşımda sevdiğim adam, bu huzur dolu yerde, sevdiğim mavi gözlere bakarken... Hastane odasında çığlıklar atıp kafamın içindeki ağrıyı yok etmek istermiş gibi vururken değil.

Böyle bir son bana yakışmazdı zaten. Benim ölmem sorun değildi, o bunu yaşamayı hak etmiyordu. O benim acı çektiğimi görüp, acı çekmek zorunda değildi.

“Doğukan,” dedim fısıltıyla. Aynı şekilde, “Efendim,” diye yanıt verdi. Dakikalar sonra aramızdaki sessizlik son bulmuştu.

Beynimin içindeki düşünceleri nasıl söyleyeceğimi bilemezken gözümde bir damla yaş düştü.

“Ben ölmek istemiyorum.”

Yaşlar gözümde düşerken o anda Doğukan'ın gözle-

rindeki çaresizliği bir kez daha gördüm. Bunu ona söylemem bir şeyi değiştirmiyordu. Onun elinden bir şey gelmezdi hatta ona bunu söylemem ona daha çok acı veriyordu.

Söylediğim şeye pişman olmam tek saniyemi almıştı.

“Senin yanından gitmek istemiyorum,” dedim gözyaşlarım ardı ardına akarken. Onu üzdüğümü biliyordum ama bir daha bunları söyleyecek zamanım olur muydu bilmiyordum.

Hıçkırarak ağlamamak için zor durduğum anda Doğan bir anda gelip sıkıca bana sarıldı. Başımı boynuna gömdüğüm anda gözyaşlarımla birlikte hıçkırıklarımı da serbest bırakmıştım. Başımı okşayıp alnıma bir öpücük kondurdu. Zayıf bedenimi korumak istercesine daha da sıkı sardı.

“Sadece bir yıl daha fazla yaşamak istiyorum,” dedim hıçkırıklarım arasında. “Sadece bir yıl.”

Bir şey demedi. Sadece sarıldı. Kısa süre sonra kollarını çektiğinde ben de ondan uzaklaşmıştım. Gözlerine baktığımda onun da ağladığını gördüm. Bunu ona ben yapmıştım. Daha ölmeden birini ağlatmıştım.

Fısıltıyla, “Belki de,” dediğinde tüm dikkatimi ona verdim, “ayrılmamız gerekmiyordur.”

Cümlesini tamamlamasıyla kaşlarım çatılmıştı.

“Yani şimdi biz-”

“İntihar edeceğiz.”

Söylediği şeyle birlikte dehşete düştüm. Onu intihardan uzak tutmaya çalışırken bunu onunla birlikte mi yapacaktım? Ağlamaklı bir şekilde, “Hayır,” dedim. “Olmaz. Senin de ölmene izin veremem.”

“Ya seninle birlikte öleceğim ya da senden sonra.”

Bakışlarımı etrafta gezdirdiğimde aklım karman çormandı. Söylenmesi zor olan gerçekler dilllenmişti. Doğukan’ın yapacağını söylediği şeyi tahmin etmek zor değildi. Bunu zaten biliyordum ama buna engel olamamak bana en çok acı veren şeydi.

Doğukan, “Bahar,” dediğinde yine ona doğru döndüm.

“Senin kaderin bu olamaz,” dedi. “Senin sonun bir hastane odasında acı çekerek ölmek olamaz.”

Başımı eğdim. Evet, olamazdı. Olmamalıydı.

“Eğer her halükarda ölecekse, birlikte ölelim. İsteddiğimiz şekilde.”

İstedğimiz şekilde... Doğukan’la birlikte ölmek fikri, bir hastane odasında ölmekten daha cazip gelmişti. Başım saplanan binlerce bıçağın acısı yerine onunla beraber ölmek.

“Ama nasıl?” dedim fısıltıyla. Söylediğim şey beni titretmişti. Başımı öne eğdim ve gözlerimi kapatarak kendimi sakinleştirdim.

Onu da peşimden sürüklemem ne kadar doğrudu? Bu yaptığımız şey ne kadar doğru olacaktı? Geride bıraktığımız onca insan ne olacaktı?

Gözlerimi açtığımda Doğukan bir yere odaklanmıştı. Baktığı yer uçurumun köşesiydi. Düşündüğü şeyi anlamak zor değildi.

Tüm hayatımız boyunca bize saçma gelen bu şeyi yaparak mı hayatımıza son verecektik?

“Rosalie olmayacaktık,” diye fısıldadım aylar önce izlediğimiz filmi anımsayarak.

Gözlerini birkaç kez kırptıktan sonra bana doğru döndü. “Ya seninle ya da sensiz, olacağım,” dedi.

Gözlerinde o sevdiğim cesur genci gördüm. Korkusuz Doğukan'ı. Ama bu beni korkutmaktan öteye gitmemişti.

Bir yanımla onunla birlikte ölmek istiyordu. Acı çekmeden, el ele sonsuzluğa adım atmak istiyordu bedenim. Ama bir diğer yanımla onunla birlikte intihar etmenin ben-cilce olduğunu savunuyordu.

Arkamdan birilerinin üzülmelerini engellemek isterken birinin benimle birlikte intihar etmesine izin vermek, onu öldürmek sayılırdı.

“İstemiyorsan eğer yapmayız,” diye fısıldadı Doğukan. “Buna mecbur değilsin. Onlar daha fazla merak etmeden geri dönebiliriz.”

Geri dönme fikri beynimin içinde dönerken içimdeki ses, “Hayır!” diye çığlık attı. Dört duvar arasında ölümü beklemeye geri dönmeyi istemediğimi her hücrem biliyordu. Çaresizliğin beni kucakladığı yerde, her geçen saniye ruhumu sömüren kasvetli havayla birlikte kalan son zamanlarımı harcamak aptallıktı. Sadece oraya geri dönmeyi düşünmek bile bana intiharı kabul ettirmeye yeterdi.

“Yapalım,” dedim birden bir kâğıdı okur gibi.

Mavi gözleri, gözlerimin içine bakıp emin olmaya çalıştı söylediğimden. “Bahar...” dedi temkinli bir sesle. Bu fikri ortaya atan o olduğu için kendini suçlu hissediyor olmalıydı.

Oturduğum yerden bir çırpıda ayağa kalktım ve uçurumun kenarına doğru yürüdüm.

“Bahar!” diye bağırdı bu sefer daha gür bir sesle. Tam kenarda durduğumda kolumdan tutup beni geri çekti.

“Yapalım işte!” diye bağırdım yüzüne doğru. “Zaten yeterince acı çektin! Bir de ölümümü görerek acı çekmeni istemiyorum!”

Gözyaşları gözlerinde birikmişti. Yüzüne vuran cılız güneş yüzündeki bitkin ifadeyi gözler önüne seriyordu.

O da çok yorulmuştu benimle birlikte. O da çok acı çekmişti benim gibi. Hiç benimle tanıştığı için pişman oldu mu, diye geçirdim içimden. Çünkü ben şu anda olduğumu hissediyordum.

Eğer uydurduğum numara onun olmasaydı, eğer ilk seferinde numara tutmadığında bir kez daha denemeseydim ona mesaj atamayacaktım. Biz tanışmayacaktık ve o bugün bana burada birlikte intihar etmeyi teklif etmeyecekti.

O benim en büyük şansımdı, ben onun en büyük şanssızlığıydım.

“İntihara korkaklık diyarduk, evet!” diye bağırdım histerik bir şekilde. “Evet ama cesur olamıyorsak eğer, birlikte korkak olmaktan başka ne çaremiz var?”

Bir anda bunu savunan tarafa geçtiğime hayretler ederken Doğukan’ın ilk başta bunu düşünürkenki çaresizliğini şimdi daha iyi anlıyordum.

Gözleri gözlerime bakarken samimiyet arıyordu. Bunu gerçekten istediğimden emin olmak istiyordu. Oysa bilmiyordu ki ben o kareli örtüden kalkıp buraya geldiğimde zaten emindim. Zaten yeterince yorgun olan bedenimi boş yere hareket ettirmezdim.

Yavaşça uzanıp iki yandan ellerimi tuttu. “Ben seninle korkak olmaya varım,” dedi gözlerimin içine bakarak.

Benden habersiz gözyaşım akarken ona engel olmadım. Ona zıtlık oluşturacak şekilde gülümsedim ve Doğukan’ın elini sıktım.

Derin bir nefes aldım.

İntihar edersem arkamda bırakacağım insanları düşün-

düm. Annemin, babamın ölüm haberimi aldıklarındaki yüz ifadelerini hayal ettim. Zor olmadı çünkü yıllardır bunu yapıyordum.

Yağız, Doruk, Özlem, Sevinç ve Gamze'nin de mezarımın başında döneceği gözyaşlarını tahmin edebiliyordum ama her şekilde buna engel olamayacağımı biliyordum. Muhtemelen okuldaki herkesin de haberi olurdu bu hazine sonumdan. Bana acıyacıkları kesindi.

Bir de Doğukan'ın çevresi vardı. Babası, üvey kardeşi Arda, Doruk ve diğer tüm arkadaşları benden nefret edecekti. Doğukan'ın benimle tanıştığı için bu sona sahip olduğunu düşüneceklerdi. Haklılardı. Tüm suç benimdi.

Bana çok kızmamalarını diledim. Çünkü bu saatten sonra geri dönmeyi düşünmüyordum.

Gözleri gözlerimden dudaklarıma kaydıkten sonra yavaşça yakınlaştık. Onu son kez öpeceğim gerçeğiyle kalbim çılgınca atmaya başladı. Birbirimize yaklaştıktan sonra sonunda buluşabilmiştik. Onu yavaşça öptüğüm şu saniyelerde tüm bedenim uyuştı.

Mutluluk, üzüntü, heyecan, korku ve merak beynimi kemiriyordu. Tüm duyguları bir arada yaşamak beni yormaya başlamıştı.

Öpüştüğümüz sırada gözümde bir damla yaşın düşmesine engel olamamıştım ama o bunu göremeden gözyaşım çenemden kayıp gitmişti. Dudaklarımız ayrıldığında gözlerimin içine baktı.

Bir elimi bıraktıktan sonra yüzünü uçuşuma, dalgalara doğru çevirdi. Onun yaptığını yapıp ben de döndüğümde ikimiz de ikişer adım attık. Artık her şeyi geride bırakmak için tek bir adım atmamız yeterliydi.

Hayatımdaki son korkaklığımı yaparken cesur olmalıydım. Bunu alay edercesine çarpan rüzgâra inat yapmamalıydım. Tüm dünya gibi o da korkak olduğumu anlamıştı sonunda. Böylece bir yaprak olup, rüzgâr nereye giderse peşinden giderim hayali de yalan oldu. Rüzgârla yaprak birbirine küstü.

“Yapabiliriz,” dedi Doğukan kendini inandırmaya çalışarak.

Derin bir nefesi içime çektim.

Rüzgâra küs Yaprakçık, rüzgâra inat yaptığı cesurluğu için suratına çarpan rüzgârı ciğerlerine doldurdu.

İroni bugün ikinci kez bana el salladı.

“Yapabiliriz,” diye onu onayladım.

Aylar önce, Doğukan’ı karşımda bile görmemişken, onun elini tuttuğum anda ölmeye bile razı olduğumu hatırladım. Şimdi aylar sonra onun eli benim elime kenetlenmişken ve hırçın dalgaların karşısında dimdik durmaya çalışırken geçmişi hatırladığımda, geçmişte yaşadığımız anılar gezindi etrafımda.

“Teşekkür ederim,” dedim çatallaşan sesimle. Burunumu çektim hafifçe. “Hayatımı değiştirdiğin için, beni mutlu ettiğin için ve ne olursa olsun beni bırakmadığın için teşekkür ederim.”

Elimi sıktağında başımı ona doğru çevirdim. Gözleri birazdan intihar edecek birine göre fazla mutlu bakıyordu.

“Bu hayattaki bütün şanssızlıklarıma rağmen kendimi şanslı hissetmemi sağladığın için teşekkür ederim.”

Yaşlarla cümlemi bitirdiğimde bir süre daha gözlerimin içine baktı. Göğsümün üzerinden bir ağırlık kalktığını hissettim. Kanatlanıp çok uzak diyarlara doğru uçan bir

kuşun kanatlarının sesi duyuldu. Bir kavanozun içine sıkıştırılan ateş böcekleri sevinç nidalarıyla etrafa saçıldı. İlk defa bir çocuk yağmuru teninde hissetti. Ve ben içimdeki tereddüt ateşini, pastanın üstünde yanan bir mum gibi tek seferde söndürdüm.

“Bana gerçek sevginin ve fedakârlığın ne demek olduğunu öğrettin,” dedi güçsüz bir ses tonuyla. Sesini belki de son kez duyuyordum bu evrende.

“Sonucunun ne olduğu, bunun nasıl bittiği ya da biteceği umurumda değil. Seninleyim ve benim için önemli olan tek şey bu,” Ardından sustu ve bakışlarını uçurumdan aşağısına çevirdi. “İnan bir gram korkmuyorum,” dedi tok bir sesle. Yeniden gözleri beni bulduğunda gülümsedi. “Çünkü ben kendimi bu sona çoktan hazırlamıştım.”

Artık gözyaşlarımı yerçekiminden kurtarmak için hiç gücüm kalmamıştı. Aynı şekilde onun da gözlerinden yaşlar dökülürken o inatla yüzündeki tebessümü silmiyordu.

Derin bir nefes aldım. Tekrardan gözyaşlarımı yüzüm-den sildiğimde yenileri hemen eskilerinin yerini almıştı.

“Üç deyince,” dediğinde titredim.

Son kez ona dönüp baktığımda gözleri kapalı, öylece duruyordu.

Dudakları ince bir çizgi halini almıştı. Gergindi ve korkuyordu. Ama yine de geri adım atmayacak kadar cesurdu. Saçları rüzgârın dokunuşuyla hareketleniyor, kirpikleri huzursuzca kıpırdanıyordu. Rüzgâra, onu rahat bırakmasını söyledim. Daha sonra tartışmanın lüzumsuz olduğunu hatırladım. Nasıl olsa birazdan rüzgârın bize ulaşması imkânsız olacaktı.

“Bir...” dediğinde hemen başımı çevirdim ve gözlerimi

kapattım. Güzel şeyler düşünmeye çalıştım. Anılarımızı teker teker tozlu raflardan çekip çıkardım. Yaşadığımız güzel anları zihnimde baştan yaşamaya başladım. Rüzgârı bir kenara fırlatıp Güneş'in tenimde bıraktığı sıcaklığı hissetmeye çalıştım.

Seninle bir zamanlar güzel hayallerim vardı eski dostum, dedim rüzgâra içimden. Sen nereye gidersen oraya gitmeye hazırdım ama yaprağın dostu artık rüzgâr değil, deniz.

“İki...”

Sarıldığımız zamanları milyon defa beynimin içinde çarpıp çoğalttım. Defalarca kez onu öptüm ve yanaklarını sıktım. Ve yüz milyonlarca kez ona onu sevdiğimi söyledim, bana Yaprakçık deyişini dinledim ve tanıştığımız ilk anı sadece bir kez gözümde canlandırarak suratıma bir tebessüm kondurdum.

İçine konulduğumu sandığım ama aslında kendi kendimi koyduğum kafesimin kapısını açtım.

“Üç.”

Artık uçabilirim.